BIBLIOTHECA GRAECA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

POETARUM

VOL. VI.

CONTINENS

PINDARI CARMINA

ED.

LUDOLPHO DISSENIO,

PROFESSORE GOTTINGENSI.

EDITIO ALTERA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

CURAVIT

F. G. SCHNEIDEWIN,

PROF. GOTTING.

GOTHAE, MDCCCXLIII.

SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.

(LONDINI APUD D. NUTT. 158. FLEET STREET.)

PINDARI CARMINA

QUAE SUPERSUNT

CUM

DEPERDITORUM FRAGMENTIS SELECTIS

EX RECENSIONE BOECKHII

COMMENTARIO PERPETUO ILLUSTRAVIT

LUDOLPHUS DISSENIUS,
PROFESSOR GOTTINGENSIS.

EDITIO ALTERA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

CURAVIT

F. G. SCHNEIDEWIN,
PROF. GOTTING.

SECT. I.

CARMINA CUM ANNOTATIONE CRITICA.

GOTHAE, MDCCCXLIII.
SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.
(LONDINI APUD D. NUTT. 158. FLEET STREET.)

AUGUSTO BOECKHIO,

AMICO CONIUNCTISSIMO,

LUDOLPHUS DISSENIUS

S.

Pindarum hunc novo Commentario illustratum cuinam magis consecraverim quam Tibi, Vir praestantissime, qui Tuus fuit, antequam ederetur. Viginti sunt anni, ex quo Dissertationem illam ingeniosam Tuam de metris Pindari scripsisti, quae et aliorum et meum huius poetae studium mirum quantum excitavit. Erat enim in me a pueritia nescio quomodo maximus amor poetarum Graecorum, audiveram postea cupide Heynii in Pindarum lectiones, et admirabar Hermanni metricas disputationes explicationesque multorum locorum acutissimas, quum Tu de arte metrica Pindari et de Doricae poesios indole ita disputare inciperes, ut incredibilem mihi harum rerum ardorem incenderes. Legebam ex illo tempore ac relegebam Pindarum, et quum paulo post Hermannus Dissertationem praeclaram de dialecto Pindari scripsisset, Tu vero copiis literariis adiutus uberrimis ipsum Pindarum ederes et restitueres ac redderes nobis non uno modo, tum vero laetus cum aliis sentire coepi futurum tempus, ubi etiam explicatione longius procedere et in intima horum divinorum carminum penetrare liceret. Fueras interim saepius Gottingae, et exstiterat inter nos amicitia coniunctissima, quum candorem et simplicitatem ingenuam animi Tui maxime diligerem idemque Te, quod ego, de antiquitatis studiis et de interpretatione scriptorum veterum sentire intelligerem.

Ac laetus etiamnum temporis illius recordor et sermonum, quos iuvenili ardore incensi de poesi veterum et de Platonis arte miscebamus. Tum erat, quum socium me postulares primum in explicatione Pindari, quam meditabaris, ut etiam publice exstaret amicitiae et studiorum nostrorum communium documentum. Nolebam repugnare, etsi videbam quantum doctrina et acumine me superares; sed non poteram amicitiae Tuae recusare quidquam, et sperabam utilitatis ac voluptatis plurimum ex hoc communi studio poetae in me redundaturum. Sic illas Explicationes scripsimus ante hos novem annos editas, uno animo, eadem admiratione poetae ducti, quibus Tu quidem tantas doctrinae copias effudisti, ut post Scholia antiqua plus in hoc genere non sit ad Pindarum allatum a quoquam interprete. Neque tamen post haec deponebamus poetae studium; videbamus varias esse difficultates, quibus nondum satisfactum esset, et quemadmodum aliis acutioribus multa reliquissemus invenienda, sic etiam nobis sperabamus novas hic illic explicationes oblatum iri. Quum igitur ante aliquot annos editores celeberrimi Bibliothecae Graecae, quae Gothae paratur, a me postularent, ut Pindarum illustrandum suspicerem, simulque propter difficultates poetae benigne permitterent, ut meo more agerem et quae ad explicationem utilia iudicarem afferrem omnia, haud cunctanter etiam Tuo hortatu permotus promisi rem, et perfecissem prius opus susceptum, nisi valetudinis infirmitate in labore retardatus essem. Accipe nunc quid egerim. Primum editionem minorem sequutus sum, quam ante aliquot annos apud Weigelium edidisti limatissimam, servatis etiam metrorum schematis a Te confectis; sub textu autem annotationem criticam de meo posui, lectiones potiores indicans, quae ante Te habitae essent, atque etiam quae mihi adhuc emendatione egere viderentur. Commentarii autem, quem scripsi, haec ratio est: praemisi singulis carminibus Introductionem, in qua post historicas res indicatas primum argumentum narravi, idque plerumque prolixius, ut, quum versio Latina adiecta non sit huic editioni, ita eorum usibus quodammodo succurrerem, qui versionibus aegre carent; deinde vero summam sententiam

carminis explicare studui ad eamque singula revocavi. Quae res quum in maiore editione rarius a nobis facta esset, ego nunc magnam operam his quaestionibus impendi, quum explicationem universam sic clariorem et accuratiorem futuram intelligerem et artem poeticam Pindari penitius cognitum iri arbitrarer. Nec parvam utilitatem ex hoc labore cepi, qui sic multa didicerim, de quibus ante non cogitaveram. Introductioni explicationem subiectam vides, ubi et verba constructionesque illustravi et sententias historicis mythicisque rebus allatis, ac quae a Te explicata iam erant breviter indicavi ad Tuas Explicationes lectorem relegans, alia ex meis addidi; nec praeterii, si quid in arte tractationis poeticae esset, quod observationem desiderare videretur, ceterum hoc spectans per totum Commentarium, ut et docti hic illic invenirent quibus uti possent, et minus versati in talibus lectores ne desiderarent quae iis necessaria essent, unde etiam de verborum significationibus constructionibusque grammaticis paulo plus dictum quam in maiore editione feceramus. Totam vero tractationem meam ad unam formam revocavi constanter, etiam sic perspicuitatem adiuturus. Post Epinicia etiam Fragmenta explicui, quae, quum ab Hermanno et a Te eximie emendata essent atque illustrata etiam hic illic Tuis maxime praeclaris observationibus, nondum tamen invenerant qui continuam interpretationem adhiberet, qua re si quid hic illic effectum est ad interiorem cognitionem harum reliquiarum, maxime laetabor, qui denuo intellexerim quantam in hoc genere iacturam fecerimus. Denique, ne de Excursibus dicam, Dissertationem ampliorem de ratione et arte poetica carminum Pindaricorum statim hic subiectam videbis, qua quid voluerim res ipsa Te docebit. Indices autem Ern. Frid. Wüstemannus confecit, qui, quum olim inter auditores meos fuisset, rogatus, quo est in me animo, statim annuit et suscepit licet taedii plenum negotium, perfecitque, ut speraveram, optime. Ago viro doctissimo ex animo gratias. Iamque oratio eo deducta est, quo diu tendebat, ut Friderici Iacobsii et V. Ch. Fr. Rostii, editorum Bibliothecae Graecae celeberrimorum, nomina laudare possim, qui non parcentes tem-

pori attentissime perlegerunt omnia et examinarunt, antequam typis traderentur, atque etiam annotationes ex suis copiis addiderunt. Utinam Deus venerabili seni quam diutissime vitam viresque conservet, qui tot tantisque virtutibus senectutem suam ornat, et indefessus suis eruditissimis operibus antiquitatis studia adiuvat aliorumque opera curat, mihi vero cum Rostio doctissimo ita favet, ut nunquam solvere possim quantum debeo. Sed his perlectis unum nomen quaerere Te sentio nondum memoratum, Carolum Odofredum Müllerum dico; nosti enim quam familiariter utar candidissimo et eruditissimo viro, qui nunquam a me discedit, quin didicerim aliquid. Scias igitur etiam huic multum debere Pindarum, quum promptus esset ad explorandum ubicunque operam eius desiderabam, nec dicere possum quam multa praeterea e sermonibus eius hauserim Thebano poetae utilia. Sed ne haec quidem omnia sunt; addidit etiam tabulas duas geographicas, quibus Olympiam et Delphos cum valle peritissime adumbravit. Habes nunc, Vir coniunctissime, quae narrare Tibi debebam; utinam etiam ipse liber propius inspectus Tibi ne displiceat; quantum enim iudicium Tuum apud me valeat, etiam nuper denuo vidisti, quum huc venisses et quotidie sermones haberemus de studiis nostris. Redi mox iterum; mirifice delector praesentia Tua, ut Welckeri, et erigor animo. Deus autem faxit, ut quae mihi negata est firmior valetudo Tibi maneat quam diutissime, possisque rite perficere omnia, quae ad antiquitatem illustrandam meditaris. Vale.

AUGUSTO BOECKHIO S.

F. G. SCHNEIDEWIN.

Vixdum Martiale de manibus deposito paullulum me colligere inceperam et ab improbo labore requiescere, quum subito ab omni alia cogitatione avocatus sum et ad Pindarum traductus, ἀπ' ὄνου ἐφ' ἵππον, ut est in proverbio. Etenim clarissimi editores Bibliothecae Graecae a me petierunt, ut Dissenianae editionis instaurandae curam susciperem. Ego vero quo minus honorificae optimorum virorum voluntati adversarer, graves caussae obstiterunt. Nam et ab ineunte aetate poetam Thebanum admiratus studium carminum, quo quidem ad reliquos poetas lyricos perscrutandos concitatus essem, nunquam plane intermiseram et pietatem D i s s e n i o nostro debitam laesurus videbar, si hunc librum cuivis potius alii refingendum reliquissem. Accepta igitur condicione quomodo in re gerenda versatus sim, Tibi, A. B o e c k h i, breviter narrabo.

De omni Dissenii opera ut diversa et fuerint et sint hominum iudicia, hoc neminem fugit, sagacissimum virum, quum totum sese in interpretandi suavitatem immersisset et in eruendam artem summi poetae omnes nervos ingenii intendisset, crisin verborum haud pari diligentia amplexum esse. Acquievit enim fere in Tua recensione neque per

notulas satis constanter lectorem docuit, quid ex libris esset haustum, quid e quorum hominum doctorum coniectura profectum. Quamobrem nihil ego antiquius habui, quam ut aequali cura pertractarem quae ad crisin divinorum carminum pertinerent. Primum enim Tuum secutus exemplum Heynianam lectionis diversitatem, hoc est vulgatam, in margine perscripsi; in annotatione critica fontes scripturae breviter indicavi, ut nullo negotio perspici posset, vel quantum praeter mutatam a Te versuum descriptionem promota ars ex illa aetate esset, vel singulae emendationes cuius potissimum acumini deberentur. Deinde operam dedi, ut et memorabiliores scripturas codicum accurate annotarem et scholiorum testimonia gravissima paullo constantius colligerem, quam antehac factum erat, denique locos a veteribus scriptoribus citatos diligenter respicerem. Codicum nondum exploratorum subsidiis carui: Gottingensem librum interdum non sine fructu denuo inspexi.

Praeterea, id quod Te non nolle scirem, in conformandis verbis poetae meum iudicium secutus haud raro a Te discessi. In quo ego libere versatus sum, a licentia et temeritate cavi. Maxime illud mihi vitasse videor, ne pro incertis reponerem incerta. Nam quamvis Tu potissimum, A. Boeckhi, post praeclaras God. Hermanni curas ad certa praecepta artis verba poetae exegisses emendationisque quandam normam praescripsisses, tamen iniuriam facturus eram et Tibi et eruditis, qui post Te studia sua ad Pindarum contulerunt, si paratis ab illis frui noluissem. Igitur Hermanni, Ahrentis, Bergkii, aliorum copiis ita usus sum, ut de quarum veritate emendationum mihi persuasum esset, eas haud cunctanter Pindaro impertirem, reliquas in annotationem coniectas examini doctorum remitterem. Ita factum est, ut quem offero textum cum Tuis exemplaribus aliquantum discrepet. Maxime God. Hermanni acutissimis Emendationibus Pindaricis eximie adiutus sum, unde etiam plura in verborum contextum intulissem, nisi me ab novandi audacia iudicii Tui sobrietas

absterruisset. Eadem res in caussa est, cur **Theodori Bergkii** coniecturas, cari amici, quarum laetissima seges ipsi sponte succrescit, spreverim permultas. Vellem felicissimus coniector severior in semetipsum esset. Certe in emendando Pindaro non iis videtur corrigendi pruritum terminis cohibuisse, quos vel Tua prudentia vel condicio carminum fixit. Idem in scripturis codicum afferendis negligentius egit quam par fuerat. Sed felicissime quaedam iuvenit, quae ut potuerim ante publice editos poetas lyricos in communem usum convertere, factum est benignitate amici, qui singula folia sui exemplaris ad tempus mihi transmisit Cassellis. Simili beneficio **dialectologus Ilfeldensis** meus me devinxit, qui singulas plagulas libri de Dialecto Dorica mecum communicari iusserit, unde quanta iu constituendam dialectum Pindari redundaverit utilitas quaevis paene pagina loquitur. Alia idem vel familiaribus sermonibus vel per epistolarum commercium admonuit. Singulas emendationes mihi tradiderunt alii; **Welckerus** autem noster, quem ex longinquis itineribus sospitem salvumque redisse ad Rhenum quam qui maxime laetor, copias exemplaris Dissenii manu annotati ultro misit, ex quo per hoc volumen pauca repetii, in altero daturus plura. Ceterum in afferendis meis ipsius coniecturis tenui modum nec nisi eas in ordinem orationis Pindaricae venire passus sum, quae dubitationibus vix fore obnoxiae viderentur.

Neque vero in annotanda periodo me continui, sed, id quod Dissenius facere noluerat, fragmentis etiam notabiliores scripturae discrepantias subieci, simul ubi Te ducem deseruissem indicavi. Quorum quaedam quod ex codicibus Parisinis paullo certius licuit corrigere, debetur id **Friderici Duebneri** singulari in me benevolentiae. Excursus Dissenii servavi integros neque fas putavi in disputationem operi praemissam falcem immittere. De meo praeter indicem notularum addidi brevem de vita rebusque poetae narrationem. In qua conscribenda elegantem libel-

lum **Rud. Rauchensteinii** Argoviae nuper emissum non fuisse ad manum est quod doleam: singulorum locorum observationes passim commemoratas in Addendis proposui.

Habes, A. **Boeckhi**, rationes operae meae breviter descriptas. Quae si Tibi Tuique similibus philologis non improbabitur, et vehementer laetabor et faciam sedulo, ut absolutis commentariis Martialis alacri animo alterum volumen aggrediar, periculosae plenum opus aleae. Tu interim Tibi ita persuade, **Vir Summe**, haec ad Te non ideo me scripsisse, quia Dissenius Tuus Tibi priorem editionem dedicasset, sed ita sentio, quaecunque de Pindaro hac aetate edantur, ea quodam iure ad Tui nominis clarorem alligari debere nec cuiquam, qui Tua immortalia merita de Pindaro deque universis studiis antiquitatis mente animoque comprehenderit, committendum esse, ut erga Te minus gratus fuisse videatur. Quodsi Tu opella mea Dissenii nostri, cuius caram imaginem in pectore infixam gero, memoriae non pessime consultum iudicaveris librumque redditum esse aliquanto utiliorem, suscepto muneri cumulate satisfecisse videbor.

Vale, Vir Summe, mihique, ut facis, favere perge.

Scribebam Gottingae die XVI. mensis Iunii MDCCCXLIII.

DE RATIONE POETICA CARMINUM PINDARICORUM ET DE INTERPRETATIONIS GENERE IIS ADHIBENDO *).

Proprium fuit classicae Graecorum artis, ut ratione ageret, non caeco impetu, quum tantum haberet hic populus cum sensu acumen coniunctum, ut etiam poeticus spiritus non obscuraret mentis aciem, sed concentu mirabili virium quae invenirent ingeniosissime simul revocarent ad clarissimas formas. Non sunt hic inanes, vagi, confusi, inexplicabiles sensus, quos complecti animo nequeas, sed quo penitius in intima compositionum penetres et quo subtilius eas examines, eo magis quam clare sint omnia cogitata sentis et quanta perfectione artis expressa. Quidquid subtile et elegans in rationibus sententiarum, in iunctura rerum, tenent callidissime; quid sit praeparare scite, transire suaviter, amplificare magnifice, tegere ingeniose, admonere decore, non possis melius discere

*) [Pretium erit contulisse diversas hominum doctorum de Disseuii disputationibus sententias, G. Hermanni Opusce. VII. p. 18 seqq., A. Boeckhii Annalibus Litterar. Berolin. 1830. II. p. 599 seqq.; F. G. Welckeri Musei Rhenani Vol. I. anni 1832. p. 461 seqq. et in egregia commentatione de consilio aliquot carminum Pindaricorum ibid. Vol. II. anni 1833 p. 364 seqq., denique Fr. Thierschii admonitiones in Actis Academiae Monacens. Vol. II, 1. p. 50 seqq.
Contra obtrectatores eiusmodi quaestionum difficillimarum multisque taediosarum, sed ad persentiscendam artem poetae valde necessariarum Disseuii praecepta dilucide explicatis rationibus praeclare tuitus est C. O. Muellerus Praefatione Disseuii Opusculorum p. XLIX seqq. SCH.]

*

aliunde, nec fuit gens, quae in tractatione et inventione tam singulare acumen tamqne mirificum iudicium ostenderet qnam Graeci. Quae res quum in aliis plurimis scriptoribus luculenter apparet, tum in Pindaro, a cuius intelligentia longe olim abfuerunt qui caeco impetu abreptum in alia omnia abire putarunt, sive imperfectam talem rationem dicerent sive admirarentur et veri ingenii documentum haberent. Sed hoc errore vix est hodie qni teneatur, postquam de universa poesios Graecae ratione rectius iudicari coeptum est, etsi quantam infra ostendam in hoc poeta artem fuisse non omnes in animum induxerint. Eximie vero viam nobis munierunt imprimis Friderici Iacobsii et Friderici Thierschii praeclarae disputationes, quarum hic in Praefatione ad Versionem Germanicam poetae, ille in Additamentis ad Sulzerum ita de Pindari arte egit, ut permulta monita et explicata habeamus egregie, nec possit magnificentia horum carminum incognita esse cniquam, qui ista legerit. Nec minns in Boeckhii editione qni attenderit mnlta ab editore Berolinensi hic illic notata videbit acute, et a Muellero in libro de Doriensibus. Quae omnia hic repetere non est animus, licet nota ea velim omnibus, qui ad Pindari lectionem accedant; sed addere potius his constitui alia, quae ipse diuturniore usu observasse mihi videor. In qua re ita versabor, ut ad tria capita omnem disputationem revocans simul sic interpretationis genus in Commentario adhibitum illustrem et confirmem. Dicam vero primum de sententiis summis, qnae his carminibus subiectae, deinde de tractatione argumenti, denique de dispositione partium.

DE SENTENTIARUM RATIONE, QUAE EPINICIIS SUBIECTAE.

Quum omne carmen summa aliqna sententia (Grundgedanken) contineatur toti subiecta, unde singnlae in eo positae partes pendeant, Epiniciorum Pindaricorum rationem exploraturis prima et maxima ante alia omnia offertur haec qnaestio, quales sint et qnomodo compositae summae carminum sententiae in hoc genere poesios. De qua re iam videamus. Snnt haec carmina victoriis scripta e ludorum certaminibus reportatis; victoriae igitur ludicrae laus inesse debet, non dico in carmine unoquoqne, quod per se patet, sed in ipsa summa cuiusque sententia, veluti in Hymnis dei laus fundamentum est aut in Threnis querela de mortuo, nec dici posset Epinicium carmen, a cuins fundamento victoriae ludicrae laus abesset. Tamen opus non erat, ut totum carmen ea re occu-

paretur, quod rarissime factum; sed quum vel simplex vel composita sit sententia summa, victoriae laus plerumque pars est eius, adhibitis etiam aliis rebus multis ad fundamenta Epiniciorum componenda. Quae quidem res quales sint, mox videbimus; interim illud patet, talia ubique eligi debuisse, quae cum victoriae laude apte sociari et conflari potuerint in unam poeticam sententiam. Quare etiam sic a victoriae laude tanquam a principio proficisci debet disputatio nostra. Ut igitur ad hanc paulo propius accedamus, possunt, aio, victoriae ludicrae omnino duobus modis laudari, siquidem vel virtus, ἀρετή, praedicari potest, quae victoriam reportavit, vel decus et felicitas per victoriam a diis donata, εὐτυχία, quum nihil gloriosius et felicius haberetur quam vicisse in ludis publicis; atque haec observatio simplex viam nobis patefaciet ad omnium Epiniciorum fundamenta penitius perspicienda.

Dicemus primum de virtute. Est haec ἀνδρία victoris. Atque ἀνδρίαν pro themate poni par est maxime in luctatorum, pugilum, pancratiastarum, quinquertionum, cursorum armatorum victoriis, quorum certamina roboris et fortitudinis luculenta documenta sunt, idquo factum in his carminibus, Ol. VIII. IX. XI. XIII. Pyth. VIII. IX. Nem. II. III. IV. V. VI. VII. X. Isthm. IV. V. VII., quorum omnium fundamenta tota aut ex parte fortitudinis laude continentur. Atque etiam simplicem cursum huc relatum videas Pyth. XI. et Nem. VIII. Sed curules per aurigam reportatae victoriae ab hoc loco alienae sunt; sin ipse victor sua manu rexit currum, laudari potest ἀνδρία, ut in Herodoto Thebano factum Isthm. I., qui saepissime certaverat et vicerat, et in Agesia Iamida Ol. VI., qui quum etiam bellator insignis esset, commode fortis et strenuus viri animus celebratur, non reformidans labores et pericula. Videbimus enim etiam postea cum ludicra virtute bellicam passim coniungi commode in unum. Postremo notandum est carmen Pyth. VI., ubi poeta, quum Thrasybulus adolescens auriga pro patre Xenocrate vicisset, suaviter pietatem filii celebrat pro patre certantis, quod illic pulcrius esse sentis fortitudinis laude. Atque ita vides quod dixi, posse primum harum victoriarum laudem sic tractari, ut virtus canatur victrix, quae fere ἀνδρία est, nisi quod Pyth. VI. ob indicatam causam pietas substituta, et alia ratio Pyth. I. deprehenditur mox explicanda. Sed raro tamen unius huius virtutis laude totum carmen occupatur, ut factum Ol. IX. Nem. II. et Isthm. V. In carmine priore Epharmostus laudatur luctator

plane singularis, in omnibus sacris ludis clarus, cuius ἀνδρίαν divinitus insitam dicit poeta, atque etiam fabulis illustrat. Similiter Isthm. V., quod carmen Lampouis filiis Aeginetae et maxime iuniori Phylacidae dicatum, omnia ad fortitudinem puerorum ornandam pertinent, quae etiam futurae Olympicae victoriae spem praebeat. De Nem. II. non est quod dicam. Sed haec pauca exempla sunt; plerumque alia additur a poeta virtus, quae vel adsit una cum fortitudine vel adesse debeat et commendetur, atque ita ad compositas accedimus sententias, quae duarum virtutum cardinalium laudem coniunctam habent. Sic Ol. XIII. in Corinthi laude duo proponuntur coniuncta, ad quae totum carmen revocatur, fortitudo civium proeliis ludicrisque victoriis plurimis spectata et ingenii prudentia, sollertia, elegantia (das Tapfere und Kluge). Porro Nem. III. vis et fortitudo per tres vitae aetates excellens componitur cum sapientia senili. Atque ut ad alia pergam, Ol. VIII. pietas iustitiaque cum fortitudine in Aeginetis praedicatur, ut Isthm. VII. fortitudo cum iustitia et pacifica mente. In carmine Nem. X. qui canitur Theaeus luctator est eximius admirabili robore virium idemque mollioribus fraterni amoris sensibus indulget, ut ego explicui; Ol. V. autem in Psaumide certatore labor strenuus laudatur et sumptus liberaliter impensi. Denique non minus suaviter σωφροσύνη, moderatio, modestia cum fortitudine componitur, ut ter poeta in carminibus adolescentibus scriptis fecit, Pyth. IX. Nem. V. et Pyth. XI., atque in prioribus specialiter castitatem et pudicitiam amoris commendat, in tertio autem carmine ad politicam moderationem et modestiam hortatur, dissuadens insolentiam et ὕβριν, laudansque Castorum et Iolai ἀνδρίαν a violentia et superbia intactam. Ac modestia etiam Midae Pyth. XII. commendatur, virtus tamen ibi non fortitudo est, sed peritia artis auleticae. Succedat alia ratio. In iis quae explicui exemplis componitur ἀνδρία ludicra cum alia quadam ingeniosiore, leniore, pulcriore virtute, ut sollertia, pietate, iustitia, moderatione; bellica autem laus si qua est, coniungitur cum gymnica in unum, ut Ol. XIII. bellica et ludicra fortitudo pro una est, quae opponitur sollertiae mentis. Sunt vero etiam carmina, ubi distinguitur gymnica virtus a bellica, et oppositione pacis et belli summa sententia continetur, ut Pyth. VIII. et Isthm. IV. Aegina ludicris bellicisque victoriis clara laudatur, similiterque Isthm. I. Thebarum urbs, ut videtur; in quo nexu etiam poesis et gymnastica coniunctim ut pacis artes bellicae fortitudini opponi possunt, quemadmodum in Fragmento Isthm. IV. fecit, quae aliis in locis

separantur et sibi opponuntur tanquam Mars et Calliope (Ol. XI, 14. 15. X, 19.). Atque ita accedimus ad carmen Pyth. I. Quum Hiero paulo ante Etruscos ad Cumas vicisset, ut prius Carthaginienses cum fratribus ad Himeram, idemque Aetnam urbem condidisset Doricis institutis et legibus, nunc autem in Pythiis curulem victoriam tulisset, his omnibus poeta eximie sic utitur, ut regem et bellicosum et pacis instituta artesque colentem laudet, qui urbes condat et ludicra certamina cautusque epinicios amet, alio vero tempore proeliis fuderit hostes. Inest igitur etiam hic ludicrae victoriae laus ut pars in summa sententia, neque tamen ἀνδρία ludicra laudatur, quod non poterat fieri in victoria per aurigam reportata, sed quum etiam bella regis canenda essent, scite ad pacis artium amorem victoria curulis revocatur coniungiturque cum Aetnae recens conditae laude, quo facto praeclarum illud regis exemplum exsistit in Commentario a me explicatum, in quo regiae maiestatis severitas et bellica fortitudo coniuncta est cum pacificis moribus, cum iustitia, lenitate, musices amore ceterisque mitioribus sensibus. Denique dico de carmine Isthm. II. in Xenocratem scripto pluribus victoriis curulibus ornatum, qui quum largis sacrificiis deos coleret et hospites benignissime exciperet, etiam equos alendi studium ad hoc genus laudis refertur, et quum praeterea iustus ac mitis esset in cives, exsistit nova societas virtutum, iustitiae et munificentiae in optimis quibusque rebus. Atque haec hactenus. — Restant alia nonnulla carmina recensenda, ubi non solae virtutum laudes sunt, ut in antecedentibus omnibus, sed cum alia re victrix virtus deprehenditur a poeta coniuncta. Tale est primum Nem. VI., in quo virtus cum defectu virtutis componitur. Erat Bassidarum gens in Aegina pugilatu per totam Graeciam celeberrima, tamen etiam in hac Herculea gente imbecillitas humana conspiciebatur luculenter, quiescente et cessante alternis robore gymnico eius. Hinc Pindarus et similes homines esse diis et dissimiles maximopere canit exhibetque ἀνδρίας summae laudem cum imbecillitate humana coniunctam. Alia ratio in sequentibus est. Ol. XI. Agesidamus celebratur, pugilatu qui olim vicerat puer in Olympia, carmen autem tum non tulerat promissum, quod quum poeta longo tempore post redeuntibus aliquando victoriae sollemnibus mitteret, pulcra inventione victoriis, ne obscurentur, sacro ritu cautum et epinicia deberi docet, proponens, ut vides, duo, quae debeant esse coniuncta, res gestas et κῶμον. Simile est Nem. IV., ubi Timasarchi luctatoris virtus laudatur, quum vero graviter attrito

corpore victoria reportata esset, simul lenimen laborum per carminum laudem afferre se dicit, et in fine post alias victorias alios illi dulces honores amoris auguratur. Sic cum fortitudine recreationem habes et compensationem laborum propositam. Nem. VII. Sogenis quinquertionis tractatur ἀνδρία, qui quum inimicos et obtrectatores haberet, genuinae virtutis praestantiam ostenditur aeterno honore a diis ornari, Musa Sogeni, qui carmen quaesivit speculum virtutis futurum, nunc pretiosissimam et durabilem maxime coronam parante, calumniis inimicorum diuturniorem. Canitur igitur hic virtus laudis et honoris praemio indelebili decorata. Diversum est et tamen simile Nem. VIII., ubi cum virtute fortuna adversa et secunda virtutis composita. Quum enim Athenienses Aeginam tum expugnare conarentur, quod etiam factum, poeta invidiam pessimam exagitat, quae olim Aiacis virtutem invaserit, nunc autem insulae praeclara decora delere cupiat; cui tristi malo eximia inventione amoris iucundius augurium opponit, ostendens Dinidi adolescenti coniugii futuri gaudia, insulae autem exterorum amorem et benevolentiam, fato ei debitam. Sic igitur virtus laborat invidiae malo, praemium vero et compensationem laborum amorem habebit. Claudat agmen carmen Ol. VI., ubi in altera parte sententiae ὄλβος laudatur Iamidarum et Agésiae, virtute ortus, in altera vero societas duarum virtutum, quum Agesias vaticinandi arti genti suae ab Apolline insitae fortitudinem adderet victor Olympiae et bellator streuuus. Habes cum virtutibus optimis ὄλβον coniunctum. Atque haec hactenus.

Accedimus ad alteram partem huius capitis. Vidimus virtutem laudatam in victoria; quum vero victoriae adeptio simul laetissima et felicissima res haberetur, quae Graeco homini et urbi contingere posset, plurimumque decoris et gloriae afferret, nascitur sic altera ratio laudis, de qua nunc videbimus. Proprium huius generis est, quod sola per se laus felicitatis quum non placeret Graecis, sed superba videretur et insolens, non simplex, sed composita deprehenditur sententia in omnibus quae huius loci sunt carminibus; nam etiam in paucis brevioribus, ubi simplex primo adspectu videtur esse, subest tamen composita. Sic Ol. XIV. Gratiis Orchomeni deabus honos habetur, quod decus victoriae Asopicho puero dederint, Ol. XII. autem poeta in Fortunae potentia celebrauda versatur, sine qua nec Himera tyranno liberata esset Thrasydaeo, nec Ergoteles cursor coronas e sacris ludis haberet. Iam facile sentis, si diis gratiae agantur pro dono victoriae, in eo pietatem et modestiam placere cum lauda-

tione coronae coniunctam. In ceteris vero carminibus omnibus huius generis etiam manifestior est duplex in unam conflata sententia. De quo iam explicandum. Ac primum quidem decus coronae aut solum adest aut alia praeterea adsunt fortunae dona, ut militaris gloria, divitiae, regia potentia, origo illustris, quibus coniunctis exsistat ὄλβος victoris canendus. Iam cum ὄλβῳ proponi scias virtutem aliquam, ut sapientiam, pietatem, modestiam et moderationem, quae vel adsit vel adesse debeat et commendetur; nam id demum summum est cum talibus virtutibus coniunctum habere ὄλβον; sine iis invidia oritur hominum et deorum. Videamus exempla. Ducat agmen carmen Isthm. III., ubi Cleonymidae Thebani canuntur, qui genere nobiles, opulenti, bello spectati atque etiam ludicris coronis aliquoties ornati semper alieni manserant a superbia et insolentia, unde, iis licet etiam adversa saepius accidissent, firma tamen stetit fortuna per saeculorum decursum, nunc novis coronis aucta. Est igitur thema carminis praestantia et diuturnitas fortunae cum modestia coniunctae. Et Cleonymidae quidem habebant modestiam, plerumque vero commendatur, ut adsit, et dissuadetur ὕβρις. Sic Pyth. X. Phriciae Thessali fortuna eximia praedicatur, qui genere nobilissimus et opibus fortunatus quum ipse victorias praecipuas ludicras reportaverit, nunc etiam filium videat tenera aetate victorem, atque ita assequutus sit quantum homo assequi possit. Idem vero monetur diis omnia deberi et mutari posse fortunam, nisi pietas simul adsit. Carmen Nem. IX. in Chromium Syracusanum est, regiae familiae affinem. Hic vir opulentus et gloria militari maxima quum nunc etiam ludicra ornamenta haberet, frui dicitur admirabili felicitate. Tamen non minor erat ambitio principum Syracusanorum, et quum iterum bellum meditarentur, poeta hoc dissuadet maximopere et moderationem commendat, ne deorum ira excitetur. Carmine Nem. XI. Aristagoras Tenedius monetur, ut a superbia abstineat et tyrannidem ne affectet, qui opulentus, formae pulcritudine insignis et in certaminibus multis victor tum etiam magistratu summo insulae ornabatur. Accedimus ad carmina Ol. I. et Pyth. II., Hieroni scripta. In priori significatur Hieronem cum regia potentia maxima virtutibusque pulcris Neptuni favorem habere eximium, qui eum equestri studio imbuerit et nunc victoriam equestrem in Olympico certamine dederit, omnium ludorum celeberrimo. Sed quum rex etiam currulem meditaretur, ut potiatur hoc decore, poeta simul ad pietatem hortatur et superbiae poenas proponit, ad quam inclinabat Hiero.

Sic cum felicitatis laude vides pietatis et modestiae admonitionem coniunctam. In carmine Pyth. II. bellicam ludicramque gloriam, divitias, potentiam regiam Hieronis laudat; sed cum ὄλβῳ singulari sapientiam coniunctam vult, a qua tum maxime aberrabat rex, monetque, ne crudelitate et cupiditatibus pravis in deorum benefactorum iram incurrat. Denique similia sunt carmina Pyth. IV. et V., Arcesilao, Cyrenarum regi, scripta. In quinto praestantia ὄλβου cum virtutibus coniuncti canitur. Et ὄλβον quidem intellige divitias, potentiam regiam totamque a maioribus traditam fortunam, ad quam nunc etiam Pythia victoria accedit. Hunc ὄλβον virtutibus multis ornabat rex, qui consilio validus, fortis ac strenuus, musicarum artium et ludicrorum certaminum peritus esset. Idem vero ad superbiam inclinabat, nec diis quantum deberet semper recordans, nec hominum de se merita ubique agnoscens. Quare quum etiam Olympicam victoriam meditaretur, admonitio pietatis et gratiarum amicis aurigaeque referendarum admixta est laudi. Indicantur igitur quas habeat rex et quas habere debeat virtutes ὄλβου socias. Denique in Pythio quarto primum regia dignitas laudatur Battiadarum et Arcesilai Apollini maxime debita, qui nunc etiam victoriam Pythiam addidit, deinde vero gravissime commendatur lenitas et clementia, quum in turbis civilibus antea ortis iracundius saeviisset rex in principes quosdam viros et perditum iret regnum. Iterum vides cum fortuna moderationem laudari coniungendam. Atque haec quidem de his. Sunt vero in hoc genere, quod explicamus, etiam aliae quaedam suaves rationes. Primum enim victoriae decus etiam praemium dici potest virtutum, quae in victore sint. Tale est carmen Ol. III., ubi Theronis corona praemium pietatis dicitur a Tyndaridis datum pro cultu studiosissimo, dignitas autem coronae mythica narratione illustratur. Sic enim nunc clarius explicuerim sensum illius carminis. Sed magnificentius exemplum huius rationis est Nemeaeum primum. Laudatur ibi in Chromio optimarum virtutum societas, prudentiae in divitiarum usu conspicuae et fortitudinis bellicae; corona autem Nemenea et, quam augurator poeta, Olympica praemium virtutum est; fruetur, ait, Chromius placida post labores vita ludicrorum certaminum coronis summis ornata. Atque attendas velim ad ornatum compositionis. Diximus supra de coniunctionibus duarum virtutum; hoc genus etiam hic adhibuit; sed quum supra explicatis in carminibus universum fundamentum duarum virtutum laude contineatur, hoc loco altera pars sententiae victoriae praedicatio est, altera duas virtutes com-

plectitur. Satis de hoc; pergo ad ultimam in hoc genere rationem. Potest victoriae adeptio etiam pro consolatione esse malorum, quae antecesserunt; atque etiam huius rationis aliquot carmina exstant. Isthm. VI. scriptum videtur post proelium ad Oenophyta, quo graviter afflicti erant Thebani. Huic calamitati opponit poeta prisca ornamenta urbis et recentem victoriam Strepsiadae, ut documenta favoris deorum et solatia ac fomenta maeroris, monstratque novam coronam, si modestia adsit. Subiicio sententiam carminis Pyth. III. Ibi monetur Hiero, quum dii bina mala dent uno cum bono, ut morbum et filiae mortem aequo animo ferens consoletur tristitiam usu boni, quod habeat, quam aptissimo et laetissimo, opulentia regia, victoriis ludicris reportandis et comissationibus epiniciis poetarum adhibenda, id quod etiam faciat. Sed magnificentius hoc nomine nihil carmine Ol. II. Quae prisco fato in gente Cadmi constituta erat vicissitudo memorabilis adversarum et secundarum rerum, hanc etiam in Theronis rebus, qui originem trahebat a Cadmidis, versari docet. Ac mala quae expertus erat domestica rex sunt fuga filiae e regno Hieronis et proditio, quam moliti erant propinqui Capys et Hippocrates. His opponuntur consolationis causa lacta illa, quae iam contigerunt et in posterum contingent, coronae Olympicae adeptio et futura beata vita post mortem cum aureis coronis. Neque tamen haberet Thero hanc malorum per secundas res compensationem, nisi etiam virtutes praeclarae in eo inessent, fortitudo bellica et iustitia liberalitasque singularis. Sic eximia inventione coniunctas hic vides duas rationes compositionis, quas modo vidimus; compensantur adversa secundis rebus, quae ipsae praemium sunt virtutum regiarum. Igitur quum duae partes sententiae sint, in altera societas virtutum cardinalium tractatur, in altera compensatio malorum per secunda, ut nunc etiam pars utraque sententiae composita sit, qui est summus in hoc genere ornatus. Restat Ol. VII., in quo carmine iterum fortuna victoriae cum adversa re composita est, sed alio modo atque ita, ut haec excusetur. Diagoras Rhodius pugil longe celeberrimus quum in Olympico certamine novum decus patriae reportaret, factum videtur infelici casu, ut unus ex adversariis pugilibus gravius vulneratus moreretur. Unde Pindarus ingeniosa inventione fatum Rhodi aeternum canit e decoribus et erroribus mirifice mixtum, siquidem quae magna et eximia ornamenta insulae contigerint, iis semper etiam casus quidam et errores iuncti fuerint praeter voluntatem commissi. Eandem rem in altera parte carminis aliter tractat ita, ut

cum fortitudine iustitiam viri laudet a violentia alieni. Est igitur tractatio duplex ad idem rediens; utraque sola per se integram sententiam habet et per se sola placet concinna membrorum duorum compositione.

Perlustratis carminibus omnibus observationes nonnullas addo. Igitur primum vides virtutes cardinales vulgo dictas per omnia Pindari carmina tractari, quae diu ante philosophos inde a priscis temporibus in religionibus, in fabulis, in legibus civitatum, in carminibus poetarum, in moribus et sensibus populi habebantur. Prima est quae toties in Epiniciis laudatur fortitudo, *ἀνδρία*, *ἀλκά*, *βία*, *τόλμα*, *σθένος*, *θράσος*, *ἀκμαὶ ἰσχύος θρασύπονοι*, *ἀρετὰ κατ' ἐξοχήν*, in robore corporis animique conspicua. Huius sunt *πόνοι*, *μόχθοι*, *ἔργα*. Est vel ludicra et in ludorum certaminibus versata, vel bellica, et vidimus nunc ludicram solam celebratam, nunc ludicram et bellicam coniunctam una notione comprehensam, nunc denique distinctas ambas, oppositis pacis bellique artibus. Succedat quae apud philosophos *φρόνησις* dicta, vulgo autem omnino complectitur mentis ingeniique vim et acumen, sollertiam, prudentiam, sapientiam, *φρήν*, *σύνεσις φρενῶν*, *μῆτις*, *βουλαί*, *σοφία* (das Verstandvolle, Kluge, Sinnige, Einsichtige). Huius est acute videre in quaque re, excogitare et invenire pulera et ingeniosa, providere futura, intelligere ubique, quid sit optimum et verissimum, consilia recta capere (*καρπὸς φρενῶν*), etiam nosse se ipsum et rerum humanarum imbecillitatem, nec cupere stulte quae data non sint. Porro *σωφροσύνη*, temperantia, verecundia, modestia, moderatio, est quae modum tenet in omnibus et decorem, cupiditates cohibet, non affectat nimiam fortunam et a superbia insolentiaque abstinet, ut solent homines in prosperis rebus *ὑψίφρονες τὰ μακρὰ παπταίνειν*, *μεγαλανορίαις ἐμβαίνειν*, et ad *κόρον* et *ὕβριν* inclinare. Sic haec virtus interdum eodem redit cum *σοφίᾳ*, ut fit in rebus humanis, potestque non semel sapientia et moderatio dici in eadem re, nisi quod *σοφίας* nomen fere senioribus, *σωφροσύνης* iunioribus videtur accommodatius. Denique iustitia, *δίκα*, vulgo *δικαιοσύνη*, dicitur, si suum cuique tribuas, pie colas deos, in homines mitis et aequus sis et abstineas vi, crudelitate, saevitia, atque etiam bonitatis, benevolentiae et amoris sensus huc revocabant veteres. Ceterum pertinet eodem, ut per se patet, etiam *ἡσυχία*, *εὐνομία*, *Θέμις* in civitatibus saepe laudata, quod *ὑπὸ στάθμᾳ νέμεσθαι* est dictum Fragm. IV: Isthm. Sunt vero alia religione et a diis praescripta, alia legibus et politico iure; illa *θέμις*, haec *δίκη* dicitur proprie (cf. ad Fragmen-

tum citatum). — Iam harum virtutum pulcherrimas compositiones vidimus, quarum ratio haec erat, ut opposita coniungerentur maxime, acutum et forte, robur et prudentia, ἔργα καὶ βουλαί, porro fortitudo cum verecundia, modestia, moderatione, aut cum pietate, iustitia, benignitate, pacificis moribus et mollioribus sensibus amoris, atque etiam ubi in Xenocrate venerabilis dignitas iustitiae cum munificentia et liberalitate componitur, non desideraveris oppositionis vim. Omitto alia breviter nec per totum carmen laudata, ut prudentia cum iustitia Nem. X, 12., h. e. consilio valere et probe agere. Praeter has virtutum coniunctiones vidimus deinde in alio genere carminum ὄλβον, decora et ornamenta vitae composita cum virtutibus, eaque ratio duplex erat, siquidem nunc commendabantur hae virtutes fortunato victori, quo maneret favor deorum, nunc quum adessent, felicitatem aut laudes poesios pro praemio habebant et compensatione laborum. Denique pauca alia sunt, ubi consolatio agitur et decora fortunae adversis rebus opponuntur. Est igitur satis clarum, opinor, quales sint sententiae Epiniciis subiectae. Sunt omnes ethicae, ac simplices quidem nonnisi in paucis carminibus, ut ego censeo; cetera enim omnia compositas habent ex duobus membris; atque in quibusdam carminibus eximio ornatu etiam membra sententiae sive alterutrum sive ambo composita vidimus ex duabus rebus. Victoriae autem ludicrae laus, ut supra dixi, inest ubique, quemadmodum postulabat Epiniciorum ratio. Sunt porro hae compositiones tales, ut non vi contineantur duo quae composita membra, quemadmodum quae specie conspirant, intus vero dissident, sed suapte natura congruunt et coeunt, in unum quasi debeant coniungi, simulque totum ubique efficiunt in suo genere absolutum, cui nihil desit. Quid enim deest ad perfectam speciem absolutamque sententiam, ubi consilium cum fortitudine, robur cum modestia aut iustitia, bellum cum pace componitur, ubi fortuna virtutibus ornatur, virtus post labores requie fruitur beatissima, res adversae consolationem habent per secundas? Nec concentus rerum cogitari potest perfectior nec plenior sententia; ut in artis operibus pulcherrima convenientia partium delectat, sic apud Pindarum in his rebus, quas ubique tam scite et venuste componit etiam ex compositis compositas, ut artificem videas longe exercitatissimum. Atque haec est intima horum Epiniciorum pulcritudo atque praestantia, in ipsis fundamentis carminum posita atque inde tanquam anima per corpus diffusa in omnes partes, quemadmodum omnis poematis prima laus est, si sententia nititur vere poetica, sana,

pulcra, ingeniosa, sublimi, et frustra undeqnaqne rerum et verborum ornamenta adsciscas, fundamentum ubi intus nullum sit aut cassum et inanc. Quanquam vulgo multi singulorum locorum luminibns capinntur, altius penetrare in intima compositionum non opus habent. Pindarus vero, quo erat ingenio, non solum vere poetica, sed etiam aptissima personis, locis, temporibus posnit nbique carminum fundamenta, nec qnidquam in hec genere probavit, quod non simul praesentibus rebus plane conveniret atqne inde dnctum esset: quae est altera laus lyricae poesios et horum Epiniciorum. Hoc tamen ut pluribus probem non est opus post ea, quae in Introdnctionibus ad carmina atque etiam supra iterum exposita sunt; non pauca in Scholiis tradita habemns, alia Pindarus ipse indicat, interdum quidem brevissime, ut attenta lectione opns sit, veluti ubi novae victoriae agitantur, quo tamen referendae sunt pietatis et modestiae admonitiones in carminibus Ol. I. Pyth. V. Isthm. VI. et Bellerophontis fabula Ol. XIII. Denique alia coniectura suppleta videbis a Boeckhio aut a me facili nec longe petita; ut nullum carmen exstet, cuius ratio plane inexplicabilis sit. Ac monuit dudum ante nos etiam Iacobsius in Additamentis ad Sulzerum, qui semel Pindari artem perspexerit, eum non dubitaturum ibi quoque ratione egisse poetam, ubi ex antiquitate nihil traditum habeamus, quod causas dictorum explicet.

DE TRACTATIONE ARGUMENTI.

Sententia carminis explicatur directa oratione et fabulis; de utroque genere dicemus singulatim.

I. DE DIRECTA TRACTATIONE.

Fabulis tecta continetur laus vel admonitio, directa oratio ipsam rem significat et cursum carminis ut plnrimnm regit; hac igitur qnid dicat Pindarus, ante omnia quaerere debet interpres. Ac primum quidem, ut hinc ordiar, quoniam victoria est, quae canitur, praeter victoris nomen necessario in quovis Epinicio etiam locus nominari debet, ubi corona parta; qua observatione ductus Boeckhius optime vidit Pyth. II. Thebis reportatam victoriam spectari, quum aliud nomen in carmine non exstet, ac plerumque aut in prooemio aut statim post prooemium loci nomen indicatur. Inest vero vel in ipsis nominibus sacrorum ludorum satis magna laus, ut rarissime haec amplius illustrata videas, nec nisi in carminibus peregre missis, Ol. I. III. XI. Pyth. V., ubi iucundiora talia. Sed praeter locum etiam genus certaminis indicari

debet, lucta fuerit an pugilatus, pancratium, quinquertinm, curulis victoria, alia, quod non factum Ol. XIV. brevissimo carmine. Nam talia quidem historica fundamenta sunt, quibus hymnus Epinicius nititur, nec definita sit laus victoriae aliter. Denique etiam deus ludorum pulcre institutum est a poeta ut fere ubique laudetur, quod bis neglectum video, Pyth. XII. Isthm. IV., peculiares, puto, ob causas; atque interdum fabulis simul inest dei laus, ut Ol. III. Pyth. III. IX. Nem. V. VIII. Isthm. VII., plerumque vero directa oratione tractatur, suaviter nunc hoc nunc illo modo illata. Haec quidem de his; ad res ipsas propius accedimus. Sunt autem laudes, admonitiones, preces, quae oratione directa tractantur, de quibus rebus nunc videndum.

Atque ut primum de laude virtutis ludicrae exponam, illustratur haec maxime ex rebus gestis victoris et familiae gentisque, si haec gloria et fortuna simili excellit. Sic primum robur et dexteritas victoris in certamine probata laudatur Ol. VIII, 67. Pyth. VIII, 81. Ol. IX, 91. Nem. III, 16. Isthm. III, 63.; nec tacetur etiam, si quid adversi accidit, ut Ol. XI, 15. Nem. IV, 32., quod victoria in laudem verterit; memoratur denique suaviter etiam formae pulcritudo interdum cum fortitudine, ut Ol. VIII, 19. IX, 94. XI, 100. Isthm. VI, 22. al.; sed rariora tamen sunt haec quidem et multo minus adhibita ornamenta omnia, quam exspectaveris in Epinicio carmine, ac frustra hic quaeras descriptiones luctae aut pancratii longiores variosque modos certaminum expositos, quae res largam dicendi copiam praebere potuisset. Nimirum Epinicius hymnus talia breviter tractat et summatim, quorum uberior et verbosior descriptio aliena ab eius magnificentia; at in Hyporchematis, Encomiis, Scoliis plura huiusmodi lecta crediderim, quemadmodum etiam equorum curruumque ampliores laudes; cf. Nem. IX. fin. et quae ad Fragmenta diximus. Illud vero maxime hic moris est, ubi plures victoriae a victore aut eius familia et gente reportatae, ut nominatim memorentur, atque hoc genus laudis in plurimis carminibus tractatum reperies. Interdum oratio simplicissima est, ut nihil nisi ipsa nomina locorum legas, nullo alio ornatu admixto, veluti Ol. XIII. fin., in aliis maior deprehenditur varietas dicendi, imprimisque ornate tractatus est locus Nem. X, 25 seqq. Verum ais: cur tantopere favet hymnus Epinicius his enumerationibus, quae vulgo videntur ieiunae, ut plerumque multos versus impleant? Quia vere magnifica est tot ludorum per Graeciam enumeratio, tot praemiorum tot diis debita reportatio, ut directa oratio vix habeat quibus magis ornet

victorem. Quam enim aliam vim habent hae victorum, patrum, avunculorum, patruorum, avorum, maiorum denique memoratae res gestae, quam ut δαίμων γενέθλιος, ut πότμος συγγενής in luce ponatur, qui nunc in victore denuo viguit? Ac ne de solis victoriis loquar, quum Nem. VII. Thearionis patris omnibus bonis ornata sors praedicatur aut Isthm. I. Asopodori post triste exsilium restituta antiqua prosperitas, etiam hoc eum in finem factum est, ut deorum favorem et fundamenta fortunae videamus, quibus filiorum praesentes successus nitantur. Haec enim omnia ut per se placent maximopere, ita ad victoris laudem augendam pertinent. Quo loco memorandae etiam magistrorum laudes sunt; quum enim suavi pietatis sensu institutum sit, ut, si pueri canantur, simul magistri laudentur, tamen etiam discipuli virtus sic declaratur luculentius, veluti Ol. VIII. Melesias magister, per quem triginta a discipulis variis coronae reportatae, non minima laus est Alcimedonti, aut Pytheae Menander claris ab Athenis Nem. V. Ac quum etiam ad defunctos in talibus carminibus nuntius deferatur, simul ab effectu laudari vides victoriam, quum manes quoque in Orco ea exhilarentur. Nam ab effectu quidem etiam Psaumidis victoria Ol. V. laudatur per totum carmen, quod patriae deos tutelares conatibus suis ornaverit vir praeclarus. Sed praeter ludicras res bella quoque et proelia memorari apud Pindarum videas, ubi quid illustrius gestum, ut Hieronis pugnas adversus Etruscos et Carthaginienses, servatos ab eodem Locros, pugnam Salaminiam in laude Aeginae et Lamponis filiorum, pugnam ad Helorum in laude Chromii, sed nusquam tamen haec multis verbis tractat, loquitur magnifice, sed breviter, iniucunda vero, ut proelium ad Plataeas Isthm. III., ad Oenophyta Isthm. VI., intestinum Theronis bellum adversus proditores, ubi memoranda sunt, nomina tacet. Atque haec quidem pleraque omnia ad ἀνδρίαν celebrandam pertinent, de qua satis dictum. Laudantur praeter eam etiam aliae multae virtutes breviter plerumque, de quibus nihil notandum habeo nisi unum: Ubi cum fortitudine componatur alia virtus, aut pari ambas dignitate haberi, aut pendere fortitudinis gloriam ex altera, ut Ol. VIII. Nem. X. Isthm. VII., ubi ea propter pietatem et iustitiam contingit. Quae ratio exquisita est. — Sed praeter virtutes etiam ὄλβον supra docui multis in carminibus laudari, cuius tamen nusquam obscurior tractatio est, modo singula a poeta posita in unum colligas. Nam ut poesis fert, orditur fere Pindarus ab uno aliquo primario fortunae decore, plerumque ab ipsa victoriae reportatione, interdum vero etiam ab alio, tum addit

cetera pertractatque omnia vel eodem loco vel alia in parte carminis. Sic Pyth. X. orsus a nobilitate mythica familiae victricis laudanda deinde ad victorias pergit, tum divitias addit, postremo ipse omnia una notione complexus generatim felicitatem familiae laudat, summum quae assequuta sit. Pyth. II. autem in principio cum bellica laude ludicram coronam praedicat, deinde v. 57. divitias, potentiam regiam, gloriam militarem amplius tractat. Nam illud quidem etiam non monitus vides, bellicas res propter δόξαν et κῦδος etiam in ὄλβου laude optime afferri, veluti etiam Nem. IX. factum, quemadmodum ceterae quoque virtutes in tali nexu inter decora et ornamenta fortunae afferuntur, ut Ol. I, 13. Gravius est monere ita fere tractari ὄλβον a poeta, ut divinitus significet eum datum et a deorum favore profectum; quae res ut veram laudem ὄλβου continet, cuius summus splendor in ipsa divina origine inest, sic etiam admonitiones iustitiae, pietatis et modestiae optime praeparat, quae cum ὄλβου laude coniungi solent apud Pindarum. Ita enim dissuadet immodestiam et superbiam, quod non humanis viribus, sed diis debeatur fortuna, et ingratus sit ferre fortunam qui nequeat. Sic v. c. Pyth. II, 7. deos Hieroni eximie faventes exhibens praeparare vult sequentes admonitiones mythicas, quemadmodum Pyth. X, 10. Apollinis laude posita, neque alia res Ol. I, 10., ubi chorus Iovem canere in Hieronis domo debet, statim hic significante poeta quod per totum carmen agit, favore et auxilio deorum decora vitae parari et conservari, quum superbia et insolentia amittantur. Vides praeclaro iudicio ὄλβου laudi non annexas extrinsecus admonitiones virtutum, sed derivatas ex ea, ut nihil est in sententiarum rationibus tam pulcrum, quod non assequutum sit Graecorum ingenium.

Sed quoniam de laudis tractatione dicentes paulatim ad alteram rerum partem, admonitiones dico, devenimus, amplius de ea re videamus. Primum igitur nusquam nude ponit admonitiones, sed cum laude miscet et inde ducit. Pyth. I, 80 seqq. post maximas laudes rerum gestarum abrumpens orationem, quia invida sit civium multitudo, tamen, ait, quoniam melior miseratione invidia, ne omitte pulcra, regna iuste et sis verax; in quo callide, ut vides, ab uno genere laudis ad aliud transit per vocem καλά. Mox etiam ad liberalitatem hortaturus Hieronem, serva, ait, indolem, quae praeclare in te viget. — Pyth. II, 72. postquam regis senilem sapientiam laudavit, per quem sine periculo dicere liceat, admonitiones ipsas orditur sic: Praesta te talem, qualis a natura factus es, tum assentatorum et susurronum pravas artes

exagitat, quibus obsequebatur Hiero. — Pyth. IV. fin. Arcesilai prudentiam laudans eumqno medicum civitatis optimum dicens, sic hortatur, ut leni cura mala civitatis sanct. — Pyth. V. init. eundem postquam dixit virtute praeclara ornatum, pergit sapientes etiam permagnam beno ferre felicitatem, atque ita hortatur, ut pins sit rex et gratus erga aurigam amicosqne. — Pyth. XI, 50. post laudatas victorias familiae victricis talia, ait, decora cupienda sunt divinitus data, nam iniusta ct tyrannorum sors spernenda; e landabili ipsius familiae exemplo contrarium dissuadens. — Nem. IX, 46. magnifica laude gloriae militaris ceteraeqne fortunae probat satis esse Chromio felicitatis, nec quidquam ulterius cupiendum, qnale genus admonitionis saepius habet, ut Ol. III. fin., Isthm. IV, 14. — Nem. XI, 33. laudans Aristagorae virtntem, quae orta e Pisandro et Melanippidis priscis, post alia interiecta tempora nunc in ipso laetius revixerit, ex hac ipsa vicissitudine viro honorifica observationes ducit de imbecillitate humana et qnae sequuntur. Imprimis vero exquisita ratio est, ubi in laude rerum gestarum et felicitatis per preces pro incolumitate imbecillitatem rerum humanarum significat admonitionesqne dat modestiae, ut Pyth. X, 17 seqq. et Pyth. VIII, 72 seqq., et hic qnidem bis redit ad idem, interposita nova parte laudis, repetitque in fine etiam preces maiore cum vi singnlarem ob causam. Denique suavis etiam alia ratio est Isthm. VI, 39., ubi post memoratas proelii calamitates ad comissationem praesentem reversus, etiamnum commotus praeteritorum malorum recordatione metuensqne ne redeant, modestus orat, ne quotidiana haec gaudia dii turbent, atqne ita dissuadet maiora. Verum satis de his; vides mirum artificium tractationis (die feine Kunst die Ermahnnng einzuleiten und zu motiviren). Alterum hoc est, quod secundae personae usum saepe evitans, ad suam personam quae aliis dicit revocat, ut Ol. III. fin. Pyth. III, 107 seqq. Pyth. XI, 50. Isthm. VI, 41., qnae res etiam in laude aliquoties apte usurpata, Nem. I, 36. X, 39. Habet idem commodum tropicum genus dicendi usurpatum optime Pyth. IV, 263 seqq., atqne etiam sententiae generales, ceterum per se in admonitionibus necessariae.

Diximus de laudibus et admonitionibus; addamus etiam de precibus verbum. Sunt preces non in omnibus carminibus, sed ibi fere, ubi peculiaris causa. Talis est ubi nova victoria agitatur, ut Ol. XIII, 24., collat. 103. (neque enim nunc dubito Xenophontem ipsum curule certamen adire voluisse), Pyth. V. fin. Nem. X, 29. Isthm. V, 16. Isthm. VI. fin. Deinde preces sunt in

metu periculorum, ut propter hostes Ol. VIII. fin. Pyth. VIII. fin., quo etiam supplicatio pertinet Nem. VIII, 12., aut quum invidia laborat victor, ut Ol. VI, 102. VII, 87. Nem. VII, 80 seqq. splendidissimo loco, denique in reditu per mare Ol. VI. fin. Nec minus aptae preces Ol. II, 12. pro Emmenidis nuper in discrimen adductis, porro Pyth. I, 29. 39., et Nem. IX, 28. pro Aetna urbe recens condita, et Ol. V, 17. pro Camarina nuper restituta et victore cive. Ac quum locis quoque ubique commodis ponantur preces, unum annoto hoc, etiam transitum ab una re ad aliam saepe suaviter per precationem fieri, ut Pyth. I, 39. Nem. IX, 28. a mythicis ad praesentia; Ol. XIII, 24. ab urbis laude ad Xenophontis laudem; nec minus suave artificium Ol. VII, 87. est, ubi post fortitudinis laudem ad iustitiam modestiamque viri venturus non ita dicit: Praeterea etiam iustus est Diagoras et a superbia alienus, quae maxime iniucunda in poesi esset iunctura, sed hoc modo: Iuppiter viro pugilatu gloriam consequuto des gratiam apud cives et exteros; n a m alienus est a superbia. Sic non annexus est tantum ultimus locus antecedenti, sed innexus optime. Alias duae res etiam per interpositam sententiam generalem iunguntur, veluti Ol. II, 53. a praesenti decore victoriae ad futurae vitae felicitatem transiturus sententiam de opulentia virtute ornata interponit. Atque ita saepius. Qui dicendi arte delectantur etiam ad tales exquisitos modos attendant. Haec hactenus.

Dixi generatim de tractatione directa argumenti; addam pauca ad singulorum locorum quorundam rationem pertinentia. Primum enim sunt interdum d u a e r e s c o m m i x t a e in eodem loco, quas distinguere iterumque coniungere debeas, ut formam tractationis perspicias. Ac de admonitione cum laude mixta supra explicui; nunc alia afferam. Ol. II, 83 seqq. redire debet poeta ex lege carminis ad Theronem et absolvere virtutis laudem in prooemio inceptam, idque facit; sed quum simul Simonidem et Bacchylidem castigare vellet, inde duxit formam loci pulcherrimi, ut post inferarum rerum et futurae vitae tractationem laetior esset et vividior ad praesentia reditus, et vix dubito tibiis eum cantatum, quum antea citharae sedatiores soni praevaluissent. In ipsa vero laude Theronis obiter observa, quum bellum intestinum significandum esset, quam decore dixerit, invidiam loquens improborum hominum et ingratorum, ipsam vero proditionem propinquorum, quae contra naturam esset, ne verbo quidem effatus. Sed haec quidem mythice indicata sunt. Verum redeo in viam. Ol. VI, 74 seqq. revertitur, ut debet, ad victoriae laudem absolvendam;

quum autem Agesias invidia laboraret, nunc ita tractat illam laudem, ut defensionem immisceat, rebus gestis probari dicens, quales simus, deinde Iovi Mercurioque a maioribus culto, non casui aliisve rebus ab inimicis forte iactatis, deberi monens victoriam. Ibidem in fine Syracusas Ortygiamque laudare debet, ut promiserat in prooemio, idque facit per Hieronis laudem; iterum vero invidiam respiciens et inimicitias Agesiae, simul metum futurorum ostendit de duarum ancorarum utilitate loquens. — Ol. VIII, 54. Melesiam magistrum laudare vult, ut moris; sed quum etiam hic invidia laboraret, ad defensionem revocat laudem. — Pyth. I, 29. Hieronis Aetnaei victoriam curulem laudare debet, quod ita facit, ut simul Aetnae urbi salutem et florem precetur a diis. Deinde v. 46. bellicas Hieronis res celebraturus, quum aegrotaret rex, ita haec tractat, ut exhilaret eum rerum gestarum commemoratione et constantiae admoneat. Denique v. 60 seqq. de condita recens Aetnaea civitate quum dicere debeat, simul filii Dinomenis laudem immiscet, qui tum regebat urbem. Non perspexeris tractationem huius carminis, si ad hoc Pindaricum artificium non attenderis. — Pyth. IX. v. 76 seqq. laudat, ut debet, victorias Telesicratis; quum autem hic, ut in Commentario probare studui, admisisset Thebis quod magnopere displiceret, simul iram adversariorum sedare poeta studet; quare ita rem tractat, ut ad publicam Thebarum laudem victorias viri in Graecia reportatas revocet et in rebus ad urbis laudem gestis privatas querelas ab adversariis coercitas velit. — Nem. IV, 13 seqq. ad Timasarchi pueri victorias accedit, sed, quum etiam patris defuncti memoriam, ut moris, recolere vellet, suaviter utrumque iungit ita, ut patrem, qui citharam tractaverat, nunc si viveret, saepe cantaturum fuisse dicat hunc hymnum victoriis filii scriptum, quas inde enumerat. — Nem. VII, 54 seqq. Thearionis fortunam laudat, quae res quam vim habeat in Sogenis laudem, supra monui; quum autem Theario etiam obtrectatores haberet et poetam ipsum quoque male crederent quidem de Neoptolemi laude detraxisse, coniunctis Pindarus his rebus in laude Thearionis simul de obtrectatione et invidia verba facit suosque ipsius mores defendit. — Isthm. I, 40 seqq. ad Herodoti laudem absolvendam accedit, qui quum reprehensores haberet conatuum suorum, simul hos carpit. — Isthm. VII. initio victoriarum, quas Cleander reportaverit, laudem nuntiat; sed cum laetis sensibus etiam moerorem prodit ex terroribus belli Persici nuper depulsi non levem, quia non solum laudare vult Aeginetas in illo carmine, sed etiam commovere eorum

animos, ne deserant Thebas. Atque haec hactenus; non levis mihi videtur tota haec observatio ad explicationem Pindari. Res autem maxime lyrica est, quum sic peculiaris comparetur forma multis locis pro vulgari et communi, maiorque exsistat varietas tractationis. Ad ceterum orationis directae ornatum comparationes pertinent a ludicris certaminibus et ab epiniciorum ratione petitae plurimae, de quibus suis locis in Commentario dictum, nec non sententiae ethicae eximiae, quo loco etiam illud artificium praeclarum notandum, quod res praesentes ad generalis sententiae formam passim revocat; cf. ad Ol. VII. VIII. Nem. VIII. init.

II. DE FABULIS.

Sententia carminis rarissime sola directa oratione explicatur et sine fabulis, ut factum in praevio carmine Ol. X. Etiam Ol. V. et Isthm. II. non habentur fabulae, sed curavit tamen poeta, ut aliquid instar mythici ornatus adsit, qui in priore carmine pro urbe Camarina deos urbis tutelares nominet, quos ornaverit Psaumis, in altero vero canat, ut in Isthmo Neptunus, Delphis Apollo Xenocratem benigne adspexerit, laudetque aurigam Nicomachum in Victoriae gremium illapsum in sacro Iovis Olympii luco. Quae omnia specie mythica delectant. Similis generis sunt invocationes et laudes deorum plurimae in prooemiis, ut Ol. III. IV. XII. XIII. XIV. Pyth. VIII. Nem. VII. Isthm. IV. Revocantur victoriae sic ad divinam vim causamque. In plerisque autem carminibus etiam narrationes sunt fabularum sive breviores sive longiores, ut constat. Quum igitur a nullo fere carmine mythicus ornatus plane absit, patet eum quodammodo necessarium visum, nec dubium est, quin pulcherrima pars sint Epiniciorum fabulae. Explicabimus igitur nunc etiam de hoc genere data opera, quae res et difficilior est et longiorem disputationem habet, a Pindari vero accuratiore interpretatione abesse non debet. Dicemus autem primum de dignitate et usu fabularum, deinde de tractatione earum lyrica.

A. DE DIGNITATE ET USU FABULARUM.

Fabulae de diis et heroibus continent, ut constat, quidquid illustre, praeclarum, excellens populus Graecus excogitaverat; hic summa exempla fortitudinis, pietatis, iustitiae, moderationis expressa sunt, hic felicitatis rarae et favoris deorum; hic scelera impiorum dignissimis poenis coercita et felicitate eximia graves calamitates videmus compensatas; in fabulis fata aeterna gentium

et urbium conspicua; fabulae sunt divinarum et humanarum rerum pulcherrima et sanctissima imago. Quae quum ita sint, quem in finem fabulas in Pindari carminibus positas dicamus apparet: positae sunt, ut praestantiae eius, cuius laudem sententia carminis habeat, et poenarum, ubi quid reprehendendum, ideale exemplum adsit. Non opus est hodie refutare pluribus quod olim censebant, digressiones eas esse a themate proposito carminis et inopia rerum Pindarum ad mythica delapsum; tantum enim abest, ut discedat a themate poeta, ut ipsius thematis pulcherrima declaratio in fabulis insit. Error iste inde natus est, quod themata horum carminum non recte intelligebantur. Alia sententia eximie explicata a viris doctis haec est, ad publicam maxime urbis laudem fabulas propositas; civium victoriae et decora quum simul ad patriam deosque patriae tutelares pertinuerint, patriae laudem agi potissimum in his carminibus et summum eorum thema esse; huius igitur priscas fabulas excitandas fuisse, ac quum victor pars esset civitatis, sic communi laude eius laudem comprehensam. Profecto certum est et minime dubium simul etiam publica ornamenta esse praeclaras has fabulas, nec potest pulcrior laus urbium inveniri, quam quae in his Epiniciis habetur; certum etiam huic generi poesios maxime convenire tales publicas civitatis laudes; sed non sufficit tamen haec observatio ad explicationem quaestionis propositae. Primum enim complures sunt fabulae non petitae e rebus domesticis urbis, unde victor, veluti Pyth. XI. ad Thebanum civem narratio de Agamemnoniae domus infortunio, Nem. IX. ad Chromium Syracusanum narratio de Adrasti et Amphiarai rebus, Ol. I. ad Hieronem fabula de Pelope et Tantalo, Pyth. II. de Ixione, Pyth. III. de Coronide; quae omnes quum alienae sint a patria victoris nec quidquam ad eam pertineant, necesse est concedatur et revera conceditur etiam digressiones eas esse cum reliquo carmine parum nexas, atque ita ad eam ipsam rationem reducimur, quam reieceramus ut Pindaro indignam. Deinde quum etiam forma narrationis explicari debeat ubique, cur sic non aliter tractata sit fabula, cur talibus, non aliis sententiis ethicis distincta, veluti fabulae de Aeacidis alias aliter tractantur, etiam hoc multis in carminibus non expedias ex illa ratione sola. Sic Pyth. IX. fabula de Cyrena nympha etiam urbis laudem illustrari obvium, at cur sic eam tractaverit a principio ad finem Pindarus, ut pudorem et verecundiam amoris commendaret, vim et indecoros sub divo amplexus reprehenderet, nullo modo intelligas, nisi propius ad victorem haec omnia retraxeris. Ol. VII.

sane Rhodi decora tractantur, sed quid sit, quod per totam illam mythicam narrationem simul casus et errores invitos ostendat his decoribus admixtos, aegre expedias, nisi in ipso victore Diagora fuit quod insulae fato proposito excusare vellet poeta. Atque ita res habet in aliis. Quao quum ita sint, redeo ad id, quod supra posui, nunc pluribus declarandum. Vidimus, quales sint subiectae his carminibus sententiae. Iam placent quidem etiam sine ornatu per se ipsae et vere pulcrae sunt, ut intelleximus, hae propositae societates virtutum aut felicitatis et virtutis, hae compensationes rerum gestarum per coronas ludicras, per poesin, hae consolationes adversarum rerum per secundas, sed tamen ut ubique tractatio magnam vim habet, sic etiam hic augetur eximie, immo maxima evadit vis, dignitas, auctoritas sententiae, ubi simul in luce splendet plus quam humana, ubi in fabulis aureis fulget proposita et in heroico aut divino exemplo expressa habetur. I n f a b u l i s i g i t u r i d e a l e e x e m p l u m i n e s t s e n t e n t i a e c a r m i n i s u b i e c t a e, et quum prima virtus in ipsa sententia carminis sit, altera non minor in fabulis est, quibus ea declaratur. Petuntur autem hae fabulae plerumque e domesticis rebus urbis aut gentis, cuius est victor; in aliis carminibus e ludorum locis sunt, ut Ol. I. III. XI. Pyth. XI. Nem. IX., denique pauca etiam talia leguntur, ut narrata de Ixione, Cinyra et Rhadamantho Pyth. II., de Coronide Pyth. III., de Aloidis et Tityo Pyth. IV., quorum nullus est praeter similitudinem nexus cum victoris rebus. Cuius instituti quae causa sit, non obscurum. Sivo poenas proponas pravitatis, sive virtutis depingas praestantiam, semper quidem et ubique in mythica rei imagine singularis vis inest, etiamsi alius nullus historicus nexus adsit, tamen ubi simul domestica fabula canitur aut e victoriae loco petita, tum vero quam fieri potest proxime tangitur victor. Gravis Ixionis fabula Pyth. II., sed gravior, immo gravissima Typhonis poena in ipsa Sicilia ante oculos Hieronis Pyth. I. Quanquam malefactorum et poenarum exempla ex heroum domesticis fabulis non amat petere, quum res non honorifica sit patriae, neque exemplum huiusmodi video praeter illud de Phoci caede a fratribus commissa, caute et breviter tractatum Nem. V.; vulgo talia peregrino e solo petuntur suavius. In ceteris vero rebus maxime domestica praeferuntur gentium et urbium, ut dixi. In domesticis enim heroum fabulis indoles et fortuna gentium et civitatis, genius urbis et civium creditur conspicuus; in his igitur fontem et fundamentum praestantiae suae et fortunae victor videt expressum; in his imago idealis cuiusque

victoris inest maxime sua. Proxima sunt e ludorum locis quae petita. Quo enim loco certavit victor et coronam reportavit, huius heroes ab eo minime alieni; imitatus est virtutes et laudes eorum certando et movetur gravius tristibus eorum casibus, si quid errarunt olim et peccarunt sibi nunc cavendum; quare tantum abest, ut displiceat in Pindaro hoc genus fabularum quasi longius petitum, ut praeclaram vim habeat et laudari debeat magnopere. Denique etiam tertium genus, nullis huiusmodi commodis adiutum, quis non sentit legens quantum tamen vel sic valeat sola mythica gravitate sua. Commune sunt speculum fabulae omnium, et fieri non potest, quin commovearis penitus, ubi simillimam videas rerum tuarum imaginem e mythicis traditionibus suscitatam. Atque ita convenit etiam poesios sublimioris, qualis haec chorica Doriensium est, rationi et ingenio, quae maxima quaeque tractare nec quidquam fabularum a se alienum putare debet, quibus magnificentia sententiarum, quas ponit, declarari possit. Sed de choricae poesios gravitate iam ab aliis dictum est. Denique totum mythicum dicendi genus etiam non monitus vides simul illud commodum habere, quod et laus iucundior est indirecta quam directa, et reprehensio, et potuerunt etiam politicae res graviores sic tractari decore et digne. Mythica aetas transierat, sed reliquerat sequentibus temporibus pulcherrimum thesaurum, quo uterentur qui scirent ad optima quaeque. Atque hoc tum eximie callebant lyrici poetae imprimisque Pindarus, qui incredibili acumine praesentibus rebus fabulas accommodat, quemadmodum ad singula carmina docui. Tenebat quam dicit λόγων κορυφάν, deprehendens ubique facillime, quid inesset in fabulis aut elici posset suaviter. Verum haec hactenus; iuvat nunc exemplis aliquot quae de usu fabularum dixi illustrare. Pyth. X. cum laude felicitatis coniuncta pietatis et modestiae admonitio est, quod directis verbis declaratur a principio ad v. 29. Tum eiusdem rei ideale exemplum exhibetur per fabulam de Hyperboreis, in quo mythico populo pietatis et felicitatis perfecta societas conspicitur. Simul propius cum originibus familiae victricis fabula nexa est per Perseum, gentilicium eius heroem, ut videtur, qui delatus ad Hyperboreos vidisse dicitur quae poeta narrat. Sic augetur admonitionis vis. — Ol. II. coniunctio adversarum et secundarum rerum in Theronis vita conspicua si directa tantum oratione tractata esset, philosophum potius egisset Pindarus quam poetam; nunc mythica proponuntur et proponitur Cadmidarum antiquum fatum, unde descendit Thero, quo facto revocatis The-

ronis rebus ad altiorem normam suam et imaginem, carmen exstitit quo nihil sublimius. — Nem. VII. virtus genuina ostenditur indelebili landis et honoris praemio a diis decorata, quae res Aiacis et Neoptolemi, maximorum heroum domesticorum, fabulis in pulcherrima luce ponitur. Civium fortuna in heroum domesticorum fortuna inest illustriore. — Ol. XI. sententia est rebus gestis epinicia deberi et κῶμον, et dicitur perspicue et de victoria Agesidami et de carminum laude. Similiter in mythica narratione duo ponuntur: narrat poeta primum Herculis bellum adversus Cteatum et Eurytum, Augiae socios, ipsumque Augiam, deinde victoriae causa institnta Olympia cum certaminibus et κώμῳ, ut, quemadmodum prima Olympia Herculis καλλινίκου epinicia fuissent post res feliciter gestas, sic in posterum certamina ludicra et κῶμος sacro ritu per omnia tempora haberentur coniuncta. Qua inventione quid felicius? Suavis et poetica sententia per se de laude poesios rebus gestis debita; nunc autem non sola abstracta cogitatione sentis, sed vides quasi conspicuum ante oculos Olympiorum sacro ritu sancitam et observatam inde ab Hercule praeclaram hanc rerum gestarum et κώμου coniunctionem. Quae quum ita sint, luculenter apparet, quantum a vera mente Pindari aberraverint qui, non sentientes, cur victoriae et epinicia victoriarum hic coniungantur, frustra quaerunt, quid facinora bellica Herculis narrata sibi velint, quid ludi Olympici, nec nisi digressionem inopia rerum factam viderunt ubi pulcherrima thematis explicatio habetur.

Diximus generatim de dignitate et usu fabularum quantum satis; restat, ut varietates explicemus, quae in usu fabularum inveniuntur, omnes, ne quid hic, quantum quidem in nobis sit, obscuritatis remaneat. Igitur primum quidem interdum plures fabulae ponuntur ad unam rem ornatissime et ab omni parte declarandam. Isthm. V. Lamponis filiorum et maxime Phylacidae iunioris ἀνδρίαν laudat et ex reportatis victoriis auguratur futuram Olympicam. In quo primum immensam Aeacidarum gloriam ostendit ad Hyperboreos et Aethiopes usque propagatam, tum Telamonis res gestas narrat, et ut filius Telamoni promissus fuerit magnifico augurio Aiax. Quae res sic intelligenda, ut maximum habeatur quod de gloria Aeacidarum immensa praemisit, huic autem subiecta sequentia. Similes, ait, Aiaci Telamoni dato Lamponis filii sunt propitio et ipsi numine dati rebusque gestis excellunt ut Aiax et Telamo, ut maximam gloriam augurari liceat Olympica victoria reportandam. — Ol. IX. Epharmosti Opuntii canitur ἀν-

δϱία singularis. Haec in mythica parte revocatur ad Laorum robur, a quibus descendebat Epharmostus, et ad Patrocli Opuntii similitudinem, h. e. uno verbo ad mythicam Locrorum praestantiam. Sed non contentus his poeta etiam Herculis divinitus insitam vim monstrat. Quae res iterum intelligenda sic est, ut alterum alteri subiectum habeatur; nam quum divinum Herculis robur manifesto summum exemplum Epharmosti sit, comprobatur haec laus in sequentibus origine Locrensi viri, apud quos viguerit roboris vis illustrior. Revera igitur omnia ad Epharmostum pertinent, cuius laus primus harum rerum finis; tamen etiam non monitus sentis, quam pulcre Pindarus eadem inventione simul urbem ornaverit, in cuius aliquo publico loco necesse est cantatum sit carmen. Nimirum haec est praeclara ars poetae Thebani, quod tenens ubique finem primarium, unde unitas carminis cuiusque pendet, simul tamen etiam cetera omnia praestat optime, quae tempus locusque postulabant. Similis ratio Nem. III., ubi quum Aristoclides Aegineta per tres vitae aetates victoriis excelluisset, Aeacidarum fabulis eadem exhibetur per tres aetates vigens virtus, ut fundamenta praestantiae videamus in victore conspicuae eiusque maximo propriam idealem imaginem. Talis autem quum sit Aristoclides, Herculis columnas attigit et Herculis adeo gloriam in mentem nobis revocat, qui extremos fines navigationis invenit. Denique hoc loco memorandum Nem. IV., ubi Timasarchi virtuti lenimen praemiumque laborum et nunc carmine parat et in posterum auguratur aliud maius. Ac primum Telamonis res cum Hercule gestae comparantur, qui non sine clade prostraverunt Gigantem, ut Timasarchus attritis membris vicit; in fine autem Pelei fortuna, qui post res egregie gestas etiam coniugium pulcherrimum tulit Thetidem, ut Timasarchus, quemadmodum nunc hymni laudem post recentis pugnae labores habeat recreatricem, pulcherrima continuatione sententiae alio tempore post alia facta uti Peleus amoris et coniugii gaudia dicatur habiturus. Denique quum fundamentum horum omnium insita et innata ab origine virtus sit, media inter praesentem et futuram laudem gentis illustrior ponitur imago, Aeacidarum gentis comparatione expressa, ceterum etiam pompae apta, in qua canitur carmen. Vides ab omni parte perfectam unitatem rerum ingenioso acumine poetae inventam, qualia non perficias διδακταῖς ἀϱεταῖς. — Sed pergo ad a l i u d carminum genus, ubi pluribus quae insunt fabulis duo opposita παϱαδείγματα exhibentur, alterum ἀϱετῆς, alterum κακίας. Pyth. I. primum videmus in Olympo Iovis maiestatem et ferociam Mar-

tis relaxatam et mansuefactam cantu Musarum et Apollinis, ut maiestatis regiae ac bellicae irae cum mitioribus sensibus coniunctae idealis habeatur imago; tum opponitur Typhonis indomita feritas non tacti musicorum sonorum dulcedine et miti sensu, quum etiam Hiero ad crudelitatem inclinaret. Propter eundem Hieronem Ol. I. felicitatem a superbia alienam Pelopis regio exemplo proponit a Neptuno insigniter amati, superbiae vero in summa felicitate et favore deorum non procul habitae poenas in Tantalo. Inest iterum in utroque exemplo opposito singulatim tota sententia carminis. Similis ratio Pyth. II., ubi tum Ixionis exemplum exhibetur, qui apud ipsos deos in Olympo felicissime vivens, quum ferre fortunam non posset et ingratus fieret, nunc gravissimis poenis afficitur, tum Cinyrae, qui fortunam regiam maximam a diis concessam eum iustitia et bonitate coniunctam habuit, et Rhadamanthi, cuius sapientia quum nusquam decipi se passa sit fraudibus et blanditiis malorum hominum, qualibus tum Hiero circumveniebatur, ipse beatissima vita fruitur in Elysio. Atque haec quidem exempla breviter tractata, Ixionis fabula pluribus verbis, quum imprimis dehortari et deterrere regem vellet a pravis quae agebat consiliis. Accedimus ad carmen Pyth. IV. Ibi Iasonis videmus praeclarum exemplum, qui cum robore et fortitudine insigni moderationem summam ostendit in summo iure, quae est suavis illa virtutum duarum cardinalium societas supra explicata, et Iasonis quidem persona nihil in hoc genere pulcrius apud Pindarum exstat. Iam statura quidem heroica et robore etiam Arcesilaus erat insignis, sed idem quum ingenio maxime dissimilis Iasoni iracundus, saevus in seditione civium severius egisset, poeta praeter Iasonis exemplum etiam opposita παραδείγματα ostendit Otum et Ephialten Aloidas et Tityum, qui ipsi etiam robore et magnitudine corporis conspicui audaciam nimiam et confidentiam virium morte luunt ex merito. Porro huius loci est Pyth. XI., ubi Thrasydaei eiusque familiae ludicrae victoriae laudantur, commendatur vero moderatio ac dissuadetur tyrannidis affectatio. Utrumque mythico exemplo illustrat. Quemadmodum enim Iolaus et Castores virtutem ludicram insignem ab iniustitia violentiaque intactam habuerunt famaque optima florent, sic tyrannidis infausta ratio Agamemnoniae domus infortunio docetur, ubi intus scelera ex sceleribus oriuntur, extra vero invidia grassatur et maledicentia civium. Accedo ad carmina Nem. V. et IX., ubi non ex diversorum, sed ex eorundem heroum varia fortuna duplex παράδειγμα elicitur. Ac Nem. V. in principio ad

fortitudinem Lamponis filiorum duorum illustrandam Aeaci tres filii magnifici Peleus, Telamo, Phocus landantur, tum, quoniam ad fortitudinem etiam alia virtus accedere debet, primum ne aemulatio mala et inimicitia inter fratres exsistat, Phoci deplorabilis caedes ostenditur a fratribus commissa, deinde σωφροσύνης cum fortitudine coniunctae praestantia eiusdem Pelei posteriore fortuna declaratur, Thetidom uxorem adepti post Hippolytae contemptas insidias. Patebit etiam sic recte a me carminis illius rationem in Commentario explicatam. Simplicius etiam Nem. IX. est, ubi in Adrasti rebus duplex παράδειγμα proponitur. Floruit hic Sicyone et postea etiam Argis, quamdiu moderatus erat; sed quum maiora tentans contra Thebas proficisceretur, infaustum vidit expeditionis exitum. Postremo alia ratio est Nem. VIII. Etiam ibi duplex παράδειγμα oppositum est, sed alterum virtutis communi amore vicinorum honoratae, in Aeaci laude expressum, alterum invidia laborantis virtutis, Aiacis fabula declaratum. Atque haec quidem de his. — Pergo ad aliud discrimen. In exemplis hucusque allatis omnibus sententia carminis tota expressa habetur mythice, eaque usitatissima ratio est; sunt vero etiam carmina, licet pauca, ubi quum composita habeatur sententia, fabulis tamen una tantum pars illustratur, quum aut necessarium aut aptum non esset et commodum alterum. Sic Ol. III. corona ludicra Theronis praemium dicitur pietatis, illustratur autem sola corona mythica de oleastro narratione, pietas praomio ornata non exhibetur mythice. Nem. III. cum fortitudine robustiorum annorum sapientia senilis landatur, sed ornatur fortitudo tantum mythica lande. Nem. VI. in Bassidarum gente ostenditur virtutis et imbecillitatis humanae mirifica coniunctio, sed sola virtus, ut par erat, mythice illustratur verbis de Achille. Similiter Pyth. XII. ars Midae fabula de Gorgonibus explicatur, admonitio modestiae directa oratione fit. Denique Isthm. VI. mythica tractatione canuntur decora Thebarum, calamitas directa oratione. Igitur in his carminibus unitas sententiae summa non conspicitur fabulis expressa, sed pars tantum sententiae; non desiderabis hoc in sequentibus exemplis, ubi quum altera pars sententiae mythice, altera directa oratione explicetur, praeterea utrumque alia fabula comprehenditur et ad unum maius exemplum revocatur. Sic factum Pyth. IX. In prima parte castitas et pudicitia amoris fabula egregia de Cyrena illustratur, quum Telesicrates victor nuper iuvenili fervore abreptus, ut videtur, ab ea virtute descivisset; deinde fortitudo cursoris eximia landatur partim mythice

partim enarratis victoriis eius; postremo praeclara inventione coniungitur utrumque proposito Alexidami exemplo, unius e maioribus Telesicratis, qui cursor eximius fuit, idemque honesto modo coniugium faustissimum cursu consequutus est. Pyth. III. quum Hiero duo mala haberet uno cum bono, mala partim mythice tractavit, valetudinem quidem imbecillam, ut poterat, Chironis aliquem divinum discipulum optans ut adducere posset, filiae autem mortem Coronidis pulcra fabula, quum haec res rectius significari deberet; bonum contra, quod habebat rex, fortunam regiam ludicris coronis ornatam, directa oratione laudavit; postremo utrumque genus, bina mala dico uno cum bono, in Pelei et Cadmi rebus proponit coniunctum, tanquam summo exemplo. Addo carmen Nem. X. Ibi Theaei laudatur robur et fortitudo ludicra directa oratione; idem quum etiam amoris fraterni documenta insignia dedisse videatur, in altera parte carminis Tyndaridarum nobile par proponitur, quorum alter vivere non vult sine altero. Denique prooemium Argorum decora mythica celebrans, ubi cum fortitudine prudentia et iustitia floruit, eum finem habet, ut tota praestantia Theaei ad summum fontem suum revocetur. Alia forma eiusdem rei est Ol. VI. Sunt in Agesia virtutes duae, fortitudo et vaticinandi sollertia, ac fortitudo directa oratione laudatur, vaticinandi ars mythica de Iamidarum origine narratione, utrumque autem coniunctum exhibetur in Amphiarai exemplo. Sed habet Agesias praeter virtutes etiam ὄλβον, ut ampliore vinculo opus sit omnia complectente, atque hoc praeclara inventione poetae nunc in nomine Iamidarum inest, quod perennem florem significat. Restat, ut de carminibus Ol. XIII. Pyth. VIII. Isthm. IV. dicam ob similem causam. Ac Corinthiae quidem civitatis duae virtutes primariae, fortitudo et ingenii sollertia ac prudentia, quum et historico tempore praesentique aetate habeantur et olim fuerint mythicis saeculis, alterum directa oratione, alterum fabulis allatis ostenditur sic, ut prudentia in Sisypho et Medea, fortitudo in Troianis rebus Corinthiorum conspicua dicatur, tum coniuncta inventionis et fortitudinis laus in Bellerophontis fabula exhibeatur, quae simul futuris equestribus conatibus Xenophontis accommodata est. Denique omnia haec praeterita, praesentia, futura decora in principio carminis derivantur ab Horis, tanquam communi fonte suo. Eiusdem formae sunt carmina Pyth. VIII. et Isthm. IV. In utroque quum bellica et ludicra virtus Aeginae canatur, quae et mythico tempore Aeacidarum fuerit et hodie vigeat in civibus, in altero

ad Hesychiam, in altoro ad Thiam haec pacis et bolli pulcra oppositio revocatur, tanquam ad summam causam suam. In his oxemplis igitur in deorum summo numine unitas rerum inest, quas carmina tractant. — Postromo de paucis carminibus dicendum, in quibus fabularum locum alia obtinent proprio non mythica, sed quae arto poetae tamen in mythicam formam redacta. Pyth. V. laudatur, ut supra vidimus, in Arcosilao ὄλβος cum virtutibus coninnctus. In medio carmine proponitur eiusdem societatis maior imago in Batto auctoro gentis, qni ot pins fuit maximo et fortunam prosperrimam habuit. Battus noo vixit mythico tomporo, sed tamen et horoicis honoribus post mortem colebatur ut conditor urbis, atquo etiam vivus eximio favore Apollinis supra vulgarom hominum modum a poeta significatur elatus, qui, ut heroum maxima vox est, sola voco sua leones o Cyrenaica fugaverit. Porro Ol. VIII. offero, ubi in Alcimedonto pietas et fortitudo coniuncta exhibetur. In medio carmine iustitia Aeginao directa orationo laudatur ot Aeacidarum fortitudo mythico. Composuit igitur nunc idealo exemplum sic, ut pro mythica persona, in qua utramquo goons virtutis inesset, civitatis personam poneret, singulis civibus maiorem. Iam fortitudo quidem insulao Aeacidarum fabulis doclarata est, ut saepe, iustitiam quum directa orationo laudarot, mythicum habitum scite addidit sic, ut ab ipso deorum numino eam ropoteret, *τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις κίονα δαιμονίαν*. Quae recte sic a mo iotelligi docet alind exemplum. Nem. I. triplox Chromii laus in maiori Siciliao exemplo coninncta proponitur, ut autem simul mythica forma adsit, haec decora insulao ab ipso summo Iovo profecta tradit. Sic igitur talia quoque arto poetae sunt mythica facta, quod teoendum etiam propterea est, no aliam horum carminum rationom credas. Ac de usu fabularum satis dictum.

B. DE TRACTATIONE FABULARUM.

Qni semel de fabulis apud Pindarum disputare coepit, non satisfecerit provinciae susceptao, nisi etiam do tractationo earum dixerit; quum enim ioter omnes coostet aliam esse epicam, aliam lyricam narrandi rationem, iuro qnaeras, quomodo Pindari ars in ea ro versata sit, ot quid ad explicationem eius inde dnci possit. Quam quidem ego disputationem ita dividam, ut primum do unitatibus fabularum dicam a Pindaro positis, doindo do delectu et

ornatu rerum lyrico, denique de praeparatione varia rerum ad movendam et tenendam exspectationem.

Quid significent fabulae, rarissime effatur Pindarus, sed relinquit lectori explorandum; tamen titulus esse debet, qui praefigatur narrationi, unde initium ducat et quo contineatur, atque has dico unitates fabularum, de quibus ante cetera explicandum. Igitur primum quidem Pindarus transitum ubique commodum parare solet ad mythica, ut non ex abrupto, sed certa ratione ad ea venire videatur, sive per continuationem et amplificationem laudis coeptae aliusve rei sive per oppositionem viam sibi muniens, nec usquam hoc artificium abest, nisi quod in principiis carminum locum habere non potest, ubi alloquutio legitima. Ipsius autem fabulae in fronte aut generatim annuntiatur, quid agatur, aut, definitior qui est modus, sententia vel factum ponitur, quo tota narratio revocari et cuius explicatio videri possit; in fine aut reditur ad hoc principium aut alius aptus exitus paratur. Ac nuntiatio quidem illa simplicissima non saepe usurpatur, veluti Nem. IV, 45. Cypri et Aeginae dulce carmen promittens nuntiat Aeacidarum laudes, similiterque Isthm. IV, 20. V, 19.; Isthm. I, 16. autem Castoreum promittens sic nuntiat mythica. Ol. VI, 26. origines Iamidarum se laudaturum dixit, Nem. IX, 10. Adrasti laudes promittit. Sed frequentior altera ratio, ubi definitum thema ponitur. Atque ubi sententia est in principio, raro ea in fine redit, factum autem quum tale esse soleat, in quo exitus fabulae insit, repetitur ubique, aliis puta verbis, in fine. Videnda nunc etiam huius rei exempla sunt, post quem recensum in fine etiam plures fabulas docebo quomodo uno titulo complecti sciat Pindarus. Ol. I, 18 seqq. laudans victoriam Hieronis, per amplificationem laudis e loco certaminis petendam Lydi Pelopis coloniam Pisam et Olympiam dicit, v. 24. Atque hunc nunc titulum dico narrationi, quam parat, praefixum, hanc unitatem eius. Posito enim illo memorabili facto, fieri non potest, quin scire cupias, quomodo Lydus Olympiam occupaverit Pelops. Iam quae sequuntur pro explicatione sunt. Est acta res ope Neptuni, qui inde a partu amavit Pelopem et postea currum celerrimum dedit, ac continuatur narratio intextis scite etiam Tantali rebus, usque dum Hippodamia parta regem harum regionum videamus Pelopem ibique etiam sepultum et heroicis honoribus cultum. Sic absolutus est orbis propositus. Obiter addo, quum victoriam Hieronis e loci nobilitate illustrare vellet,

post narrationem fabulae etiam hoc ab eo absolvi, partam in Pelopiis curriculis gloriam qui longe splendere dicat, unde vides recte a me illum locum sic explicatum, ut feci. Haec hactenus. Ol. III, 11 seqq. laudans coronam Olympicam, per amplificationem laudis oleastrum ex Hyperboreis ab Hercule allatum dicit, atque huc omnia revocat; hoc enim factum ut explicetur, causam et rationem itineris narrat, donec in fine ad arbores redeat, quas trans Boream spectaverit Hercules et admiratus sit. — Ol. VIII, 30. minus quidem clara ratio est, sed tamen non probabile est legem constanter per totum Pindarum observatam et per se necessariam hoc solo loco neglectam esse. Laudans Aeginam per amplificationem laudis ab illustri Dorico populo eam inde ab Aeaco gubernatam contendit. Huius igitur sententiae probatio debet sequens fabula esse, si sibi constat. Quomodo vero quod volumus inerit in narratione de oraculo Aeaco post conditos Troiae muros dato, bis urbem eversum iri a filiis eius Aeacidis? Scilicet quum in bello Persico palmam Aeginetae et Spartani, h. e. Dorienses, tulissent, res Troianae vero apud Pindarum saepe cum Persicis componantur, quasi omnia unius belli contra barbaros gesti sint facinora, vulgaris quae tum fuisse videtur opinio, potuit eo alludens ingeniose dicere sic: Esse enim profecto eundem Doricum populum, non alium, cui iam olim data sit a diis barbarorum debellatio. Atque ita censeam; adde Commentarium, ubi etiam propter Hellenum nomen speciose ita dici potuisse observavi. Ceterum in fine non redit ad sententiam initialem, nam hoc raro fit in sententiis, ut dixi, sed alium exitum imponit, reducens Aeacum ex Troia. — Ol. XI, 24. post urbis et victoris laudem tertium Olympia se dicit celebraturum ab Hercule instituta. Iamque quasi ab origine hoc factum explicaturus primum bellum Herculis adversus Molionidas et Augiam narrat, tum ad Olympia ipsa, huius victoriae epinicia, redit, ut condita sint. Revocata igitur omnia ad unam Olympiorum institutionem, ut unitatis specie placeat locus, quum revera victorias pariter ac victoriarum epinicia laudet et laudare velit. — Ol. XIII. Corinthi laus summus finis. Tamen suaviter a rebus privatis v. 49. per oppositionem ad mythica transiens tanquam publicam laudem fortitudinem et prudentiam priscorum probare vult. Hoc titulo adiungitur etiam Bellerophontis fabula, in cuius fine, ut moris in sententiis, non redit ad id, quod initio affirmaverat, de duabus Corinthiorum virtutibus, sed mortem Bellerophontis significans et Pegasi in coelum adscensum, ita exitum imponit fabulae. —

Pyth. II, 21. post Cinyrae et Ixionis laudem per oppositionem ad Ixionis poenam transit, ex quo facto in fronte narrationis posito initium ducens deinde scelera viri indicat, postremo ad poenas redit oratione in orbem versa. — Pyth. III, 7. per Chironis laudem ad Aesculapii artem medicam delatus, propter Aesculapium et quasi per continuationem argumenti primum Coronidis matris interitum memorat, v. 9 seqq., quo titulo usus culpam virginis explicat, tum ad eius interitum redit. Explicuit quod hic explicare volebat, ut perierit Coronis. Postremo Aesculapii coeptam historiam absolvit. Ac quum initio v. 6. medica ars eius praemonstrata esset, haec nunc plane illustratur usque ad v. 53. Cetera, quae addita, propter sequentia dicta sunt. Vides locum de Coronide insertum fabulae de Aesculapio, utramque vero narrationem ad suam sibi propriam unitatem revocatam. — Pyth. IV. initio maius carmen parat ob duplex beneficium Apollinis, coronam Arcesilao et oraculum Batto auctori datum. His positis quae sequuntur pro explicatione sunt, donec v. 59 seqq. confecto orbe ad oraculum coronamque redeat, totum de felicitate regis locum claudens. Inde vero Argonautarum expeditionem narrandam dicit, quia gens Arcesilai regia in ea orta sit, v. 69. Sic ad hoc factam tota sequens narratio revocatur, quasi omnia, quae iam narrantur, nonnisi ad explicandas origines Euphemidarum narrentur. Ac revera in fine v. 255 seqq. ad initium redit omnibus patefactis. — Pyth. V, 51. per oppositionem a laboribus ad Batti felicitatem transit, munimentum urbis. Haec res ut explicetur, subiiciantur sequentia, in fine v. 98. ad felicitatis laudem redit; licet igitur revera duo contineat locus, pietatis cum felicitate laudem, revocatur tamen ad unam felicitatis pietate nixae notionem. — Pyth. VI. pietatis praestantiam illustraturus Archilochi exemplum commemorat, in qua narratione, recte orsus a morte viri, etiam in fine redit ad eam. — Pyth. VIII, 39. per amplificationem laudis dictum de Alcmaeone comparans, sic cetera narrat, in fine non redit ad initium, quum sententia sit quae probatur, sed alia laude Alcmaeonis mythica absolvit. — Pyth. IX. initio laudans Telesicratem decus Cyrenarum sic quasi per amplificationem ad Cyrenam nympham transit, quam ab Apolline in Libyam translatam ibique nuptiis legitimis cum deo iunctam dicit. Hoc posito facto thema narrationis posuit; iam enim totam fabulam ab origine repetit et in fine v. 68 seqq. ad initium redit, ut probata re. In eodem carmine v. 105. quasi per continuationem laudis ad maiores Telesicratis deducta ora-

tione narrare se velle dicit, ut aliquando de virgine Libyca certamen institutum sit, atque huc revocatur sequens narratio. — Pyth. X, 31. per oppositionem ad Hyperboreos quum venisset a Perseo orditur eos qui viserit, ad idem factum in fine redit v. 45. firmans etiam fidem itineris. — Pyth. XI, 16. laudans coronam Thrasydaei in Cirrhaeo campo partam quasi per amplificationem laudis ad Orestem celeberrimum olim in his regionibus degentem transit, a quo facto, ut themate, initio ducto, quasi explicaturus, quomodo Orestes huc venerit, sic narrat omnia, quibus opus, et in fine etiam redit ad Orestis nomen, v. 35. — Pyth. XII, 6. per amplificationem laudis tibiam a Minerva inventam dicit, quod factum explicaturus Medusae caedem narrat, postremo ad inventionem tibiae redit. — Nem. I, 38. per amplificationem laudis ut exemplum magnae virtutis ponitur Herculis fabula. Sententia, ut moris, non repetitur in fine; sed ibi pulcrius de requie post labores in Olympo dicitur. — Nem. V, 22. per oppositionem ad nuptias Pelei transit, quae cur contigerint explicaturus de castitate herois dicit, postremo v. 36. ad initium redit. Revocatur igitur locus ad praemia castitatis declaranda. — Nem. VII, 20. per oppositionem ad Ulyssem transit immerito ab Homero laudatum, hinc ad Aiacem et Neoptolemum praeclaro honore Delphis ab Apolline distinctos, sic laudes et fata Neoptolemi exponit, in fine autem ad honores redit Delphis ei constitutos. — Nem. VIII, 20. per continuationem antecedentium sententiam ponit de invidia optima quaeque invadente; hinc nectitur narratio de Aiace, postremo hic quidem magna cum vi ad sententiam initii redit, v. 34. — Nem. X. dicens de gente victoris ad Castores fautores quum deduxisset orationem per continuationem laudis, orditur v. 55. ab eo facto, quod coniunctim alternis diebus in Olympo et sub terra vivunt, atque hnc etiam in fine redit, postquam per fabulam interpositam causas rei declaravit. — Atque haec quidem hactenus. Consulto omnia exempla perlustravi, ut legem demonstrarem a poeta observatam, nec quidquam nunc restat, quam ut ea quoque carmina consideremus, quae pauca sunt, ubi plures fabulae sunt coniunctae. Ita autem in talibus versatur Pindarus, ut et singula bene nectat et communi vinculo omnia complectatur. Ol. II. sententia de consolatione aerumnarum ex adversis rebus per secundas est quae continet omnia. Ac post locum de Cadmi filiabus nova sententia praeparat secundum de Oedipi filiis, denique v. 58. tertium de vita post mortem. — Isthm. VII, 25. Aeacidarum laudem duplicem dicens,

fortitudinis et sapientiae moderationisque, hinc nectit sequentes duas fabulas, quarum in prima denuo praeparat secundam. Sed his fabulis alia praecedunt de Aeaco et Aegina, unde descendunt Aeacidae; quare totum locum mythicum sic orditur, ut Thebanum poetam Aeginae prae aliis laudem poesios tribuere debere dicat. Quo suaviter alludens in fine etiam olim Boeotias Musas Achillem in funere adeo cecinisse narrat. — Nem. IV, 9 seqq. fabulas, quas narrare vult, Aeacidarum ad Iovis laudem revocat. Canit autem plura, primum de Telamone, deinde post interpositam defensionem de ceteris Aeacidis alio modo. In fine non posse se omnia persequi dicens, sic abrumpit mythica, quae imperfectior clausula est, sed non offerebatur alia commodior. Eadem formula etiam Isthm. V, 56. claudit locum de Aeacidarum laudibus. — Ol. VII. tres sunt fabulae. Ac primum origines familiae a Tlepolemo explicare vult; sic ponit fabulam de hoc. Sed ante finem v. 34. memorata aurea pluvia fundamenta iacit sequentis fabulae de Heliadarum errore et arte. Quorum ut si origines explicare velit, tertiam subiicit narrationem de Sole Rhodi deo. Sic igitur nexae sunt fabulae. Denique ut tota compages habeat quo contineatur, ante fabulas v. 14. pulcre nuntiat se venisse cum laude Rhodi, Veneris filiae et Solis uxoris, ad quam ipsam rem in fine tertiae fabulae rediens, ubi Rhodum Soli septem filios peperisse narrat, satis declarat ad hanc unitatem se omnia revocare. — Ol. IX, 41. Protogeniae urbem laudare se velle dicit, ex quo facto nectitur sequens fabula. Nam quasi ut explicetur, quomodo Protogeniae urbs fuerit Opus, subiicitur narratio de origine regum Opuntiorum, quae in fine etiam redit ad Protogeniam, Opuntis filiam, ut nunc videmus, Locri regis factam uxorem et reginam urbis. Atque ita patet, quomodo Opus Protogeniae urbs sit. Deinde alia fabula per continuationem narrationis antecedenti adiungitur sic, ut, quum Locrus Opunti filio urbem populumque gubernandum tradidisse dicatur, hic populus qualis fuerit explicetur per sequentia. Ut vero etiam commune vinculum adsit omnia complectens, ante fabulas in priore parte carminis Opuntem urbem nuntiat se laudaturum atque etiam orditur iam ibi laudem. Sed nunc ad aliud artificium attende. Volebat praeter Locrenses fabulas etiam de Hercule dicere; quodsi post has fabulas demum ad Herculem venisset, assutum haberemus locum et male annexum. Quid igitur facit? Accingens se v. 21 seqq. ad maiorem laudem urbis, mox quasi per aberrationem ad Her-

culcm delatus, hinc magnificentius ad urbis ornamenta mythica redit, suavissimum per ambitum. Praemisit igitur (er hat vorgeschlagen) locum de Hercule, qui in fine male positus fuisset, **per aberrationis simulationem**, quod maxime lyricum artificium est. Eadem habetur res Nem. III. Ibi v. 32 seqq. primum de Peleo et Telamone dicit, deinde de Achille, utrumque locum autem interposita sententia iungit v. 40. Sed ne titulus desideretur omnia complectens, initio carminis v. 10. Iovis laudem parat Nemeorum praesidis et Myrmidonum dei patrii, et post fabulas v. 65. etiam redit ad Iovem, huius honori consecrans totum locum. Denique etiam hic orsus Iovis laudem mox delabitur ad Herculem, a qua aberratione se revocans, sic demum ad Aeacidarum res gestas pergit. Vides magnificam artem poetae, etiam maiorem rerum copiam pulcherrime unum in orbem colligentis. Verum haec hactenus; perlustravimus omnia carmina. Est igitur plane demonstratum Pindarum, postquam per transitus aptos ad mythica accesserit, haec constanter ad unam rationem revocare sic, ut in principio ponat quod pro themate haberi possit et complectatur cetera; in fine vero aut redit ad principium aut alium aptum exitum imponit. Quales vero sunt hi tituli? Magnopere erraveris, si hoc iis ubique inesse credas, ut interior sensus fabularum indicetur. Quanquam saepe ita iudicatum est. Sane Pyth. IV. initio Apollinis favori et regnum et coronam ludicram Arcesilai deberi dicens ponit in quo summus finis narrationis illius inest; sentire enim et intelligere vult regem a deorum numine et voluntate haec decora profecta esse. Sed statim in altera parte carminis Argonautarum expeditionem significans, quod Euphemidae tum orti sint, se narraturum, non indicat primum finem fabulae, qui in Iasonis imagine proponenda versatur. Atque ut aliud afferam, Ol. I. eo fabulas revocatas vidimus, quod Pelopis colonia Olympia fuerit, Pelops ibi certaverit, regnaverit, huius ludi sint; at summum tamen consilium poetae aliud fuit hoc, ut exemplum felicissimi herois exhiberetur a Neptuno insigniter amati et a superbia alieni, una cum Tantali contraria sorte. Ne multa; vides, quid res sit. Totum artificium institutum est a poeta eum in finem, ut species unitatis ne desit pulcris his narrationibus, interior autem ratio plerumque alia est. Ubi enim praeter summum finem in fundamento carminis cuiusque positum etiam alium habent, inde fere petuntur formulae, veluti Ol. I. ut victoria e nobilitate loci illustretur, secundas fabularum finis est, aut

Ol. IX. urbis Opuntis honos, ubi primus et summus Epharmosti laus; ac quum Nem. III. etiam Iovi honorando fabulae inserviant ut totum carmen, proprior tamen finis est hic, ut Aristoclidae virtus declaretur. Sic etiam illud intelligas, quo iure saepe dixerim duas res pariter in fabula aliqua inesse, ubi titulus nonnisi unum exhibet, veluti Nem. V., quum castitatem Pelei et nuptias laudare vellet, h. e. virtutem praemiis eximiis ornatam, tamen omnia ad nuptiarum rationem revocantur, ut Pyth. V. ad felicitatem Batti, ubi societatem pietatis et felicitatis praedicare vult. Nimirum ut unitas adsit, ubique ad unum finem revocare debet quae plures fines habent. Quae quidem omnia quum saepe non animadverterentur et distinguerentur a lectoribus Pindari, a multarum fabularum vero sensu aberratum est, ac quum etiam post narratas fabulas, ubi ad directas laudes redire vult, varias causas praetexat, aberrasse se fingens, ubi peregrinos aut peregre profectos heroes cecinit, et quae sunt alia iucunda, magis etiam confirmati in errore haeserunt plurimi in his formulis et ornamentis poesios Pindaricae, nec satis attenderunt ad interiorem fabularum rationem aliunde cognoscendam. Quo magis mihi de hac re explicate dicendum fuit.

Secundo loco de delectu et ornatu rerum lyrico significavi me expositurum. Quum enim ex formulis et titulis supra tractatis interior sensus fabularum plerumque cognosci non possit, quam maxime ad ceteram tractationem attendere interpres debet, quae summae sententiae carminis accommodata est ubique; hinc igitur discere debet, quid velit fabula. Redit autem summa rei ad observationem hanc: Epicus poeta omnes partes rerum, quas tractat, tangere amat atque etiam minora studiose exsequitur, explicatam, nullo in loco mancam narrationem exhibiturus; lyricus quum fabulas non ipsarum causa afferat, sed propter alium finem, exemplis mythicis hoc vel illud illustrans, commendans, dissuadens, consentaneum est ea tantum ab eo eligi et amplificari, quae consilio proposito conveniant, omitti vero aut breviter tangi quae nunc nullam vim habeant. Atque in hoc maximum inest epicae et lyricae tractationis discrimen. Quae res quum non possit aliter explicari quam exemplis, nunc instar omnium carmen Pyth. IV. considerabimus. Ibi Pindarus Argonautarum expeditionem narrans non epico more populorum mores et casus omnes itineris persequitur, sed quum ipse Iasonis exemplo Arcesilaum ad moderationem hortari vellet, huc omnem tractationem revocavit. Igitur

primum per sexaginta versus id agit, ut Iasonis imaginem nobis exhibeat. Ac ne mireris, quod tam diu immoretur rebus expeditionem antecedentibus, scite et prudenter etiam hoc excusat sic ordiens narrationem: Quodnam navigationis initium fuit, quae vis magna cogit heroes ad talo iter? Scire igitur ante omnia debemus, quid fuerit, quod tam periculosum iter susciperent. Fuit autem Peliae timor in causa, qui oraculo monitus, ut *μονοκρήπιδα* virum caveret, quum ab Aeolidis exitium sibi instet, hunc subito conspicatus in foro Iolci peregre mittere conatur, quod etiam perfecit. Verum sequamur singula narrantem poetam. Igitur Iason prodit in forum Iolci. Descripturus autem Pindarus cum robore et fortitudine insigni moderationem insignem in summo iure, orditur primum, ut par est, a specie viri declaranda et laudat staturam, tum ad ingenium moresque pergit. Ostendit vero Iason, postquam loqui coepit, cum confidentia et dignitate lenitatem eximiam (*θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις ὦδ' ἀμείφθη*), dicit, cur venerit, et narrat, quam iniuriam cum familia passus sit. Sed non agit tamen festinanter; primum domum paternam petit ibique cum cognatis sex dies laetissime exigit, tum ad Peliam tendit eique aequissimas proponit conditiones. Vides omnia sic instituta, ut quam pulcherrima in luce Iasonis virtus ponatur. Cedit Pelias, si primum vellus Phrixi reportatum sit; sic reducimur ad initium; apparet, quomodo factum sit, ut expeditio susciperetur. Sequitur altera pars narrationis de expeditione ipsa. Conveniunt heroes, tum iter narratur; sed quum illud maxime ostendere velit, Iason quomodo se gesserit et adiutus fuerit a diis, iterum huc omnia revocat, cetera omittit aut breviter tractat, nec heroum casus et res gestae aliae praeter Iasonis memorantur. Conspicitur autem etiam hic tum fortitudo viri, qui longinquum iter strenue persequatur et boves ignivomos aratro iungat draconemque occidat, tum pietas praeclara; deorum enim singulari ope intelligens opus esse nec solis humanis viribus confisus stans in puppi ante omnia ad deos preces sollemnes facit praeitque ritus etiam postea in expeditionibus maritimis observatos. Hinc igitur etiam dii eum eximie adiuvant, Iuno, Iuppiter, Neptunus, Venus, ac quum Aloidarum et Tityi impia insolentia et audacia meritis poenis coercita fuerit, Iason feliciter omnia peragit atque etiam Medeam coniugem consequitur. Quibus expositis perspicue patet, quae in prima parte habentur Iasonis laudes, eas continuari et absolvi in secunda. Postremo ut in primis initiis universae narrationis pro-

miserat, in fine ad Euphemidarum origines venit, optime in reditu demum e Colchide Argonautas Lemnum appulisse statuens ut Myrsilus, cf. Mülleri Orchom. p. 302., quum vulgo ante ponti aditum eo veniant; nam et Iasonis descriptio sic non interrumpitur, et quum propter Arcesilaum omnia dicta sint, nunc etiam illud intelligitur, peractae feliciter virtute Iasonis expeditioni ortum regiae gentis deberi, quo ipso absolvitur egregia vis admonitionis. Videmus igitur universam narrationem prudentissime ad eum finem lyricum revocatam, ut Arcesilai animus commoveatur gravissime; quum enim epicus poeta pariter omnes tenere velit, lyricus praesentia epinicia, praesentem victorem respicit constanter et huc omnia dirigit. Sed age iam etiam de singulorum locorum tractatione dicamus, ut etiam hic lyricam ubique artem et ornatum agnoscas. Atque ut ab ultimis ordiar, quum in Colchide Iason primum boves aratro iungere deberet ignivomos, antequam vellus adiret, Pindarus de velleris recuperatione ipsa et de serpentis occisione breviter dixit, spendide vero tractavit narrationem de bobus iunctis, quae res et ornatum praeclarum admitteret heroicae virtutis et certum augurium esset sequentium, ut hoc qui perfecisset eum vix posset dubitari pari laude perfecisse etiam cetera. Finis quidem expeditionis velleris recuperatio est, sed Pindarus expeditionem propter Iasonem narrat, quare, quum epicus poeta utramque rem tractare debeat, lyricus prius solum ornate narravit, et quum sic declaraverit fortitudinem viri opemque deorum singularem, non opus habuit etiam altera re narrata idem ostendere iterum. Neque enim res et facta ipsorum causa narrat, sed propter id quod docere vult, et movet non multitudine rerum, sed gravitate. Tamen saepe reprehensus est Pindarus, credo, quod in fine tam celeriter narrationem abruperit. Hic vero similiter ex viae casibus unam tantum tractavit rem, quae maxime percelleret animos miraculi magnitudine, Symplegadum motum terribilem a Neptuno propter Argonautas inhibitum et fractum in perpetuum, in quo etiam hoc lyricum, quod ζωὰς dicit πέτρας. Considera porro magnificum locum de Venere, quomodo effecerit dea, ut virgo generosissima Medea verecundiam parentum abiiceret et peregrino iuveni se desponderet, et vide preces Iasonis ante iter in puppi factas non epica simplicitate, sed lyrica cum vi, undas et noctes diesque qui invocet; denique ubi heroes convocantur, etiam ibi non epico more enumerat omnes, sed fines extremos indicat, unde venerint, ac quum nonnulli nominandi essent, eos laudat,

quorum nomina Cyrenis, ubi canitur carmen, maxime iucunda auditu essent, praesentium hominum delectationem respiciens, quod ita nusquam facit epicus, ut narrationem propterea mutet aut contrahat. Redeamus nunc etiam ad primam partem. Ibi statim in descriptione staturae Iasonis maxime lyrica et Pindarica est illata Aloidarum et Tityi mentio admixtaeque hoc modo roboris laudibus ethicae res. Mox in oratione publica Iasonis ne de dignitate admirabili dicam, affectus plenus est locus, ubi iuvenis narrat, ut olim eum infantem timore tyranni in fasciis extulerint quasi mortuum e domo paterna inter eiulatum feminarum. Et observa in fine orationis haec poni, ut aculeos relinquant in animis audientium; post quae discedit continuo ad hos ipsos tam diu non visos parentes. Iamque huic tristi praeteritarum rerum memoriae opponitur laetitia paternae domus et cognatorum undique accelerantium conviviumque per sex dies continuatum; sunt etiam in epica poesi oppositiones plurimae, ut par, sed lyrica in ea re ars est ingeniosior. Denique finitis convivalibus gaudiis altera oratio Iasonis sequitur sapientiae et moderationis plena, in qua quid dici potuit gravius et magis lyricum his: *Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι?* Profecto, ut omnia colligamus, nihil omisit poeta, quin gravitate rerum, sublimitate sententiarum, vi oppositionum, grandi denique imagine heroicae praestantiae supra vulgarem modum mirum quantum elata teneret, moveret, abriperet in admirationem; quare, quum olim plurimis recessisse a lyricae poesios ratione visus sit in hoc carmine, ego illud velim persuaserim omnibus non potuisse magis lyrice epicum argumentum tractari. Possem nunc etiam breviores narrationes alias similiter examinare, ut preces Herculis ad Iovem de filio Telamoni dando, fabulam de infante Hercule, serpentium occisore, de Cyrena nympha, sed quum talia post ea, quae hic et in Commentario diximus, vix egeant explicatione, malo de sententiarum ethicarum usu in fabulis verbum addere, quae, ut variant suaviter narrationem partesque eius nectunt, ita simul universum fabulae cuiusque sensum eximie adiuvant. Sic Ol. VII. quum fabulae Rhodiae ad Diagorae casum excusandum pertineant, observare iuvat, ut poeta primum in loco de Licymnii caede a Tlepolemo commissa de imbecillitate humana erroribus obnoxia dicat, deinde iterum in altero loco de Heliadis, qui, cum Minervae cultum conderent, ignem omiserant, repetat idem aliis verbis, ut facile sentias nuper factum esse quod excusatione egeat. Rarae

sunt sententiae in iis fabulis, quae laudi inserviunt, atque absunt a multis huius generis, ut Ol. VI. IX. XI. Pyth. V. VIII. Isthm. I. III. IV. V.; imprimis vero reperiuntur et iure quidem, ubi admonitiones aguntur, quanquam ne in his quidem omnibus, ut Pyth. X. Nem. V. Isthm. VII., si vel lenior et tectior admonitio est, vel aliis in locis carminis dictum quantum satis. Plerumque tamen leguntur in talibus fabulis, quae vim narrationis adiuvent, et solent etiam repeti eadem saepius aut similia, ut Ol. VII. vidimus. Sic etiam Nem. IX., ubi Chromium a bello dehortari vult, quod tum forte agitabatur a Syracusanis principibus, primum in laude Adrasti v. 15. dicit: *κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ*, probans, quod in Commentario non notavi, Adrastum, quum pacificam mentem haberet et ultro in gratiam rediret cum inimicis, summam potentiam consequutum et felicissimum factum; tum infaustum bellum contra Thebas quum narrasset, in fine v. 27. ait: *ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν*. Vides utramque sententiam eodem pertinere. Similiter Ol. I. quae dicuntur: *ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι, ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά, ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν, εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λαθέμεν ἔρδων, ἁμαρτάνει*, haec igitur etsi primum propter Pelopis et Tantali fabulas dicta sunt, tamen nunc non dubito etiam Hieronis causa adesse omnia, qui pius et religiosus esse debet, quum impia semper puniantur, nec sit quod non deus animadvertat et tempus aliquando aperiat. In epica poesi sicubi talia leguntur, propter solum nexum rerum dicta sunt; in lyrica vero simul ad praesentem victorem pertinent, et vix est, credo, huiusmodi quid apud Pindarum, quod non simul praesentibus rebus accommodatum sit, quemadmodum decet perfectum lyricum. Sic Ol. XIII, 83. verba: *τελεῖ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα κουφαν κτίσιν*, primum propter Bellerophontem dicta sunt, sed quidni etiam Xenophonti animum addiderint, qui curulem victoriam meditabatur? Pulcherrima enim ars Pindari est, quod multis modis in carmine dissipata exstant quae eodem pertinent, vulgo non animadversa, nisi penitius cognoveris poetam. Similiter Nem. I, 53. quod legitur: *τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον*, dictum de Cadmeorum principibus, qui convivio excepti ab Amphitryone una cum eo, Herculis casu commoti, accurrunt, non minus tamen etiam ad Chromium pertinet, qui iam ante eo nomine laudatus est, quod

prudens amicos sibi paret hospitalitate. Propria vero ratio Pindari, quod saepe in alia parte alludit ad aliam. Sed nolo plura afferre; satis etiam de hac re dictum. Expositis igitur omnibus, quae huius loci videbantur, ad aliam accedimus quaestionem.

Tertium enim de praeparatione rerum in narrationibus fabularum explicare constitui, quam rem fieri non potuit quin iam in antecedentibus tangeremus, nunc autem pluribus verbis tractabimus, quantum quidem huius disputationis ratio postulabit. Igitur, ut hinc ordiar, disponuntur fere res in narrationibus secundum temporum successionem: prius quod factum narratur fere prius, deinde narratur quod factum deinde; copulantur autem singula per transitus, sive continuo ex antecedentibus via munita ad sequentia per continuationem aut oppositionem, sive interposito alio loco, qui pro vinculo sit, veluti supra in capite de tractatione directa de interpositione precum aliarumque sententiarum verbo monuimus. Sed haec compositio per se tamen laxa et parum arcta fuerit, nisi etiam praeparationes scitae adsint et interiores nexus, ut exspectatione traharis ad sequentia et singula ex singulis quasi sponte oriantur. Qui scripto uno loco secundum subiicit, secundo tertium, hoc solo modo non facit, ut praesentiam quid secuturum sit, et potest ad diversissima quaeque artificiosis iuncturis deducere paulatim lectorem, nisi ante constet quo spectent haec omnia, quo tendat cursus, quid exspectare debeas. Vides praeter transeundi artem etiam alia ratione opus esse, quam praeparationem dicimus. Optime igitur institutum est a poeta quod supra explicuimus, ut in fronte narrationis thema ponat, quo revocare omnia velit; hoc enim artificio et exspectatio movetur sequentium et haec ipsa firmiore vinculo constringuntur, ut quasi necessariae partes eiusdem rei videantur. Quae ratio per se imperfectior est, ubi indefinitius thema ponitur, veluti Ol. IX. quum Opuntis urbis laus promittitur, per se ex illo titulo intelligi nequit, ubi subsistere debeat narratio, sed ibi tamen alio modo succurritur themati, quum perlecta narratione ipsa ratio rerum te doceat finitum esse cursum. Nam a diluvio orsus usque eo deducit narrationem, donec civibus plenam et gloria heroum illustratam videamus urbem. Similis ratio est Ol. VI. Origines Iamidarum explicare vult (v. 24.), qui per se indefinitior titulus; ubi vero orsus a primis initiis Iamo vaticinandi artem in Olympia datam narravit Iamidasque inde claros factos per Graeciam et fortunatos,

quid desideras amplius? Atque ita saepe in narrationibus scriptorum ipsa tractatio supplere debet quod thema in incerto reliquit, quum non ubique plane definita themata ponere liceat. Apud Pindarum vero, ut vidimus, plerumque satis perspicue praefinitur ambitus rerum, scopo indicato et exitu fabulae in fronte, quo redire debeat oratio in fine. Quae pulcherrima compositio. Sed raro tamen etiam haec res sufficiet per totam narrationem; debent praeterea etiam singulae res, ubi opus, scite praeparari et interius necti, ut posteriora pulcre ubique sequantur ex antecedentibus, ne quid casu adesse videatur, nec quis hiatus exsistat iniucundior. Quae omnia tam bene intellexerunt et observarunt veteres, ut etiam ab hac parte qui narrationes eorum examinaverit non possit non acumen admirari et iudicium subtile. Vides, quam vim habeat praeparationis artificium; quare operae pretium fuerit totam rem ad distincta genera revocare. Ac primum quidem affero illud genus, quod simplicissimum est, sed multis modis usurpatum, n u n t i a t i o n e m dico (die Ankündigung), ubi quod postea narratur ante aliquo modo nuntiatur sive definitius et apertius sive indefinitius et minus distincte. Sic Nem. IV, 45 seqq. dulce carmen Cypro et Aeginae parans Pindarus nuntiat Aeacidarum in Cypro et Aegina laudem, quam in sequentibus exhibet. Isthm. V, 19. Aeacidas ut celebret sibi maxime perspicuam legem dicens, nuntiat sequentes eorum laudes. Ol. VII. eum Rhodi laude venisse se dicens nuntiat Rhodias fabulas. Sed haec faciliora et iam ex antecedentibus nota exempla; dabo igitur alia. Pyth. IV, 70 seqq. quum dicatur Peliae oraculum datum se moriturum ab Aeolidis, caveretque μονοκρήπιδα virum, si e montibus veniret Ioleum, his verbis et Iasonis adventus nuntiatur eiusque habitus montanus et Magnesius, et Peliae post compertum adventum occursus, ut iam non miremur, quod rex v. 95. statim accelerat. Mox Iason in prima oratione quum indicet, quamobrem venerit, tum parentes quaerat, ubi habitent, nuntiatur duplex res; nam et sermonem exspectamus alium eius futurum cum Pelia, et paternae domus laetitiam praevidemus; quare uterque locus e priore pendet per nuntiationem. Sed hoc genus praeviae significationis interdum etiam lenius est, ut fugere possit attentum. Sic Ol. XI, 60. descriptio primi festi Olympici undenam pendet? Dixerat ante Herculem primam Olympiadem celebrasse cum ludis, narraveratque prius etiam campum comissationibus paratum. Sic iure exspectamus aliquid amplius dictum iri de certaminibus et comissationi-

bus tum primum factis. Neque enim ubique expressis verbis opus. Aliis in locis non ipsa res nuntiatur, sed tamen significatur futurum aliqnid cognitu quod dignum et memorabile. Sic Isthm. V. quum ordiens fabulam de Aiace Herculem dicit invitaturum Telamonem coenantes forte invenisse heroes, hoc agit, ut exspectationem moveat. Quid igitur nunc fiet, quid dicet Hercules? quaerimus, quum moris esset apud Graecos, ut, si quis convivio interveniret, poculo exciperetur et preces faceret. Postremo etiam illud indirectum nuntiationis genus praeterire non debeo, quod oppositione praemissa fit, si quidem etiam oppositio est, ubi certam sequentium exspectationem moveat. Quale exemplum Pyth. IV, 88 seqq. exstat. Ibi quum in descriptione staturae praeclarae Iasonis data opera tractata postremo, antequam mores viri nobis ob oculos ponat, de Aloidis et Tityo dicat, corporis magnitudinem roburque cum insolentia et impia mente qui habuerint coniunctum, quis non sentit praeparari sequentia et alios nuntiari Iasonis mores? Sed de nuntiatione, quam proprie dicam in his rebus, satis expositum. — Pergo ad aliud genus praeparationis, quod per positionem facti aut sententiae fit, cuius causa vel ratio reddi, cuius explicatio subiici debeat. Excitatur enim etiam sic exspectatio, et praevidemus sequuturum, quod nodum solvat. Atque hoc artificium maxime lyricum est et a Pindaro eximia cum vi multis locis adhibitum. Primum enim huius loci sunt themata et tituli fabularum in fronte lecti ii, quibus sententia aut factum ponitur ipsa narratione fabulae explicandum, de qua re supra satis dictum. Deinde vero etiam in ipsis narrationibus saepe reperias idem genus. Sic Ol. IX, 53. in media fabula Opuntios reges dicit a Cronidis et filiabus Iapeti esse, quod quasi pro aenigmate positum sequens periodus explicare debet et explicat, quemadmodum ostendi in Commentario. — Ol. VII, 24. a Tlepolemo Licymnium caesum narraturus primum de imbecillitate humana erroribus obnoxia dicit, tum ipsam rem pro explicatione subiicit, in fine ad initium redit. Similiter ibidem v. 45. in narratione de Heliadis primum iterum de erroribus dicens exspectationem movet, tum quid acciderit iis subiicit. Etiam Ol. XIII, 83. infertur sententia de deorum vi omnia perficiente, unde nexa pro explicatione subiiciantur sequentia facta. — Nem. IX, 11. de Adrasto ait: Qui Sicyone regnans urbem festis et ludis ornabat, fugerat enim ex Argis bello intestino pulsus; in quo quod factum in primo loco ponit in altero explicat narrans, quomodo

Argivus, qui erat heros, Sicyonem venerit. Ac quum vulgo in narrationibus secundum temporum ordinem disponantur res, hoc artificio pulcre invertitur saepe hic ordo. Vulgaris enim ratio erat: Qui bello intestino pulsus fugit Argos et quum Sicyonem venisset, ibi rex factus ornavit urbem. Pergo ad alia. Imprimis suave totum hoc, de quo loquor, artificium, ubi quod per explicationem antecedentibus subiicitur simul eiusmodi est, ut inde denuo nectantur alia. Sic Ol. XI, 42 seqq. postquam indicavit dimensionem et partitionem Olympiae ab Hercule factam, ne quaeras, quomodo res ex antiquitate servata sit, antequam pergat, pro explicatione subiicit Parcas adfuisse, omnia quae sanxerint, et tempus memoriam rei conservaturum, tum in viam rediens inde suaviter nexis proximis narrat, quid porro tradiderit tempus tum ab Hercule institutum. Ol. XIII, 64 seqq. postquam dixit multum laborasse Bellerophontem in Pegaso domando, antequam a Minerva datum in somno frenum haberet, explicationis causa subiicit de Polyidi scilicet monitu heroem in templo cubuisse, quem nunc certiorem faciens de eventu heros simul docetur, quid ei faciendum sit. Sed nobilior in hoc genere locus est Ol. I, 25 seqq. Ibi primum narrat Pelopem a Neptuno amatum, ex quo Clotho eum post partum e pelvi sustulerit, deinde quum vulgo alia narratio haberetur, explicans et confirmans quod posuerat, iustissimum enim ad convivium ait deos a Tantalo vocatos ibique raptum Pelopem, coctionem vero ab invidis excogitatam; quae, antequam diceret, etiam propiore nova praeparatione praeparavit, de mendaciis loquens, quibus passim fabulae corruptae. Lyrica ars hoc agit, ut, quam diu possit fieri, suspensa teneatur exspectatio; inverte ordinem locorum, laxam habebis compositionem, non adstrictam. Ceterum de hoc loco etiam in Commentario dixi, ubi lectorem ad hanc Dissertationem relegavi. Vulgo statuunt viri docti primum hic Pindarum ab aliis perperam tradita posuisse, deinde sua substituisse meliora, quod tamen nusquam ita factum ab eo reperio, quia non lyrica esset haec dispositio, sed primum ponit id, quod res est, tum explicat et confirmat. Et hic quidem, ut cetera addam, etiam illud porro observa e posteriore loco, qui antecedentis explicationem habet, ut dixi, eundem in modum aptum esse proximum de Tantalo; quum enim iustum ad convivium vocaverit deos, porro explicandum est, qua alia ratione poenam notissimam suam meruerit. Ut suavissimo nexu alterum ex altero pendeat. Atque haec quidem de hoc loco. Postremo aliud illustro exemplum eius-

dem artificii video Isthm. V. Ibi postquam dixit Aecidarum laudem maximum sibi officium esse Aeginam venienti, quo titulo universum illum mythicum locum complectitur, primum gloriam immensam praedicat eorum, nominatim Pelei, Aiacis, Telamonis; tum huius gloriam explicat narratis rebus cum Hercule ab eo gestis; denique nova explicatione declarans, quomodo invitatus ab Hercule et permotus ad has expeditiones Telamo sit, ultimo loco fabulam dē Aiace filio ante exitum a Iove impetrato subiicit. Inverte ordinem, habebis vulgarem et non lyricam dispositionem. Ac non solum in fabularum narrationibus, sed etiam in directa oratione, ut par est, hoc artificium regnat. Sic v. c. Nem. III. in fine primum v. 70 seqq. laudat, si quis tribus vitae aetatibus se distinxerit rebus gestis, deinde ultimis verbis carminis nominat tres victorias ab Aristoclida reportatas, ut etiam hic primum mota exspectatio sit, deinde explicatio reddita. Aliud magnificum exemplum est Pyth. VI. init., ubi primum de umbilico terrae inconcusso dicit et de gloria victoriae aeternum hic splendente, mox pietatis laudem esse docet, magnae et illustris virtutis, qua haec victoria splendeat. Verum satis de hac re diximus. — Tertium denique affero nexum per consequutionem, ubi ea ratio partium est, ut posteriora e prioribus ut e causa consequantur. Est hoc genus antecedentis, quod tamen latius patet, contrarium, et firma habet iuncturae vincula, quanquam non ubique tale est, ut praesentiri possit, quid sequuturum sit. Ingeniose hanc rem poeta intulit in narrationem de Pelope Ol. I. Ibi post narratam Tantali culpam poenamque sic ad Pelopem redit v. 65., ut etiam hunc propterea a superis ad mortales remissum dicat, et hoc quidem praevideri quodammodo poterat; qui vero deinde per eandem iuncturae rationem subiicitur secundus locus, certamen de Hippodamia adiisse Pelopem significans, ne semel ad mortales remissus inglorius vivat expersque bonorum, optime quidem nexus est antecedentibus, tamen per se minus praevideri posset, nisi initio fabulae de Pisa, colonia Pelopis, praemonitum esset. At Nem. I. in fabula de Hercule post narratam eius cum serpentibus pugnam facile praesentias effectus rei; consequens est, ut trepidatio feminarum describatur patrisque Amphitryonis accursus, et ut vates advocetur quid significet miraculum indicaturus. Vides duas ultimas narrationis partes etiam hic ex una priore nexas tanquam ex causa effectum. Eiusdem porro generis sunt interrogationes et cohortationes ut aliquid efficiatur illatae. Sic Pyth. IV, 97 seqq., quum mores Ia-

sonis ostendere nobis velit poeta, ne hic ex abrupto loqui ordiatur, sed causam habeat dicendi, Peliae amarulenta interrogatione provocatur responsio iuvenis. Cohortationis autem scite illatae pulcrum exemplum est Pyth. IX., ubi in fabula de Cyrena e Chironis oratione omnia pendent. Apollo affectu amoris abruptus statim sub divo in Pelii vallibus amplecti vult puellam, sed in fatis erat, ut in Libya coniugium fieret. Atque haec res ad exitum perducitur interposita inter initium et finem oratione Chironis, qui primum dehortatur Apollinem ab eo, quod cupiebat, tum fatorum admonet efficitque, ut deus faciat quod faciendum erat. Sufficiant haec exempla. Vidimus potiores modos, quibus aptior compositionis ratio nititur, quibus exspectatio movetur, ne quid casu sequi videatur (die feinern Verknüpfungs- und Motivirungsarten); reperiuntur iidem in aliis generibus, nec solis narrationibus propriae sunt; nos vero etiam ea de causa de iis exposuimus, quia universa dispositio horum carminum statim explicanda non potest intelligi aliter.

DE DISPOSITIONE PARTIUM.

Accedimus ad ultimum caput disputationis nostrae, quod in explicanda universa dispositione partium et constructione horum carminum rotunda versabitur; quaestio non sane facilis, sed quae ad explicationem Epiniciorum et ad artem poetae mirabilem cognoscendam maximum momentum habet. Ac primum de prooemii forma nonnulla praemittemus. Prooemiis instructa esse Pindari carmina res ipsa docet, et Pindarus προοίμιον appellat Pyth. VII., προκώμιον ὕμνον Nem. IV. Est autem consilium prooemii omnino hoc, ut annuntietur, praeparetur carmen et initia ponantur, unde proficisci oratio possit ad cetera; atque interdum simplex est, sed plerumque ornatum, nunc sententiis ingeniosis, gravibus, nunc comparationibus illustribus, nunc mythicis rebus illatis, ut par est fieri in fronte carminis. De quo ornatu breviter dicam. Inest igitur in prooemiis omnino sententia haec: Cano s. canam Sempronium, Caium victorem. Semel hoc simplicissime dixit Pyth. IX., alias autem multis modis variatur res pro temporum, locorum, epiniciorum, carminum ratione, ac bis, Ol. XI. et Isthm. II., etiam excusationem posuit, quod non prius cecinerit. Igitur ut exempla ponam, Ol. X. quemadmodum alias alia utilia, sic in rebus gestis carmine opus esse dicit. Ol. II. orditur: Quid praecipiemus hymni citharae canendum? Ol. IX. quum Epharmo-

sto in Olympia Archilochi brevis hymnus in comissatione cantatus esset, inde ducta forma procemii nunc maioribus et fortioribus telis ab arcu Musarum petendam Olympiam et Delphos ait. Nem. III. invitatur Musa, ut in Aeginam eat ad canendum carmen diu exspectatum, et Nem. IX. Musae Sicyone ab Apolline vocantur in hospitalem Chromii domum. Pyth. XI. heroinae Thebanae convocantur in templum Apollinis Ismenii, ut celebrent Delphos, ubi victoria parta. Isthm. VII. choreutae excitantur, ad Telesarchi domum ut eant et victorias eius canant, ut Ol. I. in Hieronis beatam domum veniunt. Pyth. VI. poeta sive Veneris sive Gratiarum arva colens Delphos tendit. Nem. V. non statuarium se esse dicit, sed quoquoversus ut exeat hortatur cantum et in omnes partes divulget victoriae nuntium. Pyth. II. ipso carmine misso nuntium fert Syracusis victoriae Hieroni Thebis partae. Isthm. V., quasi praesens convivio ducta metaphora a poculis tribus, quae in conviviis miscebantur, unum, ait, ante miscui, secundum nunc misceo, tertium utinam olim miscere liceat. Nem. IV. vim recreatricem poesios praedicat post certaminum labores, et Ol. VII. in Diagorae tristi casu nectare Musarum praebendo victores exhilarare se dicit, ut quum in sponsalibus phialam auream vino plenam socer genero propinet. Magnificentissima autem laus poesios Pyth. I. habetur. Atque ita vides, ut dixi, multis modis variatam prooemii formam ex laude poesios. Est deinde aliud genus, ubi simul diis dedicatur carmen. Tales primum sunt auctores victoriarum, qui laudantur, saepe etiam orantur, ut benigne recipiant hymnum et pompam. Sic carmen Ol. III. consecratur Tyndaridis, Ol. IV. Iovi, Ol. VIII. Olympiae, Ol. XII. Fortunae, Ol. XIV. Gratiis, Pyth. IV. Delphicis diis, Pyth. VIII. Hesychiae, Nem. VII. Ilithyiae, Isthm. IV. Thiae. Alia vero urbis patriae cognomini deae dedicantur, ut Isthm. I. et VI. Thebae, Nem. X. Argorum laudi, Ol. XIII. Corintho, Nem. I. Ortygiae; at Ol. V. Camarina dea oratur, ut propitia Psaumidis pompam recipiat, et Pyth. XII. Agrigenti dea, ut Midae. Denique singularem causam habet Vestae invocatio Nem. XI., nec praetereo Nem. VIII., quod Iuventae amoris nuntiae dedicatur. Nam dea ibi est. Totum hoc genus mythico ornatu placet, ut alterum poesios variata laude. Sunt denique pauca, ubi, quum summa sententia carminis proponatur, poeta se de his canere velle aut post prooemium dicit aut ne dicit quidem, sed ipsa re significat; cf. Ol. VI. Isthm. III. Pyth. V. Nem. VI. Ac de ornatu prooemii dictum; gravius est alterum, quod supra

monui, prooemio initia et praeparationem carminis poni. Quae res quid significet, mox patebit. Est enim nunc mihi de universa dispositione partium explicandum.

Artificiosas esse rerum dispositiones in his carminibus brevis lectio docet; nullum fere carmen rectum cursum tenet, sed sunt plerumque diversis locis posita quae in unam sententiam colligi debent, interiectis aliis, quae interrumpant; explicatio antecedentium saepe e fine petenda, finis nunc initio nunc alii parti respondet. Quae omnia temere instituta esse et nullo idoneo consilio a tali poeta quis credat? Tamen quaenam causa mirificae rei, quae leges? Difficilem rem expedire conabor in sequentibus, ut et poetae quanta sit in hoc genere ars cognoscatur et interpretem quae via ducat e labyrintho pulcherrimo. Igitur, ut statim hinc ordiar, hac lege composita haec carmina dico, ut in prooemio exspectatio moveatur initiis carminis positis, inde tela incepta, mox interpositis aliis nodisque nexis novis suspensus teneatur animus per totum carmen, donec in fine omnia soluta et explicata videat. Perperam enim statuas, si modo inter partes carminum transitus apti habeantur, adesse omnia, quae postulari possint; hoc solo conglutinationis artificio ut non drama, non epos, ita etiam non iungitur bene Pindaricum carmen, sed addi etiam alia maiora vincula debent, ut firmius constringantur omnia, debent, ut in narrationibus supra ostendi, exspectationes moveri nodique necti et solvi, ut orbes exsistant et ambitus rerum. In quo apud Pindarum maximum commodum habet duplex genus argumenti, praesentes res dico et mythicas. Quum enim directae et mythicae orationis ratio haec sit, ut mythicam explicet directa, si fabulas initio aut in medio carmine posueris, h. e. si comparationem prius posueris, antequam quo pertineat comparatio penitus explicueris, pulcherrime profecto effeceris quod ars poetica postulat, ut suspensa teneatur exspectatio; atque ita fecit ubique Pindarus, nisi quod bis, Pyth. IX. et Nem. I., in fine fabula habetur, quae tamen ipsa pro explicatione priorum est, ut infra ostendam. Verum accuratius nunc indicare debeo universam dispositionis rationem. Video autem duas omnino res esse, quibus tota haec Pindari ars constet, praeparationem et implicationem partium. Praeparationem dico, ut supra satis exposui, si non plane inexspectatae veniant res, sed, antequam legantur, in alia parte carminis praemonstrentur aliquo modo, quod maxime nuntiatione fit aut positione rei explicationem desiderantis. Sed

praeparatione sola non efficias hic omnia, quibus opus habet ars; accedere debet implicatio partium, quae ab interpositione pendet. Atque de hac nunc est dicendum. Pindaricum carmen, si brevia quaedam excipias, duabus minimum partibus constat praeter prooemium, quarum vel excipit una alteram vel interponitur alteri in duos locos divisae. Iam fac primum duas partes positas unam post alteram haberi; harum si prior tantum praeparata in prooemio est, altera vero priori assuta, plane intolerabilis forma nascitur, ne in somno quidem, quae Pindaro in mentem venire poterat nec reperitur apud eum usquam. Sin ambae partes praeparatae prooemio sunt et inde pendent, ne sic quidem bona forma est, nisi etiam ipsarum partium secunda ex priore pendeat. Quod statim locum habebit, si secunda rationem reddat prioris et causam eius contineat, ut sic etiam per priorem praeparata sit atque interno vinculo ex ea nexa. Agnoscis etiam non monitus quam diximus positionem rei in sequentibus explicandae. Prooemio autem nunc vel definitius vel indefinitius nuntiare licet carmen. Sunt apud Pindarum duo exempla huius compositionis. Nem. X. in prima parte fortitudo gymnica Theaei laudatur singularis et maiorum, in altera amor fraternus, quam rem simul in causa vult esse gymnicorum decorum, perspicue significans datam a Tyndaridis vim athleticam genti esse propter iustitiam. Proöemio praemonemur et fortitudinem et alias virtutes cardinales, prudentiam iustitiamque, iam olim Argis viguisse. Quae est nuntiatio. Alterum carmen huius generis est Isthm. II., ubi in prima parte victoriae curules Xenocratis praedicantur a diis ei datae, in altera per virtutum laudem ratio redditur, cur dii tantopere faverint viro. In prooemio poeta dilationem carminis excusans nihil significat nisi nunc se cantaturum. Sed potest etiam per consequutionem effectus secunda pars iungi priori. Sic Ol. V. in prima parte virtus Psaumidis explicatur, qui nec labori nec sumptibus parcens urbem patriam deosque eius tutelares ornavit; in altera preces fiunt pro futuro flore urbis et cive Olympionica. Quae res sic est intelligenda, causas precum in prima parte esse. Pendet igitur secunda ex prima ut e causa. Sunt hae compositiones, ut ipse vides, simplicissimae, et perquam angustos fines haberet ars, si nulli alii modi suppeterent; nam etiam haec ratio, ferenda illa, ubi duae partes sunt, displicet nimia simplicitate et laxitate, ubi tres, ut nullum apud Pindarum carmen sit huius descriptionis (Prooem. a b c). Quare alia poetae tentanda fuerunt. Ac-

cedimus sic ad interpositionem, quam dixi. Est **interpositio**, ubi una pars dividitur in plures locos, quibus inseritur altera, ac quum supra de praeparatione dixerim, interpositio vel praeparata est vel non est, habetque hoc commodum, ut etiam ibi adhiberi possit, ubi non praecessit praeparatio; id quod aliquoties factum a Pindaro. Porro interposita res vel mythica est vel alia, plerumque tamen mythica. Usitatissima enim horum carminum forma haec est, ut statim post prooemium ludicram laudem victoris directa oratione explicare incipiat poeta, mox abrumpat et transeat ad mythica, in fine autem redeat et pertexat inceptam directam laudem. Neque vero promiscue omnia interponi possunt et interponuntur, sed quae specie licet diversa revera tamen coniuncta sint rebus, quibus interponuntur. Has autem et ipsas ne temere dividi credas; sed prudenter ea ubique in fine collocantur, quibus antecedentia nituntur et explicantur. Sic initio promittitur et paratur laus, in fine tractatur, ut Isthm. I. coll. v. 14. et v. 32. cum v. 52 seqq., aut initio virtus et fortuna victoris generatim laudatur, in fine certamen ipsum, quod peractum, ut Ol. VI. coll. v. 9 seqq. cum v. 74 seqq., Ol. VIII. coll. v. 13. cum v. 67., Nem. VII. collat. init. cum v. 70 seqq. Alias in priore parte recentem et maiorem ponit victoriam, in fine priores, sive solas sive repetita mentione prioris, ut Ol. VII. coll. v. 15 seqq. cum v. 80 seqq., Ol. IX. coll. prooem. cum v. 87 seqq., Nem. III. coll. v. 18. cum 70 seqq., Nem. V. coll. v. 5. cum v. 44., Isthm. III. coll. v. 10. et 61. cum fine, Isthm. VII. coll. prooem. cum fin. De qua re ita statuas, recentem et maiorem reportatam non sine prioribus, quibus se ante exercuerat victor et praeparaverat ad sacros ludos. Quum igitur prioribus causa contineatur recentissimae, omninoque vis ingenita sic demum tota in luce ponatur, etiam hoc modo explicatio sequitur rem explicandam. Intelliges sic, quomodo minores post maiorem laudare liceat. Res eadem, ubi eodem loco minores post maiorem recensentur, ut Pyth. IX, 75 seqq. Ubi vero in prima parte victoris coronae celebrantur, in fine gentis virtus et res gestae, ut Ol. XIII. Nem. IV. Isthm. IV., etiam hic gentis laude explicari puta victoris praestantiam, quippe inde ortam. Verum ne afferam plura, vides, quam egregie res dividantur ubique sic, ut exitus nodum solvat. Quibus explicatis apparet iam, qualia commoda totum hoc divisionis et interpositionis artificium habeat. Suspenditur animus, quia differtur quod inceptum erat et interponitur quod novam exspectationem movet, finis autem initium

absolvens simulque etiam fabulam explicans pulcherrime pendet ex utroque et coniungit utrumque. Qua re etiam iunctura totius carminis firmior fit et constrictior et rotundior eius forma. Quare mirifice placuit res Pindaro, ac praeter simplicem formam vulgatissimam etiam ornatiorem usurpat aliquoties, mediam partem qui complectitur orbis ut alio maiore inclusus sit. Si schemata adhibere licet, qualia in stropharum dispositionibus explicandis metrici nostri usurpant, simplicior forma haec est: a b a, ornatior autem haec: a b c b a. Ad praeparationem quod attinet, orbium initia necessario in prooemio sunt, media pars etiam proxime antecedentibus praeparari potest. Atque hoc genus compositionis περιπλοκήν dixeris. Reperitur vero praeter hoc etiam alind, ipsum quoque ex interpositione ductum, ubi mediae parti orbe comprehensae alia nova pars respondet extra orbem posita, ut orbes ex orbibus prodeant hoc modo: a b a b, a b a c b c. Quam rationem ἐμπλοκήν nominaveris. Initia in prooemio primus orbis habet. Denique etiam artificiosiores aliquot formae sunt, compositae tamen ex superioribus. Diximus generatim; restat, ut ex ipsis carminibus quae posuimus probemus. Videbimus autem simul, quam prudenter ubique excogitatum prooemium sit et quomodo ex praeparationibus in prooemio positis cursus carminis pendeat. Atque in paucis prooemio indefinitius nuntiatur argumentum, ut propiora initia proxime post prooemium ponere necesse fuerit; in plerisque vero prooemium vel omnes vel duas vel unam carminis partem nuntiat satis clare, ac quum vulgo tractatio partium sequatur prooemium, nonnullis prooemiis etiam ipsius tractationis initialis pars continetur. His praemonitis ad exempla venimus.

Est igitur prima carminum forma, quae fundamentum et principium ceterarum, haec: a b a. Ol. I. in prooemio nihil dicit illustrius esse Olympico certamine, et excitatur exspectatio praestantiam huius certaminis in Hieronis promissa laude declaratum iri luculentius. Idque fit. Post prooemium orsus a victoriae ludicrae laude mox ad mythica transit, ac quum Olympia et Herculis epinicia essent et funebres ludi Pelopis, nunc huius fabula narratur. Postremo ad Hieronis ludicras res redit. Vides directam laudem

divisam in duos locos interpositamque fabulam, quae, quum duo παραδείγματα exhibeat, exitus simul explicare debuit, quo pertineant. Discimus autem ibi etiam curulem victoriam meditari regem, atque ita intelligimus, cur admonitio cum laude iuncta sit, cur hortetur poeta, ut pius rex sit et a superbia alienus, cur proposita Tantali poena et felicitas Pelopis a Neptuno amati. Denique in prooemio nuntiatum utrumque est, directa laus Hieronis et mythica Olympiae; interior vero sensus fabularum non nuntiatur, sed colligitur ex iis, quae dixi, et ex formulis religiosis hic illic positis. — Ol. III. in prooemio dedicatur Tyndaridis hospitalibus carmen in Theronis victoriam novo splendide modo componendum. Iamque orsus directa oratione victoriae huius laudem ex corona reportata ductam, mox ad fabulam de oleastro transit, postremo ad directam laudem regis reversus propter pietatem docet Tyndaridas hospitales Theroni hanc talem coronam dedisse, qua re et causa victoriae explicatur et dedicatio in prooemio posita. Ut rite confectus sit orbis. Fabula autem interposita etiam hic pulcre nuntiata in prooemio est, ubi νεοσίγαλον τρόπον promittit, pertinentque eodem in sequentibus θεύμοροι ἀοιδαί. — Ol. VIII. in dedicatione prooemii, immixta pietatis laude, nuntiatur victoria Alcimedontis. Iamque orsus ab ipsa ludiera virtute mox mythicum locum interponit de praestantia Aeginae, postremo ad ludicras res pertractandas redit. Mythicus locus praemonstratur in prooemio per laudem pietatis et per significationem vaticinii Alcimedonti dati, si quidem hae res per insulae et Aeacidarum laudem ad altiorem causam suam revocantur. Vulgaria explicatione non egent, at illustria. Pendet vero e veterum sententia fortuna et virtus singulorum civium e gentis aut civitatis genio, et inde explicari debet. Atque hoc loco ut mythicus locus antecedentia explicat, sic ipse penitus explicatur exitu carminis, ubi omni modo extollens poeta fortitudinem pueri, sic rationem reddit, quo iure illustria Aeacidarum facinora comparaverit. Semel hoc disertius moneo, etiam in aliis multis carminibus tenendum. — Pyth. V. in prooemio thema ponit plurimum valere divitias, cum virtute si coniunctae sint, quod perspicuum dicit esse in Arcesilao victore, a puero gloriam per Castorem qui habuerit. Iamque tractat victoriam curulem regis, sed immixta etiam ceterae fortunae regiae mentione ducensque ex his laudibus coniunctis simul admonitiones. Exin narratio de Batto, auctore gentis, interponitur. Postremo directa oratione ad Arcesi-

laum reversus virtutes viri laudat nuntiatas in procemio, h. e. causas fortunae et victoriarum, tum preces facit pro futura Olympica victoria. Vides, quid res sit; nunc demum perspicue intelligitur thema et tractatio tota, cur admonitiones cum laudibus iunctae supra fuerint et cur de Batto dixerit; meditatur rex maiorem victoriam Olympicam, ut ante omnia pius erga deos et gratus erga aurigam esse debeat; similiter Battus nixam pietate felicitatem habuit. Mythicus igitur locus ut primam partem explicat fortunamque Arcesilai, ita ipse penitus explicatur exitu. Nam in hoc carmine admonitiones ad ludicra consilia regis revocantur, ut in quarto ad publicas res, quanquam revera utrumque carmen quodammodo ad unum finem redit. — Pyth. VI. in procemio Delphos proficiscitur, ubi aeterna victoriae gloria exstat. Sic mota exspectatione iam praestantiam victoriae directa laude ex pietate illustrat, secunda quae virtus e Chironis praecepto sit. Tum fabulam de Archilocho subiicit, et in fine ad Thrasybulum reversus, pietatem adolescentis totam explicat, qui plurimis virtutibus egregiis imitetur patrem. — Nem. VI. de Bassidarum eximia gente dicturus in procemio thema ponit de similitudine et dissimilitudine hominum et deorum, magis vero extulit sententiam de imbecillitate humana, ut pia et modesta esset tractatio, non gloriosa. Iam hinc cursus carminis pendet. Orditur enim ab iis rebus, in quibus imbecillitas gentis conspicitur, eoque etiam redit in fine, interposita altera parte de praestantia gentis. Vides errare qui sic mutare voluerunt exitum, ut nihil ibi de amissis victoriis dicatur. — Isthm. IV. in procemio Thia laudatur, per quam naves et currus bellici admirationem habeant et ludicrae coronae dentur. Exin ludicram laudem Lamponis filiorum orditur, mox interponit locum de Aeacidis et de victoria Salaminia, nuntiatum et ipsum procemio, et in fine ad ludicras res reversus, has absolvit, simul magnitudine laudis Cleonici genti tributae causam indicans, cur bellicarum rerum illustrem comparationem praemiserit. — Vidimus in his exemplis omnibus satis clare dispositionis rationem eam, quam dixi; erit haec etiam in sequentibus eadem, nisi quod hic in procemio cum praeparatione etiam ipsius tractationis initium coniunctum apparebit, ut fabula statim post procemium legatur. Pyth. XI. in procemio convocantur heroinae Thebanae, ut Themidem et ὀρθοδίκαν umbilicum terrae celebrent, victoriam qui Thrasydaeo dederit, simulque incipitur etiam Thrasydaei laudatio. Tum interponitur fabula de Agamemnoniae domus

calamitatibus, nunc quidem, quod notandum, nuntiata per oppositionem. Laudans enim Themidem et ὀρθοδίκαν ὀμφαλόν, laudat iusta praemia et divinitus datos honores, uti etiam in exitu patet, dissuadet autem affectationem tyrannidis earumque rerum, quae non datae sint homini. Conferri possunt θεμίπλεκτοι στέφανοι simili causa dicti Nem. IX, 52. Postremo ad ludicras Thrasydaei eiusque familiae laudes reversus, simul per admonitiones directas fabulae sensum quantum satis illustrat. — Pyth. XII. in prooemio Agrigenti deam invocat, ut Midam benigne recipiat tibicinem, qui vicerit arte a Minerva inventa. Iam ad fabulam transit statim, qua narrata ad victoris certamen reversus, non sine labore qui vicerat, inde simul admonitiones ducit, praeparatas ipsa laude artis, non hominum, sed Minervae inventioni debitae. Inde enim sequitur modestiae officium. — Nem. V. in prooemio cantus in omnes partes divulgare iubetur laudes praeclari pueri, Aeginam et Aeacidas qui honoraverit. Post hanc praeviam victoriae laudem interponit statim magnificum locum de Aeaci filiis Iovis Hellenii aram adstantibus, nuntiatum ipsa Aeacidarum mentione in prooemio. Sed quid significet fabula, quaerimus; suspensi vero tenemur aliquamdiu, quum quasi per continuationem narrationis etiam de infortunio eorum dicatur et de Pelei felicitate post sequuta. Tum demum ad principium reversus, et Phylacidae consilium Isthmia adeundi tecte indicans, diserta vero laude Pytheae victorias memorans et cognatorum, quorum vestigia presserit puer, sic exhibet omnia, quibus gymnica fratrum laus et comparatio cum Aeaci filiis initio posita nititur. Simul hoc perspecto clarum, quid adlecta exempla discordiae et verecundiae sibi velint, quorum nulla praeterea explicatio additur. — Isthm. VII. in prooemio se accingit ad Cleandri victoris laudem, ex nuperis terroribus belli iterum iterumque se revocans ad Aeginam canendam. Ultimum statim facit, Aeginae progeniem Aeacum et Aeacidas celebrans fabulis, tum per Nicoclis laudem, quem imitatus sit Cleander, ad hunc ipsum redit et absolvit ludicram laudem initio inceptam. Positas etiam hic fabulas proxime post prooemium vides. Et prior quidem earum pars e prooemio lucem trahit, commoverat enim animos Aeginetarum, quum vellet eos pacificatores esse, altera Nicoclis et Cleandri rebus accommodatur. — Ol. II. in prooemio virtutes Theronis laudantur diciturque rex decus gentis, multa quae passa olim nunc floreat. Ex his duabus rebus aptum carmen. Ac primum quidem monstrata vicissitudo adversarum et secundarum

rerum tractatur et explicatur ex ipsis originibus, una cum Theronis sorte, eiusdem vicissitudinis exemplo, deinde directa oratione ad virtutes viri redit, unde orsus erat. Ac felicitas quidem Theronis digna virtutibus in prooemio monstratis nunc post ingentem laudem liberalitatis et benignitatis magis etiam merita videtur, simul vero etiam, quantum satis est, illud docemur, adversarum rerum mythicae expositiones quo pertineant. Sic absolutus cursus carminis. — Sed his explicatis tertium denique subiicio genus eiusdem descriptionis, ubi tam indefinita est in prooemio praeparatio, ut alia definitior nuntiatio proxime post prooemium ponatur in ipsis tractationis initiis. Ol. VII. prooemium, quod de poesi est victores ludorum exhilarante famamque bonam parante, praeparat laudem et defensionem Diagorae carmini subiectas, sed indefinitius; quare propior nuntiatio rerum nunc post prooemium legitur, ubi ipsam tractationem laudis orditur. Venisse se cum Diagora ait simul Rhodi laudem ferentem, ut sic ornet virum, quem nunc cum patre praedicat. Iamque finita praevia laude familiae ad ipsas fabulas Rhodias transit, quibus expositis ad Diagorae laudes pertractandas redit, simul fabulas explicans, quibus, quum laus et defensio Diagorae agatur, nunc directa oratione et fortitudinem praedicat et ab insolentia et violentia alienum animum. Deinque addo Nem. XI. In prooemio invocatur Vesta, ut novum prytanin Aristagoram benigne recipiat detque nullo dolore contristatum magistratus cursum. His verbis definitior praeparatio nondum inest. Ipsa initia post prooemium habentur, ubi praemissa brevi laude patris (welches vorgeschlagen) cum laude ludicra modestiae admonitionem ponit. Haec est vera nuntiatio carminis, quod fortitudinem laudat, modestiam vero commendat. Et ad admonitiones quidem in fine redit, interposita fortitudinis laude. Est vero interpositus locus hic maxima ex parte non mythicus, plane ut Nem. VI. Interpositio vero laudis optima, quia causas hic locus continet admonitionum sequentium. Quum enim Aristagoras vir fortis esset, metui poterat, ne maiora affectaret. Postremo de prooemio ita statue, Vestam sic daturam felicem cursum, si pius et modestus sit. Atque haec quidem de prima forma.

Pergo ad aliam similem, ubi una pars in tres divisa habetur locos, interpositis aliis, hoc modo: a b a c a. Sic intelligendum primum carmen Isthm. I. In prooemio laus Thebarum ludicra et

bellica praedicatur; cursus carminis e ludicris Herodoti rebus pendet, quum bellica tecte tractentur. Iamque accingens se post prooemium ad Herodoti curulem victoriam celebrandam primum Castoreum canit, tum reversus ad victorem ipsum et Isthmum Onchestumque nominans, nihilominus non pergit, sed primum alium locum de patris fortuna interponit, tum vero per sententias generales tertium ad Herodotum rediens victorias eius enumerat plurimas, simul et Castoreum sic explicans, cur ei debeatur et de patris praeclara fortuna ex calamitate restituta cur dixerit; est enim fundamentum fortunae in filio conspicuae. Denique bellicae res in Castoreo simul tractantur aliisque in locis admixtae ceteris. — Isthm. VI. in prooemio poeta consilium prodit patriam deam Thebam exhilarandi. Quare mythicis decoribus ibi memoratis, post prooemium ad Strepsiadae victoriam laudandam venit, et interposito loco de proelio gravissimo ante facto, unde simul exhilarationis consilium explicatur, laetius etiam redit ad hanc victoriam, denique post novam admonitionum interpositionem tertium ad ludicras res rediens pro futura quam agitabat Strepsiades victoria vota facit, indicans sic etiam causam admonitionum antecedentium. Quemadmodum igitur prior locus interpositus prooemium explicat, sic secundus exitu carminis explicatur, bisque adhibuit poeta artificium positionis rei per sequentia explicandae. — Isthm. III. in prooemio laude dignum dicit, qui certaminum gloria aut divitiis ornatus simul a superbia alienus sit; esse vero talem fortunam etiam diuturniorem. Vides hic indefinitam praeparationem, quales supra notavi. Quare proxime post prooemium propius ad ludicras res accedens definitius describit carmen sic, ut duas Melissi victorias canendas indicet; et priorem quidem curulem statim illustrat, inde vero ante omnia interponit locum de gentis laudibus et fatis, praeparatum altera prooemii parte, et post hunc demum ad Melissum reversus, huius continuat ludicram laudem, alteram victoriam celebrans praeclaramque artem pancratiasticam. Hic locus nuntiatus supra pendet simul suaviter ex antecedente interposito per consequutionem effectus; nam propter virtutes genti haec victoria data. Credas nunc finitum carmen; sed mox novum locum mythicum de Hercule subiicit, ex quo tertium ad Melissum reversus etiam priores viri pancratiasticas victorias tractat. Quae res sic intelligenda est, postremo etiam causam et rationem reddi virtutis ludicrae et dexteritatis pancratiasticae magnae supra lau-

datae. Exercuit se in Herculis liberorum ludis, qui ei eximie favit tres victorias donans, habuitque magistrum praeclarum. Hinc illa ars. Igitur secundus de Melisso locus ponit quod explicatione egeat, quam praestat tertius. Atque haec quidem de his. Similia sunt alia duo carmina, nisi quod in his etiam interpositi loci sibi respondent hoc modo: a b a b a. Primum est

Pyth. VIII. In prooemio pacis et belli deam celebrans Hesychiam thema ponit sic, ut orsus a ludicra Aristomenis victoria in fine etiam redeat ad eam. Hinc regitur cursus carminis. Nam post initia laudis ludicrae in prooemio posita primum locum de Aeacidis interponit, tum ad Aristomenis res ludicras reversus mox denuo aliam fabulam interponit, qua tractata tertium ad victorem rediens nunc demum laudes eius uberrime pertractat, ductis e laude successuum simul modestiae admonitionibus. Simul vero etiam interpositi duo loci mythici sibi respondent, uterque cum ludicra victoris laude bellicas maxime res tractans in prooemii altera parte praemonstratas. Similis ratio Nem. IX. In prooemio Musae invitantur, ut Sicyone ad domum hospitalem Chromii tendant statimque nunc hymnum parent, quum Chromius victorialem currum conscendens carmen postulet certaminis Sicyonii diis. Iamque orsus, ut moris, a victoria, quam rite laudandam dicit, statim ad mythica pergit, quasi certaminis Sicyonii origines laudesque ante omnia tractaturus in honorem deorum praesidum, et Adrasti secundas adversasque res narrat, post quae per preces pro urbe Aetna ad ludicras res reversus statim alium subiicit locum de bellica laude Chromii totaque eius felicitate, respondentem fabulis, atque inde demum tertium ad ludicras res rediens nunc, finita interim pompa, ampliora de iis post pompam in domo viri canenda promittit, simul sic initium explicans, ubi Musae in domum Chromii invitatae erant. Fecerat enim Encomium aut Scolium, quo quum ludicras laudes data opera tractasset, nunc callide magis tangit eas, quam explicat, summo consilio carminis in interiectis locis posito. Vides pulcherrimam artem poetae.

Tertium accedimus ad eam formam, quae orbium duorum alterum altero inclusum habet sic: a b c b a. Tale est carmen

Nem. IV. In prooemio iucunda per carmina recreatio laborum victoris gravium promittitur e mente prompta profunda. Est haec

indefinitior praeparatio, quare statim post prooemium propiorem nuntiationem rerum ponit, Iovi Nemeaeque et Timasarchi luctae consecrans carmen ab Aeacidarum urbe benigne recipiendum, h. e. Timasarchi directam laudem et fabulas Aeacidarum in Iovis Nemeaei honorem nuntians. Iamque orsus a pueri victoriis laudandis, mox ad mythica ornamenta accedit, sed paulo post haec abrumpit et interponit refutationem reprehensorum suorum, tum reversus ad Aeacidarum laudes, has alio modo continuat et absolvit. Postremo ad ludicras res redit gentisque laude proposita Timasarchi virtutem ad fundamenta sua revocat, et alterum sic conficit orbem. Simul exitus etiam magnificum de Aeacidarum gente locum explicat, qui solus explicatione egebat. Denique posita in medio carmine refutatio adversariorum, ut par, in antecedentibus nuntiata non erat; dixi enim interpositos locos non ubique praeparatione egere. Sed veniamus ad aliud carmen. Ol. IX. in prooemio nuntiat magnifica laude Epharmostum se cantaturum et urbem patriam, cuius laus victoris laudi ibi inservire debet. Et haec praeparatio. Simul vero nunc etiam tractationis initia in prooemio sunt. Iamque primum urbis laudem continuaturus, mox per aberrationis simulationem interponit fabulam de Hercule, tum reversus ad urbem, huius mythicas laudes pertractat. Postremo ad Epharmostum redit directa oratione, etiam alterum orbem absolvens. De fabularum dispositione observabit lector, praemissum quod summum, Herculis dico facinus, ut maxima excitetur exspectatio, deinde quasi pro prima explicatione de domestica virtute Locrensium ipsiusque Epharmosti praeclara origine dici, postremo directa oratione ipsam eius vim divinitus insitam victoriis plurimis conspicuam ob oculos poni. Pergo ad Pyth. X. In prooemio ibi magnifico et maxime lyrico artificio per aberrationis simulationem praemittuntur (werden vorgeschlagen) magnifica verba de Heraclidarum potentia, quibus in sequentibus commodior locus non erat, tum praeparatio carminis ponitur sic: at Pytho et Pelinna me vocant (h. e. Pythia victoria Hippocleae canenda Pelinnae), et Aleuadae. Iamque post prooemium primum victoriam pueri laudat, etiam paterna virtute eam illustrans, tum fabulam de Hyperboreis interponit pulcherrime toto antecedente loco praeparatam, ex qua ad comissationem praesentem revertitur et hanc partem absolvit. Postremo etiam Aleuadarum initio promissam laudem tractat peragitque sic secundum orbem. Nam secundi orbis initia si in prooemio sunt, paucis ibi verbis indicari

satis est. Denique de carmine Ol. VI. dicendum. In prooemio triplex ponitur Agesiae laus; est Olympionices, est vates, est ex illustrissimis civibus Syracusarum. Post prooemium primum ludicram virtutem viri laudare orditur, ex bellica laude eam illustrans, tum interponit mythicum locum de vaticinandi arte, post quem reversus ad victoriae Olympicae laudem primum orbem absolvit. Restat tertium in prooemio nuntiatum. Sed quum etiam de Hymno et Scolio dicere vellet, a se factis moxque canendis, suaviter hunc locum praemittit (vorschlagend), tum demum ad Syracusarum laudem venit atque ita etiam ultimum peragit orbem. Est igitur descriptio carminis haec: a b c b d a. Diximus de

περιπλοκῆς formis.

Pergimus ad alterum genus implicationis supra indicatum, cuius haec forma: a b a b. Primum considerabimus carmen Ol.

XIII. In prooemio cum victoris domo urbs laudanda suscipitur. Iamque primum urbis laudes directa oratione explicat, duas eius virtutes primarias proponens, deinde ad familiam victricem pergit, tum ad urbis laudem reversus fabulas ponit, postremo futuram Xenophontis victoriam tractat excitato gentis genio per laudem gentis illustrissimam. Ac docui in Commentario ultimam partem, eximie praeparatam Bellerophontis fabula, simul inde pendere et hanc explicare. — Pyth. I. in principio est locus de musices praeclara vi in Olympo, quem sequitur contrarius de Typhoeo, tertium Hieronis laudes ponit principio respondentes, postremo admonitiones cum loco de Typhoeo componendas. Praeparationes quod attinet, nunc ipsae fabulae praeparant sequentia, utpote explicationem directam desiderantes. — Pyth. II. in principio cum bellica laude ludicra victoria Hieronis tractatur, quem locum sequitur mythicus de Ixione gravissimus, admonitiones continens, praeparatus per oppositionem antecedente laude felicitatis et favoris deorum, posita ad pietatem gratumque adversus deos animum commendandum. Exin ad laudes revertitur, et in fine etiam admonitiones novas subiicit, propter mythicum locum positas. — Pyth. IX. in prooemio postquam nuntiavit Telesicratis cursoris Cyrenaici laudem, quem statim paucis praeviis verbis ornat etiam, interponit fabulam de Cyrena, tum ad initium reversus absolvit primam partem, ludicras victorias viri uberrimo exponens. In fine novam fabulam subiicit de Alexidamo proavo cursore, qui

quum honestissimo certamine coniugium pulcherrimum sibi paraverit, haec res Telesicrati augurium est similis felicitatis honesto modo parandae. Sic haec fabula opposita est antecedenti de Cyrena eiusque consilium explicat, ceterum suaviter etiam gymnicam laudem continens. — Nem. VIII. praemissis amoris laudibus per supplicationem Aeaci ad Dinidis ludicram victoriam patrisque venit, quam rem absolvit in fine, interiecto alio loco mythico de invidia. Atque ut ludicrae laudes in medio carmine et in fine sibi respondent, sic mythici de amore et de invidia loci per oppositionem componendi sunt, ut in Commentario docui. Attende denique ad aliud artificium. Praeparatio legitima carminis est ibi demum, ubi victoria ludicra Dinidis primum memoratur; priora ante praeparationem collocata sunt (vorgeschlagen). Mox locus de invidia utpote interpositus disertiore praeparatione non egebat necessario, nunc autem suaviter ipsa oppositione amoris praeparatus est, et hanc explicat. — Postremo carmen Pyth. IV. commemorandum est hoc loco. In procemio maius carmen promittitur diis Delphicis, qui praeter coronam recens datam Arcesilao olim auctorem gentis Battum oraculo in Libyam miserint, ut ratum fieret Medeae vaticinium. Sic primum hoc quale fuerit explicat; praedixerat Medea reges futuros Libyae Euphemidas in ipso reditu Argonautarum in Lemno lucem visuros. Qua re narrata poeta ad initium redit et primum orbem absolvit. Sed illud Medeae vaticinium primae parti insertum praeparat sequentem partem; narratio de expeditione Argonautarum nectitur ex illis verbis videmusque in fine eius revera satos in Lemno Euphemidas. Neque tamen hic finis carminis; proposita erat in illa narratione Iasonis descriptio, quae quo spectet restat ut explicetur. Atque hoc fit in exitu directa oratione. Sic tertius rerum orbis absolvitur. Schema igitur hoc est: a b a c b c. Ac quum secundum temporum rationem inverso ordine dicendum fuisset, vides, quomodo poetica forma differat a vulgari. Haec quidem de hoc genere. Explicuimus usitatiores formas omnes.

Restat, ut peculiares aliquot formas indicem ex simplicioribus compositas. Prima haec est: a b c a b. Nem. III. in procemio Musa excitatur, ut praesente Nemeaeo festo in Aeginam tendat, ubi carmen exspectetur victoriae ludicrae ornamentum. Ac primum a Iovis laude orditur, praeparata et nuntiata per mentionem

sacri Nemeaei festi, tractanda vero per Aeacidarum fabulas, quorum pater Iuppiter. Sed antequam pergat, de Aristoclida victore dicit, ut solet quam primum post prooemium victorum laus poni, subiicitque etiam locum de Hercule; tum demum in viam rediens per Aeacidarum laudes Iovis laudem absolvit. Restat, ut Aristoclidae laus supra incepta ad finem perducatur, atque hoc in exitu fit, ubi simul fabulae praemissae pulcherrime explicantur. Ac quum supra in Aristoclidae laude etiam Musae opem memorasset, nunc videmus eam esse, a qua nomen habeat Aristoclides. Haec hactenus. Alterum exemplum eiusdem formae est Isthm. V. In prooemio unum craterem dicens se ante miscuisse Lamponis filiis, alterum se nunc miscere, tertium optans ut olim miscere liceat Olympio Iovi, sic reportatas filiorum victorias augurium significat esse maioris futurae. Atque haec summa felicitas ut contingat Lamponi patri, ipsas Parcas precatur in altera prooemii parte. Exin interponitur mythicus locus de Aeacidis, post quem ad prooemium reversus primum victorias filiorum ipsas cum aliis pluribus data opera enumerat, docens quod in fabulis praemissis inest, fortitudinem tantam esse, ut maxima quaeque inde sperare liceat, deinde Lamponis quoque patris meritis et virtutibus tractatis, dignum esse virum ostendit etiam summa felicitate supra a diis ei expetita. Sic hic locus alteri prooemii parti respondet.

Accedo ad carmen Ol. XI., quod hanc descriptionem sequitur: a b c b a b. In prooemio post excusationem, quod non prius cecinerit, accingit se ad communem pluribus quam debeat laudem. His verbis praeparatur carmen. Iam enim primum urbem laudat iustissimam, in qua Mars regnet et Calliope (quae verba suaviter praemoustrant sententiam carminis), deinde Agesidami victoris certamen praedicat, tertium ad Olympiorum institutionem canendam pergit, in qua fabula quum duo tractentur, res gestae et epinicia rerum gestarum comissationesque, reversus post fabulam ad Agesidami res, etiam hic duos locos facit, carminum epiniciorum necessitatem explicans et res gestas formosi pueri denuo commemorans, interposita etiam urbis repetita mentione. Sic nascitur schema indicatum.

Pergo ad carmina Pyth. III. et Nem. VII., quorum haec dispositio est: a b c a d c. Atque in carmine Pyth. III. poeta ait:

Si possem tibi, o Hiero, filia quum in vitam restitui nequeat,

valetudinis saltem medicum divinum impetrare, et tunc cum hymno epinicio ad te venirem, lux sole illustrior accederem; nunc autem, quum dii non dent duo bona, sed uno cum bono bina mala, etiam sic bono, quod habes, uno quam possis optime usus comissationi indulge, et carmina poetarum quaere immortalitatem tibi parantia. Hinc patet cursus carminis. Orditur a Chironis laude et a valetudinis ratione, mox interponit fabulam de Coronide, postremo redit ad initium et primae sententiae cursum absolvit. Neque vero nunc secundum annectit orbem rerum, quae intolerabilis ratio esset, sed in fine antecedentis loci, antequam eum absolvat, initia novi orbis ponit, comissationem epiniciam commemorans, ad quam rem in exitu ampliore sententia redit, tanquam ad ultimum finem carminis, praemisso eximio loco de summa lege vitae humanae, qui ut sequi debebat priorem carminis partem, ita praecedere exitum. Sed magnificentissimum exemplum eiusdem descriptionis carmen Nem. VII. est. Quum Thearionis familia invidia laboraret, thema difficillimi carminis est, ut vidimus, de virtute vera, laudis et honoris praemio indelebili ornata. Hoc orditur in prooemio, robur Sogenis celebrans ab Ilithyia insitum, et poesin ostendens speculum esse et compensationem rerum gestarum optimam. Sed non absolvit rem; transit ad Ulyssem immerito laudatum et ad Aiacem Neoptolemumque iniuriam passos, at aeterno honore florentes. Quae res interpositae quid sibi volunt? Exspectamus, quaerimus explicationem. Nec frustra; redit poeta directa oratione ad initium, pertractat locum de victoria Sogenis rite reportata et de poesi, videmusque eximium laudis praemium propter res egregie gestas nunc etiam Sogeni a Musa destinatum, quemadmodum Aiax et Neoptolemus, fortissimi heroes, aeternum honorem habent. Hactenus bene; tamen cur iniuriam passos heroes comparat? Quia etiam Thearionis familia invidia laborat. Ecce etiam hoc significaturus poeta ante repetitas Sogenis laudes praemittit alium locum, ubi data opera Thearionem praedicat et tangens pravum obtrectandi studium, a sese plane alienum affirmat esse pravum consilium veras laudes invidiose calumniandi. Atque ita res eo adducta est, ut heroum illorum comparationem intelligamus, et de Sogene cur sic dicat. Putes nunc finitum carmen, sed restat alia quaestio. Cur dicens de Thearionis rebus tam graviter, tanta cum vi sese defendit, sese alienum contendit a calumniandi consilio? Inest igitur in illis verbis aliud nondum explicatum. Ecce etiam hoc poeta indicat. Postquam laudibus

Sogenis alium locum subiecit prope necessarium, ubi preces facit pro incolumitate familiae in his inimicitiis aptissimas, postremo ad se ipsum redit in fine; videmus nunc creditum impie de Neoptolemo Pindarum dixisse. Sic igitur et illa defensio supra posita clara est, et illud simul liquet, cur praeter Aiacem Neoptolemi maxime exemplum supra adduxerit, vulgo in Aegineticis rebus afferri non solitum. Atque ita pulcherrime omnia expedita sunt. Disertius de difficillimo carmine dicendum iudicavi, ut explicationem in Commentario positam etiam sic firmarem et Pindari perfectissimam artem denuo luculenter ob oculos ponerem.

Claudat agmen carmen Nem. I., cuius pulcra descriptio haec est: a b c d c d a In prooemio victoriam Chromii ludicram

praemium virtutum insignium dicit a diis datum. Post haec primum interponit locum de laudibus Siciliae, deinde ad virtutes ipsas explicandas accedit; laudat vero prudentiam et fortitudinem, ita nexa utriusque virtutis tractatione, ut in priore loco v. 31. initia habeantur secundi. Atque hoc ita necessario factum; quum enim secundus non sit causa prioris, aliter necti non poterat recte. Denique laudata fortitudine Herculis, Tiresias in fine etiam praemium laborum ostendit requiem et felicitatem pulcherrimam, quibus verbis poeta ad initium redit et ultimum orbem conficit. Atque haec hactenus. Perlustrata sunt omnia carmina, et poterit lector nunc ipse iudicare de arte Pindari. Neque vero de industria artificiosiores dispositiones quaesivi, sed potius, ubi possem, simpliciores praetuli, quod intelliget qui singula examinaverit. Modo simul ad praeparationes ubique attendat, et quum Epinicia sint, ludicra laude teneat ut plurimum regi rerum cursum.

Docui in antecedentibus qualem ipse intelligam rationem artemque carminum Pindaricorum et alios quid tenere debere credam, ut penitus poetam intelligant; nec vereor, ne futuri sint qui talia aliena credant ab interpretis officio, aut aestheticis, quos dicunt, libris reservata velint; si tamen sint, hos recordari velim, quid accuratior hermeneutica postulet. Hermeneutica vulgo enarratio dicitur scriptorum; sed enarrare non potes, antequam intellexeris; unde recte Boeckhius in Dissertatione de Crisi Pindarica notavit intelligendi artem esse hermeneuticam dicendam. Haec vero res multa negotia habet, ut rite perficiatur. Primum

singulos locos legimus alterum post alterum; examinamus et verba cuiusque loci constructionesque, et res historicas, si quae insunt, coniunctisque singulis omnibus sententiam colligimus universam. Quemadmodum vero sententia loci perspici nequit nisi singulis verbis rebusque intellectis, sic etiam haec non dicere possis penitus a te perspecta nisi tota sententia cognita; unde fit, ut in difficilioribus locis, antequam absolvas negotium, saepius a verbis rebusque singulis ad totam loci sententiam, ab hac ad singula mente redire debeas, donec comparatis omnibus alterum ex altero utcunque definitum habeas. Saepe vero ne hoc quidem perfici potest, antequam sequentia consulueris, sed ut perfeceris satis bene, quum tamen ubique singulus quisque locus cum aliis cohaereat, etiam sic mox sentis ampliorem aliam tibi sententiam quaerendam, pluribus locis coniunctis quae subsit communis; qua inventa et collecta e singulorum locorum comparatione, denuo redis ad haec, examinas denuo omnia, nec raro animadvertis quae nunc aliter constitui debeant quam feceras, antequam totam compagem perspexisses. Iamque res eo adducta, ut partem carminis, caput libri intelligere tibi videaris. Pergis igitur longius; addis partem parti, caput capiti simili lectionis modo, donec perlectis omnibus postremo etiam de summa sententia tibi cogitandum sentias, qua partes orationis, dialogi, carminis contineantur. Est enim omnis omnino classici operis ratio haec, ut totum ponatur ubique, ut et singulus quisque locus, singula quaeque pars unitate placeat, et aliud maius vinculum adsit omnes partes complectens, ac quod olim Fr. Aug. Wolfius *) dixit, sero Graecos didicisse totum ponere in poesi, hodie constat falsissimum esse, quum nihil magis a principio sequuti sint in artium operibus et scriptis, nec fuerit gens ingeniosiores quae excogitaverit compositiones. Sic etiam in Pindari carminibus quod olim non videbatur inesse, hodie certum est non abesse ab ullo carmine. Sed haec res non ubique facilis perspectu usum etiam diuturniorem requirit. Atque apud Pindarum quidem quum duplex sit argumentum fere, directum et mythicum, primum ad directae orationis sensum attende quam accuratissime, quis victor sit, quae victoria, quid laudet maxime poeta, felicitatem an virtutem, quodque genus virtutis, quid reprehendat et desideret. Deinde fabulam examina et confer

*) [Prolegg. in Homer. p. 125. Sed vide Bernhardy Hist. Litt. Graec. I. p. 111. SCH.]

mythicam tractationis partem cum directa, nunc ad hanc nunc ad illam rediens, donec communem sententiam tenere tibi videaris, quae ambabus optime conveniat. Sed interdum etiam mythica clariora sunt, ut ab his initium facere debeas quaestionis. Sic Ol. VII. postquam persuasum mihi erat fabulis Rhodi fatum aeternum e decoribus et erroribus mixtum declarari, facile intellexi propter Diagoram haec dici sensique tum etiam in directa oratione cum laude defensionem positam, laudari fortitudinem, negari superbiam et violentiam in eo esse. Similiter Pyth. I. qui directam laudem Hieronis legerit, quum partes loci fere aliam quaeque speciem habeant, non statim invenerit quod commune omnibus subsit; ubi vero in principio mythico vim citharae Apollineae laudari viderit senseritque, quantopere placeat coniunctus cum maiestate regia Iovis et Martis bellica ferocia musices sensus, mox etiam in Hieronis laude, quum quatuor loci sint, binos intelliget coniungi debere. Qua re semel perspecta facile est cetera conciliare. Quod enim in mythica parte musices vis maxime extollitur, necessario factum apparet tractationis poeticae causa, ut saepius, ubi duae res paris dignitatis componuntur, alterutrum poesios ratio magis extolli iubet, utpote praeferentis quod ornatum maiorem admittat vel alia de causa aptius sit. Similiter Nem. VI., ubi similitudo et dissimilitudo hominum et deorum in prooemio docetur, gravius de dissimilitudine dicitur postulante religionis ratione. Sed in talibus prudenter curare solet Pindarus, ne fallaris, si respondentem locum compares. Nam Pyth. I. in Hieronis laude contra proelia luculentius laudantur, quemadmodum Nem. VI. in media parte praestantia Bassidarum singularis, ut compensatum videas altero alterum, summaque sententia pariter proponi cognoscas utrumque. Patet ex his exemplis, quomodo comparatione partium eliciatur et definiatur summa sententia, nec nisi omnibus satis bene conciliatis dici posse perspectam poetae mentem. Quum igitur sensum et rationem carminum aliorumque operum nisi summa sententia patefacta assequi recte non liceat, eos vides magnopere errare, qui in explicatione veterum aut negligenter aut omnino non curant hanc quaestionem, contenti, si transitus explicuerint ab uno loco ad alterum. Profecto non per associationem idearum, quae dicitur, exsistere potest classicum opus, ut sunt qui opinari videntur, sed invento demum themate et fundamento elocutio locum habet, nec dubium Pindarum, antequam illud invenisset, ne verbum quidem scribere potuisse, adeo constanter per totum carmen obversari

ei vidisti conceptam ante descriptionem. Verum in viam ut redeam, peractis omnibus quae indicavi negotiis absolutum credas interpretis munus; quid enim desiderari amplius potest, ubi inferiori et altiori quae vulgo dicitur hermeneuticae pro viribus satisfacere studuerit? Profecto nihil praeterea ab eo postulabo, si modo revera totum problema solvere potuit. At enim quis non videt etiam ceterorum carminum comparationem accedere debere, ut vel unum rite explices? Non loquor de solo orationis usu, quem constat nonnisi diligenti omnium carminum lectione cognosci, sed etiam de reliqua explicatione. Primum enim sententiam carminis Epinicii erraverit qui, perlecto eo, credat continuo recte se definiturum, nisi plurium carminum comparatione didicerit, quales ponere hic soleat Pindarus sententias, quales non ponat. Ego certe quum primum in Pindarum commentarer, multorum carminum sententiam et compositionem non assequutus sum recte, quod formam et rationem horum carminum universam nondum satis perspectam habebam. Similiter quod hodie de tragoediarum et comoediarum sententiis summis disputare coeptum est ut magnopere laetor, non tamen confidam his disputationibus, antequam comparatis omnibus eiusdem poetae dramatis qualis fuerit cuiusque ratio penitus perspecta sit, veluti Welckerus de Aeschyli arte eximie disputare coepit. Apud Pindarum autem ne de carminum universo sensu tantum loquar, etiam fabularum explicatio adiuvatur magnopere et confirmatur usu poetae cognito, imprimis ubi historicarum rerum cognitio deest. Sic Nem. X. quo fabula de Dioscuris spectet non traditum est in Scholiis nec patet aperte e ceteris poetae verbis; tamen non dubito amoris fraterni laudem inesse, cuius exemplum summum erant Tyndaridae, quemadmodum saepissime apud Pindarum cum ἀνδρίᾳ aliam virtutem coniunctam vidimus. Nec Nem. V. fabula de Peleo nunc tibi obscura potest esse, si ex superioribus memineris etiam σωφροσύνης admonitionem cum ἀνδρίας laude apte coniungi. Pyth. IX. fabulam de Cyrena primo adspectu credas propter solam urbis laudem positam, uti etiam creditum est ante; ubi vero omnium carminum comparatione didiceris etiam quae urbis causa proposita videantur ad victorem simul pertinere, videasque deinde in tota narratione amoris castitatem et pudicitiam tractari, non dubius ad Telesicratem referas omnia, ut aliis in carminibus cum laude virtutis admonitio est coniuncta. Non opus est pluribus; vides, quid dicam. Hoc ago, ut non perfici posse horum carminum explicationem ostendam,

nisi etiam altius assurgat hermeneutica et examinata universa poetae ratione leges summas exploret et explicet, ad quas totum hoc genus Epiniciorum conformatum est. Quae quidem leges ut inveniri non possunt, nisi singulorum carminum explicatio accuratior antecesserit, ita inventae plurimum conferunt ad hanc emendandam et firmandam, ut iterum eundem orbem videamus, quem in toto interpretandi negotio observavimus. Hac vero sola via ad summum finem tenditur; intramus in ipsam officinam poetae et secreta artis divinae spectamus, quae tot magnifica carmina finxit. Haec ego mecum reputans, ne summo officio interpretis plane defuisse viderer, Dissertationem supra lectam tentavi, posthac ab aliis novis curis augendam. Poetica veterum perfectissima fuit, cuius leges quales fuerint explorare omni studio debemus, ac si plures viri docti ad interpretandi studium se contulerint et hanc artem, ut decet, coluerint, non dubito multa in poetis patefactum iri, de quibus hodie nemo cogitat. Nam ab interpretatione diligenti omnia proficisci debent; haec est propria philologorum ars, philosophandi scientiam quum etiam alii habeant, quemadmodum etiam nos ad ipsam Pindari interpretationem revocavimus omnia, quae diximus.

F. G. SCHNEIDEWINI

DE

VITA ET SCRIPTIS PINDARI

BREVIS DISPUTATIO.

Quinque numero supersunt vitae Pindari graece conscriptae. Earum vitarum prima est a Thoma Magistro Scholiis ab ipso conformatis praeposita; altera apud Suidam exstat; tertiam, quam Vitam metricam appellare consuevimus, versibus heroicis comprehensam XXXI., ex editione Romana acceperunt posteriores; nuper ex Eustathio intellectum est iam a veteribus enarratoribus appositam fuisse. Ego aetate priorum imperatorum Romanorum consutam censeo. Sequitur quarto loco Vita Vratislaviensis a C. G. Schneidero Nicandri Theriacc. p. XV seq., post ab A. Boeckhio cum tribus prioribus edita ante Scholia. Illis nuper demum accessit vita, quae fuit ab Eustathio praemissa commentariis suis Pindaricis, qui periere, praeter prooemium quidem; quod protractum ex codice Basileensi a Th. L. F. Tafelio in Opusculis Eustathii Francof. ad Moen. 1832. mox repetitum est mea cura Gottingae 1837.

Ex his vitis Vratislaviensi et Eustathianae maxima similitudo est, sed ut Eustathius et copia rerum et orationis integritate universe vincat alteram. Quanquam etiam Vratislaviensis sua sibi habet bona, ut fit, ubi diversi eundem fontem adierunt. Neque reliquae, licet tenuitate sua cum illis non comparandae, laudibus suis carent. Alia aliud habet, quo utare cum fructu. Universe aestimanti, perpauca de vita rebusque Pindari cognita sunt aliunde quam ex carminibus ipsius ducta et in fabularem speciem compta.

Si fontes vitarum, quae exstant, scrutare, pleraque ex vetustioribus carminum Pindaricorum enarratoribus fluxerunt, velut

Eustathius §. 25. p. 14. *παλαιοὺς* suos vitam poetae scripsisse ait *κατά τε Πλούταρχον καὶ ἑτέρους*. His proluserant historiae literariae conditores, docti homines, qui e disciplina Aristotelis profecti vitas vetustorum poetarum illustrare primi conarentur. Praetor lapidum et domesticorum monumentorum testimonia ipsa carmina poetarum fontes primarii fuerunt, ex quibus quae ad ipsos poetas spectare viderentur vel scite elicuerunt vel por vim temere extorseruut. Illorum disputationes auctae postea et emendatae sunt ab literatis Alcxandrinis, qui ditissimae bibliothecae copiis assidentes studia sua ad corrigendos oxplanandosque scriptores veteres applicabant nec de vita rebusque eorum omittebant quaorere.

Sed eorum omnium et aetato et auctoritate princeps est **Chamaeleon Heracleota**, Peripateticus, Theophrasti aequalis, qui *περὶ Πινδάρου* librum ediderat, cuius ubertatem libri ex Athenaei memoria XIII, 573. C. facile aestimamus; vide ad Scolior. fr. 1. Eundem Eustathius p. 19. in testimonium vocat. Ex Alexandrinis commemorandus **Ister** est, de praeceptore, cuius exemplum sequeretur, **Callimachii** cognomen nactus. Cuius auctoritatem cum Chamaeleonte coniungit Eustathius l. c. Sed peculiare scriptum de Pindaro non videtur confecisse: igitur Praef. Eustath. p. VII. illam memoriam ad librum Istri, cui *Μελοποιῶν* titulum indiderat, referri debere conieci. Vide quae ex illo servata sunt apud **Siebelis** p. 73 seqq. et Historicor. Vett. Fragment. a C. **Muellero** Parisiis nuper edita p. 425. coll. **Clinton**. Fast. Hell. III. p. 509. Verum editor Parisinus quo iure *Μελοποιοὺς* ad Istrum potius Callatianum, quem *περὶ τραγῳδίας καλὸν βιβλίον* scripsisse Stephanus Byz. s. v. *Κάλλατις* testis est, voluerit referre, ipse viderit. Immo si quod aliud, hoc profecto scriptum Callimachi aemulum decet.

Horum doctorum libris et si qui fuerunt praeter hos usus est **Plutarchus Chaeronensis**, civis Pindari, ex cuius commentario **de vita Daiphanti et Pindari** [1]) pleraque ad

---

[1]) Fallitur **Boeckhius** fefellitque alios, quum et Scholior. p. 6. et Prooem. Expll. p. 13. Plutarchei libelli indicem hunc fuisse ponit: *περὶ τοῦ Κράτητος βίου καὶ Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου*. Titulus fuit *Βίος Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου*. Colligo ex Photii bibliothecae cap. CLXI. p. 177. Hoeschel., p. 104, b, 3. Bekker., qui inter alia, quae Sopater Sophista in opere *ἐκλογῶν διαφόρων* excerpserat, vidit sumpta *καὶ ἐκ τοῦ Κράτητος βίου Δαϊφάντου τε καὶ Πινδάρου* Plutarchi. Sic enim ex praestantissimo codice Bessarioneo edidit

posteriores epitomatores esse transmissa indiciis haud dubiis perspicitur. Nam libri priorum ipsi paulatim in oblivionem abierant. Vide quae disputavi Praef. Eust. p. VIII seq. coll. Prellero ad Polemon. p. 68.

Recentiore aetate praeter alios in vitam poetae accuratius inquisivit C. G. Schneiderus, iuvenili quidem libello, sed acumine et elegantis doctrinae laude, ut tum erant tempora, commendato: Versuch über Pindars Leben und Schriften. Von Joh. Gottl. Schneider. Strasburg 1774. Postea A. Boeckhius Praef. Expll. p. 12 seqq. maxime de temporibus Pindari disseruit, cui disputationi nonnulla de vita poetae admiscuit. Ex historiae poesis Graecae scriptoribus recentissimis C. O. Muellerus dignissimus est, cuius perelegans de Pindaro narratio consulatur; vide Histor. litt. Graecar. T. I. p. 391 seqq.

Pindarus Thebanus Thebisne an Cynoscephalis, qui vicus fuit Thebanae ditionis, — a scriptoribus *Κυνὸς κεφαλαί*, a grammaticis prave *Κυνοκέφαλοι* vocatur — lucem aspexerit, non satis distincte tradunt veteres. Accuratius quam alii Eustathius §. 25. p. 14: *Κώμη Θηβαίων οἱ Κυνοκέφαλοι· ἐκ ταύτης οἱ τοῦ σοφοῦ τοῦδε γενέτορες.* Consentit Vita Metr. 1 seqq.:

Πίνδαρον ὑψαγόρην Καδμηΐδος οὔδεϊ Θήβης
Κλειδίκη εὐνηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαϊφάντῳ
Γείνατο, ναιετάουσα Κυνὸς κεφαλῆς παρὰ χώρῳ.

Neque aliorsum abit Thomas p. 4: *Οἱ δὲ Παγωνίδου καὶ*

Bekkerus, cum vulgo *τε* post *Δαϊφάντου* abesset. Nunc quid rei sit planissime apparet. Turbatum est in Catalogo Lampriae apud Hoeschel. (Aug. Vindel. 1598.) et Fabricium Bibl. Graec. T. V. p. 160. Harless., ubi perscriptus est *λδ΄ Ἡρακλέους βίος. λε΄ Ἡσιόδου. λς΄ Πινδάρου. λζ΄ Κράτητος καὶ Δαΐφαντος* (codex Fulv. Ursini *Δαϊφάντου*). Paulo aliter catalogus Siebenkeesii Venetus ibid. p. 167 seq.: *Ἡρακλέους. Ἡσιόδου βίος. Κράτητος βίος. Δαΐφαντος.* Pindari prorsus desideratur. Si compares utrumque indicem, facile apparet Lampriam quoque scripsisse: *Κράτητος βίος. Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου.* Nam quominus Daiphantum intelligas Phocensem imperatorem cum Fabricio, praeter Photium obstat ipse ordo, qui homines Boeotos et eos literis nobilitatos iuxta positos monstrat. Cratetem audiendum esse Thebanum, Diogenis cynici discipulum, docet Iuliani locus Orat. VI. p. 200: *Ἐνέτυχον τῷ Χαιρωνείῳ Πλουτάρχῳ τὸν Κράτητος ἀναγράψαντι βίον.*

Μυρτοῦς, *ἀπὸ κώμης Κυνὸςκεφάλων*. Contra diserte poetam ipsum ibi natum volunt Steph. Byz. s. v. *Κυνὸς Κεφαλαί· λόφος τῆς Θεσσαλίας. ἦν δὲ καὶ χωρίον* (h. e. *κώμη*) *Θηβῶν, ἀφ' οὗ Πίνδαρος, Δαϊφάντου παῖς,* [*Βοιώτιος, ἐκ Κυνὸς Κεφαλῶν,*] *μελῶν ποιητής*, ubi verba uncis inclusa alieno loco posita sunt, et Vratisl. p. 9: *Θηβαῖος ἦν ἐκ Κυνόκεφάλων· κώμη δέ ἐστι Θηβαϊκή*. Quam controversiam ita solvebat Boeckhius, ut, cum in vico illo censerentur parentes, Thebis vel in alio loco Thebanae ditionis habitasse arbitraretur, veluti in Attica civitate Acharnensis vel Salaminius potuit Athenis vel Eleusine habitare. Nobis nihil videtur impedire, quominus vocem veterum, qui parentes vel ibi habitasse vel inde oriundos fuisse narrant, audiamus, poetam ipsum Thebis ortum credamus, quo se parentes contulisse ad concelebranda Pythia, quorum tempore natus est, suspicari licebit.

A testimoniis reliquorum discrepare Moschus creditur Idyll. III, 87 seqq.:

Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα.
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὕλαι.

Unde sunt qui cum Boeckhio Hylas patriam Pindari a Moscho dici sibi persuaserint, ut praeter ceteros Muellerus Orchom. p. 390. Nempe incautius Palmerio fidem habuerunt, qui vulg. *ὗλαι* in nomen urbis temere mutatum ivit. Neutra scriptura vera, sed quod est in uno codice servatum, *ἄκραι*. Nam ut Thessaliae *Κυνὸς Κεφαλαί*, quae erant iuxta Scotussam urbem, Plut. Flam. 8., colles duo sibi ex adverso oppositi fuerunt, ita Thebis eunti Thespias — vide Xenoph. Ages. II, 22. Hell. V, 4, 38. — colles Boeotii ob formae similitudinem ita appellati fuisse videntur, quorum ad radices vicus fuerit cognominis. Tantum igitur abest ut Moschus dissonet, ut Cynoscephalas, quod nomen versui suo refragabatur, circumloquendo exprimere voluisse videatur et ipse.

Haec si probabiliter disputantur, fallitur H. N. Ulrichsius Itiner. Graec. I. p. 258., quum colles duos, qui hodie Eleusae vocantur, Boeotiae *Κυνὸς Κεφαλὰς* fuisse coniectat, rudera vici ad eos colles Hylas, unde scriptores non re, sed nomine dissentire videri. At ne dissentiunt quidem. Nec iam audiendi, qui Hylis fundos habuisse poetam arbitrati sunt, quae res Moschum in errorem compulerit, ut post Boeckhium nuper posuit Ioan. Franzius Annall. Litt. Berol. 1841, 5. p. 38 seq.

Puer Thebis educatus est, vir factus Thebis habitavit, ut praeter alios locos significat Pyth. III, 77 seqq. De domo eius infra dicetur accuratius. Thebas matrem suam agnoscit, quae se non hospitem Musarum educaverit: praeclare poeta fr. inc. 163, a.

Οὔτοι με ξένον
Οὐδ' ἀδαήμονα Μοισᾶν ἐπαίδευσαν κλυταί
Θῆβαι.

Nomina parentum in vitis diversa prostant. Eustathius: *Πατὴρ μὲν Παγώνδας· κατὰ δέ τινας Δαϊφάντου ἢ Σκοπελῖνου αὐλητοῦ καὶ Μυρτοῦς. Ἔνιοι δὲ τὸν αὐτὸν ἔφασαν δυωνυμίας λόγῳ Σκοπελῖνον καὶ Δαΐφαντον λέγεσθαι. Ἄλλοι δὲ πατέρα Πινδάρου εἴτε πατρῷον τὸν Σκοπελῖνον εἶπον γενέσθαι. Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ οὐ Μυρτώ, ἀλλὰ Κλεοδίκην ἢ κατὰ συναίρεσιν Κλειδίκην*[2]) *μητέρα τῷ Πινδάρῳ ἀναγράφουσι.* Vratisl. p. 9: *Υἱὸς Δαϊφάντου, κατὰ δ' ἐνίους Παγώνδα· ἔνιοι δὲ Σκοπελίνου αὐτὸν γενεαλογοῦσι, τινὲς δὲ τὸν Σκοπελῖνον πατρῷον αὐτοῦ γενέσθαι καὶ αὐλητὴν ὄντα τὴν τέχνην διδάξαι αὐτόν.* Thomas p. 4: *Υἱὸς Δαϊφάντου κατὰ τοὺς ἀληθεστέρους· οἱ δὲ Σκοπελίνου φασίν. οἱ δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαΐφαντον καὶ Σκοπελῖνον· οἱ δὲ Παγωνίδου καὶ Μυρτοῦς, ἡ δὲ Μυρτὼ ἐγαμήθη Σκοπελίνῳ τῷ αὐλητῇ, ὃς τὴν αὐλητικὴν ἐδίδασκε τὸν Πίνδαρον.* Suidas: *Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δέ τινας Δαϊφάντου, ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές· ὁ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προσγενής* (olim *προγενής* legebatur: *προγενέστερος* coniicit Bernhardy) *Πινδάρου. τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἱστόρησαν αὐτόν.* Simpliciter *πατρὸς Σκοπελίνου* versus *ἡρωελεγεῖοι* in IX. Lyricos p. 8. Boeckh.

Pretium est strictim percurrere, quam veteres ipsi diversas vias inierint ad componendos hos fluctus. **Primum** igitur exstiterunt qui Scopelinum a Daiphanto non re, sed nomine distingui censerent. Qui quas causas opinionis habuerint latet. Sed si quis praeter tempus ingeniosus esse voluerit, Daiphanto a *Κυνὸς Κεφαλῶν* collibus subiacentium habitatione *Σκοπελίνου* nomen per lusum inditum fuisse ponet. Immo vel Pagondam eodem trahet. Nobis tamen sententia vetustiorum auctorum nugis posteriorum depravata esse videtur. Quippe fieri potest, ut illi quodammodo eundem parentem poetae dici potuisse disputaverint, Daiphantum quod genuisset, quod tibicinem docuisset Scopelinum. Sic Lamprocles Atheniensis Midonis vel filius vel disci-

---

[2]) *Κλειδίκη* non est contractione ex *Κλεοδίκη* ortum, sed ex *Κλεεδίκη*, a verbo *κλέω*, unde *Κλεεσιδίκη* (*Κλεισιδίκη*) et *Κλεεδίκη* (*Κλειδίκη*) proveniunt cum multis aliis. Vid. Ahrens de Dial. Dor. p. 218.

pulus fuisse traditur Scholiastae Arist. Nubh. 964. — Deinde alii Scopelinum ita removerunt, ut eum parentem alterius Pindari et ignobilioris, quem Suidas vetustiorem appellare videtur, fuisse statuerent. Ab his non videntur dissensisse qui Scopelinum πατρῳὸν potius quam πατέρα Pindari ferunt. Πατρῳόν in Vratisl. a Boeckhio est, cuius iudicio fides accedit Eustathii; codex πάτρωον, unde Schneiderus πατρῷον effinxit, h. e. πάτρων. Tu vide, ne veteres fictores ipsi in diversa abierint: Eustathii enim orationem credo ita redintegrandam esse: Ἄλλοι δὲ πάτρων Πινδάρου εἴτε πατρῳὸν τὸν Σκοπελῖνον εἰπὸν γενέσθαι. Igitur alii Daiphanti uxorem post mortem mariti Scopelino nupsisse, alii hunc poetae patruum fabulati sunt.

Tertium periculum et id in trito artificio veterum grammaticorum positum eorum est, qui alterum lyricum Thebanum nostri poetae ἀνεψιὸν comminiscerentur eumque Scopelini filium crearent; quod ex Suida colligitur, qui recentiorem istum Pindarum a cycno Dircaeo seorsum collocat.

Postremo quartum effugium circumspexere alii hoc, ut Myrto matrem post obitum mariti, Pagondae, nupsisse dicerent Scopelino tibicini. Simillime hi atque ii, quos altero loco ponebam, nisi quod pro Daiphanto Pagondam loquuntur. In his tenebris aegre dispicias, quid vel verum vel vero proximum haberi oporteat. Interim Daiphantum et Clidicen parentes tuemur, quos vita metrica novit solos. Et Daiphantum quidem — librarii nomen aliquoties in Διόφαντον corruperunt — et plures testes et locupletiores promunt, Philostratus Senior Imagg. II, 12., Steph. Byz., Thomas Mag.: κατὰ τοὺς ἀληθεστέρους, Suidae auctor: ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές, et praeter reliquos Tzetzes Chill. I, 8. Accedit gravissimum momentum tituli libelli Plutarchei: βίος Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου. Nec de nihilo est, quod filius Pindari Daiphanti nomen gessisse fertur, de avo ex more veterum Graecorum nominatus; vide Eustath., Vit. Metr., Suid., Vit. Vratisl. Scopelinus autem tibicen cum puerulum in arte sua instituisset, fortasse a poeta alicubi honorifice commemoratus fuit vel nomine parentis vel ut verba in istam sententiam defleci posse viderentur. Certe matrem Μυρτὼ ex simili origine iam olim repetii ad Eustath. p. 15., cum Pindarus μαθητὴς Μυρτίδος γυναικὸς dicatur Suidae s. v. [3]. Eiusdem nominis

[3]) Pearsonus hiulcam orationem ita coagmentabat: καὶ Μυρτίδος γυναικὸς [υἱός·] μαθητὴς [δὲ Λάσου ἢ Σιμωνίδου]. Fru-

diversae formae *Μυρτώ* et *Μυρτίς*, ut *Βαυκίς* et *Βαυκώ*, *Βιττώ* et *Βιττίς*, *Γληνώ* et *Γληνίς* aliaque complura. Igitur cuius institutione poetriae eruditus dicebatur poeta, eadem ab aliis matris honore aucta est. Ceterum Myrto crediderim Pagondam secum attulisse, sive is pater sive maritus poetriae fuit. Nomen apud Boeotos haud infrequens: iam Olymp. XXV. Thebanus Pagondas Olympiae curru victor exstitit primus, Pausan. V, 8, 3. Alterum Boeotarchum, Aeolaidao filium, habes Thuc. IV, 91 seqq., unde sua accepit Herodicus Crateteus apud Athenaeum V. p. 215, F.

Familiam poetae fuisse ex nobilissima gente Aegidarum, qui a priscorum Cadmionum stirpe progeniti et Thebis et Spartae sederunt, unde pars Theram et Cyrenas iussu Apollinis migraverat, testatum reliquit ipse Pyth. V, 72 seq. Patrem Daiphantum vita metr. *μενεπτόλεμον* vocat [4]); quod equidem non ex veriloquio nominis expressum, sed ex fide historiae narratum iudico. Dux belli non dedecet generosam gentem Aegidarum. Congruens his est, quod frater poetae Eritimus vel Eritimon — Erotionem vocat Suidas — vit. metr. 4 seq. accurate describitur *εἰδὼς θήρης, εἰδὼς πυγμαχίης τε παλαισμοσύνης τ' ἀλεγεινῆς.*

Uxorem Megacleam, Lysithei et Callinae filiam, vocat Vratisl., Timoxenam metrica. Utraque potest fuisse deinceps. Daiphanto filio scripserat pater *δαφνηφορικὸν ᾆσμα*, Eust. 25. p. 17., cum is a Thebanis esset daphnephorus Apollinis Daphnephorii a Boeotis sancte culti creatus; vide Boeckh. ad Parthenia Pindari p. 590. Quo honore cum ii tantum digni haberentur, qui essent et specie pulchri et *οἴκου δοκίμου*, Pausan. IX, 10, 4., inde quoque familiae nobilitas comprobatur. Filias Eumetin et Protomacham vocant praeter Epigramma infra ascriptum Vrat., Scholl. Pyth. III, 139., Suidas, Metr., Thomas [5]).

---

stra. Quod *γυναικός* additum est, acute observavit Bernhardy coniecturam capere licere ex versibus Corinnae infra perscriptis. Ibi enim vituperatur Myrtis, quod *βανὰ φοῦσα* cum Pindaro congredi non refugerit.

4) Nobile Thebanorum nomen: sic ad Mantineam cum Epaminonda Daiphantus caesus est, cui moribundus ille summum imperium concrediturus erat, ignorans iam ante se esse exstinctum, Aelian. V. H. XII, 3. Praeterea notus est dux Phocensium equitum, qui Thessalos ad Hyampolin gravi proelio fudit, Plutarch. Non posse suaviter vivi sec. Epic. p. 1099. E. cap. XVIII. Pausanias Phoc. I, 4. Daiphantam vocat, quae forma olim etiam in vita metr. 2. exstabat.

5) Eustath. 31. p. 23. et Vratisl. p. 10: *Πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα, διὰ τί οὐ τῷ εὖ πράττοντι τὴν θυγατέρα δίδωσιν, Οὐ μό-*

Natum se esse tempore Pythiorum testatum reliquit ipse fr. 205. Boeckh., 102. Dissen., apud Eustath. 27. p. 17. Vratisl. p. 9. coll. Plut. Symp. VIII, 1:

Πενταετηρὶς ἑορτὰ
βουπομπός, ἐν ᾇ πρῶτος εὐνάσθην ἀγαπατὸς
ὑπὸ σπαργάνοις.

Quod veterum superstitiosa religio in futurae praestantiae poeticae augurium interpretabatur. Tempora poetae non satis accurate notarunt veteres grammatici. Sic Thomas p. 4: *Τέθνηκεν ὁ Πίνδαρος ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονὼς [ἤ, ὥς τινες, ὀγδοήκοντα] ἐπὶ Ἀβίωνος ἄρχοντος κατὰ ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.* Peius etiam Eustathius 25. p. 16: *Γενομένῳ ἐπὶ ἄρχοντος Ἀβίωνος* (voluerunt *Βίωνος*, qui Ol. LXXX, 3. Athenis magistratum gessit) *κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου, ᾧ καὶ συγγεγένηται, ὁμιλήσας καὶ ἀπονάμενός τι καὶ τῆς ἐκείνου μεγαλοφωνίας. Τέθνηκε δέ, ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζε, κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, ζήσας ἔτη ἓξ καὶ ἑξήκοντα, κατὰ δὲ ἐνίους ὀγδοήκοντα.* Saniora p. 17. affert: *Κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν.* Praeterea Simonide iuniorem, vetustiorem Bacchylide dicunt; Simonidem autem et Pindarum fere aequales vixisse inde effecere, quod uterque easdem res gestas aetatis suae attigisset Hieronemque Syracusanum una adissent, Vratisl. p. 10. Eustath. p. 17. coll. quae dixi Simonid. Cei fr. 1. Accuratius Suidas: *Γεγονὼς κατὰ τὴν ξε' Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὢν ἐτῶν μ'* [6]). Unde vulgo natales poetae Ol. LXV, 3. ponunt, quem calculum praeter ceteros Clintonus sequitur. Contra Boeckhius Ol. LXIV, 3. defendit: (tertius enim annus Olympiadis sistitur eo, quod Pythia tertio quoque anno Olympiadis acta constat incipiente Attico mense Munychione, veris tempore; vid. Corsini Diss. Agon. II, 12.): quem annum cum Suidae testimonio unice congruere accurato temporum computo effecit.

Suidas quod Pindarum decessisse narrat *ἐτῶν νε'*, pro eo numero nimis absurdo Bernhardy *νο'* ponendum coniicit. Vita metrica:

Κάτθανεν ὀγδώκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

νον εὖ πράττοντος ἔφη δεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πράξαντος. Desiderabat generum non solum locupletem et beatum, sed qui probe vixisset. Alii *πράξοντος εὖ* legunt et in diversum intellectum explicant; vide ad Eust. l. c.

[6]) Xerxis invasionem memorant, quoniam Pindarum cum alias tum fr. inc. 94. eius mentionem fecisse sciebant.

Si autem archonte Bione obiit, non potuisse ultra annos LXIII. et menses novem habuisse demonstravit Boeckhius, qui, postquam varias rationes aliorum plus minusve improbabiles elevavit, eo inclinat ipse, ut Ol. LXIV, 3. natus, Ol. LXXXIV, 3. mortuus octoginta annos impleverit. Eamque rationem contra eos, qui Olymp. LXXX, 2/3. defunctum censent, ita vindicat, ut complura carmina ultra Olymp. LXXXI. removenda, Olympium quartum et quintum Olympiadi LXXXII, 1. assignanda videri contendat.

Boeoti quamvis reliquis Graecis, maxime finitimis Atticis hominibus, ingenito quodam stupore miraque inertia et animo ab artium omnisque Atticae elegantiae studio averso infames haberentur, tamen Heliconiadum Musarum sedes ab antiquis inde temporibus cantu et carminibus impense gaudebat. Epicos poetas genuerat Ascraeum Hesiodum et Chersiam Orchomenium, lyricas poetrias Corinnam Tanagraeam et Myrtidem Anthedoniam. Sed probrosum genti proverbium idque ab Attica invidia profectum *Βοιωτία ὗς* in splendidum decus vertit maxime Pindarus [7]). Quem quidem parentes puerulum tradiderunt Scopelino tibicini, qui *τὴν αὐλητικὴν ἐδίδαξε τὸν παῖδα*, Eustath. 25. p. 15. Qua in arte ab ipsa Minerva, ut ferebant, apud se reperta, v. Pind. Pyth. XII, 18 seqq., Boeoti, quibus lacuum amniumque ripae eximias arundines largiter offerebant, ab antiquo inde tempore elaboraverant. Isque tum illius artis honos cum sacris deorum coniunctae et vel legumlatorum cura commendatae — Plutarch. Pelop. 19. — inter Boeotos fuisse videtur, ut vel nobilissimae familiae puero non dedecori fore putaretur. Nam quod familiam Pindari, quam tibicinum fuisse quae de parentibus tradantur monstrare videri, hereditario iure certis in deorum solemnibus musicam exercuisse, maxime in cultu Magnae Matris et Panis, suspicabatur Boeckhius, quem praeter alios sequitur Muellerus Doricrss. I. p. 345: id ut pulchre excogitatum est et illius aetatis instituti apte, ita optatum magis quam demonstratum videri debet. Nos nostram sententiam supra professi sumus. Quanquam sacerdotum munere Aegidas functos constat; v. Muelleri Orchom. p. 228.

---

7) Themistius Orat. XXVII. p. 334. Harduin.: *Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡ Βοιωτία χωρίον μὲν ἀμαθίας εἶναι ἐδόκει καὶ ὗν τινα, οἶμαι, Βοιωτίαν ἐκάλουν, εἰς ἀπαιδευσίαν τὸ φῦλον ἐπισκώπτοντες· ἀλλ' ὅμως Πίνδαρος καὶ Κόριννα καὶ Ἡσίοδος οὐκ ἐμολύνθησαν τῆς ὑός.*

Fuit autem in fatis, ut Pindarus miraculo quodam divino ad poeticam artem factitandam converteretur. Constat, de poetis suis, hominibus singulari deorum favore ultra humana evectis, quam mirabilia fabulari gestierint veteres Graeci, idque vel eo tempore, cum iam fabularum popularium de diis et heroibus proventus cessaret. Plerarumque autem istius generis fabellarum fontem fuisse carmina poetarum ipsorum, unde ab hominibus varie interpretando, exornando, deflectendo haurirentur, interdum vel cum summa affingendi licentia, facile semel monitus observabis. Quod dicebam miraculum non uno modo exornant veteres. Teste Eustathio 27. p. 19. Chamaeleon et Ister in hunc modum narraverunt, ὡς περὶ Ἑλικῶνος θηρῶντος[8]) αὐτοῦ καὶ καμάτῳ κατενεχθέντος εἰς ὕπνον μέλισσα τῷ στόματι προςκαθίσασα κηρία ἐνέθετο. Οἱ δὲ ὄναρ φασὶν ἰδεῖν αὐτὸν, ὡς μέλιτος καὶ κηροῦ πλῆρες αὐτῷ γεγόνοι τὸ στόμα. Similiter Pausanias IX, 23, 2: Πίνδαρον ἡλικίαν ὄντα νεανίσκον καὶ ἰόντα ἐς Θεσπιὰς θέρους ὥρᾳ καύματος περὶ μεσοῦσαν μάλιστα ἡμέραν κόπος καὶ ὕπνος ὑπ' αὐτοῦ κατελάμβανεν· ὁ μὲν δή, ὡς εἶχεν, κατακλίνεται βραχὺ ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ· μέλισσαι δὲ αὐτῷ καθεύδοντι προςεπέτοντό τε καὶ ἔπλασσον πρὸς τὰ χείλη τοῦ κηροῦ· ἀρχὴ μὲν Πινδάρῳ ποιεῖν ᾄσματα ἐγένετο τοιαύτη. Adde praeter Vratisl. p. 9. Metr. v. 6 seq. Aelian. V. H. XII, 45. Antipatri Epigramma Anth. Plan. p. 718. nr. 305. Iacobs., quod emendatius sic exhibet Eustathius 27. p. 18:

Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,
    Τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυς.
Οὐδὲ μάτην ἁπαλοῖς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς ἐκεῖνος
    Ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.
Μάρτυς ὁ Μαινάλιος κερόεις θεὸς ὕμνον ἀείσας
    Τὸν σέο καὶ νομίων λησάμενος δονάκων.

Neque vero silentio praetereunda tabulae pictae Neapolitanae ingeniosissime adornatae memoria, quae est apud Philostratum Seniorem Imagg. II, 12. p. 71. Iacobs. Exhibuit pictor apes ad aedes Daiphanti convolantes modo natum infantulum in sacrae lauri myrtique frondibus repositum melle suo nutrituras: τὸ μὲν γὰρ παιδίον ἐς δάφνην ἀπόκειται καὶ κλῶνας μυῤῥίνης, ξυμβαλλομένου τοῦ πατρὸς ἱεροῦ τεύξεσθαι τοῦ παιδός, ἀφ' ὧν κύμβα-

---

[8]) θερίουντος lusit R. Ungerus Theb. Parad. I. p. 190. Reliqua vix serio scripsit. Tam sunt nugatoria.

λά τε κατήχει τῆς οἰκίας, ὅτε ἐτίκτετο, καὶ τύμπανα ἠκούετο ἐκ Ῥέας, et quae sequuntur.

Igitur plurimi apes nutrivisse Pindarum fabulantur; alii, qui incredibilem rem ad probabilitatem quandam redacturi erant, maluerunt per somnium poetae eam speciem divinitus oblatam esse: utrique, ut voluntate deorum ad pangenda carmina instigatum fuisse poetam declararent. In quibus figmentis illud me semper male habuit, cur de Pindaro talia fabulari veteribus in mentem venisset, hoc est de eo poeta, qui non tam ob mellitam loquelae dulcedinem, quam ob os grandiloquum et gloriaretur ipse et esset in honore hominum. Novimus Homerum, Anacreontem, Erinnam, Nossidem [9]), alios poetas atque poetrias atque ipsum Platonem suavitate sermonis sui eiusmodi fabellas provocasse; vide Welckerum ad Philostr. l. c. Ii enim ex illa virtute censebantur primaria. Quod non cadit in Pindarum. Dicam igitur, quid sentiam. Poeta per carmina saepe se mel mittere victoribus ait vel similiter poemata sua cum apum labore comparat. Confer Olymp. X, 4. Pyth. III, 64. Ol. XI, 97. Nem. III, 76. Sed ne ex istis quidem locis fuisse conficturos fabulam crediderim. Illud potius dictum originem fabulae dedit, quod est fr. inc. 163:

> *Μελισσοτεύκτων κηρίων*
> *ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά* [10]).

Ceterum in eo agnoscas ingeniosam subtilitatem veterum, quod Thebis Thespias eunti vel circa Heliconem venanti illud acci-

---

[9]) Eadem in Virgilium transtulit Grammaticus Anthol. Lat. I, p. 365, 29.

[10]) Opinabar aliquando aliud carmen in causa fuisse, cur veteres suavem narrationem in Pindarum ipsum referrent. Etenim Didymus in libris *ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς* apud Lactant. Inst. Div. I, 22. narraverat „Melissea, Cretensium regem, primum diis sacrificasse ac ritus novos sacrorumque pompas introduxisse. Huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iovem puerum caprino lacte et melle nutrierunt." Unde poetica illa fabula originem sumpsit, advolasse apes atque os pueri melle complesse. Melissam vero a patre primam sacerdotem Magnae Matri constitutam, unde adhuc eiusdem Matris antistites Melissae nuncupantur." Postea illam cogitationem abieci. Nam Didymus ista aperte commentatus erat in locum aliquem poetae, qui *μελίσσας* Magnae Matris sacerdotes signabat. Eumque etiamnunc habemus, credo, fr. inc. 26: *Ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρπεται.* Quae verba equidem non ex hymno in Proserpinam ducta statuo cum Boeckhio — quanquam eius quoque deae antistites id nomen gessisse constat; v. Preller. de Cerere et Pros. p. 58. —, sed ex hymno in Magnam Matrem propter expressa verba Didymi.

disse fidissimi testes narrant. Ita enim fingebant non tam, quia Cynoscephalae in eam partem sitae erant, quam propter viciniam Musarum Heliconiadum, fautricum poetae et patronarum.

Igitur pater eum Pindarum ad maiora natum intellexisset, Athenas misit, qua in urbe clarorum magistrorum disciplina ad excolendam innatam facultatem poeticam frueretur. Quod circa Olymp. LXVIII, 3., cum Pindarus fere sedecim annos haberet, evenisse censendum est. Athenae iam tum poesis favore inclitae choricorum carminum artifices celeberrimos vel allexerant peregrinos vel affluebant domesticis. Quorum facile princeps fuit Lasus Hermionensis, ὁ περιᾳδόμενος, παρ' ᾧ ἐπαιδεύθη τὴν λυρικήν, Eustath. 27, p. 19., qui Hermionae Argolidis natus et dithyrambicae potissimum poesi deditus tunc Athenis degebat, non poeta solum et homo sapiens atque acutus, sed peritissimus artis musicae praeceptor futuro poetae ad discendam necessariae [11]). Cum Laso Athenienses artifices commemorantur duo, quorum institutione usus sit Pindarus, Agathocles et Apollodorus. Et alteruter eorum προϊστάμενος κυκλίων χορῶν καὶ ἀποδημῶν τὴν διδασκαλίαν ἐπίστευσε Πινδάρῳ παιδὶ ὄντι· ὁ δὲ εὖ τὰ πιστωθὲν διακοσμήσας περιεβοήθη. De Agathocle, praeclaro musico eodemque sophista, videndus Plato Protag. p. 316. E. Lachet. p. 180. D. et reliqui ad Eustath. p. 20. commemorati.

Nostris hominibus forsitan mirabile videatur, quod Pindarum natura ad poesin factum et natum vel sic disciplina aliorum indiguisse tradunt veteres. Sed ii desinent mirari, si qualis ars poetarum lyricorum, cum musica et choreutica coniunctissima, fuerit penitus introspexerint.

Praeter rhythmorum et melopoeiae doctrinam haudquaquam in medio positam metrorum, cantus, saltationis, denique ars choros instruendi discenda erat a peritis. Quid quod vel dialecti usum tradi a magistris debuisse non inepte statui videtur. Exuenda quippe fuit patria dialectus et vulgaris sermo a sublimioris poesis volatu procul arcendus. Addisci debebat illud dialectorum temperamentum, quod altiorem poesin unice decere videbatur usuque tum poetarum lyricorum erat receptum. Tradebantur praeterea regulae quaedam et praecepta, quae poetarum melicorum mentem altius sese efferentem divinoque furore in trans-

11) Uberius haec pertractavi in commentatione de Laso Hermionensi, quae praemissa est Indici scholl. Gottingens. 1842/3.

versum raptam sanae tamen rationis frenis sapienter compescerent. Veluti mythorum usûs narrandique genus ab epica poesi diversum disciplina monstranda fuerunt. Ipsius poesis lyricae regulas quasdam et normas nemini migrandas exstitisse ipsa Pindari carmina aperto indicant. Identidem poeta quosdam *τεθμοὺς* commemorat, quibus inservire debeat, veluti Nem. IV, 33: *τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τ ε θ μ ὸ ς Ὧραί τ' ἐπειγόμεναι.* Pyth. IV, 247: *Μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὥρα γὰρ συνάπτει· καί τινα Οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἅγημαι σοφίας ἑτέροις.* Olymp. XIII, 47: *ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον· νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος.* Pyth. IX, 76: *Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι· Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν Ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως Παντὸς ἔχει κορυφάν.* Sic saepenumero ab scitamentis mythicis se revocat legisque hymnis scriptae admonet; cf. Ol. XIII, 93. Pyth. X, 49. XI, 38. Nem. III, 26. Atque carmina sua quam meditate componere (*μαχανὰν* suam solet dicere) et quanto cum studio expolire solitus sit quantaque cum arte et prudentia per partes deduxerit, D i s s e n i i potissimum opera egregie patefactum est. Ipse profitetur Isthm. I, 3: *μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι· — εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς· ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος.* Isthm. II, 45. se hymnos suos *ἐργάσασθαι* dicit. Compositionem verborum artificiose factam *ἐπέων θέσιν* ait Olymp. III, 8.; ope Musae splendidos musicos modos excogitat Ol. III, 4: *νεοσίγαλον εὑρὼν τρόπον Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ Ἀγλαόκωμον.* Ol. VI, 86: *ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων Ποικίλον ὕμνον.* Ipse poeta singulas partes carminum suorum scite secernit et significat *ὕμνον προκώμιον, προοίμιον, κρηπῖδ' ἀοιδᾶν*; vide W e l c k e r i egregias observationes Mus. Rhen. 1833. p. 364 seq. et quae Ed. M u e l l e r u s disputat Histor. doctrinae artis apud Graecos I. p. 11 seqq.

Universis illis difficillimae artis arcanis qui initiari vellet, eum praeter ingenii praestantiam haud levem laborem subire oportuisse facile est ad intelligendum. Quis ingeniosior Pindaro, quis a diis concessae et ingenitae excellentiae praedicator disertior? quis denique eorum, qui discendo acquirere conarentur quod natura negasset, despicientior? *Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον*, Olymp. II, 86. *Τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν· πολλοὶ δὲ διδακταῖς Ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος Ὥρουσαν*

ἐλέσθαι, Ol. IX, 100. *Τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι· χρὴ δ' ἐν εὐθείαις Ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ*, Nem. I, 25. *Συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει· Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφεννὸς ἀνὴρ ἄλλοτ' ἄλλα πνέων οὔ ποτ' ἀτρεκεῖ Κατέβα ποδί, μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται*; Nem. III, 40. Scilicet idem tamen concedit disciplina insitam naturae bonitatem conformari et ad fastigium perfectionis evehi posse. Ol. XI, 20: *Θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ Πελώριον ὁρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ.*

Pindarus circa vigesimum, puta, annum aetatis suae Thebas redux carmina pangebat, sed ut Boeotis tamen suis non magnopere satisfaceret. Cum Myrtide poetria certamen subisse scimus: Tanagraea Corinna, cuius carmina fere heroicarum fabularum Boeotis domesticarum materiem habebant, obiurgavit adolescentulum *μὴ ποιοῦντα μύθους*. Cuius reprehensionis ea vis fuit, ut continuo quod deliquisset reparare conaretur; sed, ut fere fit, modum ea in re excedebat. Narrat Plutarchus de Glor. Ath. XIV: *Ἡ Κόριννα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὡς ἄμουσον ὄντα καὶ μὴ ποιοῦντα μύθους, ὃ τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκε, γλώσσας δὲ καὶ καταχρήσεις καὶ μεταφράσεις καὶ μέλη καὶ ῥυθμοὺς ἡδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτίθεται. Σφόδρα οὖν ἐπιστήσας ὁ Πίνδαρος τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος·*

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν κτλ. (v. hymn. fr. 1.).

Δειξαμένου δὲ τῇ Κορίννῃ γελάσασα ἐκείνη Τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ. Τῷ γὰρ ὄντι συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος τὸ μέλος ἐξέχεεν. Eodem tendit Vita Metr. v. 9 seqq.:

> *Τῷ δὲ λιγυφθόγγων ἐπέων μελέων θ' ὑποθήμων*
> *Ἔπλετο δῖα Κόριννα, θεμείλια δ' ὤπασε μύθων*
> *Τὸ πρῶτον· μετὰ τὴν δ' Ἀγαθοκλέος ἔμμορεν αὐδῆς,*
> *Ὅς ῥά τέ οἱ κατέδειξεν ὁδὸν καὶ μέτρον ἀοιδῆς.*

Sed quod Agathoclis institutionem post Corinnae monita collocat auctor, in eo lapsus videtur coniectura. Id hinc cognosce. Etenim Corinna non in eo substitit, ut Pindaro modicum usum mythorum commendaret, sed eadem patrii sermonis amantissima, ut mos est muliercularum, sonum sermonis Pindarici a Boeotorum dialecto alienum eumque Attica consuetudine fucatum non aequo animo tulit. Memorabile eam in rem testimonium Schol. Aristoph. Ach. 726: *Ἀγοράζειν· ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν· Ἀττικῶς· ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα ἐστὶ τοῦ Πινδάρου Ἀττικιστί· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ*

τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει [12]). Corruptorum verborum emendationem frustra tentavit Piersonus ad Moerid. p. 70., licet praeter Boeckhium ad Parthen. fr. 1. Bernhardy ad Suid. s. v. Κόριννα p. 344. et G. Dindorfius pro certa acceperint, hanc: ἡ Κόριννα, ἔτι δὲ ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει. Mentem Scholiastae primus sagaciter perspexit Iac. Geelius, quem honoris causa nomino, in literis nuper ad me datis: „ἀγοράζειν," inquit, „verbum Atticum est, unde Corinna Pindarum reprehendit, quod Atticum verbum admisisset. Verba non praesto: videntur tamen ita fere restitui posse: ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα ἐπιτιμᾷ Πινδάρῳ ἀττικίζοντι." Simul hinc apparet commonefactum poetam esse a Corinna Athenis reversum Thebas. Quanquam non negem vel ante illud tempus Corinnae praeceptis locum fuisse.

Ab eadem poetria Pindarus aliquando in certamine poetarum victus est, si quidem audimus Pausaniam IX, 22, 3: Κορίννης, ἣ μόνη δὴ ἐν Τανάγρᾳ ᾄσματα ἐποίησε, ταύτης ἔστι μὲν μνῆμα ἐν περιφανεῖ τῆς πόλεως· ἔστι δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ γραφή, ταινίᾳ τὴν κεφαλὴν ἡ Κόριννα ἀναδουμένη τῆς νίκης ἕνεκα, ἣ Πίνδαρον ᾄσματι ἐνίκησεν ἐν Θήβαις· φαίνεται δέ μοι νικῆσαι τῆς διαλέκτου τε εἵνεκα, ὅτι ᾖδεν οὐ τῇ φωνῇ τῇ Δωρίδι, ὥςπερ ὁ Πίνδαρος, ἀλλ' ὁποῖα συνήσειν ἔμελλον οἱ Αἰολεῖς, καὶ ὅτι ἦν γυναικῶν τῶν τότε ἥδε καλλίστη τὸ εἶδος, εἴ τι ἐπὶ τῇ εἰκόνι δεῖ τεκμαίρεσθαι. Quinquies victum scribit Suidas s. v. Κόριννα: ἐνίκησε πεντάκις, ὡς λόγος, Πίνδαρον, ubi dubium esse potest, utrum ὡς λόγος ad πεντάκις solum an ad universam famam pertineat. Res ipsa per se haud incredibilis, sed in sola tamen coniectura videtur posita fuisse vel Pausaniae tabulae pictae ornatum explicantis vel exegetae Tanagraei domesticam poetriam victo Thebano vate nobilitaturi. Etenim versus supersunt Corinnae ipsius, quibus Myrtidem vellicat, quod mulier nata certamen cum Pindaro non detrectaverit; cf. Corinnae fr. 12. Delect.:

Μέμφομη δὲ κὴ λιγουρὰν Μουρτίδ' ἰώνγα,
ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιό ποτ' ἔριν.

At ut confiteamur verum esse, quod Welckerus illius narrationis integritatem vindicans in docta de Corinna disputatione Creuzeri Melett. II. p. 10 seqq. inserta observat, non eosdem

[12]) Ravennas post διατρίβειν addit ἐν ἐξουσίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ ἐστίν, quae verba male reliquis interveniunt, cum spectent ad Aristophanica: ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις ἔξεστιν. Idem codex verba Ἀττικῶς — τῇ λέξει prorsus ignorat.

******

nos esse omnibus horis, utque Corinnam aliquando cum discipulo suo certamen non defugisse concedamus; illud certe explodemus ut indignum tanto poeta, quod nugator Aelianus transmisit Varr. Hist. XIII, 25: *Πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἀγωνιζόμενος ἐν Θήβαις ἀμαθέσι περιπεσὼν ἀκροαταῖς ἡττήθη Κορίννης πεντάκις. Ἐλέγχων δὲ τὴν ἀμουσίαν αὐτῶν ὁ Πίνδαρος σῦν ἐκάλει τὴν Κόριννααν.* Quam inficetam historiolam a male sanis grammaticulis ex iis locis extortam esse, qui *ὗν Βοιωτίαν* proverbium tangunt, quovis pignore contenderim. Cf. Olymp. VI, 90. cum Scholiis, quae afferunt fr. dithyr. 9.

Ita deducimur ad reliquos poetas, unde profecisse Pindarum volunt veteres. Quem quod in magnificentia orationis nonnihil ab Aeschylo adiutum ferunt, videtur id mera suspicio grammaticorum esse, qui et aequales eos vixisse et in omni genere sermonis multa communia habere scirent. Omnino magistrorum et discipulorum vinculo grammatici antiquos poetas et scriptores eiusdem aetatis similique indole constringere amant. Iidem *καὶ Σιμωνίδου ἀκοῦσαι* perhibent, v. Eustath. 25. p. 17., qui quidem iam tum gloria haud vulgari floruit, cum Pindarus in cunis vagiret. Neque insulse veteres et praeter fidem, modo auditoris cogitationem dempseris. Nam Simonidem, qui in primis et Graeciam universam pervagatus et omnem campum poesis lyricae permensus erat, in quemvis poetam natu minorem aliquam vim ostendisse par est credere. Pindarus vel Athenis viderit vel Delphis et Olympiae vel in aliis ludorum solemnibus. Sed fieri non poterat, ut Simonides ad crescentem ingeniosissimi aemuli laudem quiesceret: erat enim in eo summa cupido gloriae nec minor cura quaestus ex poesi sua redundantis. Hinc facile credimus, quod narrant veteres, Simonidem sibi non temperasse, quin per carmina oblique aemulum carperet; vide Prolegg. Simon. Cei p. XXX seq. Neque ea, quae Scholiastae Pindari in epiniciis hic illic in Simonidem iacta loquuntur, prorsus tanquam insana commenta repudianda sunt, modo teneas rixarum inter utrumque agitatarum memoriam ad posteros propagatam non ubique recte in interpretatione poetae esse ad partes vocatam. Adde, quod causas discidii non tam in rebus frivolis atque humilibus et tantis poetis indignis quam in diversitate naturae atque artis lyricae positas fuisse quaedam vestigia fidem faciunt. Talia in carminibus suis impugnare lyricis poetis moris fuit. Sic Lasi literam sigma ex dithyrambis suis proscribentis difficiles nugas libere risit Pindarus dithyr. fr. 5.; sic idem Simonidis ar-

tificia narrationesque mythicas interdum explosisse videtur. Quanquam quae Simonidem tangere annotant Scholiastae, eorum pleraque in Bacchylidem potius torta videntur. Qui cum ad Simonidis, consanguinei sui, imitationem anxie sese contulisset eiusque vestigiis insisteret studiosissime: Pindarus ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ operosa Bacchylidis conamina contemptui habuit. Utriusque poetae obtrectationem et in mythis diverso modo usurpandis et in sententiis generalibus diversum in finem directis comparere etiamnunc in reliquiis carminum egregie exsecutus est C. F. Neuius Bacchyl. frr. p. 3 seqq. — Praeter hos poetas quod Amphimenes quidam Cous ἐφιλονείκει Πινδάρῳ auctore Diog. Laert. II, 25, 46., obscurum est quorsum pertineat.

Postremo Pythagoreum nuncupat Pindarum Clemens Alex. Stromm. V, 14. p. 710. Potter.: Μυστικώτερον ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος, ἅτε Πυθαγόρειος ὤν· Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος, ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν ματρὸς ἄμφω (Nem. VI, 1.), τῆς ὕλης, παραδίδωσι, καὶ ἕνα τὸν τούτων δημιουργόν, ὃν ἀριστοτέχναν πατέρα λέγει, τὸν καὶ τὰς προκοπὰς κατ' ἀξίαν εἰς θειότητα παρεσχημένον. Alii ea potissimum loca Pindari, quae sunt de vita post mortem futura, a Pythagoreorum decretorum fonte fluxisse arbitrantur, alii ad mysticam disciplinam Orphicorum illis vetustiorem confugiunt. Illud certe handquaquam opus est, ut statuamus Pythagorae quosdam asseclas disiecto sodalitio suo ex Italia profugos adisse Boeotiam, quorum familiaritate sua dogmata edoctus sit Pindarus. Omnino quae de vita beatorum cecinit poeta nec iam certae cuiusdam scholae philosophorum — quos ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέποντας vilipendebat — illa aetate propria erant, immo dudum sapientissimi cuiusque mente volutata, nec ita comparata, ut in unam aliquam speciem persuasionis iurasse poetam dicas. Etenim opiniones suas ad eorum, quibus carmina sua destinabat, opinationes religionesve accommodabat singulorum. Sic temporibus serviens fr. Thren. 1. Elysii Homerici suavitatem adumbrat, cui fr. 4. metempsychosin adiungit; alias vires animumque moresque aureos educit in astra nigroque invidet Orco, alias Orci tenebras non invidet mortuis. Cf. Welcker. Mus. Rhen. 1833. II. p. 121. Adeo sibi non constat poeta. Conferendi sunt qui haec uberius pertractarunt Lobeckius Aglaoph. p. 801 seqq., Brandis. Hist. philos. Graecor. et Romanor. I. p. 88 seq., Preller. de Cerer. et Proserp. p. 239 seq. et Muellerus Hist. Litt. Graec. I. p. 413 seqq. Denique Eleusiniis initiatum fuisse Pindarum ex istorumque doctrina

quaedam fortasse ducta carminibus inspersisse arguit Threnorum fr. 8. in Atticum hominem, ut consentaneum est credere, scriptum.

Haec de praeceptoribus et disciplina Pindari dicenda habui. Nunc paucis complectamur poësis Pindaricae initia atque progressus. Et hymnum quidem illum ob mythorum profusionem a Corinna notatum grammatici tanquam primum praecocis ingenii fetum agmen hymnorum collectionis ducere iusserant. Ex illo antiquissimum carmen est Pyth. X. Olymp. LXIX, 3. a viginti annorum adolescente Hippocleae Pelinnaeensi diaulo inter pueros Pythiis ludis victori scriptum, in quo quaedam tamen exuberantis copiae vestigia residere ipse Boeckhius concessit Expll. p. 330. Sequitur carmen Pyth. VI., quod annos XXVIII. natus Xenocrati Agrigentino per filium Thrasybulum curru Pythiis victori scripsit Olymp. LXXI, 3. Omnino ex tabulis chronologicis Boeckhii intelligitur, priora carmina epinicia Pythiorum solemnium victoribus dedicata fuisse, unde observes Delphici templi Delphicique Apollinis sacra Thebanis vicina in excitandam conformandamque Pindari facultatem poeticam aliquam vim exercuisse. Immo vero ex antiqua Delphorum lingua Pindarus pariter atque Hesiodus quasdam dialecti proprietates assumpsisse videtur; v. Ahrens de Dial. Dor. p. 357. Delphico deo quam coniunctus per omnem vitam manserit, infra scripsimus.

Vixit Pindarus ea aetate, quae ut ab epici carminis simplicitate paulatim desuescebat, ita a religione deorum haudquaquam degeneraverat. Nec veteres poetae lyrici ex despicientia deorum religionumque profanatione sibi laudem accrescere opinabantur. Immo ut quisque deos maxime coleret vetustisque gentis suae heroibus praeconia sua dederet, ita popularibus suis erat acceptissimus. Ea mens Pindari, ut quae de diis heroibusque fabulae hominum ferrent cum fide susciperet, nisi quod ea procul esse voluit, quae deorum sanctitati parum convenire viderentur. Ipse profitetur: ἐστὶ δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά. Quapropter ea potissimum ex mythis delibavit, quae moralem usum habitura essent. Neque illa de deorum sanctitate persuasio ad ostentationem assumpta, sed medullitus insita fuit a puero, quem quidem vel nascentem benigne respexisset Apollo, recens natum, ut eximie fingit pictor apud Philostr. Senior. Imagg. II, 12., Magna Mater honorifice salutasset et Pan cum Nymphis choreas ducendo honoravisset. Nimirum iis numinibus se prae ceteris addictum fuisse ait ipse Pyth. III, 77:

Ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω
Ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
Σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.

Igitur iam aute Olymp. LXXVI, 3., quo pertinet illud carmen, Matri Magnae delubrum sacraverat Pindarus. De qua re antequam explicemus, de interpretatione verborum dicendum est. Duplex enim loci interpretatio prostat in Scholiis nec nostris interpretibus convenit. Alii Magnam Matrem una cum Pane celebratam intelligunt a virginibus Thebanis per mysteria noctu acta; coutra alii Magnam Matrem a Pane oum Nymphis iuncto cantatam defendunt. Priorem sententiam Dissenius amplectitur, altera Welckero ad Philostrat. p. 465. omnes habere numeros veritatis visa est. Cui prorsus assentior. Quippe vel collocatio verborum suadet eam interpretationem, quae *κούρας* a Pane non divellat. Nymphae autem quod *κουρῶν* appellatione simpliciter designantur, ipsa coniunctione cum Pane recto intellectui prospectum ivit poeta. Similiter Theodoridas Anth. Pal. VI, 156. Leonid. Tarent. Epigr. LVI, 4. CVIII, 3. Meinek., quem vide ad Mocrus Byzantiae verba in Delectu Epigramm. p. 100. Neque vero virginibus Thebanis decorum fuerit noctu Parthenia vel Metroaca in honorem Deae cantare; uec illud iure in hąc explicatione vituperatur, quod Nymphae commercia cum urbicis hominibus locisque detrectent. Immo cum ipsius deae in montibus saltibusque coli solitae sacellum in urbe exstructum esset, ue Nymphas quidem fas erat urbem refugere, noctu quidem, quo tempore cum Pane choreis ludere consuessent. Postremo tabula picta praeclare huic sententiae favet: *ἐλέγοντο δὲ καὶ* (praeter sonum tympanorum in delubro Rheae concussorum) *αἱ Νύμφαι χορεῦσαί οἱ καὶ ἀνασκιρτῆσαι τὸν Πᾶνα.* Et paulo post: *Ἄγει καὶ τὰς Νύμφας ἐνδρόσους καὶ οἵας ἐκ πηγῶν. Ὁ δὲ Πὰν ἐξορχεῖται μὲν ῥυθμὸν δή τινα.*

Pan tanquam *μεγάλας θεοῦ κύων παντοδαπὸς* Matrem comitatur. Quorum uuminum cultus Pindaro domesticus utrum, quo Philostratus vocat, a maioribus poetae traditus fuerit, an, quod Scholiastae testantur, certam aliquam ob causam ab ipso demum institutus sit, firmare uon ausim. Narratiunculae variae exstant: Aristodemi iu Scholl. Pyth. III, 137. haec sunt: *Ὀλύμπιχον αὐλητὴν διδασκόμενον ὑπὸ Πινδάρου γενέσθαι κατὰ τὸ ὄρος, ὅπου τὴν μελέτην συνετίθει, καὶ ψόφον ἱκανὸν καὶ φλόγα ἰδεῖν καταφερομένην. Τὸν δὲ Πίνδαρον ἐπαισθόμενον συνιδεῖν Μη-*

τρὸς θεῶν ἄγαλμα λίθινον τοῖς ποσὶν ἐπερχόμενον, ὅθεν αὐτὸν συνιδρύσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν καὶ Πανὸς ἄγαλμα· τοὺς δὲ πολίτας πέμψαντας ἐς θεοῦ πυνθάνεσθαι περὶ τῶν ἐκβησομένων· τὸν δὲ ἀνειπεῖν ἱερὸν Μητρὸς θεῶν ἱδρύσασθαι· τοὺς δὲ ἐκπλαγέντας τὸν Πίνδαρον διὰ τὸ προειλήφέναι τὸν χρησμὸν ὁμοίως τῷ Πινδάρῳ ἐκεῖσε τιμᾶν τὴν θεὸν τελεταῖς. Oraculum igitur de solo Magnae Matris delubro admonet: Panis, *Ματρὸς Μεγάλας ὀπαδοῦ, ἄγαλμα* simul dedicatum iri sponte patebat. Neque Pausanias quidquam de aliquo Panis delubro, quod quidam commenti sunt: Dircen transgressus vidit ruinas aedium Pindari et matris Dindymenae sacellum, cuius statuam deae a Pindaro votam confecerant Aristomedes et Socrates Thebani, Paus. IX, 25.

Piissimi poetae amorem Pan ipse miraculo quodam Pindaro ostentato luculenter prodidisse fertur. Quippe conspectus dicitur Pan inter Cithaeronem et Heliconem, cum paeana Pindari vel aliud nescio quod carmen cantaret. Quem honorem poeta carmine in Panem composito remuneratus creditur. Initium exstat Partheu. fr. 2., quod carmen a grammaticis inter *τὰ κεχωρισμένα τῶν Παρθενίων* relatum fuit:

Ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,
Ματρὸς Μεγάλας ὀπαδός, ἁγνᾶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν.

Compara Eustath. 27. p. 18. Vratisl. p. 9. Metr. 19. et quae congessit Boeckhius Fragmm. p. 591 seq. Mihi ista et ex Pythiorum loco et ex Parthenio illo ad augendam optimi vatis gloriam a grammaticis conficta et ingeniose conficta videntur. Ceterum si credere liceret hereditarium quendam familiae Pindaricae cultum illum fuisse, haberemus unde tibiarum potissimum studium explicaremus. Nam ista numina ex Phrygia in Graeciam advecta tibiarum cantus secum attulerant. Et in auletica arte quanto opere Boeoti praestiterint reliquis Graecis, si excipias Argivos, pervulgatum est.

Praeter Magnam Matrem Iovi Ammoni a gente Aegidarum insigniter culto dedicarat statuam a Calamide factam, Paus. IX, 16, 1. Idem Ammoniis Libyae misit hymnum in Iovem, quem vidit Pausanias in columna *τριγώνῳ* iuxta aram a Ptolemaeo Lagi deo sacratam, l. c. Cf. Hymn. fr. 7. coll. Boeckh. Oecon. Ath. II. p. 258. Muelleri Orchom. p. 358. De singulari Ammonis Iovis favore, quem sub finem vitae expertus Pindarus dicitur, infra disputavimus. Denique Thebis Apollinem Boedromium et Mercurium *Ἀγοραῖον* statuerat, Paus. IX, 17, 1., coll. Eustath. 27. p. 17. Cuius verba haec sunt: *Διὰ τὸ θεοφιλὴς δόξαι καὶ*

τιμῆς πολλὴν περιουσίαν ἔσχεν ἐν Ἕλλησιν. Ἀπόλλων γοῦν οὕτω, φασίν, αὐτὸν ἐφίλει, ὡς καὶ μερίδα λαμβάνειν ἐκ τῶν θυομένων ἐκείνῳ καὶ τὸν ἱερέα δὲ βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις· Πίνδαρος ἐπὶ τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ. Καὶ ἄλλως· Πίνδαρος ἴτω ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ. Κατὰ δὲ ἄλλους ἐν Δελφοῖς κλείειν ὁ νεωκόρος μέλλων τὸν νεὼν κηρύσσει καθ' ἡμέραν· Πίνδαρος ὁ μουσοποιὸς παρίτω πρὸς τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ. Eodem feruntur Vrat. p. 9. Thom. p. 4. Ineptius Metr. 17. cibi vinique portiones semper Delphis Thebas missas comminiscitur. Neque satis probabiliter Paus. IX, 20, 2: Εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν ἤδη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐς πλέον δόξης ἦρεν ἡ Πυθία ἀνειποῦσα Δελφοῖς, ὁπόσων ἀπήρχοντο τῷ Ἀπόλλωνι, μοῖραν τῷ Πινδάρῳ τὴν ἴσην ἁπάντων νέμειν. Accuratius reique naturae congruenter Plutarchus de Ser. Num. Vind. 13. refert Pythiam de Theoxeniorum epulis Pindaro portionem dari iussisse, quem honorem ad posteros poetae durasse: Ἀναμνήσθητι τῶν Θεοξενίων καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης μερίδος, ἣν ἀφαιροῦντες τοὺς Πινδάρου κηρύττουσι λαμβάνειν ἀπογόνους. Quos ἀπογόνους Pindari erraverit qui cum Prellero ad Polemon. p. 68. cum ἀπογόνοις Ὁμήρου comparandos putabit, nisi forte Arrhiani narrationem de posteris poetae ab Alexandro clementer habitis eodem modulo metiemur.

Poetam Delphos frequentasse carmina loquuntur. Habuit ibi sellam ferream, in qua, quoties Delphos inviseret, cantaret quae in Apollinem pepigisset carmina; v. Paus. X, 24, 4. Carmina cuim sacrificabat Deo, quippe ἄκαπνα θύων, ut poeta: quo spectat dictum eius apud Eustath. 31. p. 23: Δελφόσε ἐρωτηθεὶς τί πάρεστι θύσων, Παιᾶνα εἶπε. Simul sella illa arguit rudem cantus haudquaquam fuisse Pindarum, quod prave ex re non satis perspecta confinxerunt veteres; v. Eustath. l. c. p. 24.

Hactenus de Pindaro cultore deorum. Restat, ut videamus, quomodo cum hominibus suae aetatis versatus sit. Mos fuit lyricorum poetarum omnes Graeciae terras peragrare, ut deos hominesque carminum suorum dulcedine permulcerent, sive in publicis civitatium solemnibus sive in privatis comissationibus. Dona et munera accipere et vel certam pecuniam pro pangendo carmine pacisci citra invidiam fuit. Opera enim poetarum Graecis hominibus in vitae quotidianae usibus ponebantur et ut medici et technici, ita τέκτονες ὕμνων accensebantur τοῖς δημιουργοῖς. Pindarus in hanc consuetudinem aetatis suae suaviter iocatur Isthm. II. init. Nec turpilucricupidus censebatur qui

munera et pecuniam sectaretur, modo a Simonidea avaritia abstineret.

Habitabat Pindarus Thebis (*τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ πίομαι*, Olymp. VI, 85. coll. Pyth. IV, 298.), unde frequenter vel ad ludos sacros spectandos vel principes viros exterasque civitates salutaturus excurreret. Ex quibus nulla ipsi dilectior videtur fuisse quam Athenae, nutrices ingenii sui, quae urbs post pugnas Marathoniam et Salaminiam haud dubie principatum tenuit Graeciae. Nec dubitavit Pindarus Athenienses ob fortissima facta in bellis Persicis exhibita magnificis efferre laudibus, quamvis a populari imperio pariter atque ab tyrannide animum gereret alieniorem et Doriensibus potissimum institutis civilibus unice delectaretur. Sed mens poetae integerrimi pravo partium obsequio libera iudiciique sui compos neque caeco partium studio Musam suam dedidit et quicquid in singulis vel civitatibus vel hominibus laudabile et praeconio suo dignum reperiebat, ei carminum suorum veneres impertire solebat. Igitur ut tyrannos celebravit, ita nec liberarum civitatium laudationi defuit. Vide quae Guil. Wachsmuthius disserit de Pindaro reip. constituendae et gerendae praeceptore disputat. II. p. 18 seqq. (edita est Kiliae 1824. 4.).

At Thebanos tamen suos a bellorum Persicorum communione absterruit, qui idem Athenienses victores identidem laudibus in coelum tollat! Ista culpatio est Polybii IV, 416., qui prave fecisse Pindarum criminatur, quod tempore belli Medici quietem commendasset civibus suis. A quo crimine facile est poetam patriae amantissimum defendere. En verba Pindari (fr. Hyporch. 125.):

Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθεὶς
ἐρευνασάτω μεγαλάνορος Ἀσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
στάσιν ἀπὸ πραπίδων ἐπίκοτον ἀνελών,
πενίας δότειραν, ἐχθρὰν κουροτρόφον.

Quae omnia intestinarum turbarum calamitatem exagitant, quam a Thebanis propulsare nitebatur poeta. Meminerimus dici haec Thebanis ante pugnam Plataeensem Ol. LXXIV, 4., quo tempore optimates ad reipublicae gubernacula admoti favebant Medis, alii contra seditione mota Graecis opitulari conabantur; vid. Boeckh. Expll. p. 340. Quae discidia in perniciem eruptura universorum displicuere Pindaro, qui ubique ad quietem compositumque reipublicae statum cohortabatur, veluti de Ἀσυχίᾳ, quae ad domesticam concordiam spectat, admonet Olymp. IV, 16. Pyth.

I, 70. IV, 296. VIII. init. Tantum igitur abest, ut levitatis et Medismi nota inurendus sit, ut quovis pacto collaudaturus fuerit, si bellum adversus Medos unanimi consensu suscepissent et in eam laudis societatem venissent, quam cum Atheniensibus et Spartanis admirabundus communicabat poeta. Cf. Pyth. I, 75 seqq. fr. inc. 93. 94. et considera, quo moerore laboraverit poeta eo tempore, quo Isthm. VII. scripsit, h. e. paucis mensibus post pugnam Plataeensem. Videndi qui Pindari contra Polybium causam diserte egerunt Schweighaeuserus ad Polyb. l. c., Wachsmuth. l. c. p. 5 seq. et Boeckhius Indice scholarum Berolin. per semestre aestiv. ann. 1831.

Quamvis autem carmina Pindari plena sint laudum patriae urbis satisque pietatem erga matrem suam testentur [13]), cives tamen non ex merito honorasse poetam suum legimus. Nempe laudatis Athenis, a quibus vetusto odio dissidebant, de se suisque detraxisse conquerebantur [14]). Quapropter vel mulctam irrogasse dicuntur, quam pro Pindaro solverint Athenienses additis magni-

---

[13]) Thebas λιπαρὰς vocat Pyth. II, 3. et fr. inc. 106: *λιπαρᾶν Θηβᾶν μέγαν σκόπελον.* Fr. inc. 104: *Εὐάρματε, χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα.* Isthm. I. init.: *Μᾶτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα, Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον Θήσομαι.* Fr. inc. 103, 4: *καὶ πολυκλείταν περ ἐοῖσαν ὅμως Θήβαν ἔτι μᾶλλον ἐπασκήσει θεῶν καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς.* Thebanis cum alia scripsit carmina, tum hyporchema illud ad Solem, quem in defectu sideris titubantibus civibus suis ut auxilio adsit invocat, fr. Hyporch. 4. Propter vetustam Thebarum et Aeginae cognationem praeclarae insulae decora lubenter canit: Isthm. VII, 15: *χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοισι Θήβαις τραφέντα Αἰγίνᾳ Χαρίτων ἄωτον προνέμειν.* Ceterum Pindarus Nem. VII, 65. de semet ipso: *ἔν τε δαμόταις Ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλών, Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων Ποτὶ χρόνος ἕρποι.*

[14]) Frequentavit Pindarus magnificam urbem, cuius olim alumnus fuerat. Veluti aliquando post pugnam Plataeensem urbe iam instaurata Nemea profectus Athenas est tempore veris, ubi divinum illum dithyrambum fr. 3. doceret. Liberalibus aliquando affuisse et in honorem Ionum quorundam, qui Athenas venerant, ut Eleusiniis initiarentur, duo composuisse carmina significat historiola Himerii Orat. XI, 4. p. 578. Eodem anno, quo pugna ad Marathonem commissa novo splendore illustravit Athenas, scriptum carmen Pyth. VII. Megacli quadrigis victori. Ibi vers. 5 seqq.: *τίνα πάτραν, τίνα οἶκον λαῶν ὀνυμάξομαι ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι;* Victoriam ad Artemisium reportatam celebrat fr. inc. 93: *Ὅθι παῖδες Ἀθαναίων ἐβάλοντο φαεννὰν Κρηπῖδ' ἐλευθερίας.* Sed Thebanos maxime asperaverat, si credere licet, dithyr. fr. 4: *Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι, δαιμόνιον πτολίεθρον.*

ficis honoribus. Eustathius 28. p. 20: *Ἐχθρὰ δέ φασι φρονούντων ἀλλήλοις Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπεὶ ἔγραψέ που·*

Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι[15]),

κατὰ δέ τινας, ἐπεὶ ἔρεισμα Ἑλλάδος ἔφη τὰς Ἀθήνας, ἐζημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι χιλίαις δραχμαῖς, ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι ὡς φιλαττικοῦ. Accuratius Isocrates *περὶ ἀντιδ.* p. 304. Dind. (87. Orell.): *Πίνδαρον τὸν ποιητὴν οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ὑπὲρ ἑνὸς μόνου ῥήματος, ὅτι τὴν πόλιν ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος ὠνόμασεν, οὕτως ἐτίμησαν, ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι καὶ δωρεὰν μυρίας αὐτῷ δοῦναι δραχμάς.* Nihil is de mulcta a Thebanis exacta. De qua primus personatus Aeschines Epist. IV. p. 165. Dind.: *Ἐζημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδοσαν, μετὰ τοῦ καὶ εἰκόνι χαλκῇ τιμῆσαι· καὶ ἦν αὕτη καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι πρὸ τῆς βασιλείου στοᾶς, καθήμενος ἐνδύματι καὶ λύρᾳ ὁ Πίνδαρος, διάδημα ἔχων καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνειλιγμένον βιβλίον.* (Contra Thebanos Pindarum suum ne statua quidem ornasse ait Athenaeus I. p. 19. B.) Adde Paus. I, 8, 5: *Πίνδαρος ἄλλα τε εὑράμενος παρὰ Ἀθηναίων καὶ τὴν εἰκόνα, ὅτι σφᾶς ἐπῄνεσεν ᾆσμα ποιήσας.* Ceterum figmentum fuit Libanii Sophistae, qui declamationem scripsit in Thebanos, quod Pindarum propter carmen illud lapidibus scilicet obruissent; vid. Doxopater Crameri Ann. Oxx. IV. p. 155 seqq. Prorsus ut Phidian ab Eleis misere trucidatum in scholis exornabant rhetores citra vocem historiae et veritatis.

Plura igitur beneficia gratus animus Atheniensium contulit in Pindarum. Primum enim proxenia honoraverunt, ut Boeckhio iudice Isocrates ex ipso decreto ob eam causam facto tradit. Aliam proxeniam ipse commemorat Nem. VII, 65., ubi Dissenius gratuita ipsi per universam Graeciam ab Amphictyonibus data fuisse hospitia non immerito suspicari videtur. Deinde pecuniam ei pro illa aetate satis grandem dono dedere. Tertium statuam publice posuerunt. Sed eam non vivo poetae, sed post Aeschinis demum aetatem inclinatis iam rebus Atheniensium positam Boeckhius p. 19. diversis argumentis efficit. Nam Pindari aevo morem statuas clarorum hominum publice ponendi nondum fuisse pervulgatum et post Solonem Harmodiumque et Aristogitonem primum Cononem eo honore affectum esse; cf. Oecon. Civ. Att. I. p. 265. Deinde omnia signa, quae ad porticum regiam fuere,

[15]) Admiscuit Eustathius *μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι* ex Pyth. IX. init.

Cononis, Timothei, Evagorae, aliorum, fuisse recentiora; v. Paus. I, 3. Postremo silentium Isocratis esse disertum. Ego superioribus quidem argumentis aegre crederem, ultimo potissimum ad credendum impellor. Constat enim hodie etiam alia signa illustrium virorum iam superioribus temporibus Athenis erecta fuisse, veluti statuam Epicharini, Critiae et Nesiotae opus, certe ante Olymp. LXXXVI.; Diitrephis, Cresilae artem, Olymp. XCI, 3. Vide Lud. Rossii Lettre à Mr. Thiersch. n. 2. 3. eiusdemque *Ἐγχειρίδιον τῆς ἀρχαιολογίας τῶν τεχνῶν*. I. §. 109, 1. p. 140. Ceterum si multaverunt Thebani Pindarum, multaverunt plebeii, qui post pugnas Salaminiam atque Plataeensem Optimatibus de gradu suo depulsis rempublicam capessiverant; v. Boeckh. Fragmm. p. 580. Vel propterea autem de multato poeta licebit dubitare, quod parum credibile videtur popularis imperii homines in laudatorem Atheniensium animadversuros fuisse. Ceterum Pindarum honores ipsi ab Atheniensibus tributi non usque eo occaecaverunt, ut quidlibet ausis assentaretur. Nam cum post illa tempora maiora spirantes nimis sese efferrent, praesertim Olymp. LXXX., et cum Aeginetarum rempublicam, Thebanis atque Pindaro carissimam, vexarent, spiritus eorum identidem per carmina sua repressit.

Carus erat Pindarus etiam regi Macedoniae, Alexandro, Amyntae filio, qui, ut Solino utamur Polyh. 14., „voluptati aurium indulgentissime deditus, plurimos, qui fidibus sciebant, in usum oblectamenti donis tenuit liberalibus, inter quos Pindarum lyricum." Cui regi, quem propter animum a Persis alienum, in Graecos propensum, *Φιλέλληνα* cognominabant, encomium scripserat poeta *πρόφαντος σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐὼν παντᾶ*, cuius reliquiae exstant fr. Encom. 3. 4., ubi v. Interpp. Quae laudes in Amyntae filium collatae etiam post obitum tulerunt fructus. Nam ea potissimum fuit causa, cur Alexander Philippi combustis Thebis et aedibus Pindari parci iuberet et posteris. Dio Chrysostomus Orat. de Regno II. p. 25: *Ἐπεμνήσθη τοῦ Πινδάρου διά τε τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ ὁμώνυμον ἐπῄνεσεν, Ἀλέξανδρον τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα.* Eustathius 28. p. 21: *Λέγεται καί, ὡς Λάκωνες ἐμπρήσαντές ποτε Θήβας κατὰ μάχην, ἧς ἦρξε Παυσανίας ὁ σφῶν βασιλεύς, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας τοῦ ποιητοῦ, ἰδόντες ἐπιγεγραμμένον τό·*

Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ καίετε.
Τοῦτο δέ, φασί, καὶ Ἀλέξανδρος μετὰ ταῦτα πεποίηκε. Καὶ αὐτὸς γὰρ ἐμπρήσας Θήβας ἐφύλαξε τὴν οἰκίαν, ἣ καὶ εἰς πρυτα-

νεῖον ὕστερον ἀπετελέσθη. Et aedes et posteros incolumes servasse ex fide historiae confirmat Arrhianus Exped. Alex. I, 9. De Pausania fabellam inde conflctam merito explosit Boeckhius. Aedes Pindari prytaneum Thebarum factas esse propterea non credibile visum est Schneidero, quod Pausanias eas extra urbem sitas narret, prytanea autem in mediis urbibus exstruere consuevissent Graeci. Pausanias nonnisi ἐρείπια οἰκίας vidit: ergo verba dat Himerius Orat. XVIII, 3. p. 710: Τίς εἰς Θήβας ἀφικόμενος πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Πινδάρου τὸν οἶκον Τιμαγενίδου καὶ τῶν ἄλλων πλουσίων ἐν Θήβαις ἰδεῖν ἐζήτησεν; Quanquam quaerere licebat.

Pindarus Pindarique carmina quanta in aestimatione apud plurimos populos Graeciae fuerint, multa argumento sunt. Veluti Cei, qui Bacchylidem haberent domi — nam Simonides tum iam decesserat — tamen Pindaro potius paeana prosodiacum mandaverant; v. Isthm. I. init., quod carmen Olymp. LXXX, 3. probabiliter assignant. Rhodii aureum carmen Olympicum VII. aureis literis perscriptum in templo Minervae Lindiae, communi delubro insulae, reposuerant publice; vid. Gorgo historicus Scholl. Vett. Inscript. Ol. VII. p. 157. Aleuadis Thessalis quam placuerit, vel carmen Pyth. X. testatur. Fere Olymp. LXXVI, 4. poeta Hieronis Syracusani precibus cessit et ad tyrannum commigravit, qui olim Musis inimicus post diuturnum morbum mitigatus commercia poetarum atque sapientum cupidissime ambiebat. Simonidem iam antea spes munerum in Siciliam allexerat: tarde obtemperavit Pindarus, siquidem teste Eustathio 26. p. 17: παρὰ Ἱέρωνι τῷ Συῤῥακουσίων τυράννῳ ἄμφω ἐγένοντο, ἀποδημήσαντες δηλαδὴ καθ' ἑτέρους καὶ αὐτοὶ σοφοὺς εἰς τὴν Σικελίαν. Καὶ μὴν πρὸς τὸ ἱστορηθὲν τοῦτο διαφέρεσθαι δοκεῖ τὸ περιφερόμενον. Λέγεται γάρ, ὅτι Πίνδαρος ἐρωτηθείς, διὰ τί Σιμωνίδης μὲν πρὸς τοὺς τυράννους ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλει, ἔφη· Διότι βούλομαι ἐμαυτῷ ζῆν, οὐκ ἄλλῳ. Cf. Vrat. p. 10. et Prolegg. Sim. Cei p. XX. In Sicilia Chromio Aetnaeo scripsit Nem. I. Olymp. LXXVI, 4., ut videtur. Anno post Olymp. I. scripsit Hieroni celete victori, Olymp. XII. Ergoteli Himeraeo, Nem. IX. Chromio. Sed Olymp. LXXVIII, 1. Agesiae Syracusani victoriam Olympicam Olymp. VI. Thebis videtur cecinisse, ut circiter quatuor annos Syracusis haesisse videatur. Diutius non toleravit auram aulicam. Exoriebantur rixae et discidia inter ἄνδρας ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν παίζοντας, ex quibus Simonidis compta morum sermonumque ele-

gantia tyrannum maxime devinxerat, cuius facilitatem aemuli austerior mens poëtae Thebani haudquaquam aequasse videtur. Cui quidem εὐθυγλώσσῳ ἀνδρὶ adulatores, pessimum genus hominum, mirifice exosos fuisse carmina ad Hieronem scripta abunde confirmant. Igitur Thebas revertit, quo turbas civiles inter Siciliae tyrannos flagrantes aulicorumque malas artes effugeret.

Per omnem vitam Pindarus universae Graeciae admiratione et amore floruit, ob pietatem erga deos, comitatem erga omnes, integritatem denique et simplicitatem animi laudatissimus. Atque ut nascentem aspexerant dii, florentem tutati erant, ita ne moriturum quidem dereliquisse arbitrabantur veteres. Pulchrae de morte poetae feruntur narrationes, quas breviter perstringamus. Teste Eustathio 29. p. 21. φέρεται λόγος καὶ θεωρούς ποτε ἀπιόντας εἰς Ἄμμωνος αἰτῆσαι Πινδάρῳ οἷα φίλῳ τὸ ἐν ἀνθρώποις ἄριστον, καὶ θανεῖν αὐτὸν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ. Cf. Vrat. p. 9. Subiungit Eustathius similia singularis deorum favoris exempla Trophonium et Agamedem, Cleobin atque Bitonem. Concinunt ista fere cum Plutarchi narratione Consol. ad Apollon. p. 108. D seq., ex cuius de vita Pindari commentario haec ab auctoribus Eustathii compilata sunt. Nisi quod pro Ammonio Libyae Delphicum templum posuit Plutarchus. Quae diversitas facilem explicatum habet. Utrique enim deo poeta coniunctus fuit: Ammoni Iovi hymnum misisse tetigimus supra, de Delphico deo testimoniorum copia suppetit. Ipse Trophonii et Agamedis beatam sortem praedicarat in threno aliquo: ipse placidissima morte exstinctus est, credo, brevi post confecta in Iovem Apollinemque carmina. Hinc vel Ammo vel Apollo, in cuius solemni Pythio editus erat, dilecto vati gratificati videbantur. Sed in eo facile variabat opinio veterum, quod vel ipse deos precatus esset, ut sibi quod homini optimum esset tribuerent, vel theori, cum praesertim constaret poetam Ammoni misisse hymnum. Sic Suidas: Συνέβη αὐτῷ τὸν βίον τελευτῆσαι κατ' εὐχάς· αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐν θεάτρῳ ἀνακεκλιμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνατα, in quem ardentissimum cecinit scolium fr. 2. Eadem Hesych. Miles. p. 44. Orelli. Licet igitur narrationes de obitu poetae ex carminibus translatae in ipsum sint, satis tamen id ipsum aperit, quam honorifice de integerrimo vate suo senserint populares.

Non est praetereundum etiam aliam quandam famam de proximo ante mortem poetae tempore ferri. Dicitur enim Pro-

serpina per somnium Pindaro apparuisse seque ut carmine ornaret imperasse, quae sola ex omnibus diis nondum ab eo cantata sit. Obtemperasse illum: paulo post esse mortuum. Pausanias IX, 23, 2: *Λέγεται καὶ ὀνείρατος ὄψιν αὐτῷ γενέσθαι προήκοντι ἐς γῆρας. ἐπιστᾶσα ἡ Περσεφόνη οἱ καθεύδοντι οὐκ ἔφασκεν ὑμνηθῆναι μόνη θεῶν ὑπὸ Πινδάρου· ποιήσειν μέντοι καὶ ἐς αὐτὴν ᾆσμα Πίνδαρον ἐλθόντα ὡς αὐτήν. Καὶ τὸν μὲν αὐτίκα τὸ χρεὼν ἐπιλαμβάνει, πρὶν ἐξήκειν ἡμέραν δεκάτην ἀπὸ τοῦ ὀνείρατος. Ἦν δὲ ἐν Θήβαις γυνὴ πρεσβῦτις γένους εἵνεκα προσήκουσα Πινδάρῳ καὶ τὰ πολλὰ μεμελετηκυῖα ᾄδειν τῶν ᾀσμάτων. ταύτῃ Πίνδαρος ἐνύπνιον τῇ πρεσβύτιδι ἐπιστὰς ὕμνον ᾖδεν ἐς Περσεφόνην· ἡ δὲ αὐτίκα, ὡς ἀπέλιπεν αὐτὴν ὁ ὕπνος, ἔγραφε ταῦτα, ὁπόσα τοῦ ὀνείρατος ἤκουσεν ᾄδοντος. ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Ἅιδην εἰσὶν ἐπικλήσεις καὶ ὁ χρυσήνιος· δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς κόρης τῇ ἁρπαγῇ.* Pro Proserpina Eustathius et Vratisl. p. 9. nominant Cererem: scilicet utriusque deae vix dissociabilis laudes comprehenderat; v. Preller. de Cerer. et Proserp. p. 58. Pindarus videtur paucis ante mortem diebus somnio monitus — ut Socrates eandem ob causam fabulas Aesopias — hymnum illum composuisse, quod novissimum carmen propinqua ista post obitum eius in lucem ediderit. In illo hymno poetam somnium ipsum tetigisse suspicor: reliqua Pausaniae superstitioni relinquimus. Cf. Boeckh. ad hymn. fr. 8. p. 564.

Argis fato functum poetam ex vetere epigrammate narrat Eustathius 25. p. 16. et Vratisl. p. 10: *Τῶν Πινδάρου θυγατέρων μέμνηται καὶ ἐπίγραμμα παλαιὸν ἐκεῖνο·*

Ἦ μάλα Πρωτομάχη τε καὶ Εὔμητις λιγύφωνοι
ἔκλαυσαν, πινυταὶ Πινδάριαι θύγατρες[16]*,*
Ἀργόθεν ἦμος ἵκοντο, κομιζοῦσ' ἐνθάδε κρωσσοῦ
λείψαν' ἀπὸ ξείνης ἀθρόα πυρκαϊῆς.

Ἐν ᾧ δὴ ἐπιγράμματι οὐ δηλουμένου τοῦ πῶς ἐν Ἄργει θανὼν ὁ Πίνδαρος εἶτα ἐς τὴν πατρίδα ἐκεῖθεν ἐκομίσθη, ὅμως ἐστὶν ὑπονοῆσαι, ὅτι ἀπελθὼν εἴς τινα Πελοποννήσιον ἀγῶνα καὶ θανὼν κατ' αὐτὸ τὸ Ἄργος ἀπεδόθη ἐκεῖθεν πατρίδι νεκρός.

---

[16]) Eustathius pariter atque Vratisl. *Πινδάρου θυγατέρες* exhibent. Leniorem adhibui medicinam quam alii, qui transposuerunt: *Πινδάρου ἔκλαυσαν θυγατέρες πινυταί.* Elegantissima tamen coniectura A. Meinekii est Delect. Poett. Anthol. Graec. p. 239. haec:

Ἦ μάλα Πρωτομάχα σε καὶ Εὔμητις λιγύφωνοι
ἔκλαυσαν πινυταί, Πίνδαρε, θυγατέρες.

Mihi tamen quam supra posui scriptura satisfacit.

Probabiliter Eustathius; et sic **Boeckhius** ante editum Eustathium iudicaverat. Nam cum Suidas obisse in theatro scribat, Valerius Maximus IX, 12, 7. in gymnasio, suspicatur **Boeckhius** ludorum spectandorum gratia in Peloponnesum profectum repentino esse fato oppressum in ipso certaminum loco, qui et theatrum et gymnasium dici potuerit. Et cum Argis obisse narretur, in Heraeis sive Hecatombaeis mortem contigisse putat, ad quos ludos concelebrandos filias secum adduxerit. Eae cineres Thebas reportarunt, ubi sepulcrum in hippodromo ante portas Proetidas vidit Pausanias IX, 23, 2. Scimus enim clarorum hominum peregre mortuorum ossa haud raro a patriis civitatibus ambitiose repetita et religionis causa vel e remotioribus locis domum reportata, cuius rei exempla plurima collegit C. **Keilius** Analectt. Epigraph. et Onomatolog. 1842. p. 34 seq. Minime autem audiendus est R. **Ungerus** Theb. Parad. I. p. 302., qui, postquam Thebis obisse Pindarum plures auctores referre non vere scripsit, fraude grammaticorum rei narrationem depravatam censet. Nempe nescivisse illos in Boeotia Argos appellari urbem regionis ad Euboicum mare vergentis, quam praeterfluebat Asopus; v. Strabon. IX. p. 404. Hesych. s. v. *Ἄργος Ἱππότιον*. Nollem eo delatum virum moleste doctum. Nam et Epigrammatis auctor *ξείνην πυρκαϊὴν* profecto confingere non potuit neque Pindarus senex gymnasium aut theatrum ignobilis oppiduli aditurus erat, etiamsi gymnasium aut theatrum ibi fuisse largiri in animum induxeris.

Pindarum poetarum Graeciae lyricorum principem exstitisse communis est et consentiens vox veterum. Ut Homerus simpliciter *ὁ ποιητής*, Aristophanes *ὁ κωμικός*, Thucydides *ὁ συγγραφεύς*, ita Pindarus prae ceteris *ὁ λυρικός* vocitatus est; v. Eustath. Hom. Il. p. 4, 8. Nunc carminum historiam paucis complectamur, in quibus vel digerendis vel emendandis explicandisque infinita quaedam copia doctissimorum hominum antiquitus desudavit. Quae antequam ad criticam normam castigarentur et interpretandis vel singulis verbis vel rebus historicis et mythicis declarandoque fini et proposito poetae intellectui hominum subveniretur, primum quae sparsa ferebantur contrahenda erant, contracta singularum classium discrimine disponenda. Nam quod Quintilianus Inst. Orat. VIII, 6, 71. et Servius Aen. X, 738. poetam ipsum *Ὕμνων*, *Παιάνων* rell. nomina singulis libris in-

scripsisse loquuntur, suae aetatis consuetudinem prave in Pindarum nihil tale molitum conferunt. Etenim ab Alexandrinis demum quae ad illud tempus dispersa erant collecta et in ordinem redacta constat. Tametsi iam antea de singulis quibusdam partibus carminum commentariolos confectos novimus ab iis, qui rebus Pindari indagandis enarrandisque operam dabant. Veluti Chamaeleontis libellum de Pindaro supra consignavimus. Inter illos primum locum tenet Zenodotus Ephesius, conditae a Ptolemaeo Philadelpho bibliothecae Alexandrinae primus, ut creditur, praefectus. Qui quid praestiterit Pindaro, ex paucis eius vel scripturis vel coniecturis, quas memorant Scholl. Ol. II, 7. III, 52. VI, 91., aegre indices. Iustam carminum recensionem primus instituit Aristophanes Byzantius, qui sub Ptolemaeis Euergeta et Epiphane maxime floruit, circ. Olymp. CXLIV. Primum is et Simonidea et Pindarica colis metricis distinxit; v. Dionys. Hal. de Comp. Verbb. 22. et 26. Quod negotium Aristophani interdum ad liberanda Pindari verba a glossematis iam tum ipsius verbis insertis profuit, veluti Ol. II, 48. vulg. *φιλέοντι δὲ Μοῖσαι* verba eiicienda intellexit. Omnino vestigia quaedam declarant vetusta Alexandrinorum exemplaria hic illic vitia habuisse ab ipsis demum emendata, velut Olymp. XI, 55. vulg. Pyth. IV, 195.; vide Boeckhii commentat. de crisi Pind. §. 22. Deinde Aristophanes potissimum, ut opinor, vetustam scripturam, quam exempla ante Alexandrinorum aetatem confecta, etiamsi partim iam ad vulgarem consuetudinem revocata fuerit, universe tenebant, in recentiorem scribendi normam transtulit. Reputemus aetate Pindari *E* et ε et η et ει significasse, *O* et ο et ω et ου, licet Pindarum interdum ει et ου his ipsis elementis scripsisse credibile sit. Ista *ἀρχαῖα γράμματα* quamvis Athenis inde ab archonte Euclide Ol. XCIV. publice expulsa Simonideo scribendi generi locum fecissent, Pindari tamen antiqua exempla a grammaticis demum accurate conformanda fuerunt. Ac resident etiamnunc quaedam *τῆς ἀρχαίας σημασίας* documenta; vid. Aristarch. Scholl. Nem. I, 24. Nem. III, 23. X, 62. et cf. quae diligenter exsequitur Boeckhius de crisi §. 16 seq. Tum Aristophani deberi videtur, quod septemdecim libris diversa genera Pindaricorum carminum comprehensa fuerunt. Nomina librorum illorum quoniam diversa traduntur a Suida et Vitae Vratisl. auctore in numero isto consentientibus, probabiliter Boeckhius duplicem exstitisse Pindaricorum carminum recensionem statuit, alteram simpliciorem Aristophanis, subtiliorem alteram Aristarchi. (Sic uterque Ana-

creontis carmina recensuerant post Zenodoti curas; v. Th. Bergkii Anacr. Reliq. p. 25 seq.) Vide de his classibus carminum Boeckh. Fragmm. p. 553 seqq. et qui Boeckhii disputationem uberrimam excerpsit Dissenium p. 603 seqq. Quanquam laudis illius aliquam tamen partem cum Callimacho, solertissimo tabularum conditore, communicandam esse meo iure sumere videor. A quo equidem alterutrum ordinem vel constitutum vel inchoatum statuo. Nam Callimachus ut vel singula epinicia Simonidis Cei ex generibus victoriarum ordinavit, puta *Τεθρίπποις*, *Δρομέσι*, rell. scripta iuxta collocans, ita similiter Pindarica pertractavit. Carmen Pyth. II. Callimacho Nemeum visum esse scimus; v. Boeckh. Praef. Scholl. p. X. Sed Aristophanem, qui tabulis Callimachi commentarios adiecit, accuratius omnia administravisse licet credere. Cuius ordinem epiniciorum quidem in consuetudinem abisse argumento est primo loco positum carmen Olympium, quem illi locum Aristophanes assignaverat; v. notam ad initium carminis ascriptam. Cum autem Callimachus Simonidea epinicia ex victoriis disposuisset, Aristophanes ita tenuit in Pindaricis, ut victorias in quatuor nobilissimis solemnibus reportatas ex dignitate victoriarum digereret. Praecedunt igitur carmina in curules equestresque victores scripta, sequuntur deinceps ea, quae pugilum, luctatorum, pancratiastarum, cursorum victoriis dicata sunt. Pythia claudit carmen tibicini scriptum, Nemea tres aliae odae non Nemeaeae; vide Boeckhii Praef. Expll. p. 19. In fine Isthmiorum aliquot carmina perierunt, quorum fragmenta quaedam supersunt.

Ratio temporum in componendis epiniciis habita non est: *οἱ διατάξαντες τὸν Πίνδαρον οὐ κατὰ χρόνους συνέταξαν αὐτόν, ἀλλὰ κατὰ τὰ εἴδη*, Scholl. Isthm. IV. inscr. coll. Scholl. Pyth. VI. inscr. (De iuvenili hymno in principio hymnorum reposito vidimus supra.) Sed de ipso genere saepe lis fuit inter grammaticos. Pythium II. alii Nemeis accensebant, Timaeo *θυσιαστήριον* vocabatur, Ammonio et Callistrato Olympium, aliis Panathenaicum, denique aliis Pythium. Quae sententia fuit Apollonii *τοῦ εἰδογράφου*, quem in generibus carminum etiam pro harmoniae diversitate dignoscendis singularem operam consumpsisse scimus; v. Boeckh. ad Schol. Pyth. II. inscr., qui eundem Apollonium commentarios Pindari edidisse censet Praef. Scholl. p. XIV. Quaedam epiniciis post Aristophanem demum videntur accessisse, ut Olymp. V. *ἐν τοῖς ἐδαφίοις*, quae Boe-

ckhius intelligit primitiva exemplaria ab Aristophane profecta, non legebatur: Didymi commentarii Pindaro tribuebant, Schol. Ol. V. init. Nemenea carmina IX. X. XI. *οὐκέτι Νεμεονίκαις γεγραμμένα κεχωρισμένως φέρονται*, Schol. Inscr. Similiter accidit in Partheniis, ut quaedam carmina seorsum posita *τὰ κεχωρισμένα τῶν Παρθενίων* vocarentur; v. Boeckh. Praef. Scholl. p. XII.

Ab auctoribus tabularum (*πινακογράφους* dicimus) initium habuit aliquod institutum a posterioribus grammaticis solerter propagatum, ut ambitum vel singulorum librorum vel operum omnium ex numero versuum censerent eumque numerum in fine librorum subscriberent. Quae res quas rationes habuerit quamque salutaris fuerit, nuper Fr. Ritschelius meus docuit cum in elegantissimo libello, quem de Alexandrinis bibliothecis scripsit, p. 91 seqq., tum in scriptiuncula academica supplementi loco Bonnae 1840, edita. Nos Eustathii beneficio didicimus epiniciorum Pindaricorum mensuram, 34. p. 25: *Ἐπινίκιοι, κατὰ τὴν ἱστορίαν ὡσεὶ τετρακισχίλιοι.* Qua memoria, hausta illa ex antiquioribus commentatoribus, Boeckhianae versuum descriptioni fides vetustatis conciliatur, iam aliis quibusdam veterum metricorum testimoniis ex Scholl. Vratisl. ductis stabilitae; vide Boeckh. Praef. Scholl. p. XXXII. Nam novitia descriptio fere 5500 *στίχους* efficit, Boeckhiana circiter 3500. Iam si memineris in fine Isthmiorum aliquot carmina intercidisse, facile perspicies vel externo hoc argumento Boeckhianae doctrinae veritatem pulcherrime evinci.

Vel ante vel paulo post Aristophanis curas Pindaricas commentarios confecit Pindari carminum epiniciorum Chrysippus Stoicus, sub Euergeta et Philopatore Ptolemaeis clarus. Universam *περίοδον* Olymp. Pyth. Nem. Isthmiorum complexum docent notae passim in Scholiis servatae. Grammaticorum *σημεῖα* iam ante illum appicta singulis versibus exstitisse ex nota ad Isthm. III, 47. patescit. Ex discipulis Aristophanis interdum Callistratus et Diodorus commemorantur, de quibus praeter Boeckhium p. XIII. videndus est F. A. Wolfius Prolegg. Hom. p. CCXVI seq.

Iustam autem Pindaricorum editionem post Aristophanem unus Aristarchus paravit, qui, circa Olymp. CXLIII. sub Epiphane illustris, „etsi," verba Boeckhii sunt, „passim haud mediocria attulit, tamen neque interpretatione neque critica arte in

Pindaricis magnopere videtur excelluisse." Exstabant siglae eius textis appositae; v. maxime Scholl. Isthm. V, 47.

Ex Pergamenis Grammaticis inter Pindaricos interpretes eminent Crates Mallotes et Artemo, qui Sicularum rerum curiosissimus fuit; v. Boeckh. p. XIII. Inter Aristarchi sectatores de Pindari expositione bene meritos censentur Ammonius Alexandrinus, Aristodemus Eleus, cuius tertium librum περὶ Πινδάρου citat Athenaeus XI, 495. F., Menecrates; vid. Boeckh. p. XIII.

Adversarius Aristarchi Ptolemaeus Epithcta, illi ἐπιθέσθαι solitus, num in Pindarum commentatus sit, incertum est. Sed in Pindaro versatus est Asclepiades, non Tragilensis, Τραγῳδουμένων auctor, sed Myrleanus sub Philopatore clarus, qui etiam de Cratini Aristophanisque fabulis scripserat; v. Fr. X. Werferus Actt. Philoll. Mon. T. II, 4. p. 491 seqq. et Meinek. Hist. Crit. Com. Gr. p. 12. Praeterea Aristonicus, idem, quem post Lehrsium in Scholiis Venetis Iliadis agnovimus; Chaeris, Dionysius Phaselita, Dionysius Sidonius et quidam alii ignobiliores.

Prioribus palmam praeripuit χαλκέντερος ille Didymus Alexandrinus, Aristarcheus, cuius ὑπομνήματα in Paeanas et Epinicia celebrantur. Ex istis optima quaeque in Scholiorum veterum congeriem derivata videntur. Didymus ipse praecipuorum interpretum sententias apposuerat diiudicaratque. Hoc igitur Scholiorum nostrorum fundamentum, quibus postea plurima detracta, alia recens addita, multa ignavia describentium decurtata sunt et dissipata.

Quanquam in hanc quam manibus terimus Scholiorum silvam probabile est ex iis quoque interpretibus quaedam ascita esse, qui post Christum natum vetustiorum exemplum repetiverant. In quibus est Eleaticus Palamedes nominandus, cuius ὑπόμνημα εἰς Πίνδαρον citat Suidas s. v.; cf. acute disputantem Boeckhium p. XIX. De dialecto cum aliorum poetarum lyricorum tum Pindari scripserat Trypho Ammonii, Alexandrinus; vide Suid. s. v. His nunc addo tertium quendam grammaticum ex Appuleio de Orthogr. §. 43: „Cyrenenses poetae dicuntur Battiadae Herodio (? v. Welcker, Cycl. Epic. p. 7.) et Proculo et Proclo Pindari enarratoribus." Sed vereor, ne impostor ludos faciat, qui satis stolide ex Proclo, quem eundem Proculum scribi constat, duos homines fecerit.

Ex illis fontibus fluxerunt duo quasi Scholiorum veterum rivuli. Altera enim eorum familia vulgatis Scholiis continetur, alteram efficiunt ea, quae in codice Vratislaviensi A miro modo mutilata et depravata perduravere. Unde primus edidit ex schedis E. Gerhardi et C. G. Schneideri Augustus Boeckhius. In utraque recensione multa comparent additionibus, mutationibus, omissionibus, confusionibus obliterata; v. Boeckh. p. XXIV seqq. Praeter Vratislaviensem librum, qui ad Olympia exhibet diversa Scholiorum συντάγματα, Boeckhio ad emendanda vulgata Scholia eximio usui fuit codex Gottingensis ad Olympia et Pythia, iam prius ab Heynio inspectus. Boeckhius praeterea collata editione Romana consultisque aliis libris deterioris notae omnem Scholiorum syllogen improbo et taedioso labore et congessit et digessit.

Grammaticos Alexandrinos eorumque asseclas excipiunt et saeculorum intervallo disiuncti et doctrinae exilitate angustiisque studiorum cum illis haudquaquam comparandi literati Byzantini. Quorum Scholia et loquaciora et ieiuniora ad sola Olympia pertinent. Antiquissimus eorum Eustathius est, qui, medio saec. XII. inclitus, ἔτι ἐν διακόνοις ὢν Πινδαρικὰς παρεκβολὰς concinnaverat, ad quas saepius in Homericis provocat; v. Boeckh. p. XXIX. Quas ipsas perisse dolendum est: prooemium, de quo supra dicebam, servatum laetamur. Pendet doctrina Eustathii a παλαιοῖς suis, quorum commentarii nostris copiosiores ipsi praeclaram materiem suggesserunt: verbositatem addidit de suo. Epinicia iam tum sola iactabantur, reliqua dudum oblivioni erant tradita: Eustath. 34. p. 24: Ποιήματα πολλὰ γράψαι Πίνδαρος λέγεται, ὧν καὶ φέρονται οὐκ ὀλίγα, οὐ μὴν τὰ πάντα ὑπεμνηματισμένα. Et statim post: ἐπίνικοι, οἳ καὶ περιάγονται μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικώτεροι εἶναι καὶ ὀλιγόμυθοι καὶ μηδὲ πάνυ ἔχειν ἀσαφῶς κατά γε τὰ ἄλλα. Priora ex vetustioribus servata, ipsius aetate praeter fragmenta aliorum carminum sola epinicia supererant. Ab Eustathio proximus est Thomas Magister, initio saec. XIV. celeber, qui Scholia vetera digessisse videtur. Hunc cum Pindaricis familiaritatem post editam demum Eclogam contraxisse observavit Fr. Ritschelius Prolegg. Eclog. p. CXVII. Sequuntur Manuel Moschopulus Cretensis, qui saec. XIV. exeunte vixit, et Demetrius Triclinius, qui saec. XV. Uterque Scholia conscripsit ipse, quae Boeckhius, quantum per librorum conditionem licuit, signis a se distinxit; v. Praef. p.

XXVII. Neuter horum verba poetae ad ea quae ipsis placebant decreta metrica et grammatica licenter corrumpere dubitavit. Alter et suis correctionibus saepius gloriatur et plaudit Moschopulo [17]; v. Boeckh. Praef. T. II. p. XXXV. et de Crisi §. 25.

Restat, ut de codicibus Pindari dicamus. Qui Olympia, plurimi, qui Pythia complectantur et Nemea, pauciores libri exstant: rara exempla Isthmiorum [18]). Aetate non magnopere commendantur, at universe arbitranti fide. Vetustissimum ferunt codicem Reg. Paris. 2403. (Par. A), qui saec. XIII. attingere perhibetur: Gottingensis sola Ol. et Pyth. offerens saec. XIV. scriptus est: longe plurimi saec. XV. non excedunt, sunt qui vel XVI. descripti videantur. Nolumus recensum exhibere omnium: ad Boeckhii Praef. Vol I. remittimus accuratiora desiderantes. Iis codicibus, quos Boeckhius ibi enumerat, postea accessit collatio cod. Veneti saec. XV. scripti ab Imm. Bekkero facta; v. Nott. Critt. p. 344, libri satis boni, qui cum codice Aldi et Pal. C conspirare soleat. Sed sola Olympia exhibet. In Explicationibus Boeckhio praeterea ad manum erat accuratior collatio cod. Palatini C Olympia et Pythia complexi, quem iam ab Er. Schmidio inspectum nuper denuo accuratissime excussit scripturaeque discrepantiam cum notulis suis publici iuris fecit C. L. Kayserus Lectt. Pindaricis Heidelbergae MDCCCXL. Ex quibus apposui quae consilii nostri esse visa sunt; sed vereor, ne plura apposuerim quam opus fuerit. Pauca quaedam Kayserus bene emendavit. — Praeter Pal. C Schneiderus Boeckhio excerpta Brunckiani codicis Olympiorum,

---

17) Exemplo sit Triclinii annotatio in Moscov. B ad Ol. VIII, 10: *Πολλὰ ἐκαινοτομήθη τῷ σοφωτάτῳ Μοσχοπούλῳ κἀμοί, ὡς ἐξετάζων εὑρήσεις, ἀνοικείως ἔχοντα πρὸς τὸ μέτρον.*

18) Etenim Byzantinorum grammaticorum studia in angustiorem orbem coartata poetarum Graecorum quendam delectum habebant, quem glossulis suis explicarent. Hinc frequentia exempla praeter Homerica Hesiodi, maxime Operum, et Theognidis; aliquot fabularum Aeschyli, Sophoclis, Euripidis, Aristophanis; Phocylidis; Theocriti Idylliorum octo novemve priorum; Lycophronis Alexandrae; Arati Phaenomenon; Callimachi Hymnorum; Apollonii Argonauticon; Nicandri Alexipharmacon et Theriacon; Dionysii Periegetae, Oppiani Halieuticon et quorundam aliorum. Eodem pertinebant Pindari Olympia. Talia opera vocabant *τὰ πραττόμενα*, h. e. lectione et interpretatione usurpata; v. Lobeck. Aglaoph. p. 567. Meinek. Hist. Crit. Com. Gr. p. 560. Cobet. Obss. Critt. in Plat. Com. p. 56.

G. de Humboldt quaedam ex octo libris Parisinis suppeditavit ad Pythiorum locos difficiliores; idem pauca ex quatuor codicibus Vindobonensibus delibavit; v. Prooem. Expll. p. 7. Ista Boeckhius raro in Expll. commemoravit, cum paucissima offerrent ex aliis bonis codd. non enotata.

Quotquot codices vel ante saec. XIV. scripti sunt vel ex vetustioribus postea derivati, textum exhibent veterem et levium coniecturarum violentarumque mutationum expertem. Qui recentiores sunt, fere verba monstrant ad eam formam conformata, quae in Scholiis recentioribus comparet. Sed hi libri rursus ita in diversa abeunt, ut partim Moschopuli recensionem, partim Triclinianam sequantur. Nam Thomae Magistri modestior manus fuit. Igitur veteris recensionis testes primarii, praeter Scholia vetusta, exstant codices Paris. A et Gottingensis, quibuscum in Olympiis consentiunt fere Aldinus liber, Palat. C, Moscov. A, August. B, Vatic., Cizensis paucique alii. Contra prorsus interpolatam verborum speciem suggerit maxime Moscov. B (Gottingensi bibliothecae ab Heynio donatus) et editio Romana in Olympiis. Mediam quandam viam libri insistunt a Moschopulo recogniti, quales sunt Palat. AB, Lips., Guelf. (qui liber bonis quibusdam peculiaribus conspicuus est), Cygn., Augustanus A, Bodleiani αβγ, Leidenses AB; vide Boeckhii nott. eritt. Ol. II, 29. In Nemeis Aug. tertius et Mediceus alter excellunt, minus praestant Mediceus prior, Paris. B et Aldina. Isthmiorum codices diversas recensiones non videntur sequi.

Verum, ut fieri assolet, istae codicum familiae in singulis libris contaminatione quadam inter se coaluerunt, ut ex altera in alteram quaedam migraverint. Veluti sunt qui in quibusdam partibus ad optimos aggregantur, cum alias interpolatorum ordini ascribendi sint. Sic in Pythiis in numero meliorum librorum sunt Bodl. C et Par. B, licet hic quidem metrici correctiones passus sit. Hinc intelligitur licere interdum vel ex deterioribus libris singulas scripturas repetere, contra maximo opere cavendum esse ab istorum deliciis librorum, quorum oratio ad metricae, prosodiae, syntaxis recentiorem normam licenter et praeter fidem Scholiorum veterumque codicum reficta est. Penitus autem reiiciendi codices scilicet Neapolitani ab Ahlwardtio ad tutandam scripturarum ab ipso excogitatarum auctoritatem advocati. Quos codices cum Boeckhius ad calcem Expll. et

in Commentat. de Crisi tanquam omni fide destitutos testes explosisset, postea patefactum est vere statuisse illos, qui ab Ahlwardtio ipso nefarie confictos coniecerunt. Videndus Freesii libellus de codd. Neapolitanis Pindari Stargardi 1835. editus.

Si quis editionum Pindari librorumque ad explicanda Pindarica spectantium accuratum indicem voluerit, cum ego ad praefationem Heynii ablego, vel ad bibliographorum opera recentiora. Ego quam fieri poterit brevissime significabo eos homines doctissimos eaque opera, quibus aliquid debet Pindarus.

Princeps omnium est editio Veneta, quae prodiit in aedibus Aldi et Andreae, Asulani soceri, MDXIII. forma octava, sine Scholiis. Praeter Pindarica complectitur hymnos Callimachi, Dionysium Periegetam, Lycophronis Alexandram. Secuta est editio Romana a Zacharia Callierga Cretensi curata anno MDXV. forma quarta, cum Scholiis veteribus et recentioribus. Hae editiones ita differunt, ut in Olympiis Aldinus textus Romano a correctionibus novitiis liberior sit, contra in Pythiis Romana editio ad germanam poetae scripturam propius accedat. Igitur cum veterum Scholiorum memoria in Olympiis Aldinae, in Pythiis Romanae fere convenit. Illa paene tota scriptum exemplar refert, Callierga interdum textum ex Scholiis emendavit.

Quae editiones per saec. XVI. decursum prodiere, eae ex Aldina Romanaque expressae sunt omnes, Cratandrina (Basil. 1526.), Brubachiana (Francof. 1542.), Moreliana (Paris. 1558.), Stephanianae saepe repetitae inde ab anno 1560., aliae. Singuli editores pauca de coniectura mutaverunt, felicius reliquis Iacobus Ceporinus, Cratandrinae corrector. Egregie de Pindaro meruit Erasmus Schmidius, cuius editio Vitembergae 1616. in lucem emissa est. De cuius opera per longam annorum seriem Thebano poetae navata Dissenius ita iudicavit: „Schmidius commentarium amplum doctumque scripsit, in eo vero erravit maxime, quod pro temporum illorum iudicio ad logicas et rhetoricas divisiones frigidissimas omnem in his carminibus tractationem et dispositionem rerum revocavit, quasi orationes ante oculos habeamus cum propositionibus, confirmationibus, confutationibus, digressionibus et quae sunt similia. Sane habet etiam poetica ars leges suas, sed alia est rhetorica, alia poesis." Sed vir integerrimus multa vitia priorum exemplarium sagaciter sustulit et amorem Pindari movit in Germania primus. — Post Schmidium Ioannes Benedictus,

medicus Salmuriensis, manum salutarem Pindaro admovit, qui nonnulla praeclare emaculavit. Prodiit eius editio Salmurii 1620. Quinque Bodleianorum codicum scripturis usi sunt editores Oxonienses, quorum editio Oxonii 1697. emissa Nic. Sudorii versionem Latinam offert. Anno 1747. Traiecti ad Rhenum I. Cornelius de Pauw Notas suas in Pindarica publicavit, quarum hodie exiguus usus est. Licet ne Pauwius quidem in emendandis quibusdam locis inscite egerit. „Successit" — Dissenii verbis utor, — „vir immortalis Heynius [anno 1773.], celeberrimus Pindari editor et interpres, qui Thebani poetae studium, per longam annorum seriem prorsus neglectum, primus in Germania suscitavit, nec solum locos plurimos rectius explicuit, sed etiam sensum praeclarum lyricae poesios attulit et magnificentiam horum carminum eximie perspexit. Sed quum tamen illo tempore nondum ut hodie de poesi veterum statueretur, multa frigida et tumida dixit, quae causis penitus perspectis recte habere sensisset. Nunc autem non tam perfectam iudicabat Pindari artem, quam revera est, et si quae offenderent, damnabat, non satis in consilium dictorum inquirens. Ad alteram vero Heynii editionem [Gotting. 1798 — 1799.], quatuor voluminibus comprehensam, praeclarae Godofredi Hermanni commentationes accesserunt, in quibus plurimi loci sagaciter explicati sunt. Ultima editio post mortem demum Heynii [cura G. H. Schaeferi] prodiit ann. 1817. Lips. ap. Vogel. Sed Heynii opera in Pindaro posita etiam aliorum inter nostrates studia excitavit. Sic I. G. Schneiderus Vitam Pindari scripsit Argentor. 1774. et Fragmenta collegit Argentor. 1776. In eodem numero Frid. Gedickins fuit, qui Olympica et Pythica in Germanicam linguam convertit; tum etiam Selecta carmina edidit Berolin. 1786. 8. [C. D. Beckii editionis Lips. 1792 — 1795. prodierunt duo volumina. Textum aliquoties bene correxit.] Laudandum etiam I. Gurlitti studium, qui per longam seriem annorum programmatis scholasticis Versiones Germanicas horum carminum cum Animadversionibus edidit, et licet non instructus omnibus, quibus opus est ad explicationem poetae difficillimi, multa tamen utilia notavit; in versiones autem nollem ad Gedickii exemplum exclamationes intulisset plurimas a Pindari gravitate alienas."

Heynii crisin haud leviter adiuverunt docti Itali, Mingarelli, commentationes metricae, qui multa sagacissime correxit. G. Hermanni et Aug. Boeckhii de Pindaro merita maiora

sunt, quam quae laudibus nostris egeant. Et Hermanno quidem tot debet Pindarus praestantissimas emendationes, quot alteri nemini. Commentationibus Heynianae editioni additis et disputationi de dialecto Pindari (Opuscc. I. p. 245 seqq.) nuper accesserunt Emendationum Pindaricarum libelli academici duo editi Lipsiae 1834., repetiti Opuscc. VII. p. 129 seqq. Pertinent emendationes ad carmina Pythia inde a tertio: nam de duobus prioribus disseruit in commentatione de Officio Interpretis, edita Lipsiae 1834., repetita Opuscc. VII. p. 97 seqq. Augustus autem Boeckhius postquam anno 1809. de metris Pindari libellum edidisset, anno 1811. specimine emendationum in Pindari carmina vulgato iustae editioni prolusisset, inde ab anno 1811. usque ad 1822. duobus tomis carmina praeclare correcta et uberrimis commentariis explanata prodire iussit. In explicationibus conscribendis Dissenium socium sibi ascivit, qui Nemeorum et Isthmiorum interpretationem absolvit. Friderici Thierschii Versio cum introductione in Pindari carmina lectu perdigna duobus voluminibus Lips. 1820. prodiit. Tria carmina, Ol. II. VI. Pyth. I., docto commentario illustravit Simon Karsten Traiecti ad Rhen. 1825., Xenophanis, Parmenidis, Empedoclis reliquiis postea editis clarus. Dilucidationes Pindaricas scripsit vir doctissimus Th. L. Frid. Tafelius, quarum prius volumen Olympia et Pythia complectens prodiit Berolini 1824. et 1827. De quibus ita statuit Dissenius: „Dictionem poetae locis plurimis aliorum scriptorum congestis illustrare studet, ex quibus quae meis usibus apta videbantur notavi, alia omisi a Pindari interpretatione aliena. Omnino hic vir eruditus magis circa haec carmina quam in iis versari mihi videbatur, qui in interiorem rationem eorum non inquisiverit, atque etiam de fabularum usu et explicatione parum accurate statuat." — I. F. Boissonadii cura carmina Pindari ex recensione Boeckhii expressa sunt Parisiis 1825., additis brevibus notis, ex quibus quasdam repetii. Ipse Boeckhius eodem anno Lipsiae apud Weigelium Pindari verba denuo secundum dissertationem de Crisi Berolini 1823. castigata edenda curavit, quod exemplar nos pro fundamento criseos habuimus. C. L. Kayseri lectiones Pindaricas supra laudavimus: Friderici Heimsoethii Addenda et Corrigenda in Commentariis Pindari, quorum Pars Prior Bonnae 1840. exiit, non pauca ministrant, quibus singulorum locorum intellectus adiuvetur. Postre-

mo Theodorus Bergkius, vir mihi carissimus, carminibus Pindaricis in Corpus Poett. Lyricorum Lipsiae 1843. foras datum receptis et diversitatem scripturae subiecit selectam et brevibus annotationibus de correctione singulorum locorum sententiam suam declaravit. Ex emendationibus viri ingeniosissimi quasdam pulcherrimas in verba poetae inferre non dubitavi, reliquas vel simpliciter commemoravi vel paucis confutare studui.

C. T. Dammii Lexicon Homerico-Pindaricum post Duncanii operam nuper et emendatius et auctius repetivit V. Chr. Fr. Rostius meus, Lipsiae 1831 seq.

INDEX CARMINUM BOECKHIANUS.

OLYMPIA.

Olymp. I. Hieroni Dinomenis f. Syracusarum regi, celete Pherenico victori Olymp. 77. in victoriae sollemnibus in convivio Syracusis in aula regia cantatum, praesente tum Pindaro.

Olymp. II. Theroni Aenesidami f. Agrigentinorum tyranno, curru victori Olymp. 76. auriga Nicomacho, in victoriae sollemnibus Agrigenti cantatum.

Olymp. III. Eidem ob eandem victoriam, Agrigenti in Theoxeniis cantatum eodem fere tempore.

Olymp. IV. Psaumidi Acronis f. Camarinaeo, non equis, sed rheda mulari victori Olymp. 82. Olympiae cantatum, praesente tum Pindaro.

Olymp. V. Eidem ob eandem victoriam, eodem anno reduce Psaumide Camarinae in pompa cantatum.

Olymp. VI. Agesiae Sostrati f. Iamidae Syracusio, rheda mulari victori Olymp. 78. Stymphali cantatum post victoriam, Thebis missum.

Olymp. VII. Diagorae Damageti f. Rhodio, pugilatu victori Olymp. 79. in Rhodum insulam missum, post reditum in convivio Ialysi cantatum.

Olymp. VIII. Alcimedonti Iphionis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori Olymp. 80. Melesia magistro, cantatum Olympiae in pompa.

Olymp. IX. Epharmosto Locro Opuntio, lucta victori probabiliter Olymp. 81. Opunte in sollemnibus victoriae cantatum.

PYTHIA.

Pyth. VIII. Aristomeni Xenarcis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori Pyth. 33. Ol. 80, 3. Delphis, ut videtur, scriptum praesente tum Pindaro, Aeginae cantatum.

Pyth. IX. Telesicrati Carneadae f. Cyrenaeo, armato cursu victori Pyth. 28. Olymp. 75, 3. ante reditum Cyrenas scriptum et cantatum, fortasse Thebis.

Pyth. X. Hippocleae Phriciae f. Pelinnacensi, diaulo victori Pyth. 22. Olymp. 69, 3. Pindaro annos XX nato; cantatum probabiliter in pompa a choro Crannoniorum, urbem Larissam ingrediente.

Pyth. XI. Thrasydaco Thebano stadio inter pueros victori Pyth. 28. Olymp. 75, 3. Thebis cantatum in pompa ad templum Apollinis Ismenii ducta.

Pyth. XII. Midae Agrigentino tibiis victori Pyth. 24. vel 25. (Olymp. 71, 3. vel 72, 3.) Agrigenti cantatum in pompa.

NEMEA.

Nem. I. Chromio Agesidami f. Aetnaeo, curru victori post Aetnam Olymp. 76, 1 conditam; cantatum, ut videtur, Ortygiae Olymp. 76, 4. praesente tum Pindaro.

Nem. II. Timodemo Timonoi f. Atheniensi, pancratio victori, Athenis cantatum ante comissationem aliquo post pugnam Plataicam tempore.

Nem. III. Aristoclidae Aristophanis f. Aeginetae, pancratio victori tempore incerto; Aeginam transmissum diu post victoriam, redeuntibusque Nemeadis sollemnibus cantatum in convivio, quod in sacro loco Theario victoriae celebrandae causa habitum est, ante Aeginam Olymp. 80, $\frac{3}{4}$. ab Atheniensibus subactam.

Nem. IV. Timasarcho Timocriti f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, tempore incerto, sed aliquo ante Olymp. 80. tempore. Aeginam missum, ibi ut in novilunio caneretur a choro puerorum pompam ducente.

Nem. V. Pytheae Lamponis f. Aeginetae, pancratio inter pueros victori, Aeginae cantatum. Victoria et oda priores sunt Isthmiis Phylacidae victoriis odisque Isthmiis quinta et quarta, ex quibus recentior in Olymp. 75, 3. referenda videtur. Itaque Pytheae victoria ante pugnam Salaminiam ponenda.

Nem. VI. Alcimidae Theonis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, unde carmen ad Olymp. 80. propius quam ad Olymp. 75. accedere videtur; Aeginae cantatum.

Nem. VII. Sogeni Thearionis f. Aeginetae, quinquertio inter

pueros victori Nem. 54. Olymp. 79, 4. carmen Aeginae cantatum.

Nem. VIII. Dinidi Megae f. Aeginetae, stadio bis victori, Aeginae cantatum in Acaceo, Olymp. 80, $\frac{3}{4}$. Victoriae quando partae fuerint, non constat.

Carmen IX. Chromio Agesidami f. Aetnaeo, curru victori Sicyone in Pythiis; victoriam olim partam poeta post Aetnam Olymp. 76, 1. conditam celebravit, ubi in civitate recens instituta in pompa ante convivium carmen hoc cantatum, idque recentiori tempore quam Nem. I. adeoque probabiliter post Olymp. 76, 4. immo ipso anno Olymp. 77, 1., Pindaro in Sicilia versante.

Carmen X. Theaco Uliae f. Argivo, lucta bis victori Argis in Hecatombaeis: carmen ibidem cantatum aliquo post victorias tempore, redeuntibus Hecatombaeis: sed ipsa tempora incerta.

Carmen XI. Aristagorae Arcesilai f. Tenedio, cantatum Tenedi in prytaneo, quum prytanis magistratum iniret Aristagoras, inter sacra, credo, adeundo muneri iuncta.

ISTHMIA.

Isthm. I. Herodoto Asopodori f. Thebano, curru victori, fortasse Olymp. 80, 3., Thebis haud dubie et scriptum et cantatum, quum poeta carmini Ceis faciendo intentus esset.

Isthm. II. Isthmiae curuli victoriae et aliis Xenocratis Aenesidami f. Agrigentini celebrandis scriptum, Thrasybulo eius filio per Nicasippum transmissum post obitum patris. Victoria contigit ante Olymp. 76, 1. adeoque non post Olymp. 75, 3.; carmen factum non ante Olymp. 77, 1.

Isthm. III. Melisso Telesiadae f. Thebano, post Nemeaeam equestrem victoriam Isthmiis pancratio victori, Thebis cantatum, aliquot fortasse post pugnam Plataeensem (Olymp. 75, 2.) annis.

Isthm. IV. Phylacidae Lamponis f. Aeginetae, pancratio Isthmiis secundum victori, probabiliter Olymp. 75, 3. Aeginae cantatum.

Isthm. V. Eidem Isthmiis primum victori pancratio; carmen scriptum post Nem. V. ante Isthm. IV. ante pugnam Salaminiam haud dubie, Aeginae cantatum in convivio apud Lamponem victoris patrem.

Isthm. VI. Strepsiadae Thebano, pancratio victori; carmen Thebis cantatum; tempora incerta, ex diversis tamen rationibus ea mihi maxime probabilis, ut victoria et carmen in Olymp. 81, 1. differantur.

Isthm. VII. Cleandro Telesarchi f. Aeginetae, pancratio Isthmiis et Nemeis victori; carmen scriptum paucis post Plataicam pugnam mensibus Olymp. 75, 2. et Aeginae cantatum statim, ut videtur, post Nemeaeam victoriam; Isthmia victoria non post Olymp. 75, 1., Nemeaea non post hiemem Olymp. 75, 2. contigit.

INDEX TEMPORUM.

Olympiadum initium a. Chr. 776. anno Olympico primo mense primo, Hecatombaeone Attico d. XI—XV. (Corsin. Diss. agon.)

Pythiadum initium Olymp. 48, 3. (v. Introd. ad Olymp. XII.) incipiente mense Attico Munychione, Olympici anni decimo (Corsin. Diss. agon.).

Nemeadum initium secundum Eusebium Olymp. 53, 1. vel potius Olymp. 53, 2. Incidunt enim in Olympicos annos 2. et 4. (Corsin. Diss. agon.), **aestivae** in annum 4. et mensem Olympici anni secundum, Metagitnionem Atticum d. XII. **hibernae** actae hieme exeunte anni 2. (v. Appendicem commentationis nostrae de Demosth. Mid. temp. in Comm. Acad. Berol. a. 1818.).

Isthmiadum numerus ne unus quidem a Pindari interpretibus affertur. Dies definiri posse Corsinus putabat Diss. agon. IV, 3 seqq., quem refutavi ad Olymp. IX, 86 seqq. **Alterae** incidebant in Olympici anni 1. incipientis aestatem, **alterae** vere vel sub aestatem Olympico anno 3. exeunte agebantur (Corsin. ib. IV, 5.).

Olymp. 64, 3. Pyth. 17.

Pindarus natus mense Attico Munychione incipiente, in ipsis Pythiis.

Olymp. 68, 3. Pindarus annos sedecim natus.

Si is puer Athenis choros cyclios docuerit, circa hunc id annum posuerim.

Ad idem tempus usque ad vicesimum annum referenda videntur quae de studiis poetae, maxime de Corinnae familiaritate traduntur.

Inter prima carmina pertinet Hymnus primus (Fragm. Hymn. 1 seqq.) a Corinna reprehensus.

Olymp. 69, 3. Pyth. 22.
Hippocleas Pelinnaeensis diaulo inter pueros Pythiis victor, etiam stadio, ut traditur.
Pindarus vicenarius scripsit Pyth. X.
Olymp. 70, 1. Olympiae institutus et Olymp. seq., ut videtur, coeptus rhedae mularis cursus (v. ad Schol. p. 118., sed cf. ad Olymp. VI. Introd.).
3. Pyth. 23.
Delphis coeptus armatus cursus (Introd. ad Pyth. IX.).
Olymp. 71, 3. Pyth. 24.
Xenocrates Agrigentinus per filium Thrasybulum carru Pythiis victor.
Pindarus annos XXVIII natus scripsit Pyth. VI.
Midas Agrigentinus tibiis Pythia vincit.
Hoc anno vel Pyth. 25. Olymp. 72, 3. Pindarus scripsit Pyth. XII.
Olymp. 72, 1. Circa hoc tempus ad Helorum flumen Hippocrates Gelensium tyrannus operam navante Chromio, qui posthac Aetnaeus factus, devicit Syracusios (Nem. IX, 40.).
2. Gelo occupat Gelam (Introd. ad Olymp. II.).
3. Mense altero Olympici anni pugna Marathonia (Introd. ad Pyth. VII.).
Pyth. 25.
Curru Pythiis victor Megacles Atheniensis.
Pindarus scripsit Pyth. VII.
Tibiis Pythia iterum vincit Midas Agrigentinus (Introd. ad Pyth. XII.).
Gelo Camarinam restituit mox evertendam (Ad Schol. p. 121.).
Olymp. 73, 1. Gelo Gelensium tyrannus Olympiis curru victor (Introd. ad Olymp I.).
Hiero primum Olympiis celete victor (ibid.).
Thero Agrigentum occupat (Introd. ad Olymp. II.).
3. Pyth. 26.
Hiero primum Pythia vincit celete Pherenico (Introd. ad Pyth. III.).
4. Gelo Syracusas occupat (Introd. ad Olymp. I.).
Olymp. 74, 1. Agesidamus Locrus Epizephyrius Olympia vincit lucta inter pueros (cod. Vrat. Olymp. 76).
Pindarus scripsit Olymp. X. praesens tum Olympiae: sed longo tempore post factum est carmen Olymp. XI.
3. Pyth. 27.
Hiero Pythia iterum vincit celete Pherenico (Introd. ad Pyth. III.).
¾. Circa hoc tempus Thero Himeram occupat (Introd. Ol. II.).

4. Vere ineunte incipit Xerxis expeditio in Graeciam.
Ad hunc annum refer Fragm. inc. 125. ex carmine Thebanis scripto.

Olymp. 75, 1. Athenae vastatae.
Mense Olympico tertio, Boedromione Attico, pugna Salaminia (Corsin. F. A. T. III. p. 164 seqq.).
Eodem tempore Carthaginienses et socii a Gelone fratribusque et Therone ad Himeram terra marique fusi (Introd. ad Olymp. II.).
Ante pugnam Salaminiam Nemea vicerat Pytheas Aegineta, et primum Isthmia Phylacidas Aegineta, quae victoriae celebrantur Nem. V. et Isthm. V.

2. Mense secundo Olympici anni, Metagitnione Attico, pugna Plataeensis et Mycalensis (Introd. ad Pyth. XI.).
Aetnae eruptio coepit (Introd. ad Pyth. I.).
Paucis post Plataicam pugnam mensibus Cleandro Aeginetae Isthmiis et Nemeis victori scripta oda Isthm. VII.
Post eandem pugnam, quam diu dubium, etiam Isthm. III. scriptum videtur.
Item post Persica Pindarus Nemeade hiberna anno Olympiadis incertae secundo Nemea Athenas profectus dithyrambos ibi docuit in Dionysiis (Dithyr. Fragm. 3. 4.), restitutis iam Athenis: mox a Thebanis pecunia multatur et ab Atheniensibus praemiis afficitur. Eo tempore, quo Nemea Athenas profectus erat, Timodemo eum carmen Nem. II. scripsisse coniicimus.
Bella Persica respiciuntur etiam Fragm. inc. 93. 94.

3. Pyth. 28.
Telesicrates Cyrenaeus Pythia cursu armato vincit.
Poeta scripsit Pyth. IX.
Stadio pueros vicit Thrasydaeus Thebanus in iisdem Pythiis. Pindarus composuit Pyth. XI.
Isthmia pancratio vicisse videtur Phylacidas Aegineta secundum: quo pertinet Isthm. IV.
Hiero Geloni defuncto Syracusis succedit (Introd. ad Olymp. I.).
Ante Olymp. 76, 1. ac proinde non post Olymp. 75, 3. Xenocrates Agrigentinus curru Isthmia vicit (Introd. ad Pyth. VI. Nott. ad Olymp. II, 54 seqq.).

4. Dissensiones coeptae inter Hieronem et inter Polyzelum fratrem affinemque Theronem, mox compositae (Introd. ad Olymp. II. Pyth. II.).
Eodem fere anno Hiero Locros Epizephyrios armis Anaxilai Reginorum et Zanclaeorum tyranni eximit (Introd. Pyth. II.).
Hiero quadrigis pullorum Thebis vincit (ibid.).
Pindarus scribit Pyth. II.

****

Olymp. 76, 1. Thero Agrigentinorum tyrannus Olympia curru vincit.

Pindarus tum in Graecia versans scripsit Olymp. II. III.

Asopichus Orchomenius stadio inter pueros victor Olympiae.

Poeta in Graecia composuit Olymp. XIV.

Moritur Anaxilaus Regii et Zanclae tyrannus, cuius liberorum tutelam Smicythus suscipit (Introd. Pyth. II.).

Hiero Catanaeorum civitate sublata Aetnam condit (Introd. Olymp. I. Pyth. I.).

Post Aetnam conditam, ut videtur, scriptum Scolium Hieroni dicatum (Fragm. Scol. 5—7.).

3. Hiero Etruscos ad Cumas devincit (Introd. ad Pyth. I.). Pyth. 29.

Ante Pythiadem Hieroni ex Graecia missum Pyth. III.

In ipsa Pythiade Hiero Aetnaeus curru victor renunciatus; cui tum scriptum Pyth. I.

Non ante hanc Pythiadem scriptum Hyporchema Pythiam eiusdem victoriam mulabus partam celebrans (Fragm. Hyporch. 1—3.).

Ergoteles Himeraeus Pythia cursu vincit (Introd. ad Olymp. XII.).

4. Hoc anno Chromio videtur Nemeaea victoria contigisse, et Nem. I. in Sicilia Pindarus scripsisse.

Thero adulto anno obit (Introd. Olymp. II. XII.). Igitur ante hoc tempus scriptum Encomium Fragm. 1. 2.

Theronis filius Thrasydaeus pellitur, Agrigentum et Himera liberantur: omnia vergente anno (Introd. ad Olymp. XII.).

Olymp. 77, 1. Hiero iterum celete Pherenico Olympia vincit.

Pindarus scripsit Olymp. I. in Sicilia apud Hieronem.

Ergoteles Himeraeus dolicho Olympiis victor.

Pindarus Olymp. XII. in Sicilia composuit.

Ibidem hoc anno Pindarus scripsit carmen Nem. IX. in Chromii victoriam Sicyone olim partam.

Non aute hunc annum scriptum Isthm. II. ad Thrasybulum Xenocratis f.

3. Pyth. 30.

Telesicrates Cyrenaeus stadio Pythiis victor (Introd. ad Pyth. IX.).

4. vel seq. anno Simonides obiit (v. Duker).

Olymp. 78, 1. Hiero curru Olympiis victor (Introd. ad Olymp. I.).

Agesias Syracusius Olympia mulabus vincit.

Pindarus Thebis, ut videtur, scripsit Olymp. VI.

2. Smicythus hortante Hierone Anaxilai filiis imperium tradit (Introd. Pyth. II.).

Hiero obit (Introd. Olymp. I.).

3. Pyth. 31.

Arcesilaus IV. Cyrenarum rex curru Pythiis victor.

Pindarus scripsit Pyth. V. et deinceps Pyth. IV.

Olymp. 79, 1. Diagoras Rhodius pugil victor Olympiis.

Pindarus scripsit Olymp. VII.

Xenophon Corinthius stadio et pentathlo Olympia vincit.

Pindarus scripsit Olymp. XIII. et Scolium Fragm. 1. (Introd. ad Olymp. XIII.).

2. Nemeae institutum pentathli certamen Nem. 53. probabiliter (v. ad Nem. VII.).

4. Camarina a Gelois restituta (ad Schol. p. 121.).

Catanaeorum respublica restituta (Introd. Pyth. I.): Aetnaei cedunt in oppidum Inessam, quod iam Aetnae nomen lucratur (Diod. Sic. XI, 75. et Wessel.).

Hoc anno Nem. 54. vicit Sogenes Aegineta et scriptum Nem. VII. probabiliter (v. ad hoc carmen).

Olymp. 80, 1. Arcesilaus Cyrenarum rex curru Olympiae victor (Introd. ad Pyth. IV.).

Alcimedon Aegineta lucta inter pueros victor Olympiae.

Pindarus Olympiae scripsit Olymp. VIII.

3. Pyth. 33.

Thrasydaeus Thebanus stadio vel diaulo Pythiis victor inter viros (Introd. ad Pyth. XI.).

Epharmostus Locrus Opuntius lucta inter viros victor Pythiis (Introd. ad Olymp. IX.).

Aristomenes Aegineta iisdem Pythiis pueros lucta vincit.

Huic tum Pindarus Delphis mense Olympico decimo scripsit Pyth. VIII. paulo ante subactam ab Atheniensibus Aeginam.

Aeginae obsidio incipit exeunte anno Olympico (Müller. Aeginet. p. 179.).

Fortasse hoc anno Isthm. I. scriptum.

Ante hoc tempus scripta Nem. III. IV., hoc aliquot haud dubie annis etiam ante Olymp. 80.

Item circa Olymp. 80. carmen Nem. VI. ponendum videtur.

Olymp. 80, $\frac{3}{4}$ scriptum Nem. VIII.

4. Lacedaemonii et Boeoti vincunt Athenienses Argivosque et socios apud Tanagram, quatuor fere ante ver mensibus, mense circiter quinto vel sexto Olympici anni (vide ad Isthm. VI.).

Athenienses vincunt Thebanos ad Oenophyta Tanagraea, LXII. diebus post cladem Tanagraeam, duobus fere mensibus ante ver (ibid.).

Aegina ab Atheniensibus in deditionem accipitur, vere eius-

dem anni, mense Olympico circiter nono vel decimo (Müller. Aeginet. p. 179.).

Olymp. 81, 1. Epharmostus Locrus Opuntius lucta victor Olympiis.

Poeta scripsit Olymp. IX., fortasse etiam Isthm. VI.

Olymp. 82, 1. Psaumis Camarinaeus mulabus Olympia vincit.

Pindarus Olympiae praesens scripsit Olymp. IV. et deinceps Olymp. V.

Olymp. 84, 1. Olympiae abolitus rhedae mularis cursus (v. ad Olymp. VI. Introd.).

Thurii conditi (cf. Introd. ad Olymp. VII.).

3. Ultimus Pindari annus.

Incertum an huc referendus sit Hymnus in Ammonem Fragm. Hymn. 7.

Si verum est, ut ego credo, Theoxeni in gremio defunctum Pindarum, ad ultimos vitae annos retuleris Scol. Fragm. 2., etsi aliquis id dicat fervidioris esse ingenii.

Ultimum poetae carmen Hymnus in Proserpinam, post fata eius divulgatus, Fragm. Hymn. 8.

Pindarus Argis obit octogenarius.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Α'.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΚΕΛΗΤΙ.

Strophae.

⏑–́–́⏑⏑–⏑–×⏑–́⏑⏑–⏓
⏑⏑́⏑–́⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏓
–́⏑–⏑–⏑⏒
×⏑–́⏑⏑–⏓
–́⏑–⏑–⏑⏒
–́⏑–⏑⏑⏑⏑–⏑–⏑–⏑–́⏑⏑–́⏑–⏑⏒
–́⏑–⏑–⏑–⏑–́⏑⏑–́⏑⏒
⏑⏑́⏑⏑⏑⏑⏑–⏑–⏑–⏑⏒
⏑⏑́⏑–́⏑–⏑́⏑⏑⏒
⏑–́–́⏑–⏑–⏑́⏑⏑⏒
⏑–́⏑́⏑⏑–⏑–⏑⏒

Epodi.

⏑–́⏑́⏑⏑–⏑–́⏑⏑–⏑–́⏑–⏑⏒
⏑–́–́⏑⏑–×⏑⏑́⏑⏑–⏑⏒
–́⏑–⏑–⏑–́⏑⏑–́⏑⏒
⏑–́–́⏑–́⏑⏑–⏑–⏑–́⏑⏑–⏓
⏑⏑–́⏑–́⏑⏑–́⏑–⏑⏒
––́⏑⏑–⏑–́⏑–⏑–×⏑⏑⏑–́⏑⏑–́⏑⏒
⏑–́–́⏑–́⏑⏑–⏑–́⏑⏑–⏑–⏓

Στρ. α΄.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·
εἰ δ᾽ ἄεθλα γαρύεν
ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
μηκέθ᾽ ἁλίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἁμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον ἐρή-
μας δι᾽ αἰθέρος·
μηδ᾽ Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν·
ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται
σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ᾽, ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους
μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν,

Diversitas scripturae Heynianae.

v. 6. *φαεινὸν* — v. 10. *ἱκόμενοι*

Annotatio critica.

Ol. I. Inscriptio: Thomas Magister in Vita Pindari p. 5. Boeckh.: *Ὁ ἐπινίκιος προτέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πινδαρικὰ διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον καὶ τὰ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἤλιδι ἠγωνίσατο.*

v. 3. [De forma infinitivi rariore *γαρύεν* explicat Boeckhius Metr. Pind III, 18. p. 293. et de Crisi carminum Pindar. §. 20. p. 54. SCH.]

v. 10. Pars librorum *ἱκόμενοι*, quod corruptum. Meliores libri *ἱκομένοις*, quod Herrmannus probat et ad *σοφοῖς* refert latens in *σοφῶν μητίεσσι*. Durum hoc Boeckhio visum, etiam mihi minime elegans videtur, praesertim quum ex mea interpretatione appareat *σοφῶν μητίεσσι* non esse pro simplici *σοφοῖς* dictum, sed *μητίεσσι* necessario additum. Quodsi noluit poeta *ἀμφιβάλλεται σοφοῖς*, nec participium huc referre bene potuit, qua est admirabili peritia dicendi. (Omnino non amat artificiosiores constructiones Pindarus. DISS. MS.) Probamus igitur *ἱκομένους* ex libris plurimis a Boeckhio repositum, quod olim etiam Hermannus postulabat. [Dativum etiamnunc praefert Hermannus Opusc. VI. p. 34., qui et a libris commendatior sit et ut exquisitior placeat. Quum vel Homericus sermo ferat *ψυχὴ Τειρεσίαο, χρύσεον σκῆπτρον ἔχων*, apud Pindarum talem structuram non esse duram. SCH.]

v. 12. [Legebatur *πολυμάλῳ*. Quam formam ut in Aeolico carmine tuebatur cum Hermanno de Dialecto Pindari Opusc. I. p. 266. Boeckhius Nott. critt. Olymp. VI, 100. Sed quum Pindarus ubique *μῆλα* dicat et in compositis *μηλοδόκος*, *μηλοβότας*, vulgarem formam reduci oportuit cum Ahrente de Dial. Dor. Verendum enim fuit, ne quis *πολύμαλον* *pomosam* audiret. Do-

'Αντ. α'.

θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει σκᾶπτον ἐν πολυμήλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν·
ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
οἷα παίζομεν φίλαν
ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ
φόρμιγγα πασσάλου
λάμβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενίκου χάρις
νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν,
ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο δέμας
ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν,

'Επ. α'.

Συρακόσιον ἱπποχάρμαν βασιλῆα. λάμπει δέ οἱ
κλέος

v. 12. πολυμάλῳ

rienses ῆ in compositis servasse docet vel nomen Corinthii Εὐμήλου. SCH.]

v. 23. [Scholia vetera: Ἔνιοι ἀναγινώσκουσι παροξύνοντες τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν τῶν Συρακουσίων καὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἱπποχάρμαν περισπῶσιν, ἵν' ᾖ, τῶν Συρακουσίων ἱπποχαρμῶν. τὸν γὰρ Ἱέρωνα οὐκ εἶναι Συρακούσιον, ὅτε ἐνίκα· κτίσαντα γὰρ αὐτὸν τὴν Κατάνην καὶ προσαγορεύσαντα Αἴτναν ἀπ' αὐτῆς Αἰτναῖον λέγουσιν αὐτόν. εὐήθεις φησὶ Δίδυμος τούτους· τότε γὰρ ὁ Ἱέρων ἦν Συρακούσιος, καὶ οὐδὲ ἦν Αἰτναῖος, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἀξιοπίστως Αἰτναῖον ὄντα Συρακούσιον ὀνομάζεσθαι. Istam grammaticorum quorundam hariolationem vel potius diversam ἀρχαίας σημασίας interpretationem commendat Kayserus Lectt. Pindaricc. p. 2., quum nusquam a Pindaro βασιλεύς similiaque vocabula iungantur cum adiectivo possessivo, sed ubique addatur genitivus pluralis nominis gentilicii, ut Pyth. I, 73. Ol. IX, 36. Pyth. IX, 14. Praeterea consentaneum esse, ut post laudem Hieronis ipsius aliquid addatur in commendationem civium, ut Pyth. II, 2. Quare reliquas epodos a metricis ad normam semel ascitam correctas opinatur; altera probat ἄπορον cum codicibus plurimis; in tertia proponit ὁ μέγας δ' ὧδε κίνδυνος, putide; in quarta pro σὺν ἅρματι θοῷ ludit σὺν ἅρματι κραιπνῷ. Sed quum haec audacia neque in codicibus neque in Scholiis praesidium habeat, illa offensio, quod hoc uno loco adiectivum voci βασιλεύς additum sit, non eam vim habet, ut vulgarem scripturam deseramus, praesertim rhythmo obnitente. Adiectivum genitivi potestatem habet. Bergkius Συρακόσιον ἱπποχαρμᾶν scripsit, ut apud Homerum Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου. At id ab illo dissidet. SCH.]

ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικίᾳ·
τοῦ μεγασθενὴς ἐράσσατο γαιάοχος
Ποσειδᾶν, ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθὼ
ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον.
ἦ θαυματὰ πολλά, καί πού τι καὶ βροτῶν φάτιν
ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον
δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Στρ. β'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέροισα τιμὰν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
ἔμμεναι τοπολλάκις·
ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι
μάρτυρες σοφώτατοι.
ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά·
μείων γὰρ αἰτία.
υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων φθέγξομαι,

v. 24. *παρ' εὐάνορι* — v. 28. *θαύματα* — Ibid. *βροτῶν φρένας ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ*

---

v. 24. [*ἐν εὐάνορι* Boeckhius ex Scholiis et aliquot codicibus. Vulgata *παρ' εὐάνορι* profecta erat a metricis, quum *ἐν* in libris antiquis, ut Par. A. Pal. C. Vat., excidisset. Ibidem testantur Scholia *γράφεσθαι καὶ ἐποικίᾳ*. Id tuetur Hermannus Opusc. VI, p. 52. *Ἀποικίᾳ* enim ingerere Lydiae patriae memoriam praeter necessitatem, *ἐποικίᾳ* monstrare locum, quem cum suis occuparit Pelops. De quo discrimine utriusque vocabuli videndus Kruegerus in Dionysii Historiogr. p. 101. SCH.]

v. 28. [*θαύματα* per imprudentiam in editionem priorem irrepserat; *θαυματά* praeter Scholia vetera agnoscunt grammatici. Vide de hac et similibus formis Lobeckium in Soph. Ai. 704. p. 325 seqq. SCH.] — Pro lectione multorum librorum *βροτῶν φρένας* meliores habent *βροτῶν φάτις*, quod praefert Hermannus. Voluisse ait poetam: *καί πού τι καὶ βροτῶν φάτις ἐξαπατᾷ*, nunc ad *φάτις* per appositionem adiectis verbis *ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις μῦθοι*, his accommodatum verbum *ἐξαπατῶντι*. — Ego cum Boeckhio *φάτιν* probo, quod nonnulli veterum noverunt, ut est in Scholiis. Ac vere notavit Boeckh. *βροτῶν φάτιν* esse famam, vulgarem opinionem et traditionem hominum, a qua distinguantur *μῦθοι* a poetis exornati. Vide eius Explicationes ad hunc locum et quae disputat de Crisi Pindar. paragr. 26. p. 66. [Scholia: *ἔνιοι φάτιν, ἀντὶ τοῦ τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων ἀπατῶσιν οἱ ψευδεῖς λόγοι.* Hermannus tamen Opusc. VI, p. 35. in sententia sua perstat; iure suo, opinor. SCH.]

v. 37 seq. *τὸν εὐνομώτατον ἐς ἔρανον* ex plurimis libris resti-

ὁπότ᾽ ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον
ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,
ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
τότ᾽ Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι

Ἀντ. β΄.

δαμέντα φρένας ἱμέρῳ χρυσέαισιν ἀν᾽ ἵπποις
ὕπατον εὐρυτίμου ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι,
ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τωὔτ᾽ ἐπὶ χρέος.
ὡς δ᾽ ἄφαντος ἔπελες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι φῶτες ἄγαγον·
ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων,
ὕδατος ὅτι τε πυρὶ ζέοισαν ἀμφ᾽ ἀκμὰν
μαχαίρᾳ τάμον κάτα μέλη,
τραπέζαισί τ᾽ ἀμφὶ δεύματα κρεῶν
σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

v. 37 seq. πατὴρ ἐς εὐνομ. ἔρανον — v. 41. χρυσέαισί τ᾽ ἀν᾽ — v. 49. κατὰ μέλη, — v. 50. δεύτατα

---

tutum cum Hermanno, qui hunc articuli usum ostendit non abhorrere a Pindari consuetodine. [Nunc Hermannus l. c. ἐς εὐνομώτατον ἔρανον ἐς φίλαν τε Σίπυλον aut ἐς εὐνομώτατον τὸν ἔρανον reponendum iudicat, quum libri non interpolati ἐς εὐνομώτατον ἔρανον praebeant. Fallitur vir summus. Boeckhii scriptura ex optimis codicibus fluxit, ut Pal. C. SCH.]

v. 41. [Vulgata χρυσέαισί τ᾽ ἀν᾽ ἵπποις ab E. Schmidio invecta a codicibus non firmatur: nisi quod unus alterve χρυσέαισι κἀν ἵπποις prave offert. Infinitivus μεταβᾶσαι pendet ex participio δαμέντα φρένας ἱμέρῳ, *qui amore eius ita exarsisset, ut — eveheret.* SCH.]

v. 49. [Vulgatum κατά correxit Hermannus coll. Il. *B*, 699. ἔχεν κάτα. Bergkius ὅτι σε — κατὰ μέλη coniectat. SCH.]

v. 50. Boeckhius ex Parisino primo, sex saeculorum libro, in quo ἀμφιδεύματα est, et Venetorum septimo δεύματα reposuit. Quam lectionem defendi in Commentario. [Δεύματα, quod Scholiastas quosdam legisse Boeckhius non recte conclusit ex interpretatione: ἢ τὰ ἔσχατα ἢ τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι, defendit idem de Crisi §. 38. p. 110.; ad alteram scripturam δεύτατα redit Hermannus l. c. p. 56. *extremitates* significari arbitratus. At eam vim nec δεύτατα habere potest et κρεῶν mire esset additum. Scholiasta ille aut δεύτατα in eum sensum detorsit aut δευτὰ τὰ legit, quod Boissonadius scripsit. Igitur quum Athenaeus quoque XIV, 641. C. δεύτατα explicare tentaverit — codices ibi ἀμφι δευρα, ἀμφίδευρα — eam unam scripturam videntur veteres habuisse. SCH.]

Ἐπ. β'.

ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν.
ἀφίσταμαι.
ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρος.
εἰ δὲ δή τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ
ἐτίμασαν, ἦν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρῳ δ' ἕλεν
ἄταν ὑπέροπλον, ἅν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμασε καρ-
τερὸν αὐτῷ λίθον,
τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν εὐφροσύνας
ἀλᾶται.

Στρ. γ'.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,
μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις
ἁλίκεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε
δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
ἔθεσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λαθέμεν
ἔρδων, ἁμαρτάνει.
τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν ἀθάνατοί οἱ πάλιν
μετὰ τὸ ταχύποτμον αὖτις ἀνέρων ἔθνος.
πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν

v. 53. *κακαγόρως.* — v. 57. *τάν οἱ* — v. 60. *τέταρτον, πόνον* — v. 64. *θέσσαν* et *λασέμεν* — v. 66. *αὖθις*

---

v. 52. [Vetustiorum librorum lectio *ἄπορον* metrum pervertit. Utramque lectionem norunt libri Athenaei; vide Dindorfium. SCH.]

v. 53. [Plerosque libros invasit forma durioris Dorismi *κακαγόρως* a Pindari dialecto aliena; vid. Hermanni Opusc. I, p. 266 seq. De forma recepta, quam Scholia quoque offerunt, exponit Boeckh. de Crisi §. 27. p. 72., 19. p. 51. SCH.]

v. 64. [Mira forma *θέσσαν* atque barbara. Duplicatum enim *σ* non magis videtur rationem habere, quam si quis comminiscatur *δόσσαν*. Sed neque *θῆκαν* dedit poeta vel propter praegressum *δῶκεν* et subsequens *προῆκαν*. Ex Boeckhii libris nihil annotatum, sed Ald. et Pal. C. *ἔθεσαν* habent, Bodleiani tres et Gotting. et Mosc. B., quos inspexi, *θέσαν*; vulgata fluxit ex Romana. Illa vulgaris forma glossematis indicium habet. Puto poetam dedisse *κτίσσαν*. Eo verbo Aeschylus saepissime usus est *patrandi*, *faciendi*, *reddendi* potestate, velut Perss. 281: *πολλὰς Περσίδων ἔκτισαν εὔνιδας ἠδ' ἀνάνδρους*. Choeph. 1056: *ἐλεύθερόν σε τῶνδε*

λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Ἀντ. γ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔδοξον Ἱπποδάμειαν
σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἐλθὼν πολιᾶς ἁλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ
ἄπυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
πὰρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
τῷ μὲν εἶπε· Φίλια δῶρα Κυπρίας ἄγ' εἴ τι, Ποσείδαον, ἐς χάριν
τέλλεται, πέδασον ἔγχος Οἰνομάου χάλκεον,
ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων
ἐς Ἆλιν, κράτει δὲ πέλασον.
ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ἐπ. γ'.

θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει.
θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα, τί κέ τις ἀνώνυμον
γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι μάταν,

v. 74. ποσὶ — v. 79. τρεῖς γε

πημάτων κτίσει. Eum. 17: τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα. coll. 684. Suppl. 134. 628. Hesychius κτίσω, ποιήσω. Adde Soph. Trach. 894. Pindarus ipse Ol. XIII, 83. κτίσιν dicit pro πρᾶγμα. Interim ἔθεσαν servavi. — Ibid. λασέμεν libri interpolati. SCH.]

v. 66. [Αὖτις Boeckhius ubique scripsit. H. l. αὖθις libri paene omues. SCH.]

v. 74. [πὰρ ποδί Boeckhius ex libris optimis, coll. Nem. IV, 54. VI, 57. Hesychius Παρὰ ποδί, παρὰ τοῖς ποσίν. Sic alias Pindarus πρὸ ποδός, ἐκ ποδός. SCH.]

v. 79. [τρεῖς τε καὶ δέκ' Scholia cum parte codicum. Vide Commentar. et Boeckh. de Crisi §. 41. p. 126. SCH.]

v. 80. [ἐρῶντας deteriorum librorum est. Optimos obsedit μνηστῆρας vel μναστῆρας interpretatio. Vide Boeckh. de Crisi §. 25. p. 63. Apud Philostratum Imagg. I, 30. p. 807. plerique libri habeut: κτείνων τῆς Ἱπποδαμείας ἐρῶντας (alii μνηστῆρας) φρονεῖ τοῖς τούτων ἀκροθινίοις. SCH.]

v. 82. [τά κέ τις Vratisl. A. cum Gregorio Corinth. p. 94., qui τά idem esse quod τί docens mirifice hallucinatur. SCH.]

ἁπάντων καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος
ἄεθλος
ὑποκείσεται· τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
ὥς ἔννεπεν· οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ὦν ἔπεσι. τὸν
μὲν ἀγάλλων θεὸς
ἔδωκεν δίφρον τε χρύσεον πτεροῖσίν τ' ἀκάμαντας
ἵππους.

Στρ. δ'.

ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνευνον·
τέκε τε λαγέτας ἓξ ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείς,
τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ.
τὸ δὲ κλέος
τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις
Πέλοπος, ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται
ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

Ἀντ. δ'.

ἀέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν
ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι

v. 84. *οὑτοσὶ ἀθλός γ'* — v. 86. *ἔπεσσι.* — v. 87. *δίφρον χρύσεον ἐν πτεροῖσιν* — v. 89. *τέκε δὲ* — v. 99. *ἀεὶ*

---

v. 84. [Pessima vulgata *οὑτοσί γ' ἆθλος* correcta ex libris plurimis. Nam nec *οὑτοσί* nec *ἆθλος* Pindari est; vide Boeckh. de Crisi §. 36. p. 107. SCH.]

v. 87. [Vulgata *δίφρον χρύσεον ἐν πτεροῖσιν* orta a metricis, qui *χρύσεον* correpta prima non concoquerent; vide Boeckh. de Crisi §. 28. p. 75. SCH.]

v. 89. [Optimi *ἅ τέκε* contra metrum, alii *τέκε δέ*. Mox *μεμαότας* libri boni et multi cum Scholiis veteribus, quod Boeckhio ex Homero importatum, mihi Pindaro reddendum videtur. Est qui *τεθαλότας* malit. SCH.]

v. 99. [Formam Doricam *ἐσλός* Boeckhius ubique apud Pindarum restituit, plerumque ab optimis testibus mutuatus. Hoc tamen loco vulgaris forma est in libris omnibus; sed primum carmen grammaticorum est mutationes prae ceteris expertum. Hermannus Opusc. I, p. 251. formam *ἐσλός* a grammaticis illatam censebat. SCH.]

κεῖνον ἱππίῳ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
χρή· πέποιθα δὲ ξένον
μή τιν' ἀμφότερα καλῶν τε ἴδριν ἄλλον ἢ δύναμιν κυριώτερον
τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖσι μήδεται
ἔχων τοῦτο κᾶδος, Ἱέρων,
μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

Ἐπ. δ'.

σὺν ἅρματι θοῷ κλεΐξειν, ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων,
παρ' εὐδείελον ἐλθὼν Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν
Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει·
ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι. τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται
βασιλεῦσι. μηκέτι πάπταινε πόρσιον.
εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ τε τοσσάδε νικαφόροις
ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐόντα παντᾷ.

v. 101. ἱππικῷ — v. 107. κῆδος

---

v. 101. [Libri meliores ἱππείῳ, interpolati ἱππικῷ. Correxit Hermannus. SCH.]

v. 104. Pro lectione ἄλλον ἤ, etiam Boeckhio suspecta de Crisi Pindar. p. 63., quum multi libri hnbeant ἅμα καί, eximie placet Hermanni emendatio: ἀλλὰ καί, omnes loci difficultates tollens. Confundi ἀλλά et ἅμα propter similitudinem literarum *M* et *ΛΛ* saepe notatum; cf. Wessel. ad Diod. XV, 79. Bast. Comment. Palaeogr. p. 724. Schaef. ad Apollon. Rhod. Schol. III, 281. p. 236. Iacobs. in Wolfii Analect. V. III. p. 38. Improbavit tamen hanc emendationem Handius de Particulis Graecis I. p. 10., propterea quod sine exemplo sit ἀλλὰ καί post τέ, ipso vertens: *Alium item honestarum rerum peritum quam potentia praestantiorem*, quod non intelligo. Verum ut hic Pindnrus post ἀμφότερα dicit τὲ — ἀλλὰ καί, similiter Pyth. IV, 80. post ἀμφότερον est τὲ — δέ. [Bergkius καλῶν τε μᾶλλον ἴδριν, coll. Ol. II, 93. SCH.]

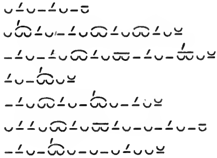
v. 107. [Libri boni κῆδος: unde Fachsius κῦδος, coll. Ol. II, 40. Longe tamen praestat vulgata. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Β΄.

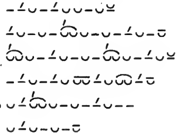
ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

Epodi.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, Στρ. α'.
τίνα θεόν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
ἤτοι Πίσα μὲν Διός· Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρα-
κλέης
ἀκρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας ἕνεκα νικαφόρου
γεγωνητέον, ὄπι δίκαιον ξένων, ἔρεισμ' Ἀκράγαν-
τος,
εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν·

καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ Ἀντ. α'.
ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
ὀφθαλμός, αἰὼν τ' ἔφεπε μόρσιμος, πλοῦτόν τε
καὶ χάριν ἄγων
γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἕδος Ὀλύμπου νέμων
ἀέθλων τε κορυφὰν πόρον τ' Ἀλφεοῦ, ἰανθεὶς
ἀοιδαῖς
εὔφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον

λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων Ἐπ. α'.
ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἂν
χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος·
λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει
παλίγκοτον δαμασθέν,

v. 6. γεγωνητέον ὀπί, δίκαιον ξένον,

Ol. II. v. 6. [Vulgatam praeeunte Hermanno, qui olim Opusc. I, p. 248. aliter tentaverat, emendavit Boeckhius, quem vide de Crisi §. 11. p. 27. Male Kayserus Lectt. Pind. p. 6. γεγωνητέον ἐν ὀπί, δίκαιον ξένον. SCH.]

v. 10. Hermannus: Metro consuletur, si alia paulo, sed non deteriore sententia articulum addideris: ὁ πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς. Meo iudicio deterior haec sententia, frigens magnopere, quum ad generale dictum revocetur quod narrationis formam habere debet.

ὅταν θεοῦ Μοῖρα πέμπῃ Στρ. β'.
ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἳ μεγάλα, πένθος δ'
ἐπίτνει βαρὺ
κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις ἀποθανοῖσα βρόμῳ
κεραυνοῦ τανυέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ δέ μιν Παλ-
λὰς αἰεὶ
καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα, φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφό-
ρος.

λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ Ἀντ. β'.
μετὰ κόραισι Νηρῆος ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον. ἤτοι βρο-
τῶν γε κέκριται
πεῖρας οὔ τι θανάτου,
οὐδ' ἀσύχιμον ἁμέραν ὁπότε, παῖδ' ἁλίου,
ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν· ῥοαὶ δ' ἄλλοτ'
ἄλλαι
εὐθυμιᾶν τε μετὰ καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρώϊον Ἐπ. β'.

v. 23. δὲ πιτνεῖ — v. 30. abest γε.

---

v. 23. Pro ἐπίτνει malim ἔπιτνεν, quum imperfectum alienum videatur. Hermannus quod proposuit ἔπιτνε, iure credo improbatum Boeckhio, qui creticum notat hic aptissimum. Ceterum vide de h. v. Buttmannum Gr. Gr. ampl. T. II. p. 218. p. 279. Lobeck. [Libri δὲ πιτνεῖ, quod cum Mingarello correxit Boeckhius. Imperfectum vero rei aptissimum; cf. v. 9. SCH.]

v. 29. [Post hunc versum libri plerique omnes inculcant φιλέοντι δὲ Μοῖσαι. Iam Aristophanes Byzantius τὸ κῶλον τοῦτο ἀθετεῖ· περιττεύειν γὰρ αὐτό φησι πρὸς ἀντιστρόφους. Sustulit Triclinius; vide Boeckh. de Crisi §. 22. p. 56. SCH.]

v. 30. [γε ex optimis libris accedere iussit Boeckhius. Creticum bis admisit poeta in hac sede, stropha α' et β'. SCH.]

v. 41. [Legebatur Ἐριννύς. Quam reposui scripturam veram esse evicit Hermannus Praef. Soph. Antig. ed. 3. p. XIX seq. Sic ἐλινύειν Nem. V, 1., ubi vide notata. SCH.]

v. 42. [Vulgata formam habet Homericam. Correxit Boeckhius ex fide aliquot codicum. SCH.]

v. 43. [Libri optimi ἐριπέντι, satis illud contestatum auctoritate Apollonii de Syntaxi III. p. 270, 30. Bekker. et Scholiastae Ven. A. et Victoriani Il. Π, 342., qui ipsa verba ἐριπέντι Πολυνείκει apponit. Vide praeter Boeckhium de Crisi §. 38. p. 113.

τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον, θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
ἐξ οὗπερ ἔκτεινε Λᾶον μόριμος υἱὸς
συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν
παλαίφατον τέλεσσεν.

ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐρινὺς Στρ. γ'.
ἔπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον·
λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνείκει, νέοις
ἐν ἀέθλοις
ἐν μάχαις τε πολέμου
τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις·
ὅθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν πρέπει τὸν Αἰνησι-
δάμου
ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς Ἀντ. γ'.
γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν
Ἰσθμοῖ τε κοιναὶ Χάριτες ἄνθεα τεθρίππων δυω-
δεκαδρόμων
ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν
πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυςφρονᾶν.

v. 38. *Λάϊον* — v. 41. *Ἐριννὺς* — v. 42. *πέφνεν ἑοῖ* — v. 43. *ἐριπόντι* — v. 52. *δυςφρόνων*.

Buttmannum Gramm. ampl. II. p. 176. Lobeck. Recentiores substituerunt formam Homericam. SCH.]

v. 46. *ἔχοντι* ex libris recepit Boeckh. plena interpunctione ad *ῥίζαν* apposita. Ego defendo hoc in Excursu de Asyndeto. Hermannus praefert *ἔχουσι* [quod est in margiue codicum aliquot, puta ad explicandam formam Doricam]; esse hunc dativum, cum verbis *τὸν Αἰνησιδάμου ἐγκωμίων τυγχανέμεν* construendum hoc modo: *Πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου αὐτοῖς ὅθεν σπέρματος ῥίζαν ἔχουσιν ἐγκωμίων τυγχάνειν.* [Ego cum Hermanno Opusc. VI, p. 18. Schmidii eximiam correctionem inertissimae vulgatae, licet satis vetustae, praetuli, quum praesertim in Pal. C. vulgatae *ᾱ* suprapositum sit. Similiter *ἔχοντι* videtur iam Aristarchus intellexisse; vide Boeckhium de Crisi §. 38. p. 112. SCH.]

v. 52. [Legebatur *δυςφρόνων*. Correxit G. Dindorfius in Zimmermanni Diar. philol. 1836, 1. p. 11. Scholia *δυσκόλων φροντίδων* circumloquuntur vel *λῦσιν ποιεῖ τῆς ἀφροσύνης*. Codices partim vulgatam praestant, partim *δυςφορῶν*, *δυςφοράν*, *δυςφροσύναν*. Eodem substantivo usus est Hesiodus Theog. 102: *Αἶψ' ὅγε δυςφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων Μέμνηται.* Rursus v. 528. *ἐλύσατο δυςφροσυνάων*. Et Hesychio teste *Εὐφρόνη νὺξ καὶ εὐφροσύνη*. SCH.]

ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν
τε καὶ τῶν
καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν,
ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτήτυμον — Ἐπ. γ΄.
ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ᾽ αὐτίκ᾽ ἀπάλαμνοι
φρένες
ποινὰς ἔτισαν, τὰ δ᾽ ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
ἀλιτρὰ κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾷ
λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.

ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεί, — Στρ. δ΄.
ἴσα δ᾽ ἐν ἁμέραις ἅλιον ἔχοντες ἀπονέστερον
ἐσλοὶ δεδόρκαντι βίον, οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν
χερὸς ἀκμᾷ
οὐδὲ πόντιον ὕδωρ

v. 55. *ἀλαθινὸν* pro *ἐτήτυμον*. — v. 56. *εἰ δέ μιν ἔχει τις*. — v. 63. *ἐσλοὶ νέμονται βίοτον*, et ibid. *ταράσσοντες ἀλκᾷ χερῶν*,

---

v. 55. [Libri optimi *ἐτυμώτατον*, pauci *ἔτυμον*, unus *ἐτυμώτερον*. Recentiorum coniectura *ἀλαθινόν* obtrudit Pindaro formam non usitatam, Alexandrinis inter poetas relinquendam. Vide Boeckh. de Crisi §. 25. p. 64. SCH.]

v. 56. *εἰ δέ μιν ἔχων τις*, optima non interpolatorum librorum lectio: *ἔχει* a grammaticis coniectatum est. Boeckhius de coniectura: *εἴ γέ μιν ἔχων τις*. Defendit id de Crisi Pind. p. 116. Hermannus, ceterum *εἰ δέ μιν ἔχων τις* probans, anacoluthon statuit audacissimum, caeco fervore a poeta admissum. Volebat Pindarus dicere, ait: Si quis opes virtute temperatas possidens sortem intuetur eorum, qui propter bene facta diis cari sunt, is ita utitur divitiis, ut hic Thero. Sed delatus ad descriptionem illius beatorum sortis, pro apodosi, quae sequi debebat, aliam liberius conformatam substituit v. 89: *ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον*, et quae sequuntur. Ego cur et haec improbem et Boeckhii emendationem, satis patebit e commentario. [Mira excogitavit Kayserus Lectt. Pind. p. 7. Mihi lenissima correctione adhibita loco iam Aristarchi aetate vitiato perspicuitas conciliari posse simulque explicationum videntur ambages vitari. Scribe *ἓν δέ μιν ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον*. Hoc dicit poeta: Divitiae virtute ornatae multarum habent rerum opportunitatem, *simul autem* qui eas habet scit seqq. Illud *ἓν δέ* redit statim Ol. VII, 5. SCH.]

v. 61 seq. [Libri meliores *ἴσαις δὲ νύκτεσσιν* et *ἴσαις δ᾽ ἐν ἁ.*, unde Boeckhius olim dubitanter *ἴσον ἐν ἁμέραις*. SCH.]

v. 63. *δεδόρκαντι βίον*. Sic Hermannus de coniectura [cui maxime favet cod. Pal. C. scriptura *ἐσθλοὶ δέρκονται* (δὲ superscr.).] Pro vul-

κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίοις
θεῶν, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρυν νέ-
μονται
αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον.

ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐστρὶς 'Αντ. δ'.
ἑκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν·
ἔνθα μακάρων
νᾶσος ὠκεανίδες
αὖραι περιπνέοισιν, ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
τὰ μὲν χερσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ δ'
ἄλλα φέρβει,
ὅρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλὰς

βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς 'Ραδαμάνθυος, 'Επ. δ'.
ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,

v. 71. νᾶσον — v. 72. περιπνέουσιν, — v. 74. καὶ στεφάνοις

---

gata lectione νέμονται βίοτον optimi libri δέρκονται habent, unde Wüstemannus coniecit δέκονται, Geelius nuper δρέπονται in Bibliotheca Crit. Nov. Vol. II. p. 58. Utraque coniectura displicet, quum vel sic nimis simile sit statim sequens νέμονται. At δέρκεσθαι βίον ἀπονέστερον, facilem felicemque vitam videre, eleganter dictum est et suaviter post ἅλιον ἔχοντες. Geelius, si teneatur δεδόρκαντι, certe iungere malit ἅλιον δεδόρκαντι et βίον ἔχοντες coll. Ol. 1, 59., incommode mutata ratione membrorum, quum sic potior sententia et quae statim pluribus explicatur per participium adiiciatur, verbum finitum autem habeat altera, quae participium desiderat. Compositio ἅλιον ἔχειν non video cur ieiuna videatur viro optimo, quum ἶσον νύκτεσσιν, ἶσα δ' ἐν ἁμέραις adiectum sit. [Boeckh. de Crisi Pind. p. 109. Vulgatam ἀλκᾷ χερῶν ex imperiti metrici correctione profectam cum bonis libris emendavit Boeckhius. SCH.]

v. 71. [νᾶσος (margo cod. Gotting. ἀντὶ νήσους) libri meliores. Pauci νᾶσον. Ego νάσος scripsi cum Pal. C. et marg. Hafn., quod ratio exigit. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 30 seq.]

v. 74. [Quod e consensu librorum edebatur στεφάνοις Boeckhius ineptum iudicavit, quum nec ὅρμοι differant a στεφάνοις et capitum imprimis mentio desideretur. Quare ex Scholiis eruit κεφαλάς. Contra quum Hermannus στεφάνας — στεφάνη enim est ea pars capitis, cui corona imponitur, — scribendum praecepisset, nisi forte στεφάνους eodem intellectu usitatum fuerit, Boeckhius suam scripturam vindicare studuit Expll. h. l. p. 131 seq. Non male Karstenius κροτάφους coniecit. SCH.]

v. 76. [Pro v. Κρόνος grammatici Alexandrini legerunt id quod vetustiores libros occupavit γῆς, cuius expediendae causa

πόσις ὁ πάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ
λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τρῴας Στρ. ε'.
ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα, Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν,
Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος
ὠκέα βέλη
ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τοπὰν ἑρμηνέων
χατίζει. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· μαθόντες δὲ
λάβροι
παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρύετον

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον. Ἀντ. ε'.
ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμέ, τίνα βάλ-
λομεν

v. 81. Τροίας — v. 85. τὸ πὰν — v. 87. γαρυέμεν

Aristarchus sequentia sic videtur conformasse: πόσις ὁ παῖς ὧν Ῥέας. Inficete, iudice Boeckhio. Inficetius Kayserus Lectt. p. 9. ὅν γε παῖς ἔχει Γᾶς. Ibidem ἑτοῖμον signavit Boeckhius, ut ubique. Herodianus περὶ μον. λέξ. p. 33, 8: Οὐδὲν εἰς μος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ οι διφθόγγῳ παραληγόμενον προπερισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἕτοιμος. καὶ τοῦτο δὲ παρ' Ἀττικοῖς τοῖς νεωτέροις φασὶ προπαροξύνεσθαι. Vide Goettlingii doctrinam accent. p. 302. Ahrentem de Dial. Dor. p. 35. SCH.]

v. 81. [Τρῴας Boeckhius, ut Τρωΐαθεν, Τρῴανδε, cum vetustis testibus reposuit et reliquis locis. Vide de Crisi p. 53. Eustathius Prooem. Commentar. Pindar. p. 13. edit. meae: Ἀσύνηθες καὶ τὸ τὴν Τροίαν Τρωΐαν Πινδαρικῶς λέγεσθαι, κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης, καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἐπίῤῥημα Τρωΐαθεν. SCH.]

v. 85. [Libri optimi φωνάεντα; vide Boeckh. de Crisi p. 88. Eustathius l. c. p. 2. et grammaticus Crameri Ann. Paris. III, p. 242, 25. φωνεῦντα, quod tamen participium adiectivo posthabendum. Ibidem τοπάν scripsit Boeckhius, ut τολοιπόν, τονῦν, τοπαράπαν. Nam solitarium πᾶν apud Pindarum non videtur corripi potuisse; vide de mensura vocis Boeckhium de Crisi p. 81 seqq. De tono, nam Boeckhius τόπαν voluerat, admonuit Reisigius Enarr. Oed. Col. p. CC. SCH.]

v. 87. [γαρυέμεν iam ante Dawesium Miscell. Critt. p. 52. veteres quidam grammatici de divinatione reposuerant. Vide Commentar. SCH.]

ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρενὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς ἱέντες; ἐπί τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις·
αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν γε ἐτέων πόλιν φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονέστερόν τε χέρα

Θήρωνος. ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος Ἐπ. ε'.
οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
τὸ λαλαγῆσαι ἐθέλων κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς
ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν,
τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

v. 97. θέλων et ibid. ἐσθλῶν κακοῖς

v. 91. [Pauciores libri Ἀκράγαντα, quod deterius. SCH.]
v. 92. [αὐδάσομεν codex Lips. m. pr., quod olim defendebat Boeckhius, qui αὐδᾶν verbi formam mediam in usu fuisse negaret. Alterum reduxit de Crisi p. 126. Tu vide Ellendt. Lex. Soph. I. p. 255 seq. SCH.]
v. 95. [Libri boni cum Scholiis veteribus ἀλλ' αἶνον ἐπέβα, unde Mingarellus αἶνον δ' ἐπέβα. SCH.]
v. 97. [καλοῖς ex Scholiis veteribus et paucis libris revocatum. Ibidem ante Aristarchum vitiose κρύφιον. SCH.]
v. 99. [De forma ἐκεῖνος, quae praeter h. l. exstat Threnor. fr. 8, 1., disserit Boeckhius de Crisi p. 117. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Γʹ.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΕΙΣ ΘΕΟΞΕΝΙΑ.

Strophae.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Epodi.

–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Στρ. αʹ.

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἁδεῖν καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένᾳ
κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων εὔχομαι,
Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων
ἵππων ἄωτον. Μοῖσα δ' οὕτω τοι παρέστα μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

v. 4. *οὕτω ποι*

Ol. III. v. 1. [Spiritu leni Boeckhius signavit *ἀδεῖν*, quod testibus veteribus grammaticis est Aeoleusium. Vide Nott. Critt. ad Pyth. II, 96. SCH.]

v. 4. [Boeckhius quum antea *Μοῖσα, δ' οὕτω τοι παρίστα* ex uno codice et Scholiis scripsisset, sed, si vocativum voluisset

'Αντ. α'.

ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν ζευχθέντες ἔπι-
στέφανοι
πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοὰν αὐλῶν, ἐπέων
τε θέσιν
Αἰνησιδάμου παιδὶ συμμῖξαι πρεπόντως, ἅ τε Πίσα
με γεγωνεῖν· τᾶς ἄπο
θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί,

'Επ. α'.

ᾧ τινι, κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας,
ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας, γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ
ὑψόθεν
ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας·
τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρυωνιά-
δας,
μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἄθλων,

Στρ. β'.

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα
λόγῳ·
πιστὰ φρονέων Διὸς αἴτει πανδόκῳ-

v. 13. βάλοι — v. 16. θεράποντα. ὅγε

poeta Μοῖσα, οὕτω δέ dicendum fuisse animadvertisset de Crisi §. 41. p. 126., postea ad Hermanni emendationem rediit. In qua τοι est ex Pal. C.; reliqui ποι. SCH.]

v. 10. [Et hic et v. 36., ut solet, libri fluctuant inter νίσσοντ', νείσσοντ', νίσοντ'. In Scholiis Victor. Il. Ξ, 410. νείσονται exstat. Videndus Spitznerus in Il. Ν, 186. Buttmann. Gramm. ampl. II. p. 249. Lobeck. SCH.]

v. 13. [βάλῃ ex libris pluribus Boeckhius. Optativus significaret carminibus indicari, quis reportasset victoriam. SCH.]

v. 16. [Turpissimo hiatu vulgo θεράποντα. ὅγε. Boeckhius ex Scholiis et libris optimis emendavit. SCH.]

v. 17. [Plurimi libri αἰτεῖ, pauci αἴτει vel ἔτει, h. e. ᾔτει; vide Comment. Varias loci interpolationes refutavit Boeckhius, quanquam asyndeton ne nunc quidem ferendum censet Hermannus Opuscc. VI. p. 18. Veteres quidem grammatici αἴτει a singulari voce αἶτος, quam ἄλσος, τέμενος, ἐνδιαίτημα explicant, repetebant; vide praeter Boeckhium de Crisi p. 67 seq. Eustathii Prooem. p. 10. Nunc Bergkius post λόγῳ commate distinguens cum Koenio Διὸς Ἄλτει dedit. SCH.]

ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στέ-
φανόν τ' ἀρετᾶν.
ἤδη γὰρ αὐτῷ, πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέντων, διχό-
μηνις ὅλον χρυσάρματος
ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

'Αντ. β'.

καὶ μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν καὶ πενταετη-
ρίδ' ἁμᾶ
θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς 'Αλφεοῦ·
ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος ἐν βάσσαις
Κρονίου Πέλοπος.
τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπα-
κουέμεν αὐγαῖς ἁλίου.
δὴ τότ' ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὥρμαιν'

'Επ. β'.

'Ιστρίαν νιν· ἔνθα Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ
δέξατ' ἐλθόντ' 'Αρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν καὶ πολυ-
γνάμπτων μυχῶν,
εὖτέ μιν ἀγγελίαις Εὐρυσθέος ἔντυ' ἀνάγκα πα-
τρόθεν

v. 18. ἀρετᾶς. — v. 23. ἔθαλλε — v. 24. ἔδοξε — v. 25. πόρευεν

v. 18. [ἀρετᾶν cum Scholiis libri optimi. In aliis quum ἀρετᾶς esset, hinc ἀρεταῖς natum est in aliis. SCH.]

v. 25 seq. [πόρευεν mala Heynii correctio. De apostropho ὥρμαιν', pro quo ὥρμα exspectes, dixit Boeckhius de Crisi p. 13. Versu seq. 'Ιστρίαν νιν paucorum est, sed optimorum librorum scriptura; errorem multorum librorum 'Ιστριανήν (unde 'Ιστριανάν elicuit Bergkius) satis vetustum arguunt Scholia. Eadem tertiam commemorant scripturam 'Ιστρία (h. e. ῎Αρτεμις) νιν Aristarchi, qui 'Ιστρία νιν ἔνθα cum sequentibus contorte iungebat. 'Ιστριανήν Boeckhius idcirco praelatum disputat probabiliter, ut syllaba brevis removeretur, quae tamen, quum liquidae facile geminentur, produci potuerit; vide de Crisi p. 102. Id tamen vitaturus Grashoffius in Zimmermanni Diar. philol. 1831. II. p. 708. 'Ιστρίαν ἴν coniecit. At quum ἴν, h. e. αὐτόν, αὐτήν, ab Hesychio Cypriis tribuatur, vide quae dixi olim ad Ibyc. Rheg. p. 103 seq., in Pindarum inferas incautius. De pronomine ἵ vel ἳ accuratissime Ellendtius Lex. Soph. I. p. 821 seqq. SCH.]

v. 30. [De forma epica ἱρός h. l. ex libris reposita dixit Boeckhius de Crisi p. 91 seq. Dindorfius Praef. poett. scenn. p. XIII seq. SCH.]

χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξονθ', ἅν ποτε
Ταΰγέτα
ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσία ἔγραψεν ἱράν.

Στρ. γ'.

τὰν μεθέπων ἴδε καὶ κείναν χθόνα πνοιᾶς ὄπιθεν
Βορέα
ψυχροῦ. τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθείς.
τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν δωδεκάγναμπτον περὶ
τέρμα δρόμου
ἵππων φυτεῦσαι. καί νυν ἐς ταύταν ἑορτὰν ἵλαος
ἀντιθέοισιν νίσσεται
σὺν βαθυζώνου διδύμνοις παισὶ Λήδας.

Ἀντ. γ'.

τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὔλυμπόνδ' ἰὼν θαητὸν ἀγῶνα
νέμειν
ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτου
διφρηλασίας. ἐμὲ δ' ὦν πὰρ θυμὸς ὀτρύνει φάμεν
Ἐμμενίδαις
Θήρωνί τ' ἐλθεῖν κῦδος, εὐίππων διδόντων Τυνδα-
ριδᾶν, ὅτι πλείσταισι βροτῶν
ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

v. 30. ἱεράν· — v. 31. κἀκείναν — v. 35. διδύμοις — v. 38. ὦν πα

v. 31. [Libri κἀκείναν vel κἀκείναν. Ad rationem Homerici textus nostri καὶ κείναν dedit Boeckhius, cui Thierschius Gramm. p. 351. obmovet Pindarum Homericum textum, qualis ante Aristarchum fuerit, ob oculos habuisse. Ibidem multi libri πνοιαῖς. SCH.]

v. 35. [Metro succurrit Boeckhius, quum pro vulgato διδύμοις alteram formam indicio aliquot codicum, qui διδύμμοις praebent, reposuit. Ut ἀπάλαμος et ἀπάλαμνος, νώνυμος et νώνυμνος. SCH.]

v. 38. [Vulgatam ὦν πα ex tribus codicibus correxit Boeckhius. Hesychius παροτρύνει· διεγείρει. Quo glossemate quum Scholia recentiora utantur, illa quoque παρ habuisse videntur. In Pal. C. glossa ad πᾶ (sic) est appicta ἀργόν, h. e. eam voculam παρέλκειν, παραπληρωματικὸν esse; idemque videntur Scholia vetera voluisse, quae πα habuisse in textu demonstrat πως in Vratislaviensibus. Cui ieiunum istud πα videbatur ex Isthm. V, 55. defendi posse, utriusque loci discrimen non reputavit. Neque eo loco certa lectio est. SCH.]

Ἐπ. γ'.

εὐσεβεῖ γνώμᾳ φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.
εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰ-
δοιέστατον,
νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων
ἅπτεται
οἴκοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν. τὸ πόρσω δ' ἐστὶ σο-
φοῖς ἄβατον
κἀσόφοις. οὔ μιν διώξω· κεινὸς εἴην.

v. 44. στηλᾶν — v. 45. οὐ μὴν

v. 44 seq. [σταλᾶν et v. 45. μιν ducta ex libris. Ibidem κεῖνος εἴην quosdam voluisse veteres ineptulos patet ex Scholiis. Vide Commentar. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Δ'.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩι

Α Π Η Ν Ηι.

Strophae.

⏑⏑–́⏑–́⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–⏑–⏓
⏑⏑–́⏑⏑––́⏑⏑–×⏑–́⏑⏑–⏑–⏓
––́⏑⏑––́⏑⏑––
––́–×––́⏑–⏑–⏑–́⏑⏑–
⏑–́⏑–⏑–⏓
––́⏑–́⏑⏑––́⏑–
×⏑–́⏑⏑–⏖⏑–́⏑⏑––́⏑–⏑⏒
––́⏑⏑––́⏑–
⏑⏑–́⏑–⏑–⏑–⏓

Epodi.

––́⏑⏑–⏑–⏓
–́⏑⏑–⏑––
⏑–́⏑–⏑–⏑–
––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏒
⏑–́⏑–́⏑⏑––́⏑–⏑⏖⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑–⏑
––́⏑⏑–⏑⏑–
⏑–́–́⏑–⏑–⏑–
⏑⏑–́⏑⏑–⏖⏑–́⏑⏑–
⏑–́⏑–⏒

Στρ.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς ἀκαμαντόποδος Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὧραι
ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς ἑλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν
ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.
ξείνων δ' εὖ πρασσόντων, ἔσαναν αὐτίκ' ἀγγελίαν
ποτὶ γλυκεῖαν ἐσλοί.
ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,
ἶπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀμβρίμου,
Οὐλυμπιονίκαν δέκευ
Χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον,

Ἀντ.

χρονιώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετᾶν. Ψαύμιος γὰρ ἵκει
ὀχέων, ὃς ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς Πισάτιδι κῦδος ὄρσαι
σπεύδει Καμαρίνᾳ. θεὸς εὔφρων
εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς· ἐπεί μιν αἰνέω μάλα μὲν
τροφαῖς ἑτοῖμον ἵππων,
χαίροντά τε ξενίαις πανδόκοις
καὶ πρὸς ἁσυχίαν φιλόπολιν καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.

v. 7. *ἠνεμόεσσαν* et *ὀβρίμου*, — v. 10. *ἥκει* — v. 15. *ξεινίαις*

Ol. IV. v. 7. [*ὀμβρίμου* tanquam formam vetustiorem ex compluribus libris reddidit Pindaro Boeckhius. Ex Homericis carminibus nunc expulsa patronum nacta est olim Hermannum de em. rat. gr. Gr. p. 20 seq., nuper Goettlingium in Hesiodi Theog. 140. SCH.]

v. 9. [*Χαρίτων θ' ἕκατι* optimi libri cum Scholiis, quae *τόν τε σύνδεσμον περιττὸν* esse volunt. Bergkius autem ita servavit, ut versu 8. *Οὐλυμπιονικᾶν* ederet. Paulo post formam antiquam et Homericam *ἵκειν* loco vulgaris *ἥκειν* Boeckhius ubique reposuit, non repugnante optima codicum familia. Vide et Buttmanni Gr. ampl. II. p. 205. Lobeck. SCH.]

v. 15. [*ξενίαις* ex paucis iisque optimis libris repositum pro vulg. *ξεινίαις*. Profectum id ab iis, qui *παῖ* in stropha corripi non intelligerent. SCH.]

οὐ ψεύδεϊ τέγξω λόγον·
διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος·

ἅπερ Κλυμένοιο παῖδα 'Επ.
Λαμνιάδων γυναικῶν
ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
χαλκέοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον
ἔειπεν Ὑψιπυλείᾳ μετὰ στέφανον ἰών·
Οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι·
χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσιν
πολιαὶ θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας
ἐοικότα χρόνον.

v. 22. *χαλκοῖσι* — v. 26. *νέοις ἀνδράσι πολιαί*, continuato versu.

---

v. 19. [*ἅπερ καὶ Κλυμένοιο* libri boni. Particula aut ex sequente *Κλ.* orta, aut ab interprete ascripta. Scholia vetera ignorant. SCH.]

v. 24. [*οὗτος ἐγώ· ταχυτᾶτι χεῖρες κτλ.* Scholia et quidam codices, non ita sanus homo Apollonius de pron. p. 332, C. Conf. Commentar. SCH.]

v. 26 seq. [Bergkius edidit *ἐν ἀνδράσι πολιαὶ* || *θαμάκι πὰρ τὸν ἁλικίας*. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Ε'.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩι

Α Π Η Ν Ηι.

Strophae.

x̲ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
x̲ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄⏑̄ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Epodi.

x̲ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓
x̲ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Στρ. α'.

Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκὺν
τῶν Οὐλυμπίᾳ, Ὠκεανοῦ θύγατερ, καρδίᾳ γελανεῖ
ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ Ψαύμιός τε δῶρα·

Ἀντ. α'.

ὃς τὰν σὰν πόλιν αὔξων, Καμάρινα, λαοτρόφον
βωμοὺς ἓξ διδύμους ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν με-
γίσταις
ὑπὸ βουθυσίαις ἀέθλων τε πεμπαμέροις ἁμίλλαις,

v. 4. *Καμαρίνα*, — v. 6. *πεμπταμέροις*

Ol. V. v. 4. [*Καμάρινα* ob metrum ad analogiam nominum *Αἴγινα*, *Μύρινα* rell. reposuit Boeckhius. Et sic Bekkerus edidit apud Herodotum VII, 154. In Choerobosci Orthographia Crameri Ann. Oxx. II. p. 227, 21. *Καμαρῖνα* exaratur. SCH.]

v. 6. [Legebatur *πεμπταμέροις*, quod aeque vitiosum atque *πεμπτώβολα*. Correxi. Scholia *πενθημέρους* vocant in interpretatione. SCH.]

Ἐπ. α'.

ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. τὶν δὲ κῦδος
ἁβρὸν
νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ ὃν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε
καὶ τὰν νέοικον ἕδραν.

Στρ. β'.

ἵκων δ' Οἰνομάου καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων
σταθμῶν, ὦ πολιάοχε Παλλάς, ἀείδει μὲν ἄλσος
ἁγνὸν
τὸ τεόν, ποταμόν τε Ὤανιν, ἐγχωρίαν τε λίμναν,

Ἀντ. β'.

καὶ σεμνοὺς ὀχετούς, Ἵππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν,
κολλᾷ τε σταδίων θαλάμων ταχέως ὑψίγυιον ἄλ-
σος,
ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν·

Ἐπ. β'.

αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνα τε μάρναται
πρὸς ἔργον
κινδύνῳ κεκαλυμμένον· ἠῢ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ
πολίταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Στρ. γ'.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ, Κρόνιόν τε ναίων λόφον
τιμῶν τ' Ἀλφεὸν εὐρὺ ῥέοντ' Ἰδαῖόν τε σεμνὸν
ἄντρον,
ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς,

v. 11. Ὤανον — v. 16. εὖ δὲ ἔχοντες

---

v. 11. Fluctuant libri et Scholia inter Ὤανιν et Ὤανον, Ὄανιν et Ὄανον. SCH.]

v. 16. [Boeckhius quum olim εὖ δὴ ἔχοντες pro vitioso εὖ δὲ ἔχοντες, quo turpis hiatus oriebatur, suspicatus esset, de Crisi §. 41. p. 126. facilem Hermanni emendationem suscepit. Formam ἠῢ, in compositis frequentem, Hermannus reddendam censet Homero Iliad. Π, 191. coll. Ξ, 202. 303. Odyss. Τ, 354. Certius exemplum Alcman praebet, licet et ipsum ex emendatione profectum, fr. XIII, 6. Delect.: οὔτι γὰρ ἠῢ τετυγμένον ἔσθει. SCH.]

αἰτήσων πόλιν εὐανορίαισι τάνδε κλυταῖς *'Αντ. γ'.*
δαιδάλλειν, σέ τ', Ὀλυμπιόνικε, Ποσειδανίαισιν
ἵπποις
ἐπιτερπόμενον φέρειν γῆρας εὔθυμον ἐς τελευτάν,

'Επ. γ'.
υἱῶν, Ψαῦμι, παριστaμένων. ὑγίεντα δ' εἴ τις
ὄλβον ἄρδει,
ἐξαρκέων κτεάτεσσι καὶ εὐλογίαν προστιθείς, μὴ
ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι.

v. 21. *Ποσειδανίοισιν* — v. 22. *εὔθυμον, ἐς τελευτάν*

---

v. 21. **[*Ποσειδανίαισιν* Boeckhius ex Scholiis pro scriptura librorum *Ποσειδανίοισιν*. Vide de Crisi §. 41. p. 126. SCH.]**

v. 23. **[Scholia: *Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει ὀξύτονον τὴν παραλήγουσαν, ἀντὶ τοῦ ὑγιαίνοντα· τινὲς δὲ ὡς χαρίεντα.* Choeroboscus Bekkeri Ann. p. 1426: *Παραφυλαττόμεθα παρὰ τῷ Πινδάρῳ τὴν αἰτιατικὴν λεγομένην ὑγίεντα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὑγίεις.* SCH.]**

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ς'.

ΑΓΗΣΙΑι ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΑΠΗΝΗι.

Strophae.

––́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–⏒
–́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏓
⏑–́––́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–––́⏑–––́⏑–⏒

Epodi.

–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑⏓
–́⏑⏑–––́⏑⏑–––́⏑–––́⏑⏓
–́⏑–––́⏑–⏒–́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑––́⏑–––́⏑–––́⏑–⏒

Στρ. α'.

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
πάξομεν· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον
χρὴ θέμεν τηλαυγές. εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ,

v. 3. *ἀρχομένους*

Ol. VI. v. 3. [Quod ante Boeckhium edebatur *ἀρχομένους* contra fidem librorum omnium, petitum erat ex Luciani Hippia c. 7. Sed illic quoque id cessit optimorum librorum scripturae *ἀρχομένου* a Iacobitzio reductae. Ita tenue praesidium illi scripturae unum relinquitur imitatio Iuliani Orat. IX. p. 116. A. SCH.]

συνοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσσᾶν, τίνα κεν
φύγοι ὕμνον
κεῖνος ἀνήρ, ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἱμερ-
ταῖς ἀοιδαῖς;

Ἀντ. α'.

ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ
οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις
τίμιαι· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἴ τι ποναθῇ.
Ἁγησία, τὶν δ' αἶνος ἑτοῖμος, ὃν ἐν δίκᾳ
ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς
Ἀμφιάρηον
φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν καὶ φαιδί-
μας ἵππους ἔμαρψεν.

Ἐπ. α'.

ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων Τα-
λαϊονίδας
εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρα-
τιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς,
ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνα-
σθαι. τὸ καὶ

v. 6. Συρακουσᾶν· — v. 13. Ἀμφιάραον

---

v. 6. [Vulgaris forma Συράκουσαι e Pindari carminibus nunc exulat. Boeckhius enim ita instituit, ut, ubi brevi syllaba opus esset, Συρακόσας, ubi longa, Συρακόσσας reponeret. H. l. ea forma servata est in paucis, sed iis optimis libris, Gotting. Pal. C.; in paucis aliis Συρακοσᾶν comparet. Cf. v. 92. Pyth. I, 73. SCH.]

v. 13. [Ἀμφιάρηον Boeckhius cum Hermanno Opuscc. I. p. 258. et h. l. et Pyth. VIII, 58. Nem. IX, 13. ex libris, Isthm. VI, 33. de suo dedit. Iam Alexandrini grammatici de utraque forma ambigebant, veluti Zenodotus Homeri Odyss. *O*, 244. Ἀμφιάρηος, Aristarchus Ἀμφιάραος praeferebat; v. Scholl. Harlei. Apud Pindarum Ἀμφιάραος ab iis novatum videtur, qui vulgarem Dorismum sectarentur: quem tamen post litteram ῥ saepius ῆ servare notat Boeckhius de Crisi §. 27. p. 74. Apud Stesichorum Athenaei IV. p. 172. E. libri tamen omnes Ἀμφιάραος, sed in vasculo Nolano apud Guil. Abeken in Annall. Instit. Archaeol. Vol. XI. p. 262. scriptum *ΑΜΦΙΑΡΕΟΣ*. Rationem eius formae explicabit Ahrens in libro de dialecto Dorica. SCH.]

v. 18. [Barbaram syncopen vulgatae excogitatam a grammaticulo, qui brevem in sede ancipiti non ferret, removit Boeckhius cum Hermanno ex consensu optimorum fontium. SCH.]

ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ πάρεστι Συρακοσίῳ.
οὔτε δύσηρις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνεικος ἄγαν,
καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως
μαρτυρήσω· μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Στρ. β'.

Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων,
ᾇ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
βάσομεν ὄκχον, ἵκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν
καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ ἀλλᾶν ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
ἐπεὶ δέξαντο· χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν
αὐταῖς·
πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερόν μ' ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ·

Ἀντ. β'.

ἅ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται
παῖδ' ἰοβόστρυχον Εὐάδναν τεκέμεν.
κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις·
κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποισ' ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδᾳ βρέφος,

v. 18. *δεσπότᾳ νῦν πάρστι* — v. 19. *οὐ φιλόνεικος ἐὼν οὔτ' ὦν δύσερίς τις ἄγαν,* — v. 25. *ἄλλαν* — v. 28. *σάμερόν γ' ἐλθεῖν* — v. 33. *βρέφος γ',*

v. 19. [Boeckhiana scriptura versus nititur auctoritate optimorum librorum, ad quos proxime accedunt ii, qui reliquis eodem modo scriptis *δύσερις* invexerunt. Hinc libri interpolati *Οὐ δύσερίς τις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνεικος ἄγαν*, audacius alii *Οὐ φιλόνεικος ἐὼν οὔτ' ὦν δύσερίς τις ἄγαν*. Formam *δύσηρις* testatur Moeris p. 194, 25. Bekker.: *Δυσήριδος καὶ δύσηρις Ἀττικοί, καὶ Πλάτων Νόμων θ', δύσερις Ἕλληνες.* Vide Lobeckium ad Phrynich. p. 707. Nomen feminae Thessalicae *Δύσηρις* (Iacobs. Lectt. Stobens. p. 50.) est apud Anacreontem epigr. III. et Simonidem Ceum fr. XLIX. p. 66. edit. maior. SCH.]

v. 25. [Olim *ἄλλαν* signabatur, ut *μεγάλαν* Pyth. IV, 19., *λαβροτάταν* ibid. 244. Doriensium hunc genitivum ubique circumflectit Hermannus in Aristoph. Nubb. 338., quum ex $\overline{\text{αων}}$ ($\overline{\text{ασων}}$) ortus sit. Idem de sententia veterum magistrorum praecipit Ahrens de Dial. Dor. p. 31. Immerito Buttmannus Gramm. ampl. I, p. 146. secus statuit. SCH.]

v. 28. [*σάμερόν μ' ἐλθεῖν* Boeckhius pro librorum interpolatorum lectione *σάμερόν γ' ἐλθεῖν*, non interpolatorum *σάμερον ἐλθεῖν*. Similiter inutile fulcrum cum libris sublatum v. 33. SCH.]

ὅς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνᾳ λάχε τ'
Ἀλφεὸν οἰκεῖν·
ἔνθα τραφεῖσ' ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρῶτον
ἔψαυσ' Ἀφροδίτας.

Ἐπ. β'.

οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτοισα
θεοῖο γόνον·
ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδ', ἐν θυμῷ πιέσαις χόλον
οὐ φατὸν ὀξείᾳ μελέτᾳ,
ᾤχετ' ἰὼν μαντευσόμενος ταύτας πὲρ ἀτλάτου
πάθας.
ἁ δὲ φοινικόκροκον ζώναν καταθηκαμένα
κάλπιδά τ' ἀργυρέαν, λόχμας ὑπὸ κυανέας
τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας
πραΰμητίν τ' Ἐλείθυιαν παρέστασέν τε Μοίρας·

Στρ. γ'.

ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς
Ἴαμος
ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
ἰῷ μελισσᾶν καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ
πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας
ἐν οἴκῳ

v. 37. *Πυθώναδ'*, — v. 38. *ταύτας περ* — v. 42. *Ἐλευθὼ συμπαρέστασεν*

---

v. 37. [*Πυθῶνάδ'* rectior est et usitatior tonosis; vide Goettlingii doctrin. acc. p. 356 seqq Idem correxi Ol. IX, 13. SCH.]

v. 38. [Formam ex more Aeolensium Pindaro concessam *πὲρ* revocavit Boeckhius et Pyth. IV, 265. et in compositis *περάπτων* Pyth. III, 52, *περόδοις* Nem. XI, 40., ubi vide quae notavimus. Compara Ahrentem de Dialecto Aeolica p. 150. SCH.]

v. 42. [Libri non interpolati cum Scholiis veteribus exhibent *Ἐλείθυιαν*, vel *Ἐλλύθυιαν*. *παρέστασεν*, quod Boeckhius pro glossemate habuit, pro vera scriptura recte habet Kayserus p. 14. Sed lemma tamen veterum Scholiorum *πραΰμητίν τ' Ἐλευθώ* monstrat. SCH.]

v. 53 seq. [Vulgata Boeckhio visa vitiosa propter divisionem verbi inter duos versus. Quum autem Hermannus *ἀλλὰ κέκρυπτο* proposuisset, Boeckhio tutius visum est *ἐν* scribi. Praepositio

εἴρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι· Φοίβου γὰρ
αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

Ἀντ. γ΄.

πατρός, περὶ θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίοις
ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
ὣς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦσαι
οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο πεμπταῖον γεγεναμένον. ἀλλ' ἐν
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπειράτῳ,
ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν
σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαί μιν χρόνῳ
σύμπαντι μάτηρ

Ἐπ. γ΄.

τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο λάβεν
καρπὸν Ἥβας, Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς ἐκάλεσσε
Ποσειδᾶν' εὐρυβίαν,
ὃν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας
σκοπόν,
αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἑᾷ κεφαλᾷ,
νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς
πατρία ὄσσα, μετάλλασέν τέ μιν· Ὄρσο, τέκνον,
δεῦρο πάγκοινον ἐς χώραν ἴμεν φάμας ὄπισθεν.

v. 53 seq. *ἐγκέκρυπτο*

---

in fine versus est Sophocl. O. C. 496: *λείπομαι γὰρ ἐν Τῷ μὴ δύνασθαι*, ubi hac, inqnit, praepositionis divisione et nominis consilii inopia exprimitur elegantissime, ut in nostro loco simile quid significatur. Ad excusandum hyperbaton, quod *ἐν* saepius passum est, Boeckhius excitat Ol. II, 31. VIII, 16. Pyth. X, 58. Ceterum *ἀπείρᾶτος*, Ionice *ἀπείρητος*, immensus, infinitus, ab altero *ἀπείρᾰτος*, inexpertus, distinxit Boeckhius. Illud redit ad i. q. e. *πειρᾶν*, hoc ad *πειράζειν*, et ut *θαυμαστός*, *θαυματός*, sic *ἀπείραστος*, *ἀπείρατος*. SCH.]

v. 55. [*Ζηνόδοτος γράφει... ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένος*. Nempe scribebat *βεβραγμένος*, quod est in duobus codicibus servatum. Eiusdem formae Doricae vestigium est Isthm. IV, 57. SCH.]

v. 62. [*μεταλλάσαντί ἐν* Hermannus ad Orph. p. 150. coll. p. 788. SCH.]

Στρ. δ'.

ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου·
ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
μαντοσύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν
ψευδέων ἄγνωστον, εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν, πατρὶ
ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.

Ἀντ. δ'.

ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας γένος Ἰαμιδᾶν.
ὄλβος ἅμ' ἕσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετὰς
ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται. τεκμαίρει
χρῆμ' ἕκαστον· μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων
τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτιστάξει Χάρις εὐκλέα μορφάν.

v. 66. *ἀκούεν* — v. 68. *πατρός θ'* — v. 74. *Μῶμος ἐκ δ' ἄλλων* — v. 75. *δρόμον γ'* — v. 76. *ποτιστάζει*

---

v. 68. [Vulgata *πατρός θ'* imperito metrico debebatur. Ex libris (*πατρί θ'*) cum Hermanno correxit Boeckhius, coll. Ol. III, 20. VII, 42. XI, 46. Ibidem *Ἀλκεϊδᾶν* Hermannus Opuscc. I. p. 267., quum forma recepta insolens sit. Quidam libri *Ἀλκιδᾶν*. Vulgatam tamen tuetur forma *Πειραΐδαο* Iliad. *Δ*, 228. Quae ut a nomine *Πείραιος*, *Πείραος* fluxit, sic *Ἀλκαΐδης* ab *Ἄλκαιος*, *Ἄλκαος*. Vide Scholia Veneta l. c. et Spitznerum cum Lobeckio ad Phrynich. p. 41. Buttmannum Gramm. ampl. II. p. 438. Lobeck. SCH.]

v. 71. [Punctum in fine versus cum Scholiasta tollit Hermannus, quo facto gratum asyndeton evanescit. SCH.]

v. 74. *μῶμος ἐξ ἄλλων*. Libri *μῶμος δ' ἐξ ἄλλων*, pro quo Schmidius *ἐκ δ' ἄλλων*, quod probo cum Hermanno. Constat *δέ* et *τέ* non semper post primam sententiae vocem legi; cf. Kiessl. ad Theocrit. VI, 39. De Pindari vero usu vid. Ol. XI, 99. Pyth. IV, 228. Ceterum conf. explicationem.

v. 75. [Pars librorum cum Scholiis *πρῶτον*. SCH.]

v. 76. [Optimi quinque libri cum lemmate Scholiorum veterum *ποτιστάξει*, quod reposui, coll. Olymp. VII, 3. Vulgo *ποτιστάζει*. SCH.]

v. 77. [Vitium metricum *ὅρος* a grammaticis Byzantinis il-

εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄροις, Ἁγησία, μάτρωες ἄνδρες

'Επ. δ'.

ναιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως, ὃς ἀγῶνας ἔχει μοῖράν τ' ἀέθλων
Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾷ· κεῖνος, ὦ παῖ Σωστράτου,
σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς,
ἅ μ' ἐθέλοντα προσέρπει καλλιρόοισι πνοαῖς·
ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλίς, εὐανθὴς Μετώπα,

Στρ. ε'.

πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥραν Παρθενίαν κελαδῆσαι,
γνῶναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσιν
λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὗν. ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος ὀρθός,

v. 77. ὄρος, — v. 83. προσέλκει

latum cum Hermanno expulit Boeckhius non sine libris et Scholl. Vratisl. A. SCH.]

v. 83. προσέρπει. Sic Boeckhius ex optimis libris. Sed h. l. verum deteriores videntur servasse, qui προσέλκει offerunt, lectum tamen id manifesto iam veteri Scholiastae; cf. Schol. Boeckh. V. 142. Hoc nuper Tafelius commendavit propter ἐθέλοντα. Vid. explicat. [Kayserus p. 16., qui Scholiastas προσέλκει habuisse negat (et Boeckhius de Crisi §. 26. p. 68. id Triclinium demum de suo infarsisse monuerat), insolentiorem syntaxin accusativi effugit hac coniectura: ἅτ' ἐθέλοντι προσέρπει. Non credo. SCH.]

v. 86. [Praesens πίομαι tanquam prorsus solitarium notavit Buttmannus Gramm. ampl. II. p. 275., cui Lobeckius Theognid. 1085. (volebat 1129.) addidit. Sed is locus nunc correctus est. In alios quosdam locos praesens intulerunt alii, quos redarguit Meinckius Comic. Graec. T. III. p. 515. et Cobetus Observatt. Critt. in Plat. Comic. p. 61 seq. Et Meinekius quidem apud Pindarum πίνομαι scribendum proponit, qua forma praeter Nicandrum Theriac. 912. usus est Hedylus Anth. Pal. II. p. 745: ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσιν. Fortasse vir praestantissimus in vulgata nobiscum acquievisset, si recordatus esset loci Ibycei fr. XLIII. p. 204: πυκινὰς πέμφιγας πιόμενοι, quo Pindarica forma muniri videtur. Neque aliter Scholia vetusta repperernnt, nisi quod pro futuro habuisse explicatio γεύσομαι docet. Inepte. SCH.]

ἡϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρητὴρ ἀγα-
φθέγκτων ἀοιδᾶν·

Ἀντ. ε'.

εἰπὸν δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων,
ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
ἀμφέπει Δάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορ-
τάν,
καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἁδύλογοι δέ νιν
λύραι μολπαί τε γιγνώσκοντι. μὴ θράσσοι χρό-
νος ὄλβον ἐφέρπων.
σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἁγησία δέξαιτο
κῶμον

Ἐπ. ε'.

οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισ-
σόμενον,
ματέρ' εὐμήλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας. ἀγαθαὶ δὲ
πέλοντ' ἐν χειμερίᾳ
νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι δύ' ἄγκυραι. θεὸς
τῶνδε κείνων τε κλυτὰν αἶσαν παρέχοι φιλέων.
δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων
ἐκτὸς ἐόντα δίδοι, χρυσαλακάτοιο πόσις
Ἀμφιτρίτας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

v. 92. εἶπον et Συρακουσᾶν — v. 96. δέ μιν — v. 97. θραύσοι — v. 100. εὐμάλοιο — v. 102. τῶνδ' ἐκείνων τε

---

v. 91. [Formam κρητήρ cum libris ubique retinuit Boeckhius, quum formam minus tritam a librariis illatam esse incredibile censeat. Cf. de Crisi §. 27. p. 73. Exspectanda Ahrentis accurata disquisitio in libro de dialecto Dorica. Nam arbitrio Boeckhii diffido. SCH.]

v. 92. εἰπόν. Buttmannus εἶπον postulat; vide eius Excursum I. ad Platonis Menonem. Sed Boeckhium, quominus assentiatur, Aelii Dionysii auctoritas retinet, codicibus vetustior. Vide Boeckh. de Crisi Pindar. §. 41. p. 126 seq. Goettling. de doctr. accent. p. 53.

v. 97. θραύσαι Boeckhius praecipiente Hermanno pro θραύσοι, qui futuri optativus hic vitiosus erat. [Addit Boeckhius θράσσοι quoque scribi posse, coll. Isthm. VI, 39., quanquam alterum sit aptissimum. Sed Scholia Vratisl. A. μὴ ταράσσοι. Quare reduxi. SCH.]

v. 103. [ποντομέδων Bergkius. Κακοφώνως. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Ζ'.

ΔΙΑΓΟΡᾼ ΡΟΔΙῼ

ΠΥΚΤῌ.

Strophae.

⏑⏑–́––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–⏒–́⏑–––́⏑⏓
––́⏑⏓
⏒–́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
⏑⏑–́––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏓

Epodi.

–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏓
–́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑⏑–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–––́⏑–⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
⏑⏑–́–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏓
–́⏑–––́⏑–––́⏑–⏓

Στρ. α'.

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν
ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δρόσῳ
δωρήσεται
νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων οἴκοθεν οἴκαδε, πάγχρυ-
σον κορυφὰν κτεάνων,

v. 2. ἀμπέλου ἔνδον — v. 4. νειανίᾳ

Ol. VII. v. 2. [Pauci libri et insigniter interpolati ἀμπέλου ἔνδον: meliores cum Athenaeo XI. p. 503, F. ἔνδον ἀμπέλου. Nunc admissa brevis est in dipodia trochaica gravi, quod in prima stropha et ante liquidam imprimis frequens est. Vide Boeckh. de Metr. Pind. libr. III. c. 16. p. 282 seq. et de Crisi §. 34. p. 102. SCH.]

v. 4. [νειανίᾳ prava Schmidii coniectura, expulsa ab Hermanno et Boeckhio. SCH.]

συμποσίου τε χάριν κᾶδός τε τιμάσαις ἑόν, ἐν δὲ φίλων
παρεόντων θῆκέ μιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς·

Ἀντ. α'.

καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις
ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός,
ἱλάσκομαι,
Οὐλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικώντεσσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.
ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις ζωθάλμιος ἀδυμελεῖ
θαμὰ μὲν φόρμιγγι παμφώνοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

Ἐπ. α'.

καί νυν ὑπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν τὰν ποντίαν
ὑμνέων, παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιό τε νύμφαν, Ῥόδον,
εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ στεφανωσάμενον
αἰνέσω πυγμᾶς ἄποινα
καὶ παρὰ Κασταλίᾳ, πατέρα τε Δαμάγητον ἁδόντα Δίκᾳ,

v. 8. *φρενός γ'* — v. 11. *ἀδυμελεῖ θ'* — v. 12. *ἅμα μὲν* — v. 14. *παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιό τε, νύμφαν Ῥόδον,*

---

v. 8. [*φρενός γ'* interpolatio est. Fulcrum inutile ignorant libri et h. l. et v. 21. 46. 59. SCH.]

v. 12. [Quum *τε* particula post voc. *παμφώνοισι* respondeat particulae *μέν*, *θ'* illud post voc. *ἀδυμελεῖ* non habebat quo referretur. Boeckhius ex aliquot libris *θαμά* correxit, quod apud Pindarum idem quod *ἅμα* sonare his exemplis confirmavit: Ol. VIII, 45. III, 22. Pyth. III, 66. Nem. V, 11. VII, 78. SCH.]

v. 14. [*παῖδ' Ἀφροδίτας, Ἀελίοιό τε νύμφαν Ῥόδον* interpungit Boeckhius in edit. min. Vide Commentar. SCH.]

v. 19. [*ἐμβόλω* genitivus in dialectum Pindari peccabat. *Πέλας* cum tertio casu est Nem. XI, 4. SCH.]

v. 24. [*φρασίν* Boeckhius restituit et h. l. et reliquis, quod interdum fide librorum factum, h. l. et Pyth. III, 59. ex analogia et testimonio Eustathii Il. *Α.* p. 24, 36: *Τὸ φρασὶ Δωρικῶς παρὰ Πινδάρῳ.* SCH.]

v. 25. [*ἀναρίθματοι* unus alterque codex. SCH.]

Ἀσίας εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας
ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.

Στρ. β'.

ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον,
Ἡρακλέος
εὐρυσθενεῖ γέννᾳ. τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὔ-
χονται· τὸ δ' Ἀμυντορίδαι
ματρόθεν Ἀστυδαμείας. ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασὶν
ἀμπλακίαι
ἀναρίθμητοι κρέμανται· τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑ-
ρεῖν,

Ἀντ. β'.

ὅ τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνητον νόθον
σκάπτῳ θένων
σκληρᾶς ἐλαίας ἔκταν' ἐν Τίρυνθι Λικύμνιον ἐλθόντ'
ἐκ θαλάμων Μιδέας
τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθείς. αἱ δὲ φρενῶν
ταραχαὶ
παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν
ἐλθών.

v. 19. *ἐμβόλω* — v. 24. *φρεσὶν* — v. 25. *ἀναρίθματοι* — v. 26. *καὶ ἐν*

---

v. 26. [*ἐν καί* Boeckhius ex libris plurimis, ut Pindarus, cuius multa est in collocatione verborum audacia, haud raro in *καί* particula hyperbaton admittit. Vide praeter Boeckhium ad Ol. VI, 53. maxime Eustathii Prooem. p. 5. et M. Hauptii Observatt. Critt. p. 58 seqq. Cui viro docto *καί* h. l. etiam videtur esse et ad proximum utrobique vocabulum pertinere. Satis habuisse Pindarum hoc *καί* ponere, quum plena oratio haec foret: nunc et etiam in fine. Quae non satisfecerunt Hermanno, qui in censura Hauptiani libelli Iahnii Annall. Nov. 1841. T. 33, 3. p. 256. *ὅ τι νῦν, εἰ κἀν τελευτᾷ φ. ἀ. τ.* coniectat, h. e. illud difficile est invenire, num, quod nunc, idem in fine experiri optimum sit. Vix hoc excogitasset Hermannus, si meminisset Boeckhianam scripturam firmari auctoritate Alexandrinorum grammaticorum, quorum copiis usus Eustathius l. c. *ἐν καὶ τελευτᾷ* in exemplis traiectae particulae numerat. SCH.]

v. 29. [*ἔκτανεν Τίρυνθι* Bergkius. SCH.]

'Επ. β'.

τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου ναῶν
πλόον
εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασ-
σον νομόν,
ἔνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις
νιφάδεσσι πόλιν,
ἀνίχ' Ἁφαίστου τέχναισιν
χαλκελάτῳ πελέκει πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ'
ἄκραν
ἀνορούσαισ' ἀλάλαξεν ὑπερμάκει βοᾷ·
Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Στρ. γ'.

τότε καὶ φαυσίμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδας
μέλλον ἔντειλεν φυλάξασθαι χρέος
παισὶν φίλοις,
ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα, καὶ σε-
μνὰν θυσίαν θέμενοι
πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν κόρᾳ τ' ἐγχειβρόμῳ. ἐν δ'
ἀρετὰν
ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώποισι Προμαθέος αἰ-
δώς·

'Αντ. γ'.

ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,

v. 33. ἀκτᾶς στέλλεν ἐς — v. 34. χρυσαῖς — v. 39. φαυσίβροτος —

---

v. 33. [ἐπ' ἀκτᾶς στέλλεν ἐς pessima erat criticorum Byzantinorum hariolatio, qui vel στέλλεν, quae non est Pindarica forma, vel στέλλε, quod est insubidum propter hiatum, vel στέλλον, quod pariter ferri nequit, importarunt. Scholia vetera: Εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασσον] οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εὐθῦναι, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εὐθέως. Hinc coll. Ol. VI, 103. addicentibus libris vetustioribus verum reddidit Boeckhius cum Hermanno. SCH.]

v. 34. [Cur ποτὲ βρέχε, non ποτ' ἔβρεχε scriptum sit, quaerit Boeckhius de Crisi §. 21. p. 55 seq. SCH.]

v. 39. [φαυσίμβροτος Boeckhius cum libris plurimis, ut est apud Pindarum ὀπιθόμβροτος, πλειστόμβροτος, ἀλεξίμβροτος, δαμασίμβροτος, ἄμβροτος, ἐναρίμβροτος. SCH.]

v. 42. [ὡς τᾷ θεῷ vel ὅπως θεῷ Kayserus p. 17., quum Pal. C. habeat θεῷ cum Scholiasta, qui ἂν non videatur repperisse in exemplari suo. SCH.]

καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν
ἔξω φρενῶν.
καὶ τοὶ γὰρ αἰθοίσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς
οὔ· τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοις ὁ μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν
νεφέλαν
πολὺν ὗσε χρυσόν· αὐτὰ δέ σφισιν ὤπασε τέχναν

'Επ. γ'.

πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ
κρατεῖν.
ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόντεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι
φέρον.
ἦν δὲ κλέος βαθύ. δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων
ἄδολος τελέθει.
φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ
ῥήσιες οὔπω, ὅτε χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ
ἀθάνατοι,
φανερὰν ἐν πελάγει Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ,
ἁλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι.

Στρ. δ'.

ἀπεόντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου·
καί ῥά μιν χώρας ἀκλάρωτον λίπον,
ἁγνὸν θεόν.

v. 46. *ὁδόν γ'* — v. 48. *καί τοι γὰρ αἰθούσας* — v. 49. *κείνοισι μὲν*

---

v. 48. [*καὶ τοὶ γὰρ* de sententia Pauwii cum aliquot codicibus Boeckhius, quum *καίτοι* in probatione sententiae antea dictae locum non habeat. Ibidem Bergkius *αἰθαέσσας* vel *αἰθάσσας* scripsit contra libros omnes et Scholia, quae *αἰθούσας* offerunt a Boeckhio correctum. Quod Bergkius *αἰθομένας* dici debuisse affirmat, miror. SCH.]

v. 49. [Post v. *νεφέλαν* glossa *Ζεύς* occupavit optimos codices, idque in libro suo habuit scriptor anonymus in Crameri Ann. Oxx. III. p. 172, 3: *Τοῖς Ῥοδίοις ὁ Ζεύς, ὥς φησι Πίνδαρος, ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν πολὺν ὗσε χρυσόν.* Sed poetae opem tulit Mingarellus, qui *κείνοις* (sic quidam libri) *ὁ μέν* optime restituit, quum pronomen prorsus necessarium sit. Idque Crameri incertus videtur expressisse. Mira molitur Kayserus p. 17 seq. SCH.]

v. 59. [Olim prave *λίπονθ'* lectum. SCH.]

μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν. ἀλλά μιν
οὐκ εἴασεν· ἐπεὶ πολιᾶς
εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας αὐξομέναν
πεδόθεν
πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὔφρονα μή-
λοις.

'Αντ. δ'.

ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὅρκον μέγαν
μὴ παρφάμεν,
ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι, φαεννὸν ἐς αἰθέρα
μιν πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ
ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύτασαν δὲ λόγων
κορυφαὶ
ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι. βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς

'Επ. δ'.

νᾶσος, ἔχει τέ μιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ
μιχθεὶς τέκεν
ἑπτὰ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν
παραδεξαμένους
παῖδας, ὧν εἷς μὲν Κάμειρον
πρεσβύτατόν τε Ἰάλυσον ἔτεκεν Λίνδον τ'. ἀπά-
τερθε δ' ἔχον,

v. 63. *μάλοις* — v. 67. *φαενὸν*

---

v. 61. [Librorum *ἄμπαλον* veteres magistri *ἀνακλήρωσιν*, *ἀναμερισμόν* interpretantur. Id barbarum visum Boeckhio. Nam *ἀνάπαλος* fore adiectivum, substantivum *ἀναπαλμός*. Igitur quae perperam coalnerint resolvit. *"Αμ* (h. e. *ἄν, ἀνά*) pertinet Boeckhio ad verbum *θεῖναι*. Tamen cum Kaysero p. 18. restitui scripturam pristinam. SCH.]

v. 67. [Ex libris repositum *φαεννόν* pronuntiantibus bisyllabum est. SCH.]

v. 73. [Rectius scribitur *Κάμιρον* e cannne apud Etym. M. p. 488, 9. coll. Eustath. Hom. Il. p. 315, 23. et Spitzner. in Iliad. *B*, 656. SCH.]

v. 80. [*κνισάεσσα* Bergkius. Vide ad Isthm. III, 80. SCH.]

v. 86. [*Αἴγινα Πέλλανά τε* libri interpolati, melinres *Πελλάνα τ' Αἴγινά τε*, quod immutarunt magistelli Byzantini, ne ultima in v. *Πελλάνα* brevis, in *Αἴγινα* longa esset. Sed *Πέλ-*

διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρωΐαν,
ἀστέων μοῖραν, κέκληνται δέ σφιν ἕδραι.

Στρ. ε'.

τόθι λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
ἵσταται Τιρυνθίων ἀρχαγέτᾳ,
ὥςπερ θεῷ,
μήλων τε κνισσάεσσα πομπὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις. τῶν ἄνθεσι Διαγόρας
ἐστεφανώσατο δίς, κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετράκις εὐτυχέων,
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ, καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις.

Ἀντ. ε'.

ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν, τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἔννομοι
Βοιώτιοι,
Πέλλανά τ'· Αἰγίνᾳ τε νικῶνθ' ἑξάκις· ἐν Μεγάροισίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα
ψᾶφος ἔχει λόγον. ἀλλ', ὦ Ζεῦ πάτερ, νώτοισιν Ἀταβυρίου
μεδέων, τίμα μὲν ὕμνον τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,

Ἐπ. ε'.

ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα, δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν

v. 75 seq. *δασσάμενοι, πατρωΐαν ἀστέων μοῖραν·* — v. 80. *μάλων* — v. 86. *Αἴγινα Πελλάνα τε* — v. 88. *τεθμὸν, Ὀλυμπιονίκαν*

λανα (– – ◡) Pindarus dicit, ut Ol. XIII, 105. Unde conformavit Boeckhius, quem vide de Crisi §. 28. p. 76 seq. Supple *Αἰγίνᾳ τε νικῶνθ' ἑξάκις ἔγνον οἱ ἀγῶνες*, ut ex praegressis *ἀγῶνές τ' ἔννομοι Βοιώτιοι* nonnisi *οἱ ἀγῶνες* repetantur. In similitudinem Boeckhius excitavit Ol. XIII, 36 seqq. IX, 94. 102 seqq. et ex hoc ipso carmine v. 80 seqq. Cur poeta structuram variaverit, rationem reddit Boeckhius hanc, quod, si *Αἴγινα Πέλλανά τε νικῶνθ'* dixisset, ita locutus fuisset, quasi computatis Aegineticis et Pellenensibus sex fuissent Diagorae victoriae. Non reputavit Kayserus, qui p. 19. *Αἰγίνᾳ τε νικᾶν ἑξάκις ἐν Μεγ. κτλ.* coniectat, h. e. *λιθίνα ψᾶφος λέγει ἐν Αἰγίνᾳ τε καὶ ἐν Μεγάροισι νικᾶν ἑξάκις.* SCH.]

καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων. ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν
εὐθυπορεῖ, σάφα δαεὶς ἅ τε οἱ πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
ἔχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν
σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος· Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει
θαλίας καὶ πόλις· ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου
ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσοισιν αὖραι.

v. 93. *Καλλιάνακτος, Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. ἔχει* — v. 95. *διαιθύσσουσιν*

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Η'.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Strophae.

–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏓
––́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑⏓
⏑⏑–́––́⏑⏓
–́⏑––́⏑⏓

Epodi.

––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–⏒–⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑⏓
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑⏓
⏒–́⏑––́⏑⏓

Στρ. α'.

Μ*ᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων Οὐλυμπία,*
δέσποιν' ἀλαθείας· ἵνα μάντιες ἄνδρες
ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου,
εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι
μαιομένων μεγάλαν
ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν·

Ol. VIII. v. 7. [*τῶνδε μόχθων* Bergkius. SCH.]

'Αντ. α'.

ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς.
ἀλλ' ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,
τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξαι. μέγα τοι
κλέος αἰεί,
ᾧτινι σὸν γέρας ἕσπητ' ἀγλαόν·
ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ
σὺν θεοῖς εὐπραγίας.

Τιμόσθενες, ὔμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος 'Επ. α'.
Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὃς σὲ μὲν Νεμέᾳ πρόφατον,
Ἀλκιμέδοντα δὲ πὰρ Κρόνου λόφῳ
θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
ἦν δ' ἐσορᾶν καλός, ἔργῳ τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγ-
χων
ἐξένεπε κρατέων πάλᾳ δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν·
ἔνθα Σώτειρα Διὸς ξενίου
πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις

v. 8. *ἄννεται* et *εὐσεβέων* — v. 14. *εὐπραξίας*. — v. 15. *δὲ κλάρωσεν* — v. 16. *ὃν μὲν ἐν Ν.*

---

v. 8. [Libri non correcti cum Scholiis veteribus praebent quod Boeckhius scripsit, nisi quod vel *εὐσεβειας* vel *εὐσεβέων*. Primus Asclepiades grammaticus *λιταί* de divinatione reponebat, ut schema Pindaricum evaderet. Non male. Recentiores autem Graeculi mire vitiaverunt ita: *πληρέονται πρὸς χάριν εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν λιταί*. Quae quibus debeantur, aperit glossa codicis Mosc. B: *Οὐ χρὴ ἄνεται γράφειν, οὐδὲ εὐσεβείας, ἀλλὰ πληρέονται καὶ εὐσεβέων καὶ λιταί. Οὕτω γὰρ ἔχει πρός τε τὴν σύνταξιν καὶ τὸ μέτρον ὀρθῶς. οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἕτερα ἐκαινοτομήθη τῷ σοφωτάτῳ Μοσχοπούλῳ κἀμοί* (Demetrio Triclinio), *ὡς ἐξετάζων εὑρήσεις, ἀνοικείως ἔχοντα πρὸς τὸ μέτρον*. Confer Boeckhium de Crisi §. 25. p. 62. Is *ἄνεται* ex optimis libris simplici *ν* scripsit, quum primam passim habeat natura longam, ut Il. *K*, 251. Odyss. *B*, 58. Correptae exemplum attulit Hermannus Il. *Σ*, 473., sed aoristum esse censet *ἄνοιτο*, in quo prima neccssario correpta. Aliter Buttmannus Gr. ampl. II. p. 115., ubi Lobeckius correptae primae in forma *ἄνεται* exempla ex Nicandro et Oppiani Halieuticis apposuit. Si igitur Hermannus recte indicavit de loco Homerico, is ipse recentiores poetas seduxisse videtur. SCH.]

v. 10. [*τοι* Heynius ex libris. Legebatur *τι*. SCH.]

v. 11. [*ἕσπετ'* Bergkius. SCH.]

Στρ. β'.

ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπει,
ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν,
δυςπαλές, τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἁλιερ-
κέα χώραν
παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις
κίονα δαιμονίαν·
ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι·

Ἀντ. β'.

Δωριεῖ λαῷ ταμιευομέναν ἐξ Αἰακοῦ·
τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι, καλέσαντο
συνεργὸν
τείχεος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
ὀρνυμένων πολέμων
πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

Ἐπ. β'.

γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη νέον,
πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς, οἱ δύο μὲν κάπετον,

v. 14. [εὐπραγίας libri boni; εὐπραξίας Schmidius ex deterioribus asciverat, metro prave sollicitus. SCH.]

v. 16. Praefero ὅς σὲ μὲν Νεμέᾳ πρόφατον, ob sensum. Nam quod Boeckhius posuit: ὅς σ' ἐν μὲν N., id vero postulat duo membra ad pronomen σέ referenda, sic: qui te in Nemea quidem conspicuum fecit, alio autem loco aliter tractavit; quod fieri non potest. Metrum hic etiam brevem syllabam patitur; cf. statim v. 20. Vid. Boeckh. de Metr. lib. II. c. IV. lib. III. c. XVI. [Vulgata erat ὃν μὲν ἐν N., paucorum librorum et deteriorum scriptura. Optimi aut ὅς σὲ μέν aut omisso relativo σὲ μέν. A Dissenii iudicio ne ipse quidem Boeckhius abhorrebat Explicatt. p. 180. Obtemperavi. Mire Kayserus p. 20. Ζηνὶ γενεθλίῳ· ἔκφαντον (ἐκφαντὸν volebat) σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ, quum πρόφατον, pro quo libri boni et Scholia πρόφαντον, ex fine Ol. I. illatum videatur. Illa hariolatio vel ob turpissimum asyndeton censuram meretur. Quanquam de forma πρόφατον iusta dubitatio est. Heynius ex φάω, h. e. φαίνω, ortum censebat. An προφανῆ scripsit poeta? SCH.]

v. 32. [τεύξειν importarunt grammatici Byzantini, qui infinitivum aoristi cum verbo μέλλειν sociari aegre ferrent. Vide Boeckhium de Crisi §. 26. p. 68. SCH.]

αὖθι δ' ἀτυζομένω ψυχὰς βάλον·
εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσαις.
ἔννεπε δ' ἀντίον ὁρμαίνων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς, ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἁλί-
σκεται·
ὣς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·

Στρ. γ'.

οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρ-
ξεται
καὶ τετράτοις. ὣς ἄρα θεὸς σάφα εἴπαις
Ξάνθον ἤπειγεν καὶ Ἀμαζόνας εὐίππους καὶ ἐς
Ἴστρον ἐλαύνων.
Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ
ἅρμα θοὸν τανύεν,
ἀποπέμπων Αἰακὸν
δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις,

Ἀντ. γ'.

καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐποψόμενος δαῖτα κλυτάν.
τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.
εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον
ὕμνῳ,

v. 39. *πνοὰς βάλον·* — v. 46. *ἄρα* — v. 48. *ἐπ' Ἰσθμὸν ποντίαν* — v. 54. *Μειλησίᾳ*

---

v. 39. [*ἀτυζομένω* optimi: pluralem ob verba *κάπετον* et *βάλον* maluerunt grammatici. Statim *ψυχάς* ex librorum non interpolatorum consensu Boeckhius, quod a metricis mutatum erat in *πνοάς*. Confer Nem. I, 46. coll. Boeckh. de Crisi §. 34. p. 101. SCH.]

v. 46. [Ante Boeckhium *ἄρα*. Qui quod *ἆρα* reposuit, id communis doctorum opinio fuit a poetis metri causa interdum pro *ἄρα* dictum esse. Impugnavit eam opinionem Hermannus Praef. Soph. O. C. p. XV seqq., sed ut multa exempla refractaria in ipsius partes concedere vetent. Veluti Sophoclea quaedam Ellendtius Lex. I. p. 217. vel interrogationem vel exclamationem respuere disputat. Addo versum Cratini apud Meinekium Com. Grr. T. IV. p. 876: *Ἦν ἆρ' ἀληθὴς ὁ λόγος, ὡς δὶς παῖς γέρων.* SCH.]

v. 48. [*ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ* libri non correcti cum Scholiis. Mutarunt grammatici, qui v. 52. *δειράδ'* pro accusativo habuerunt, quem dativum esse eliso iota docuit Boeckhius. Cuius elisionis exempla apud poetas scenicos non iniuria in suspicionem ad-

μή βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος·
καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς
ἐρέω ταύταν χάριν,
τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

Ἐπ. γ'.

ἐκ παγκρατίου. τὸ διδάξασθαι δέ τοι
εἰδότι ῥᾴτερον· ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν·
κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες.
κεῖνα δὲ κεῖνος ἂν εἴποι
ἔργα περαίτερον ἄλλων, τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει
ἐξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν.
νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων
νίκαν τριακοστὰν ἑλών·

Στρ. δ'.

ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν
ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις
νόστον ἔχθιστον καὶ ἀτιμοτέραν γλῶσσαν καὶ ἐπίκρυφον οἶμον,
πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
γήραος ἀντίπαλον.
Ἀΐδα τοι λάθεται
ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

v. 59. *ἐν παγκρατίῳ.* — v. 60. *ῥαίτερον.* — v. 62. *δ' ἐκεῖνος*

---

duxerunt quum alii tum Lobeckius Soph. Aiac. 802. p. 350 seqq. Antiquioribus poetis nemo eam libertatem eripiet, maxime iis locis, quibus vel ex praepositione vel ex aliis dativis omnis dubitatio de casu tollitur. SCH.]

v. 54. [*Μειλησίᾳ* metrici syllabae ancipitis usum ignorantes. SCH.]

v. 58. [*μάχαν* Boeckhius pro *κατὰ μάχαν* accipit, Dissenio *μάχᾳ* melius visum. Cum Boeckhio Scholiasta: *ἣν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν μάχην ἐκ τοῦ παγκρατίου ἔσχεν.* Sed quis toleret *τὰν* articulum a voce *μάχαν* divulsum? Egregie Kayserus p. 21. *τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μ έ τ α.* Accedit quod *μάχα* de certamine gymnico inusitatum Pindaro. Statim *ἐκ παγκρατίου* ex optimis libris Scholiisque veteribus reductum. SCH.]

v. 60. [*ῥαΐτερον* ante Boeckhium. Sed ubi *ᾱ* natura longum, *ῑ* subscribitur, ut *Λάϊος* fit *Λᾷος*; ubi breve, adscribitur, ut *δεδαϊγμένοι* Pyth. VIII, 91. Cfr. ad Nem. III, 76. SCH.]

Ἀντ. δ'.

ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι
χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις, ἐπίνικον,
ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος περίκειται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.
ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος
κὰν νόμον ἐρδόμενον·
κατακρύπτει δ' οὐ κόνις
συγγόνων κεδνὰν χάριν.

Ἐπ. δ'.

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίων
Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφι Ζεὺς γένει
ὤπασεν. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς
ἔργ' ἐθέλοι δόμεν, ὀξείας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν
ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον
αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

v. 78. καννόμον — v. 83 seq. ὅν σφιν ὤπασεν Ζεὺς γένει. — v. 85. ἔργα θέλοι

---

v. 78. [κὰν νόμον Boeckhius divisim scripsit, ut Ol. VII, 61. ἂμ πάλον. Ibidem ἐρδομένων Hermannus ex codice Lipsiensi. Reliqui cum Scholiis veteribus ἐρδόμενον vel ἑρδόμενον. SCH.]

v. 83 seq. [ὅν σφιν ὤπασεν Ζεὺς γένει libri a grammaticis contaminati, ad evitandam mensuram ancipitem. Correctum ex bonis libris vindicavit Boeckhius de Crisi §. 34. p. 100 seq. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Θ'.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩι ΟΠΟΥΝΤΙΩι

ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Strophae.

⏑⏑–́⏑⏑–⏑⏓
⏒–́⏑⏑–⏑–×⏒–́⏑⏑–⏑–⏑–⏒
×⏒–́⏑⏑–⏑×⏒–́⏑⏑–⏒
×–́–⏑⏑–⏑×–́–⏑⏑–⏒
×⏒–́⏑⏑–⏑×⏒–́⏑⏑–⏒
⏖́⏑––́⏑⏑––́⏑⏑–⏒
×⏒–́⏑⏑–⏑⏓
⏒–́⏑⏑–⏒
⏑–́⏑⏑–⏑–́⏑⏒
–́⏑⏑–́⏑–⏒–́⏑⏑–⏒

Epodi.

⏑–́⏑–⏑–⏑–
⏑⏑–́⏑–⏑–⏑–⏒
⏑⏑–́⏑⏑–⏒
–́––́⏑⏑–⏑–́⏒
–́⏑⏑–́––́–
–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–́⏑⏑–⏑⏑–́–
–́⏑–⏒×⏑–́⏑⏑–⏒×⏑–́⏑⏑–⏑–⏒

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος Στρ. α'.
φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ, καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς,
ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄχθον ἁγεμονεῦσαι
κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρμόστῳ σὺν ἑταίροις·
ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι
ἀκρωτήριον Ἄλιδος
τοιοῖςδε βέλεσσιν,
τὸ δή ποτε Λυδὸς ἥρως Πέλοψ
ἐξάρατο κάλλιστον ἕδνον Ἱπποδαμείας·

πτερόεντα δ' ἵει γλυκὺν Ἀντ. α'.
Πυθῶνάδ' ὀϊστόν· οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφά-
ψεαι
ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν φόρμιγγ' ἐλελίζων
κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος. αἰνήσαις ἓ καὶ υἱόν·
ἂν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ Σώτειρα λέλογχεν
μεγαλόδοξος Εὐνομία, θάλλει δ' ἀρεταῖσιν
ἔν τε Κασταλίᾳ παρὰ
Ἀλφεοῦ τε ῥέεθρον·

v. 12. *Πυθώναδ'* — ibid. *ἐφάψῃ* — v. 14. *Ὀπόεντος,* — v. 16—18. Vulgo ita legitur: *θάλλει δ' ἀρεταῖς, ἴσον τε Κασταλίᾳ παρ' Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον·*

---

v. 12. [*ἐφάψεαι* ex usu poetae cum optimis libris Boeckhius. SCH.]

v. 14. [„Minore interpunctione post genitivum *Ὀπόεντος* posita *αἰνήσαις* erit participium. Sed per Olympia universa libri omnes participia primi aoristi terminant in *ᾱς*." Boeckhius. Quare cum Scholiis pro optativo accepit eoque interpunctionem direxit. SCH.]

v. 16 — 18. Vulgatam Boeckhius mutavit, ne vocabula dividerentur. Et propter divisiones quidem vocabulorum duobus omnino in locis Pindarum emendavit contra libros, hic et Nem. X, 41. Cetera e libris et Scholiis restituta. Quanquam etiam hic Scholiastes non videatur habuisse *ἴσον*. Hermannus improbat huius loci emendationes, versus asynartetos nunc in Pindarum revocans, de qua re Boeckhius iterum dixit in Dissert. de Crisi Pind. §. 5. p. 9 seqq. [Optimi quidam libri *ἀλφεοῦ*. Scholiasta non videtur habuisse *ἴσον*. Ait enim: *βρύει δὲ καὶ αὔξεται ταῖς ἀρεταῖς τῆς νίκης ἡ Ὀποῦς*

ὅθεν στεφάνων ἄωτοι κλυτὰν
Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν 'Επ. α'.
μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς,
καὶ ἀγάνορος ἵππου
θᾶσσον καὶ ναὸς ὑποπτέρου παντᾶ
ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ
ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον·
κεῖναι γὰρ ὤπασαν τὰ τέρπν'· ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ
κατὰ δαίμον' ἄνδρες

ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντία Στρ. β'.
πῶς ἂν τριόδοντος Ἡρακλέης σκύταλον τίναξε
χερσίν,
ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς ἤρειδε Ποσειδᾶν
ἤρειδέν τέ μιν ἀργυρέῳ τόξῳ πολεμίζων
Φοῖβος, οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον,
βρότεα σώμαθ' ᾇ κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν
θνασκόντων; ἀπό μοι λόγον
τοῦτον, στόμα, ῥῖψον·
ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεοὺς
ἐχθρὰ σοφία, καὶ τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν

v. 29 seq. Vulgo sic legitur: *ἐγένοντο. ἐπεὶ ἔναντ' ἂν πῶς τριόδοντος* etc.

ἔν τε τῇ Κασταλίᾳ πηγῇ, ἐν Πυθοῖ, καὶ ἐν ταῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τουτέστιν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. Hinc conformavit Boeckhius. *Ἀλφεοῦ* bisyllabum est; de *παρά* in fine posito dixit Metr. Pind. libr. III. c. 22.; *ἐν Κασταλίᾳ* est i. q. *παρὰ Κασταλίᾳ*, ut *ἐν Νεμέᾳ* ad Nemeam. His non contentus Kayserus p. 24. Scholiorum auctoritate abutitur, quum haec ex iis exsculpi posse opinatur: *Θάλλει δ' ἀρεταῖσι Κράναν Κασταλίας παρὰ Ἀλφεοῦ τε ῥέεθρον.* Confert Pyth. I, 67: *Ἀμένα παρ' ὕδωρ.* Sed quis unquam dixit *κράναν Κασταλίας*? Ceterum basis spondiaca, quae est in reliquis strophis, in Boeckhii scriptura desideratur, restituitur a Kaysero. Ahlwardtius, quem sequitur Bergkius, *ἴσα τε Κασταλίᾳ*, ut basis tribrachum habeat. Vide Boeckh. de Crisi §. 40. p. 117 seq. SCH.]

v. 29 seq. [Quod in textu legitur cum Hermanno dedit Boeckhius ex lemmate vet. Schol. Libri non interpolati prope accedunt: *ἐγένοντο* (*ἐγένοντ'* Pal. C) *ἐπεὶ ἀντίον Πῶς ἂν τριόδοντος.* Heynii lectio vitia interpolatorum librorum habet. SCH.]

μανίαισιν ὑποκρέκει. *Ἀντ. β'.*
μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
χωρὶς ἀθανάτων· φέροις δὲ Πρωτογενείας
ἄστει γλῶσσαν, ἵν' αἰολοβρόντα Διὸς αἴσᾳ
Πύῤῥα Δευκαλίων τε Παρνασοῦ καταβάντε
δόμον ἔθεντο πρῶτον, ἄτερ δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον
κτησάσθαν λίθινον γόνον·
λαοὶ δ' ὀνόμασθεν.
ἔγειρ' ἐπέων σφιν οὖρον λιγύν,
αἴνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

νεωτέρων. λέγοντι μὰν *Ἐπ. β'.*
χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
ὕδατος σθένος, ἀλλὰ
Ζηνὸς τέχναις ἀνάπωτιν ἐξαίφνας
ἄντλον ἑλεῖν. κείνων δ' ἔσσαν
χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι
ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας
κοῦροι κορᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί.

πρὶν Ὀλύμπιος ἁγεμὼν *Στρ. γ'.*

v. 43. *Παρνασσοῦ* — v. 47. *οἶμον λιγύν.* — v. 52. *ἀνάπωσιν* — v. 56. *κορᾶν τε φερτάτων*

---

v. 43. [*Παρνασοῦ* Boeckhius cum aliquot codicibus. Vide ad Ol. XIII, 106. Pyth. I, 39. Duplicatum sigma recentiorum consuetudinem vocat Eustathius Il. p. 1872, 50. Confer de hac similibusque vocibus diligenter disputantem Ellendtium Lex. Soph. II, p. 513. et *ὅλῳ τῷ θυλάκῳ* spargentem R. Ungerum Paradox. Theban. I, p. 404 seqq. SCH.]

v. 47. [Antiquitus variabat lectio loci. Scholia enim manifestant alios *ὅρμον*, alios *οἶμον* legisse, quod quidem libri Pindari praebent. Boeckhius, qui *οὖρον* de sententia Gedikii scripsit, *ὅρμον* ortum statuit e vetere scriptura *ΟΡΟΝ*; vide de Crisi §. 41. p. 127. Vulgatae cum Hermanno patrocinatur Dissenius in Commentariis. SCH.]

v. 52. [*ἀνάπωτιν* ex duobus libris non optimis ductum est. Optimi cum Scholiis *ἄμπωτιν*, deteriores *ἀνάπωσιν*. SCH.]

v. 56. [Libri non interpolati praebuerunt *καὶ φερτάτων*, quo loco antea varie detorto succursum est. Paulo post *θύγατρ'* iidem libri: *τὰν παῖδ'* interpolati, qui iidem *Ὀποῦντος*. SCH.]

θύγατρ' ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν Ὀπόεντος ἀναρπάσαις
ἕκαλος
μίχθη Μαιναλίαισιν ἐν δειραῖς καὶ ἔνεικεν
Λοκρῷ, μὴ καθέλοι μιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις
ὀρφανὸν γενεᾶς. ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον
ἄλοχος, εὐφράνθη τε ἰδὼν ἥρως θετὸν υἱόν,
μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν
ἰσώνυμον ἔμμεν,
ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ τε καὶ
ἔργοισι. πόλιν δ' ὤπασεν λαόν τε διαιτᾶν.

ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι Ἀντ. γ'.
ἔκ τ' Ἄργεος ἔκ τε Θηβᾶν, οἱ δ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ
καὶ Πισᾶται·
υἱὸν δ' Ἄκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων
Αἰγίνας τε Μενοίτιον· τοῦ παῖς ἅμ' Ἀτρείδαις
Τεύθραντος πεδίον μολὼν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς τρέψαις ἁλίαισιν
πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι
μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον.
ἐξ οὗ Θέτιός γ' οὐλίῳ γόνος νιν ἐν Ἄρει

v. 58. *τὰν παῖδ' ἀπὸ* et *Ὀποῦντος* — v. 61. *ἔχε* — v. 66. *λεών τε* — v. 68. *Θηβᾶν, ἰδ' Ἀρκάδες* — v. 69. *υἷα* — v. 71. *Τεύθρανος* — v. 75. *νόον γ'.* — v. 76. *Θέτιος γόνος οὐλίῳ μιν ἐν Ἄρει·*

---

v. 66. [Vulgata formam habebat Atticam. Restituit *λαόν* Boeckhius et h. l. et Pyth. VIII, 56. SCH.]

v. 68. [*οἱ δ' Ἀρκάδες* cum Hermanno Boeckhius ex Scholiis veteribus librisque optimis. Pessima vulgata etiam grammatica ratione convincitur. SCH.]

v. 69. [Codicum bonorum est *υἱὸν δ'*, imperitorum metricorum solertia importavit *υἷα δ'*. Pindarus *υἱός* habet et quae inde veniunt formae, nisi quod metri gratia Nem. VI, 23. *υἱέων*, Isthm. VII, 25. *υἱέες υἱέων τε* sibi indulsit. SCH.]

v. 71. [*Τεύθρανος* Schmidius barbare contra libros omnes. SCH.]

v. 75. [*νόον γ'* metrici inculcarunt. Fulcrum iubentibus libris sustulit Boeckhius. Versu sequente librorum Scholiorumque scripturam ab Heynio propagatam de Hermanni coniectura emendavit Boeckhius, qui *νιν* ex optimis libris suscepit. Vide eius disputationem de formis *μιν*, *νιν* h. l., cuius summa eo redit, ut poetam statuat pro soni suavitate modo *μιν* modo *νιν* praetulisse, spectatis tum praegressis tum succedentibus verbis. SCH.]

παραγορεῖτο μή ποτε 'Επ. γ'.
σφετέρας ἄτερϑε ταξιοῦσϑαι
δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.
εἴην εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσϑαι
πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις
ἕσποιτο. προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἦλϑον
τιμάορος Ἰσϑμίαισι Λαμπρομάχου μίτραις, ὅτ'
ἀμφότεροι κράτησαν

μίαν ἔργον ἀν' ἁμέραν. Στρ. δ'.
ἄλλαι δὲ δύ' ἐν Κορίνϑου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα
χάρμαι,
ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρμόστῳ κατὰ κόλπον·
Ἄργει τ' ἔσχεϑε κῦδος ἀνδρῶν, παῖς δ' ἐν Ἀϑάναις.
οἷον δ' ἐν Μαραϑῶνι συλαϑεὶς ἀγενείων
μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν·
φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ
ἀπτῶτι δαμάσσαις
διήρχετο κύκλον ὅσσᾳ βοᾷ,
ὡραῖος ἐὼν καὶ καλὸς κάλλιστά τε ῥέξαις.

v. 89. *οἷον ἐν*

---

v. 83. [*ἕποιτο* Bergkius. SCH.]

v. 89. [*οἷον δ'* libri. Alterum Heynius induxit. SCH.]

v. 103. [*ἄνευ δὲ ϑεοῦ* libri optimi, quod suasu Dissenii revocavi. Ex quinque librorum scriptura *ἄνευϑε δὲ ϑεοῦ* — hoc ipsum enim ideo reprobat, quod Pindarus videatur *ϑεοῦ* monosyllabum non habere, nisi metri necessitate coactus — *ἄνευϑε ϑεοῦ* effecerat Boeckhius. Idem cum Hermanno *γ'* post *σεσιγαμένον* a sciolis illatum extrusit. SCH.]

v. 107. [*μάν* Schmidius de suo. SCH.]

v. 110. [*δαιμονίως* fluxerat ex interpretatione, a qua liberi optimi codices et Scholia Vrat. A. Firmant *δαιμονίᾳ* Scholia BL Homeri Iliad. *B*, 367: *Θεσπεσίῃ· λείπει τὸ βουλῇ, ὡς Πίνδαρος· Τὸν δὲ ἄνδρα δαιμονίᾳ γεγαμένη*. Adde Alcmanis illa fr. XLII. Delect. *ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι* ibique notata. SCH.]

v. 111 seq. [Comma post *δεξιόγυιον* olim delebat Hermannus contra Scholia vetera. Et senties sic de vividissimi finis virtute detrahi. Heynii lectio fluxit ex libris depravatis. Meliores: *Αἰάντειόν τ' ἐν δαιτὶ ὃς* (*ὅς τ'* quidam libri, sed plane omittunt pronomen tres, nempe quia *δαιτί* plene scripto metro offici videbatur) *ὀϊλιάδα νικῶν ἐ. β.* Hinc Boeckhius: *Αἰάντειόν τ' ἐν δαίϑ' ὃς Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν*. De eliso *ῑ* dativi diximus ad Ol. VIII, 48., ubi Boeckhius ipsum *ἐν δαίϑ'* attulit ex Iliad. *Δ*, 259., quanquam ibi Venetus codex *ἐν δαιτί*. Sed Aristarchus

τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ *Ἀντ. δ'.*
θαυμαστὸς ἐὼν φάνη Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου,
καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνᾳ φέρε· σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου
τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευσὶς ἀγλαΐαισιν.
τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν· πολλοὶ δὲ διδακταῖς
ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
ὤρουσαν ἑλέσθαι.
ἄνευ δὲ θεοῦ σεσιγαμένον
οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον. ἐντὶ γὰρ ἄλλαι

ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι, *Ἐπ. δ'.*
μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει
μελέτα· σοφίαι μὲν
αἰπειναί· τοῦτο δὲ προςφέρων ἄεθλον,
ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων,
τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν
εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶντ' ἀλκάν,
Αἰαντέων τ' ἐν δαίθ' ὃς Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

v. 103. *σεσιγαμένον γ'* — v. 107. *μάν* — v. 110. *δαιμονίως* — v. 112. *Αἰάντεόν τε δαῖθ' ὃς Οἰλιάδα*

---

certe in Homericis non offensus est in elidendo dativo, neque ille ad synizesin confugit, ut Hermannus El. D. M. p. 55. Porro *Αἰάντεον* ob metrum Boeckhius. Denique *Ἰλιάδα* in codicibus plurimis *Οἰλιάδα* vel *Ὀϊλιάδα* scriptum Scholiis veteribus confirmatur: *ἄνευ τοῦ ō εἴρηκε τὸ Ἰλιάδα, ὥς πού φησι καὶ Ἡσίοδος*, Catalogi fr. CXXXVI, p. 329. Marckscheffel. Eandem formam a Stesichoro quoque (fr. XXIII. Klein.) usurpatam, a Zenodoto ipsi Homero impertitam ex male intellectis locis Homericis manasse Aristarchus aliquoties admonuit; vide Lehrsium de Aristarchi Stud. Hom. p. 179 seq. Hesychius: *Ἰλιάδης· ὁ Ἰλέως* (leg. *Ὀϊλέως*) *παῖς*. Postremo nuper Hermannus in Eurip. Iph. Aul. 1127. totum locum sic conformavit:

δεξιόγυιον ὁρῶν τ' ἀλκὰν
Αἰαντέων ἐν δαιτὶ Ἰλιάδα
νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

In quo *ὁρῶν τ'* valde displicet, omissum pronomen contra libros optimos et Scholia, omissum *τε* post *Αἰάντεον*. Quare ego servatis reliquis *Αἰαντέων* tamen ascivi. Nam quae contra victoriam in Aeanteis reportatam, ut Scholia ceperunt, movebat Boeckhius Expll. h. l., non satis gravia videntur. Verisimile enim Boeckhio non videbatur post enumeratas supra Epharmosti victorias nunc singillatim de hac re dici. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Γ΄. (ΙΑ΄.)

ΑΓΗΣΙΔΑΜῼ ΛΟΚΡῼ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙῼ

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤῌ.

Strophae.

∠⏑––∠⏑⏑–⏑⏑––
∠⏑––∠⏑⏑–⏑⏑–
∠⏑––∠⏑⏑–
∠⏑–⏑∠⏑––∠⏑⏑–⏑⏑–⏒
∠⏑––∠⏑–
∠⏑––∠⏑–⏑∠⏑⏑–⏑⏑⏓

Epodi.

∠⏑⏑–⏑⏑––∠⏑––
∠⏑⏑–⏑⏑––
∠⏑–⏖́⏑––∠⏑⏑–⏑⏑–
∠⏑––∠⏑–⏑∠⏑–
∠⏑––∠⏑–⏑∠⏑–
∠⏑–⏒–⏑–
∠⏑⏑–⏑⏑––∠⏑––∠⏑⏓
∠⏑⏑––∠⏑––
∠⏑–⏑∠⏑–∠⏑––∠⏑–⏒

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλεῖστα Στρ.
χρῆσις, ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων
ὀμβρίων, παίδων νεφέλας.
εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, μελιγάρυες ὕμνοι
ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων
τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις Ἀντ.
οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἁμετέρα
γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει·
ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν.
ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
παῖ, τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν

κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας Ἐπ.
ἁδυμελῆ κελαδήσω,
τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
ἔνθα συγκωμάξατ', ἐγγυάσομαι
μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν
μηδ' ἀπείρατον καλῶν,
ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι. τὸ γὰρ
ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ
οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο ἦθος.

v. 4. πράσσει, — v. 5. λόγων· — v. 7. ἀφθόνατος

Ol. X. [Carmen vulgo post carmen XI. positum de Mingarelli sententia huc retraxit Boeckhius, quia illud hoc non praemisso intelligi nequeat. SCH.]

v. 4. [πράσσει apud Heynium error videtur typothetae esse. Libri πράσσοι. SCH.]

v. 7. [ἀφθόνατος contra libros omnes et rei rationem invexerat Stephanus. Boeckhii arbitrio favet Antiatticista Bekkeri p. 79, 3: ἀφθόνητος· Πίνδαρος Ὀλυμπιονίκαις. SCH.]

v. 8. [ἔγκειται libri boni, sed Scholia vetera ἄγκειται. SCH.]

v. 10. [ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ἐσαιεί Bergkius. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΑ΄. (Ι΄.)

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩι ΛΟΚΡΩι ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗι.

Strophae.

⏑⏑–́⏑⏑––́⏑–⏖́⏑⏓
⏒–́⏑––́⏑⏑–⏑⏓
⏒–́⏑––⏕́⏑––⏕́⏑––⏕́⏑–×–́⏑⏑–⏑⏑⏓
⏑–́–́⏑⏕––́⏑⏓
⏒–́⏑––́⏑⏓
⏑–́–́⏑⏑–⏑⏓

Epodi.

⏑–́⏑⏕–́⏑⏑–––́⏑⏕⏒
⏑–́–́⏑⏑–⏑⏑⏓
–⏖́⏑⏕–́⏑⏕––́⏑⏑–⏖–⏑⏓
––́⏑⏑––́⏑⏑–⏕́⏑––
––́⏑⏑–⏑⏓
––́⏑–⏑⏓
⏑⏑–́⏑⏑⏓
––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏓
⏑–́⏑⏑⏖––́⏑⏕–́⏑––́⏑⏑⏓

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Στρ. α'.
Ἀρχεστράτου παῖδα πόθι φρενὸς
ἐμᾶς γέγραπται. γλυκὺ γὰρ αὐτῷ μέλος ὀφείλων ἐπι-
λέλαθ'. ὦ Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ καὶ θυγάτηρ
Ἀλάθεια Διός, ὀρθᾷ χερὶ
ἐρύκετον ψευδέων
ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

ἕκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος Ἀντ. α'.
ἐμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος.
ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖαν ἐπιμομφὰν τόκος ὀνά-
τωρ. νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν
ὅπα κῦμα κατακλύσσει ῥέον;
ὅπα τε κοινὸν λόγον
φίλαν τίσομεν ἐς χάριν;

Ἐπ. α'.
νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν Ζεφυρίων,
μέλει τέ σφισι Καλλιόπα
καὶ χάλκεος Ἄρης. τράπε δὲ Κύκνεια μάχα καὶ
ὑπέρβιον

v. 8. ἁμὸν κατήσχυνε — v. 9. ὁ τόκος ἀνδρῶν. — v. 15. Κυκνεία

Ol. XI. v. 8. [ἁμόν recentiorum codicum est. Sic v. 3. ἁμᾶς (codex ἡμᾶς) Mingarellus restituebat. Vide Boeckhium de Crisi §. 41. p. 127. SCH.]

v. 9. [Libri non interpolati cum Scholiis veteribus τόκος (Pal. C γε τόκος) θνατῶν, interpolati ὁ τόκος ἀνδρῶν. Palmarem Hermanni emendationem probavit Boeckhius de Crisi §. 41. p. 127. SCH.]

v. 13. [Scholia vetera alteram explicant lectionem νέμει γὰρ ἁ τραχεῖα πόλις Λοκρῶν, quam Didymus dixerat non absurdam. Schneidero Saxoni inde videbatur vetustior scriptura elici posse νέμει γὰρ ἀτρέχεια πόλιν. Nam teste Orione Etym. s. v. ἀτρεκές· οἱ Δωριεῖς ἀτρεχὲς λέγουσιν. Veteres grammatici κατὰ στέρησιν τοῦ τρέχειν dictum censebant; v. Apollonii Lex. Hom. p. 46, 28. Bekker. et Scholia Pind. Pyth. VIII, 3., coll. Ahrens de Dial. Dor. p. 83. SCH.]

v. 15. [Κύκνεια metri causa, ut ultima Aeolensium more corripiatur, cum Hermanno correxit Boeckhius. Plures libri Κυκνέα. Vide Hermann. de dial. Pind. p. 252., qui simile exemplum ascripsit ex auctore Rhesi v. 764. Ἑκτόρεια χείρ. Adde Διομήδεια ἀνάγκη Arist. Eccl. 1029. et quod Dindorfius ad locum Rhesi attulit ex Et. M. p. 461, 45. Πολυδεύκεια χείρ. SCH.]

Ἡρακλέα· πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν
Ἴλᾳ φερέτω χάριν
Ἀγησίδαμος, ὡς
Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ
πελώριον ὁρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ.

ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες, Στρ. β'.
ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος.
ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι θέμιτες ὦρσαν Διός, ὃν
ἀρχαίῳ σάματι πὰρ Πέλοπος
*βίη Ἡρακλέος ἐκτίσσατο,
ἐπεὶ Ποσειδάνιον
πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον Ἀντ. β'.
ἀέκονθ' ἑκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
πράσσοιτο. λόχμαισι δὲ δοκεύσαις ὑπὸ Κλεωνᾶν
δάμασε καὶ κείνους Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῷ,
ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον
ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν
μυχοῖς ἥμενοι Ἄλιδος

Μολίονες ὑπερφίαλοι. καὶ μὰν ξεναπάτας Ἐπ. β'.
Ἐπειῶν βασιλεὺς ὄπιθεν
οὐ πολλὸν ἴδε πατρίδα πολυκτέανον ὑπὸ στερεῷ
πυρὶ

v. 21. ὥρμασε — v. 23. ἔργον — v. 29. ἄκονθ' — v. 30. κἀκείνους — v. 33. ἅμενον

---

v. 20. [Pro φύντ' vulgo φῶτ'. Sed quum Scholia vetera in interpretatione utantur verbis τὸν φύντα πρὸς ἀρετήν, Heynius illud reposuit. Et consentiunt quidam libri et lemma Scholiorum ipsum. Praepositio ποτί pertinet ad κλέος; vide Boeckh. de metris III, c. 22. fin. Idem statim post ex libris non vitiatis ὁρμάσαι (ὁρμῆσαι ποιήσειεν Scholia vetera) revocavit pro vulgato κε — ὥρμασε. Vide de Crisi §. 25. p. 69. SCH.]

v. 23. [ἔργων πρὸ πάντων de Hermanni sententia Boeckhius cum libris plurimis. Vide Expll. SCH.]

v. 25. [βίη Ἡρακλέος ἐκτίσσατο interpolatio est Triclinii. Libri probi βωμὸν (pauci βωμῷ) ἑξάριθμον Ἡρακλέης ἐκτίσσατο, quod Boeckhio vetustum glossema videtur ex Olymp. V, 5. petitum. Mire ratiocinando Kayserus p. 28. devenit ad ἔθηχ' ἐξάρι-

πλαγαῖς τε σιδάρου βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας
ἵζοισαν ἑὰν πόλιν.
νεῖκος δὲ κρεσσόνων
ἀποθέσθ' ἄπορον.
καὶ κεῖνος ἀβουλίᾳ ὕστατος
ἁλώσιος ἀντάσαις θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλσαις ὅλον τε στρατὸν Στρ. γ'.
λαίαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ· περὶ
δὲ πάξαις Ἄλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ
διέκρινε, τὸ δὲ κύκλῳ πέδον
ἔθηκε δόρπου λύσιν,
τιμάσαις πόρον Ἀλφεοῦ

μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν. καὶ πάγον Ἀντ. γ'.
Κρόνου προσεφθέγξατο· πρόσθε γὰρ
νώνυμνος, ἇς Οἰνόμαος ἆρχε, βρέχετο πολλᾷ νιφάδι.
ταύτᾳ δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ
παρέσταν μὲν ἄρα Μοῖραι σχεδὸν
ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος
ἀλάθειαν ἐτήτυμον

Ἐπ. γ'.
χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν,
ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν
ἀκρόθινα διελὼν ἔθυε καὶ πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα

v. 41. κᾀκεῖνος — v. 44. λείαν

θμον Ἡρακλέης. Bergkius πατὴρ ἐξάριθμον ἐκτίσσατο, h. e. pater Iuppiter filium Herculem iussit Olympia instituere. SCH.]

v. 29. [ἀέκονθ' Boeckhins cum libris bonis, qnod pronuntiando contrahendum. SCH.]

v. 33. Libri ἅμενον et ἥμενον, quum tamen Moliones insidias struxerint. Hinc Heynius pluralem coniecit, nnnc receptum Boeckhio. Thierschius suaserat ἡμένω in Act. philol. Mon. T. II. Fasc. III. p. 426. [Obloquitur frnstra Kayserus p. 29. SCH.]

v. 44. Boni libri λαῖαν aut λαίαν, ac docet glossa in Mosc. B λείαν per emendationem inductnm. Legendum esse λαίαν Boeckhius monet secundum Hesych. in voc. λαίαν· Δωριεῖς λαῖαν (λαίαν) ἐπὶ τῆς λείας, ut ibi legendum. Cf. Boeckh. de Crisi Pind. §. 41. p. 127. [Ahrens de Dial. Dor. p. 142. dubitat, an rectius λᾴαν scribatur. SCH.]

v. 45. [Ἄλτιν rescripsernnt grammatici veteres, quum per errorem id abisset in Ἄλιν. SCH.]

ἔστασεν ἑορτὰν σὺν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ
νικαφορίαισί τε.
τίς δὴ ποταίνιον
ἔλαχε στέφανον
χείρεσσι, ποσίν τε καὶ ἅρματι,
ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος εὖχος, ἔργῳ καθελών;

σταδίου μὲν ἀρίστευσεν εὐθὺν τόνον Στρ. δ'.
ποσσὶ τρέχων παῖς ὁ Λικυμνίου
Οἰωνός· ἷκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ
πάλᾳ κυδαίνων Ἔχεμος Τεγέαν·
Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμᾶς τέλος
Τίρυνθα ναίων πόλιν·
ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὡλιροθίου· Ἀντ. δ'.
ἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν·
μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ χέρα κυκλώσαις ὑπὲρ
ἁπάντων, καὶ συμμαχία θόρυβον

v. 58. *ἐν Ὀλυμπιάδι* — v. 61. *γε λάχε* — v. 62. *ἅρμασιν,* — v. 64. *στάδιον* et *εὐθύτονον* — v. 66. *ἧκεν* et *Τέγεαν·* — v. 67. *Δόρυκλος δὲ τέλος πυγμᾶς φέρε* — v. 70. *Σᾶμος ἠείδετο·* — v. 71. *κἄκοντι* — v. 72. *ἅπαντας· καὶ συμμαχίᾳ*

v. 58. [*ἐν Ὀλυμπιάδι* libri deteriores. Versu 61. Boeckhius *γε λάχε*, interpolationem metricorum, expulit cum libris optimis. Pal. C *ἔλαβε*. SCH.]

v. 62. [*ἅρματι* optimi, ut Ol. I, 110. Pyth. VI, 17. Isthm. I, 14. SCH.]

v. 64. Libri *στάδιον — εὐθύτονον* contra metrum. Schmidius coniecit *εὐθύδρομον*, Hermannus *σταδίου — εὐθὺν πόνον*, ut est *εὐθύπονον* in Guelph. Postremo Thierschius in Versione Germanica proposuit *εὐθὺν τόνον*, idque nunc recepit Boeckhius. Quae quidem emendatio bona est, si *σταδίου εὐθὺν τόνον* intelligis *cursus in stadio rectam tensionem* (des Laufes gerade Spannung, Richtung), ut *στάδιον* etiam cursum significare constat; cf. Pyth. XI, 49. Nem. VIII, 15. Sin ipsius curriculi rectam tensionem intelligeres, non conveniret *ἀριστεύειν*. Recte dicitur aliquis *πάλην, δρόμον, μάχην ἀριστεύειν*, sed non dici potest *ἀριστεύειν χῶρον, πεδίον, στάδιον*, si hoc pro curriculo sit. [At pertinet *εὐθὺν τόνον* ad *τρέχειν*. SCH.]

v. 66. [*Τεγέαν* signavit Boeckhius, quum Pindarus *Τεγέα̃* habeat Nem. X, 47. SCH.]

v. 70. Vulgo *Σᾶμος ἠείδετο* (ex v. 76.). Libri meliores cum Scholl. vett. *σᾶμ' Ἁλιῤῥοθίου* aut *Ἁλλιῤῥοθίου*. Unde Boeckhius acute restituit *Σᾶμος ὡλιροθίου*, h. e. *ὁ Ἁλιροθίου*, Se-

παραίθυξε μέγαν. ἐν δ' ἕσπερον
ἔφλεξεν εὐώπιδος
σελάνας ἐρατὸν φάος.

ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις 'Επ. δ'.
τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι καί νυν ἐπωνυμίαν
χάριν
νίκας ἀγερώχου, κελαδησόμεθα βροντὰν
καὶ πυρπάλαμον βέλος
ὀρσικτύπου Διός,
ἐν ἅπαντι κράτει
αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.
χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει με-
λέων,

τὰ παρ' εὐκλέϊ Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν· Στρ. ε'.
ἀλλ' ὥτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
ποθεινὸς ἵκοντι νεότατος τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ τοι
θερμαίνει φιλότατι νόον·

v. 78. καὶ νῦν — v. 81. Διός γ', — v. 86. ὥς τε — v. 87. ἥκοντι νεότατι

---

mus Mantineensis Halirrhothii filius, de quo eius vide notas criticas. Adde de Cris. §. 25. p. 65.

v. 71. [Boeckhii scriptura ex aliquot codicibus fluxit. Alii cum Scholiis ἄκοντι δὲ Φράστωρ, interpolati ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε, quod quum Dissenius praefert cum Hermanno, non reputavit δέ particulam a Pindaro alteri voci non postponi, si exceperis XI, 99., ubi vide. Cf. Boeckh. de Crisi §. 41. p. 128. SCH.]

v. 72. [Heyniana scriptura ex libris bonis et Scholiis emendata. SCH.]

v. 76. [ἄειδε δὲ τὸ πᾶν Grashoffius in Zimmermanni Diar. philol. 1834, nr. 30. p. 248. Perperam. Vide Commentar. SCH.]

v. 84. [γ' ignorant libri optimi. SCH.]

v. 86. [ὥτε h. l. in uno codice non bono servatum Pindarus Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε φησίν Scholl. Nem. VI, 47. Eustath. Prooem. p. 13: Καὶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ παρ' ἄλλοις ἡ ἔλλειψις καινοποιεῖ καὶ τὸ ᾧ, ἀντὶ τοῦ καθά, οἷον· ᾧ τ' ἀπὸ τόξον ἱεὶς (Nem. VI, 29.), ἤγουν ᾧ τρόπῳ ἢ νόμῳ. — ἵνα ᾖ ταὐτὸν τῷ ᾗ, ὅπερ ἐστὶ θηλυκῶς ἀντὶ τοῦ καθά. Cf. Pyth. X, 54. Nem. VII, 62. 71. 93. Isthm. III, 36. Boeckh. de Crisi §. 27. p. 72. SCH.]

v. 87. νεότατι vulgo. Hermannus emendavit νεότατος ex Schol. vet. inprimis ob structuram. [Ibidem μάλα δέ οἱ ex Boeckhii emendatione Bergkius. SCH.]

ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα
ἐπακτὸν ἀλλότριον,
θνάσκοντι στυγερώτατος·

καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις ἀοιδᾶς ἄτερ, 'Αντ. ε΄.
'Αγησίδαμ', εἰς 'Αΐδα σταθμὸν
ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι
τερπνόν. τὶν δ' ἁδυεπής τε λύρα
γλυκύς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν.
τρέφοντι δ' εὐρὺ κλέος
κόραι Πιερίδες Διός.

'Επ. ε΄.

ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος σπουδᾷ, κλυτὸν ἔθνος
Λοκρῶν ἀμφέπεσον μέλιτι
εὐάνορα πόλιν καταβρέχων· παῖδ' ἐρατὸν δ' 'Αρχεστράτου
αἴνησα, τὸν εἶδον κρατέοντα χερὸς ἀλκᾷ
βωμὸν παρ' 'Ολύμπιον,
κεῖνον κατὰ χρόνον
ἰδέᾳ τε καλὸν
ὥρᾳ τε κεκραμένον, ἅ ποτε
ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ.

v. 95. ἔχοντι — v. 99. δ' εὐάνορα et ἐρατὸν 'Αρχεστράτου — v. 102. χρόνον γ' — v. 104 seq. ἅ ποτ' ἀναιδέα et τὸν πότμον

v. 95. [τρέφοντι Boeckhius ex libris non interpolatis. SCH.]

v. 99. Pro παῖδ' ἐρατὸν δ' legendum videtur παῖδ' ἐρατόν τ', quum nulla sit hic oppositio. Non dicit: Populum ornavi, Agesidamum vero laudavi, sed: Populum ornavi et cecini etiam Agesidamum. Cet. v. supr. ad Ol. VI, 74. not. crit. [Metri causa vulgatam cum Hermanno mutavit Boeckhius ex libris. Particulam δέ tertio loco positam excusat de Crisi §. 41. p. 128. eo, quod παῖδ' ἐρατόν artissime cohaereant. SCH.]

v. 102. [γ' Boeckhius et Hermannus sustulerunt cum libris. SCH.]

v. 104 seq. [Libri optimi ἅ ποτ' ἀναιδέα Γανυμήδει θάνατον ἄλ. Quae Heynius habebat, Erasmo Schmidio debentur. Boeckhius conformavit consentiente Hermanno. Sed πότμον paucissimi libri, quorum ex numero Pal. C eximendum esse Kayseri collatio docuit. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΒ΄.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩι

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩι.

Strophae.

–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–
–́⏑––́⏑––́⏑–
–́⏑––́⏑––́⏑⏑⏓
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––
–́⏑–⏑̄–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––́⏑⏓

Epodus.

–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–⏑
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–⏑–́⏑⏓
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––́⏑––
–́⏑–⏑–́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑––́⏑––́⏑⏑–
–́⏑––́⏑––́⏑–́⏑––́⏑––

Λίσσομαι, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου, Στρ.
Ἱμέραν εὐρυσθενέ' ἀμφιπόλει, Σώτειρα Τύχα.
τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι
κἀγοραὶ βουλαφόροι. αἵ γε μὲν ἀνδρῶν
πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω ψεύδη μεταμώνια
τάμνοισαι κυλίνδοντ' ἐλπίδες·

v. 2. Ἱμέρᾳ εὐρυσθενέ' ἀμφὶ πόλει, — v. 6. ταὶ δ' αὖ et τέμνοισαι

Ol. XII. v. 2. Ἱμέραν — ἀμφιπόλει correxit Hermannus. ἀμφιπόλει agnoscitur a Vatic. et Schol. vet., qui interpretatur περιπόλει, σῶζε.

v. 6. [ταὶ δ' Schmidius scripserat. Librorum lectionem commendavit Hermannus, in qua τὰ δ' est ab altera rursus parte; vide ad Pyth. VIII, 29. Ibidem formam epicam τάμνοισαι praestant libri optimi. Vide Ahrent. de Dial. Dor. p. 117. SCH.]

σύμβολον δ' οὔ πώ τις ἐπιχθονίων — Ἀντ.
πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὗρεν θεόθεν·
τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.
πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
ἔμπαλιν μὲν τέρψιος, οἱ δ' ἀνιαραῖς
ἀντικύρσαντες ζάλαις ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν
μικρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

υἱὲ Φιλάνορος, ἤτοι καὶ τεά κεν, — Ἐπ.
ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ, συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ
ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν,
εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας σ' ἄμερσε πάτρας.
νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος
καὶ δὶς ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέων παρ'
οἰκείαις ἀρούραις.

v. 16. *Κνωσίας ἄμερσε*

---

v. 15. [*κατεφυλλοχόησε* Bergkius, coll. Phrynicho Bekkeri p. 71, 11. *Φυλλοχοεῖν: ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν ἀποβαλλόντων τὰ φύλλα. φυλλοροεῖν.* Idem cum Iacobsio ex Scholiis v. 16. dedit *σ' ἄμερσε.* Sequor. SCH.]
v. 18. [Libri deteriores *ἐν Πυθῶνι* ex glossa. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΓ'.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩι

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩι ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩι.

Strophae.

⏑⏑–́⏑⏑–⏒
⏒–́⏑–×⏑–́⏑⏑–⏒
⏑–́⏑⏑́⏑⏑––́⏑⏓
––́⏑⏑́⏑⏑–⏑–⏑⏓
⏑⏑–́⏑–×⏑–́⏑⏑–⏒
⏒–́⏑–́⏑⏑––́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–́⏑⏓
⏒–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑––́⏑––́⏑⏑⏓

Epodi.

––́⏑⏑–⏑⏑–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–⏒
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑–⏒–́⏑⏑–́⏑––
⏑́⏑⏑––́⏑––́⏑–
–́⏑––́⏑––́⏑⏑–⏑⏑⏓
⏑⏑–́–́⏑––⏑́⏑⏑⏓
–́⏑––́⏑–́⏑––⏑́⏑⏑–⏒

Τρισολυμπιονίκαν *Στρ. α'.*
ἐπαινέων οἶκον ἅμερον ἀστοῖς,
ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι
τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου

πρόθυρον Ποτειδᾶνος, ἀγλαόκουρον.
ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνηταί τε, βάθρον
πολίων ἀσφαλές,
Δίκα καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλού-
του,
χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος·

ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν 'Αντ. α'.
ὕβριν, κόρου ματέρα θρασύμυθον.
ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
ὔμμιν δέ, παῖδες 'Αλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον
ἀγλαΐαν ὤπασαν
ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις,
πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

'Επ. α'.
Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσμαθ'. ἅπαν δ'
εὑρόντος ἔργον.
ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν
σὺν βοηλάτᾳ χάριτες διθυράμβῳ;
τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα,

v. 5. *Ποσειδᾶνος,* — v. 6. *πολίων, ἀσφαλής,* — v. 9. *ἀλεξεῖν* — v. 14. *ὤπασάν γ'* — v. 15. *εἰν ἀέθλοισιν,*

Ol. XIII. v. 5. [Quum Pindarus ceteris locis *Ποσειδᾶν* usurpaverit, h. l. et v. 40. plurimi libri in ea forma consentiunt, quam Boeckhius reposuit, de industria ratus ascitam tanquam Corinthiis vulgarem. De ea Herodianus *περὶ μον. λέξ.* p. 10, 27: *παρὰ Δωριεῦσι τρεπομένου τοῦ ο̄ εἰς τ̄ Ποτειδὰν κατ' ὀξεῖαν τάσιν.* SCH.]

v. 6. [Boni aliquot libri *κασιγνήτα*, probatum Kaysero p. 34. Deinde *ἀσφαλές* est Er. Schmidii coniectura, firmata codice Cizensi. Reliqui libri *ἀσφαλής*, non aptum Iustitiae epitheton. Sed revocat Kayserus. Versu sequente in Scholiis veteribus *ὁμότροφος* comparet. SCH.]

v. 7. Vox *ταμίαι* coalescit cum *ἀνδράσι* per synizesin, quod genus Pindaro restituit Boeckhius, probante Hermanno. Cf. Boeckhii Annot. crit. p. 420. et Hermann. Elem. doctr. metr. p. 55. Hoc loco haec res ignorata grammaticis in causa fuit, ut ceteras strophas omnes interpolarent. Vide de Crisi §. 33. p. 97 seqq.

v. 9. [*ἀλεξεῖν* vulgo, et sic Pal. C, spretum Buttmanno Gramm. ampl. II. p. 105. Lobeck. Alterum revocavit Boeckhius de Crisi §. 41. p. 128., quia *ἀλεξέω* non sit in usu. SCH.]

ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον
ἐπέθηκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος,
ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

ὕπατ' εὐρὺ ἀνάσσων Στρ. β'.
Ὀλυμπίας, ἀφθόνητος ἔπεσσιν
γένοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων
Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον·
δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν, τὸν ἄγει
πεδίων ἐκ Πίσας,
πεντάθλῳ ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον· ἀντεβόλησεν
τῶν ἀνὴρ θνατὸς οὔπω τις πρότερον.

δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν Ἀντ. β'.
πλόκοι σελίνων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
φανέντα· Νέμεά τ' οὐκ ἀντιξοεῖ·
πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφεοῦ
ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται,
Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου θ' ἁλίῳ
ἀμφ' ἑνί, μηνός τέ οἱ
τωὐτοῦ κρανααῖς ἐν Ἀθάναισι τρία ἔργα ποδαρκὴς
ἁμέρα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις,

v. 21. βασιλῆα — v. 22. ἔθηκ'; — v. 25. ἀφθόνατος — v. 30. δρόμον· οὐκ ἀντεβόλησεν — v. 34. Νεμέα — v. 38. τρία μὰν ἔργα

---

v. 14. [γ' cum optimis libris deletum. SCH.]

v. 15. [ἐν ἀέθλοις Boeckhius ex cod. Vatic. Reliqui boni ἐν ἀέθλοισιν. Formam εἰν Pindarus nonnisi in composito εἰνάλιος toleravit. SCH.]

v. 21. [Vulgatam cum Hermanno correxit Boeckhius, qui versibus aliter descriptis vetustorum librorum ἐπέθηκ' servavit, βασιλέα autem τρισυλλάβως efferri iubet. Vide de Crisi §. 40. p. 118. SCH.]

v. 25. [Formam ἀφθόνητος Boeckhius vindicavit ad Ol. X, 7. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 149. SCH.]

v. 30. [ἀντεβόλησεν eiecta negatione cum libris optimis et Etym. M. p. 112, 50. scripsit Boeckhius, metro congruenter. Hermannus tamen acute οὐκ ἀβόλησεν proposuit; sed Boeckhio duplex negatio videtur non posse probari. SCH.]

v. 34. [Νέμεα recentiores editores metri gratia signaverunt codices secuti, „sive hic pluralis est, sive singularis correpto ᾱ Aeolico, de quo vide supra ad XI, 15," ait Hermannus. SCH.]

v. 38. [Vulgata optimorum librorum consensui cessit. SCH.]

Ἐπ. β'.

Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις· ἐν δ' ἀμφιάλοισι Ποτειδᾶνος τεθμοῖσιν
Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
Τερψίᾳ θ' ἕψοντ' Ἐριτίμῳ τ' ἀοιδαί.
ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε
ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος, δηρίομαι πολέσιν
περὶ πλήθει καλῶν, ὡς μὰν σαφὲς
οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ Στρ. γ'.
μέτρον. νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος.
ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς
μῆτίν τε γαρύων παλαιγόνων
πόλεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν
οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ, Σίσυφον μὲν πυκνότατον παλάμαις ὡς θεόν,
καὶ τὰν πατρὸς ἀντία Μήδειαν θεμέναν γάμον αὐτᾷ,
ναΐ σώτειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ Ἀντ. γ'
πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν
ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμνειν τέλος,
τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἀτρέος
Ἑλέναν κομίζοντες, οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
εἴργοντες· ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόντα τρόμεον Δαναοί. τοῖσι μὲν

v. 40. *Ποσειδᾶνος* — v. 42. *τέρψιές θ' ἕψοντ' ἐρίτιμοί τ' ἀοιδαί.* — v. 53. *θεμέναν τὸν γάμον αὐτᾷ,* — v. 58. *Ἀτρέως* — v. 60. *τοῖσι μὰν*

---

v. 42. Vulgo *τέρψιές θ' ἕψοντ' ἐρίτιμοί τ' ἀοιδαί.* Schmidio auctore ex Scholl. vett. reposuit Boeckh. *Τερψίᾳ θ'* et *Ἐριτίμῳ τ'*, probatum etiam Hermanno; *ἕσποντ'* Bothius praeivit. [Vulgatam *ἕψοντ'* revocavi cum Bergkio. SCH.]

v. 49. *δὲ ἴδιος* non facit hiatum, quum *ἴδιος* in nonnullis dialectis digamma habeat; cf. Boeckh. Oecon. Civit. Athen. T. II. p. 393., qui olim *γὰρ ἴδιος* Heynianum probaverat.

v. 53. [*τὸν γάμον* vulgo. Articulum metri gratia cum libris optimis induxit Boeckhius. Idem *αὐτᾷ* (sic Pal. C) cum Her-

ἐξεύχετ' ἐν ἄστεϊ Πειράνας σφετέρου πατρὸς ἀρχὰν
καὶ βαθὺν κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον·

Ἐπ. γ'.

ὃς τᾶς ὀφιώδεος υἱόν ποτε Γοργόνος ἦ πόλλ'
ἀμφὶ κρουνοῖς
Πάγασον ζεῦξαι ποθέων ἔπαθεν,
πρίν γέ οἱ χρυσάμπυκα κούρα χαλινὸν
Παλλὰς ἤνεγκ'· ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
ἦν ὕπαρ· φώνασε δ'· Εὕδεις, Αἰολίδα βασιλεῦ;
ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ,
καὶ Δαμαίῳ νιν θύων ταῦρον ἀργᾶντα πατρὶ
δεῖξον.

Στρ. δ'.

κυαναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ
κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν
ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔπᾶλτ' ὀρθῷ ποδί.
παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας,
ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,
δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ πᾶσαν τελευτὰν πράγματος, ὥς
τ' ἀνὰ βωμῷ θεᾶς
κοιτάξατο νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος, ὥς τέ οἱ αὐτὰ
Ζηνὸς ἐγχεικεραύνου παῖς ἔπορεν

Ἀντ. δ'.

δαμασίφρονα χρυσόν.
ἐνυπνίῳ δ' ὡς τάχιστα πιθέσθαι
κελήσατό μιν, ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ

v. 61. *σφετέρου μὲν πατρὸς* — v. 69. *μιν* et *ἀργὸν* — v. 72. *ἔπαλτ'* — v. 76. *ἀπ' ἐκείνου χρήσιος· ὅππως τέ οἱ*

---

manno et Thierschio dedit, ut Pyth. II, 34. IV, 265. IX, 64. Vide de Crisi §. 41. p. 128. SCH.]

v. 58. [*φίλῳ γένει* ex Pal. C Bergkius. SCH.]

v. 60. [*μὰν* Schmidius contra libros omnes. SCH.]

v. 69. *ἀργᾶντα* pro *ἀργόν* Boeckhius ex libris non interpolatis.

v. 75. Vulgo *ὅππως*, quod tamen nonnisi in interpolatis est. Meliores habent *ὥς*.

v. 79. [*δαὶ τάχιστα* duo libri optimi, *δὲ τάχιστα* tres boni. Hinc non male Kayserus p. 35. *δ' ᾇ τάχιστα*, coll. Ol. VI, 23. SCH.]

καρταίποδ' αὐερύῃ Γεαόχῳ,
θέμεν Ἱππίᾳ βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ.
τελεῖ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα κούφαν κτίσιν.
ἤτοι καὶ ὁ καρτερὸς ὁρμαίνων ἕλε Βελλεροφόντας,
φάρμακον πραῢ τείνων ἀμφὶ γέννι,

Ἐπ. δ'.

ἵππον πτερόεντ'· ἀναβὰς δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν.
σὺν δὲ κείνῳ καί ποτ' Ἀμαζονίδων
αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμου
τοξόταν βάλλων γυναικεῖον στρατόν,
καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.
διασωπάσομαί οἱ μόρον ἐγώ·
τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι Ζηνὸς ἀρχαῖαι δέκονται.

ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων — Στρ. ε'.
ἱέντα ῥόμβον παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ
τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν.
Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἑκὼν

v. 81. *αὐ ἐρύῃ Γαιαόχῳ,* — v. 82. *Ἱππείᾳ* — v. 83. *πληροῖ δὲ θεῶν* et *κτίσιν γ'·* — v. 84. *ὁρμαίνων ἔλαβεν* — v. 85. *γένυ,* — v. 87. *δ' ἐκείνῳ* — v. 91. *διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον* omisso *ἐγώ* — v. 92. *ἀρχεῖαι δέχονται.*

---

v. 81. Vulgo *κραταίποδ' αὐ ἐρύῃ Γαιαόχῳ.* Scripturam *αὐερύῃ* agnoscunt Scholl. vett. et libri plurimi; vox in hac re sollemnis. Multi tamen codices boni *ἀνερύῃ. Γεαόχῳ* emendavit Boeckh. cum aliquot libris, ut apud Hesiod. Theog. 15. est *Γεήοχος* Neptunus. *Γεήοχον* agnoscit etiam Herm. Praef. ad Hymn. Hom. p. XIV seqq.

v. 83. Vulgo: *πληροῖ δὲ θεῶν* et *κτίσιν γ'.* At *πληροῖ* vox est neque apud Homerum neque apud Pindarum usitata, sed recentioris usus. Metri causa hoc dederunt Byzantini. Boeckhius ex optimis libris reduxit *τελεῖ δέ.* Etiam fulcrum *γ'* post *κτίσιν* plurimi non agnoscunt.

v. 84. *ἕλε* pro *ἔλαβεν* revocavit Boeckh. ex optimis libris. Mox *γέννϊ* non interpolati pro vulg. *γένυ*, unde Herm. scripsit *γέννι.* Idque exstat in Scholiis veteribus.

v. 91. Vulgo *διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον.* Meliores tenent

Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος
Ἰσθμοῖ τά τ' ἐν Νεμέᾳ. παύρῳ δ' ἔπει θήσω φα-
νέρ' ἀθρό', ἀλαθής τέ μοι
ἔξορκος ἐπέσσεται ἑξηκοντάκι δὴ ἀμφοτέρωθεν
ἁδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.

τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν 'Αντ. ε'.
ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι·
τὰ δ' ἐσσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·
νῦν δ' ἔλπομαι μέν, ἐν θεῷ γε μὰν
τέλος· εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι,
Δὶ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσσειν. τὰ δ'
ἐπ' ὀφρύϊ Παρνασίᾳ,
ἐν Ἄργεϊ θ' ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τ' Ἀρ-
κὰς ἀνάσσων
μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ,

Ἐπ. ε'.
Πέλλανά τε καὶ Σικυὼν καὶ Μέγαρ' Αἰακιδᾶν τ'
εὐερκὲς ἄλσος,
ἅ τ' Ἐλευσὶς καὶ λιπαρὰ Μαραθών,
ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου καλλίπλουτοι

v. 99. ἑξηκοντάκι γὰρ ἀμφοτέρωθέν γ' — v. 103. τά τ' — v. 106. Δὶι et Παρνασσία, — v. 107. ἀμφ' Ἄργεϊ θ' et ὅσα τε Ἀρκάσ' ἀνάσσων — v. 109. Πελλάνα

---

quod Boeckh. restituit, quem vide in Comm. de Cris. Pind. §. 26. p. 69.

v. 92. [Ineptam formam ἀρχεῖαι ex libris correxerunt Hermannus et Boeckhius, qui et δέκονται ex usu poetae scripsit. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 82. SCH.]

v. 99. Vulgo ἑξηκοντάκι γὰρ ἀμφοτέρωθέν γ'. At γ' omittunt plurimi, neque γάρ agnoscunt optimi, sed ἑξηκοντάκι δ' habent, quod Herm. vidit esse δή, idque recepit Boeckh. Cf. de synizesi supra ad v. 7.

v. 103. [τὰ δ' Boeckhius ex Scholiis veteribus. SCH.]

v. 106. [De forma Δί dixit Boeckhius de Crisi §. 31. p. 92. SCH.]

v. 107. Vulg. ἀμφ' Ἄργεϊ, quod a metricis profectum. Verum restituit Boeckh. e libris. Tum vulgo est: ὅσα τε Ἀρκάσ' (libri non interpolati Ἀρκάσιν) ἀνάσσων, quod emendavit Hermannus.

v. 109. [De forma Πέλλανα vide ad Ol. VII, 86. SCH.]

πόλιες, ἅ τ' Εὔβοια. καὶ πᾶσαν κατὰ
Ἑλλάδ' εὑρήσεις ἐρευνῶν μάσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν.
ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν·
Ζεῦ τέλει', αἰδῶ δίδοι καὶ τύχαν τερπνῶν γλυ-
κεῖαν.

v. 114. ἀλλὰ κούφοισιν — v. 115. Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδοὺς

v. 114. Pro ἀλλά Boeckh. ex coniectura Hermanni ἄνα, h. e. Ζεῦ ἄνα, veluti Hom. Il. Γ, 350. et saepius.

v. 115. [Optimi libri Ζεῦ τέλειε, αἰδῶ τε δίδοι, interpolati Heynianam lectionem praebent. Correxit Boeckhius, qui Pindarum ubique forma δίδοι usum animadvertit, coll. Ol. I, 85. VI, 104. VII, 89. Hermannus διδοὺς retinet. Ceterum de fine carminis, quem de sententia veterum Scholiastarum cum Kaysero et Bergkio aliter distinxi, vide Commentarios. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΔ′.

ΑΣΩΠΙΧῼ ΟΡΧΟΜΕΝΙῼ

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ

– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑⏑ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– ⏑⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –

Καφισίων ὑδάτων Στρ. α′.
λαχοῖσαν αἴτε ναίετε καλλίπωλον ἕδραν,
ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ, παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι. σὺν ὔμμιν γὰρ τά τε τερπνὰ καὶ

v. 2. *λαχοῖσαι* — v. 5. *σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ*

Ol. XIV. [Carmen corruptissimum, quod quum e laceri codicis ultimo folio transcriberetur, tot videtur mendis inquinatum esse. Vide Boeckhium de Crisi §. 39. p. 115. et 41. p. 128 seq. Stropham et antistropham primus probabiliter descripsit Hermannus, a quo tamen saepius discessit Boeckhius. Paulo aliter rursus Bergkius. SCH.]

v. 2. [*λαχοῖσαι* libri omnes, quod retinuit Bergkius, qui pro *αἴτε* scripsit *ὦ ταί*, quod incommodum est propter v. 3. SCH.]

v. 4. [Boeckhius Oecon. Civit. Att. II. p. 384. *Ἐρχομενοῦ* restitutum volebat e codice Vaticano. Ea forma nominis antiquissima et Boeotis domestica usus Hesiodus est eandemque nummi et tituli exhibent. Vide praeter Boeckhium Corp. Inscr. I. p. 42. 718. 722. O. Muelleri Orchom. p. 129. 480. Marckscheffel. Hesiodi fragm. XLIX. (132. Goettl.) et Ahrens de Dial. Aeol. p. 178. SCH.]

v. 5. Vulgo est: *σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καί*, quod mutavit Boeckh. Codices Vat. et Pal. C *τὰ τερπνά τε καί*.

τὰ γλυκέα γίγνεται πάντα βροτοῖς,
εἰ σοφός, εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ.
οὐδὲ γὰρ θεοὶ σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ
κοιρανέοισιν χοροὺς οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων
ταμίαι
ἔργων ἐν οὐρανῷ, χρυσότοξον θέμεναι παρὰ
Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν.

ὦ πότνι' Ἀγλαΐα Στρ. β΄.
φιλησίμολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου
παῖδες, ἐπάκοος γένευ, Θαλία τε
ἐρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ
κοῦφα βιβῶντα· Λυδίῳ δ' Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ
ἔν τε μελέταις ἀείδων ἔμολον,
οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινυεία
σεῦ ἕκατι. μελανοτειχέα νῦν δόμον
Φερσεφόνας ἐλθέ, Ἀχοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροισ'
ἀγγελίαν,
Κλεύδαμον ὄφρ' ἰδοῖσ' υἱὸν εἴπῃς, ὅτι οἱ νέαν
κόλποις παρ' εὐδόξου Πίσας
ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων πτεροῖσι χαίταν.

v. 8. οὔτε γὰρ — v. 9. κοιρανέοντι — v. 13. abest ὦ — v. 15. ἐπάκοοι νῦν, Θαλία τε — v. 17. Λυδίῳ γὰρ Ἀσ. — v. 18. ἐν μελέταις τε ἀείδων μόλον· — v. 19. Μινύεια — v. 20. μελαντειχέα — v. 21. ἴθι pro ἐλθέ — v. 22. ὄφρα — v. 23. κόλποισι et εὐδόξοιο

---

v. 8. [Legebatur οὔτε γάρ, quod confidenter correxi. Ibidem Kayseri coniecturam ἁγνᾶν pro σεμνᾶν recepit Bergkius, qui v. 9. κοιρανέοντι eum libris retinet et v. 20. σεῦ γ' ἕκατι dedit. SCH.]

v. 13. Abest vulgo ὦ, quod praebuerunt codd. Vat. et Pal. C.

v. 15. Cur ἐπάκοοι τανῦν praeferam cum Hermanno, de eo vid. explicat. Librorum lectio est ἐπάκοοι νῦν.

v. 17. Vulgo Λυδίῳ γάρ. Correxit Hermannus.

v. 18. Vulgata lectio est: ἐν μελέταις τε ἀείδων μόλον. At libri optimi ἔμολον, et Vat. Pal. C τ' ἀείδων.

v. 20. μελανοτειχέα Boeckh. nunc scripsit pro μελαντειχέα; cf. de Crisi Pind. §. 41. p. 129.

v. 21. Est ἐλθέ pr. ἴθι in multis. Denique Κλεύδαμον Boeckhius scripsit pro Κλεόδαμον, dialecto patria, κόλποις pro κόλποισι, εὐδόξου pr. εὐδόξοιο. Hermanni emendationes carminis in multis locis depravati vide in Heynii editione novissima.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Α'.

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

–́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–––́⏑⏑––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––́⏒
×––́⏑–––́⏑⏓
––́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑–––́⏑–––́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–⏒

Epodi.

–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–––́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–––́⏑–––́⏑–⏖́⏑⏓
–́–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏓
⏖́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––
⏖́⏑–––́⏑–––́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
⏑⏑–́––́⏑⏑–⏖́⏑–––́⏑–⏒

Στρ. α'.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
σύνδικον Μοισᾶν κτέανον· τᾶς ἀκούει μὲν βά-
σις, ἀγλαΐας ἀρχά,
πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
ἀγησιχόρων ὁπόταν προοιμίων ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλε-
λιζομένα.

v. 4. ὁπόταν τῶν φροιμίων.

Pyth. I. v. 4. [ἀγησιχόρων Bergkius. Ibidem ὁπόταν τῶν φροιμίων praeter fidem librorum omnium Schmidius. SCH.]

καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
ἀενάου πυρός. εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός,
ὠκεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις,

Ἀντ. α'.

ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατί, γλεφάρων ἁδὺ κλαΐστρον, κατέ-
χευας· ὁ δὲ κνώσσων
ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης, τρα-
χεῖαν ἄνευθε λιπὼν
ἐγχέων ἀκμάν, ἰαίνει καρδίαν
κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε
Λατοΐδα σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μοισᾶν.

Ἐπ. α'.

ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαι-
μάκετον,
ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχνάεντα· κίων
δ' οὐρανία συνέχει,
νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Στρ. β'.

τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἁγνόταται

v. 18. [Libri boni *ἀτύζεται* vel *ἀτύζηται*. Boeckhii scripturam praeter Scholia Plutarchus confirmat tribus locis; v. Boeckhii Expll. h. l., qui cum Aug. D habere dicatur *ἀΐοντας*, olim coniecit *ἀτύζονται — ἀΐοντες*. SCH.]

v. 20. [Codex Aug. D *τιθάνα*, de quo admonuit Ahrens de Dial. Dor. p. 134. SCH.]

v. 26. [*θαυμάσιον προςιδέσθαι* Gellius Noctt. Att. XVII, 10. cum aliquot libris Pindari. (Idem nuper repperi in vetustissimo codice Parisino Macrob. Sat. V, 17., qui statim post *παρεοντων* et satis mire *ακοισαι* praebet. Id annotavi propter Boeckhium Expll. p. 230.) Meliores tamen aut *θαυμάσιον πυθέσθαι* aut *ἰδέσθαι*, unde correctores *τι ἰδέσθαι* effinxerunt, quod olim Boeckhio placebat, coll. Homerico *θαῦμα ἰδέσθαι*. Kayserus proposuit *θαυματὸν ἄντα ἰδέσθαι*. SCH.]

ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἁμέραισιν μὲν προ-
χέοντι ῥόον καπνοῦ
αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόν-
του πλάκα σὺν πατάγῳ.
κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν
δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προς-
ιδέσθαι, θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι,

Ἀντ. β'.

οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς
καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἅπαν νῶτον
ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν,
ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαίας μέτωπον,
τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
γείτονα, Πυθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κᾶρυξ ἀνέειπέ νιν
ἀγγέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ καλλινίκου

Ἐπ. β'.

ἅρμασι. ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοι-
κότα γὰρ
καὶ τελευτὰν φερτέραν νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει
λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοισί νιν ἵπποις τε κλυτὰν
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.

v. 32. κάρυξ — v. 34. ἐς πλόον, ἀρχ. — v. 35. κἂν τελευτᾷ φερτέρου νόστου — v. 37. στεφάνοισί τε ἵπποις

---

v. 35. Pauci φερτέρου, plurimi φερτέρα. Pro κἂν τελευτᾷ plures codices ἐν καὶ τελευτᾷ, unus a m. pr. ἐν καὶ τελευτάν, alius καὶ τελευτάν, alius καὶ τελευτᾷ, omisso ἐν. Hinc Boeckhius καὶ τελευτὰν φερτέραν emendavit. Hermanno scribendum videtur: ἐοικότα δ' ἐν καὶ τελευτᾷ φερτέρου νόστου τυχεῖν.

v. 37. [Libri boni στεφάνοισιν ἵπποισί τε vel ἵπποις τε vel ἱππεία τε. Correcti ἔσεσθαί νιν στεφάνοισιν. Emendationem Heynii a Scholiis confirmatam adoptavit Boeckhius, quum Aetnae mentio necessaria sit ideoque pronomen abesse nequeat. Hoc aut non reputavit aut non credidit Hermannus, qui Opuscc. VII. p. 114. scribendum edicit στεφάνοισι σὺν ἵπποις τε κλυτάν. SCH.]

Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων Φοῖβε, Παρνασοῦ τε
κράναν Κασταλίαν φιλέων,
ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Στρ. γ'.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροτέαις ἀρεταῖς,
καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν.
ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
αἰνῆσαι μενοινῶν ἔλπομαι
μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσείτ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω
παλάμᾳ δονέων,
μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.
εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δό-
σιν εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι.

Ἀντ. γ'.

ἦ κεν ἀμνάσειεν, οἵαις ἐν πολέμοισι μάχαις
τλάμονι ψυχᾷ παρέμειν', ἀνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν πα-
λάμαις τιμάν,

v. 39. *Παρνασσῷ* — v. 45. *ἀμεύσεσθ'* — v. 47. *ἀμμνάσειεν,*

---

v. 39. [De scriptura *Παρνασοῦ* vide ad Ol. IX, 47. SCH.]

v. 40. [Hermannus Opuscc. VII. p. 115: „Scholiasta quum postrema sic interpretatur: *ἐθελήσαις ταῦτα ἃ εὔχομαι τῷ σῷ νόῳ πράττειν καὶ συμπεραίνειν καὶ εὔανδρον ἀποτελεῖν τὴν χώραν*, credo eum posita plena interpunctione post *ὀνομαστάν* legisse *ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὐανδροῦν τε χώραν*. In quo si non falsus sum, addendum lexicis erit *εὐανδρόω*." Non probabile est Scholiastam ita legisse. Recte is intellexit *τιθέμεν* diversa potestate pertinere ad utrumque sic: *ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὔανδρόν τε τιθέμεν χώραν*. Similiter Alcman fr. 28. Delect.: *Ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν*. Et sic demum perspicitur, cur Pindarus activi infinitivo usus sit. Nam *νόῳ θέσθαι* vel *ἐνθέσθαι* vel *ἐγκαταθέσθαι* usitatum est. SCH.]

v. 45. [*ἀμεύσασθ'* Boeckhius ex optimis. Hesychius: *ἀμεύσασθαι· ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι*. Adde Eustath. Prooem. p. 9: *Τὸ ἀμεῦσαι* (l. *ἀμεύσασθαι*), *ὅ ἐστι παρελθεῖν καὶ νικῆσαι*. Eadem vocabula in explicatione usurpant Scholia h. l. SCH.]

v. 47. [Libri *ἂν μνάσειεν*. Schmidius *ἀμμνάσειεν*, quod rectius Boeckhius scripsit, quum *μμν* et *νμν* litterarum concursum spreverint Graeci. Adde Pyth. IV, 54. Theocr. XXIX, 16. *ὀμνάσθην* pro *ἀναμνησθῆναι*, et vide Ahrentem de Dial. Aeol. p. 149. SCH.]

οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν τὰν Φι-
λοκτήταο δίκαν ἐφέπων
ἐστρατεύθη· σὺν δ' ἀναγκαίᾳ φίλον
καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λα-
μνόθεν ἕλκει τειρόμενον μετανάσσοντας ἐλθεῖν

ἥρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν· Ἐπ. γ'.
ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελεύτασέν τε πόνους
Δαναοῖς,
ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται καιρὸν δι-
δούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
πίθεό μοι ποινὰν τεθρίππων. χάρμα δ' οὐκ ἀλ-
λότριον νικαφορία πατέρος.
ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον·

v. 51. *σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον* — v. 52. *μεταλλάσοντας ἐλθεῖν* — v. 59. *πείθεό μοι*

---

v. 51. [*σὺν δ' ἀναγκαίᾳ φίλον* lemma Scholiorum, quod ab Hermanno Opuscc. VII. p. 113. commendatum recepi, ut sententiae color generalis fieret. SCH.]

v. 52. [Libri et Scholia *μεταλλάσσοντας* contra metrum. Boeckhius *μεταμείβοντας*, quoniam Hesychius aliique *μεταμείβων* per *μεταλλάσσων* explicant. Hermannus antea *μέτα λύσοντας*: nunc Opuscc. l. c. quum *μέτα λάσοντας* ipse tacite reposuisset, in nota recens addita Wakefieldii emendationem *μετανάσσοντας* ut facilem reique aptissimam laudat. Sed quum Scholiasta *ἐπιζητήσοντας* explicet, videndum ait, num quid prodesse possit Hesychii glossa, diversa, ut videtur, confundentis: *μάσσαι* (vel *μᾶσσαι*)· *ζητῆσαι, καθαρίσαι, φυρᾶσαι.* — Fortasse: quanquam Scholiastam ipsum illud *μεταλλάσσοντας* legisse arguit id, quod *ἀπὸ τῶν τὰ μέταλλα ἐπιζητούντων* ductum ait. Ceterum alii viro docto *μεταβάσοντας*, alii — vera loquor — *μεθ' ἅλ'* (*trans mare*) *ἄξοντας* in mentem venit. Ego Wakefieldium secutus sum. SCH.]

v. 56. [Hermannus l. c. ne *θεός* pro una brevi esset, quod ipse olim defenderat Opuscc. I. p. 253. collato versiculo Praxillae: *Ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον*, nunc non sine summa probabilitate proposuit: *οὕτω δ' Ἱέρωνί τις ὀρθωτὴρ πέλοι.* Bergkius *πέλοι ὀρθωτὴρ θεός*, ut *πέλοι* et *ὀρθωτὴρ* coalescant. Durissime. SCH.]

v. 59. [*πίθεο* Par. B et Mingarellus. SCH.]

τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ Στρ. δ'.
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων ἐν νόμοις ἔκτισσ'. ἐθέλοντι δὲ Παμφύλου
καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι
ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες αἰεὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωρίοις. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄνθησεν αἰχμᾶς.

Ἀντ. δ'.

Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ
αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
σύν τοι τίν κεν ἀγητὴρ ἀνήρ,
υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραίρων τράποι σύμφωνον ἐς ἀσυχίαν.
λίσσομαι νεῦσον, Κρονίων, ἅμερον
ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοῖνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς
ἔχῃ, ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν τὰν πρὸ Κύμας·

Ἐπ. δ'.

οἷα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον,
ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,

v. 62. ἔκτισσε. θέλοντι — v. 65. Δωριῆς. — v. 67. Ζεῦ, τέλει, — v. 70. δᾶμόν τε γέρων et ἐφ' ἀσυχίαν. — v. 72. Φοίνιξ

---

v. 65. [Libri Δωριῆς, Δωριεῖς. Correxit Hermannus. SCH.]

v. 67. [Vulgatum τέλει emendavit Boeckhius, quem vide Nott. Critt. Olymp. XIII, 109. SCH.]

v. 70. [Libri δᾶμον γεραίρων vel τε γεραίρων. Ibidem pro ἐφ' ἀσυχίαν Scholia ἐς ἀσυχίαν legerunt, et sic pauci codices. Optimi autem quum praepositionem prorsus ignorent, illa scriptura revocanda fuit, quum praesertim ἐς ante ἀσυχίαν facile oblitterari potuerit. Cf. Pyth. III, 35. SCH.]

v. 72. [Φοῖνιξ signavi cum Pal. C et Gotting. Sic enim exigebant veterum magistrorum praecepta; vide Choeroboscum Bekkeri p. 1429. et quae disputant Goettlingius Doctrina acc. p. 254. et Ellendtius Lex. Soph. II. p. 919. coll. I. p. 956. Item v. 32. κᾶρυξ dedi, ut Nem. IV, 74. SCH.]

v. 75. [ἀρέομαι (ἀροῦμαι a v. αἴρομαι) ex aliquot libris pro vulgato poetae reddidit Boeckhius. SCH.]

Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλίας. ἀρέομαι
πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθαναίων χάριν
μισθόν, ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω πρὸ Κιθαιρῶνος
μάχαν,
ταῖσι Μήδειοι κάμον ἀγκυλότοξοι,
παρὰ δὲ τὰν εὔυδρον ἀκτὰν Ἱμέρα παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένευς τελέσαις,
τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ, πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Στρ. ε'.

καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις
ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ
γὰρ κόρος ἀμβλύνει
αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας·
ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ'
ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
μὴ παρίει καλά. νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν·
ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν.

Ἀντ. ε'.

εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται

v. 75. αἱρέομαι — v. 76. Ἀθηναίων — v. 78. Μῆδοι μὲν — v. 85. οἰκτιρμῶν

---

v. 77. Teneo cum Hermanuo librorum lectionem ἐρέω, de qua re expositum in Commentario. Participinm ἐρέων Boeckhius de coniectura posuit.

v. 78. Interpolati Μῆδοι μέν, meliorcs Μήδειοι, receptum iam Beckio. Sunt enim Μῆδοι dicti et Μήδειοι; cf [Steph. Byz. s. v. et alia apud] Boeckh. Nott. Critt.

v. 83. [Pro ἐλπίδας, quae est paene omnium librorum lectio, ex edit. Rom. ἀπάδις exemplaria occuparat, pro quo Hermannus ἀπίδας voluit, coll. Aesch. Snppl. 101., quem locum ipse postea egregie restituit. Idem nuper defendebat Doederlinus Mus. Rhenan. 1829. III. p. 12. Scholia quum τὰς διανοίας explicant, et ipsa ἐλπίδας ob oculos habuerunt. SCH.]

v. 85. [Libri optimi cum Stobaeo et Pallada poeta οἰκτιρμοῦ, nunc reductum Boeckhio. SCH.]

πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες
ἀμφοτέροις πιστοί.
εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἁδεῖαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κά-
μνε λίαν δαπάναις·
ἐξίει δ' ὥςπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
ἱστίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῇς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοις
κέρδεσσ'· ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας

οἷον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει Ἐπ. ε'.
καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλό-
φρων ἀρετά·
τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα νηλέα νόον
ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾷ φάτις,
οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπωρόφιαι κοινωνίαν
μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέκονται.
τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλων· εὖ δ' ἀκούειν
δευτέρα μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
ὃς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ, στέφανον ὕψιστον δέ-
δεκται.

v. 90. ἀεὶ — v. 92. ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις. — v. 98. δέχονται

---

v. 92. Vulgo ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις, laborante metro. In Gott. ὦ φίλοι, in aliis ὦ φίλε εὐτραπέλοις κέρδεσσ', unde Hermannus verum restituit, Boeckhio receptum.

v. 98. [De forma δέκονται Boeckhius exposuit Nott. Critt. Olymp. XIII, 88. Cf. supra ad Ol. XIII, 92. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Β'.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

⏑⏕́⏕́⏑–⏑–⏑–⏑⏕⏑⏓

⏕̽⏑–́⏑⏑–x̲⏒–́⏑⏑–⏑––́⏑⏑–⏑⏓

––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏓

⏑⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏓

––́⏑⏕́⏑–⏑–́⏑⏑⏓

––́⏑⏕́⏑–⏑–́⏑⏑–⏑⏑⏓

⏕̽⏑–́⏑⏑–⏕́⏑––́⏑⏓

––́⏑⏑–⏑––́⏑–⏑–⏑–́⏑⏑–⏑–⏒

Epodi.

⏕̽⏑–́⏑⏑–⏑–x̲⏑–́⏑⏑–⏑––́⏑⏑–⏑–x̲⏑–́⏑⏑⏓

⏑–́–́⏑⏑–⏑–⏕̽⏑–́⏑⏑⏓

⏑–́–́⏑⏑–⏑–⏕̽⏑–́⏑⏑––́⏑–⏑–

⏕̽⏑–́⏑⏑–⏑––́⏑⏓

⏒–́⏑–x̲⏒–́⏑⏑–⏑––́⏑⏓

⏑–́–́⏑⏑––́⏑–

––́⏑–́⏑⏑⏓

⏑–́x̲⏑–́⏑⏑–⏑–x̲⏑–́⏑⏑–⏑–⏒

Στρ. α'.

Μεγαλοπόλιες ὦ Συράκοσαι, βαθυπολέμου
τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν
δαιμόνιαι τροφοί,
ὔμμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν φέρων
μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,
εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾇ κρατέων
τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις,
ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος, ἇς οὐκ ἄτερ
κείνας ἀγαναῖσιν ἐν χερσὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε
πώλους.

ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρθένος χερὶ διδύμᾳ *Ἀντ. α'.*
ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον, ξε-
στὸν ὅταν δίφρον
ἔν θ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευγνύῃ
σθένος ἵππιον, ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ
εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.
κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις
φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ χρυσοχαῖτα προφρόνως
ἐφίλησ' Ἀπόλλων,

Ἐπ. α'.

ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας· ἄγει δὲ χάρις φίλων ποί-
νιμος ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένα·

v. 7. τᾶς οὐκ ἄτερ — v. 16. ἐφίλασ' — v. 17. ποί τινος ἀντὶ

Pyth. II. v. 7. [Libri τᾶς. Correxit Hermannus. SCH.]

v. 14. [Libri non pessimi εὐαυχέα; vide Boeckhii Nott. Critt. et quae ad v. 28. dicentur. SCH.]

v. 16. [ἐφίλησ' ex optt. libris revocavi monitu Ahrentis de dial. Dor. p. 148 seq. Cf. ad Nem. V, 44. SCH.]

v. 17. Codices partim ποί τινος, partim ποίτινος. Ieremias Spigelius ποίνιμος, receptum a Schmidio, Beckio, confirmatum Hermanni et Boeckhii iudicio. Sic Soph. Trachin. 808. ποίνιμον Δίκην dixit. Ac Schol. legit ποίνιμος explicans ἀμειπτική.

v. 22. [πυρόεντι Leid. B et Heynii coniectura. SCH.]

v. 26. [γ' Boeckhius sustulit, φρασίν, de quo vide ad Ol. VII, 24., ex libris reposuit. SCH.]

v. 28. Omnes libri cum Schol. ἀνάταν, in quo υ digamma Aeolicum est, veluti in εὔαδον et καυάξαις, de quibus Buttmannus disputavit in Gramm. ampl. II. p. 63. et 77., et αὔϊαχος Hom.

σὲ δ', ὦ Δεινομένειε παῖ, Ζεφυρία πρὸ δόμων
Λοκρὶς παρθένος ἀπύει, πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμα-
χάνων
διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.
θεῶν δ' ἐφετμαῖς Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς
λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ
παντᾶ κυλινδόμενον·
τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τί-
νεσθαι.

Στρ. β'.

ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,
μαινομέναις φρασὶν
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον
πολυγαθέες· ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀυάταν ὑπεράφανον
ὦρσεν· τάχα δὲ παθὼν ἐοικότ' ἀνὴρ
ἐξαίρετον ἕλε μόχθον. αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι
φερέπονοι τελέθοντι· τὸ μὲν ἥρως ὅτι
ἐμφύλιον αἷμα πρώτιστος οὐκ ἄτερ τέχνας ἐπέμιξε
θνατοῖς·

Ἀντ. β'.

ὅτι τε μεγαλοκευθέεσσιν ἔν ποτε θαλάμοις
Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. χρὴ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ
παντὸς ὁρᾶν μέτρον.
εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν

v. 26. μακρόν γ' et φρεσίν — v. 28. ἀάταν — v. 31. ὅτι τ' — v. 34. καθ' αὐτὸν

Il. XIII, 41. Est igitur ἀυάτα pro ἄτα. Vide plura ap. Boeckhium in Nott. Critt. et ap. Buttm. in Gr. T. I. p. 29. Eadem vox recurrit Pyth. III, 24. [Scholia: Αἰολικῶς τὸ ἀυάταν προήγαγεν. ἐκεῖνοι γάρ, ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα, μεταξὺ ἐπιτιθέασι τὸ ῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀὴρ αὐήρ, καὶ ἄως ἄυως. Confer Ahrentem de Dial. Aeol. p. 38. Omnino plura Aeolismi vestigia per hoc carmen emergunt, neque ullum est, in quo tot sint selectae formae et a vulgari dialecto Pindari remotae; vide Boeckhii Nott. Critt ad v. 14. SCH.]

v. 31. [τ' hiatus evitandi gratia interpositum a librariis exulare iussit Hermannus. SCH.]

v. 34. [κατ' αὐτόν de Thierschii sententia Boeckhius, congruenter usui epico. SCH.]

ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἑλόντ'· ἐπεὶ νεφέλᾳ παρε-
λέξατο,
ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, ἄϊδρις ἀνήρ·
εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ πρέπεν οὐρανιᾶν
θυγατέρι Κρόνου· ἅντε δόλον αὐτῷ θέσαν
Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν πῆμα. τὸν δὲ τετράκνα-
μον ἔπραξε δεσμόν,

Ἐπ. β'.

ἑὸν ὄλεθρον ὄγ'· ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πε-
σὼν τὰν πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν.
ἄνευ οἱ Χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον,
μόνα καὶ μόνον, οὔτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον οὔτ'
ἐν θεῶν νόμοις·
τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον, ὃς
ἵπποισι Μαγνητίδεσσιν ἐμίγνυτ' ἐν Παλίου
σφυροῖς, ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς
θαυμαστός, ἀμφοτέροις
ὁμοῖοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν κάτω, τὰ δ'
ὕπερθε πατρός.

Στρ. γ'.

θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται,

v. 36. ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἴκοντ'. — v. 38. οὐρανίᾳ — v. 41. ἀνεδέξατ' — v. 42. ἄνευ δ' οἱ — v. 43. νομοῖς· — v. 50. πτερόεντα αἐτὸν

---

v. 36. Vulgo ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἴκοντ', sine idoneo sensu. Probamus cum Boeckhio Bothii coniecturam ποτε καὶ τὸν ἑκόντ'; vide de Crisi Pindar. §. 26. Nam καὶ τὸν est: etiam hunc. Participium ἴκοντ' ferri non potest ob metrum, quum ubique penultimam longam habeat, ἰκόντ' autem aoristus nullus sit. [Fr. Iacobsius ποτὶ κοῖτον ἰκὼν ἐπεί, quod Hermannus et Boeckhius olim sic refingebant: ποτὶ κοῖτον ἰκόντ'· ἐπεὶ κτλ. Sed quum ἰκών aoristus alter nullus sit, Boeckhius ποτὶ κοῖτον ἰόντ' suspicabatur. Postea tamen recepit quod de Crisi §. 26. p. 70. emendaverat: ποτε καὶ τὸν ἑκόντ'. Kayserus in ποτὲ καὶ φρονέοντ' incidit. Quorum omnium nihil satisfacit. Ego dudum emendavi καὶ τὸν ἑλόντ' idque ipsum video expressisse Guil. de Humboldt. in translatione; vide Scripta ab Al. de H. edita Vol. II. p. 292: „Frevelnde Liebesgemeinschaft stürzt oft auch gelingend ins Elend." Quare id sententiarum tenori aptissimum reposui. SCH.]

v. 38. [οὐρανιᾶν optimi libri praebuerunt. SCH.]

v. 41. [ανδέξατ' metri gratia ex aliquot libris restituit Boeckhius.

θεός, ὃ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε, καὶ θαλασσαῖον
παραμείβεται
δελφῖνα, καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν,
ἑτέροισι δὲ κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ χρεὼν
φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.
εἶδον γὰρ ἑκὰς ἐὼν τὰ πόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ
ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν
πιαινόμενον· τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου
σοφίας ἄριστον.

Ἀντ. γ'.

τὺ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευθέρᾳ φρενὶ πεπαρεῖν,
πρύτανι κύριε πολλᾶν μὲν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν καὶ
στρατοῦ. εἰ δέ τις
ἤδη κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τιμᾷ λέγει
ἕτερόν τιν' ἀν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι
ὑπέρτερον,
χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεά.
εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
κελαδέων. νεότατι μὲν ἀρήγει θράσος
δεινῶν πολέμων· ὅθεν φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα
δόξαν εὑρεῖν,

v. 53. ἀδινόν, κακαγορίαν. — v. 56. πότμου σοφίας, ἄριστον. — v. 57. πεπορεῖν, — v. 58. μὰν — v. 61. κενεᾷ.

Mitscherlichius ἀνδεῖξαι' proposuit. SCH.]

v. 42. [Quum ante οἱ digammatum δ' ferri non possit, ex ingenio particulam induxit Hermannus Orph. p. 787., ex libris Boeckhius. Idem v. 43. νόμοις ex iisdem; cf. v. 86. SCH.]

v. 50. [Vulgatam ex fide librorum omnium mutavit Boeckhius. SCH.]

v. 53. Vulgo δάκος ἀδινόν, κακαγορίαν. Genitivus restitutus a Boeckhio e libris, probatus etiam Hermanno. [Sed is Opuscc. VII. p. 118. ad pristinam scripturam revolvitur. SCH.]

V. 56. [σοφίας ἄωτος scripsit Bergkius, coll. Isthm. VI, 18. SCH.]

v. 57. [Libri inter πεπορεῖν et πεπαρεῖν fluctuant. Hoc cum Scholiis et Hesychio (πεπαρεῖν· ἐνδεῖξαι, σημῆναι; sed idem πεπορεῖν· δοῦναι) reduxit Boeckhius. Confer Buttmann. Gr. ampl. II. p. 283. Lobeck. SCH.]

v. 58. [μέν praebuerunt libri. Statim v. 61. libri κενεᾷ praeter Guelf., qui Pauwii correctionem firmat. Olymp. XI, 97. κενεὰ κνυζαις. SCH.]

Ἐπ. γ'.

τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἄνδρεσσι μαρνάμενον, τὰ δ'
ἐν πεζομάχαισι· βουλαὶ δὲ πρεσβύτεραι
ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος ποτὶ σὲ πάντα λόγον
ἐπαινεῖν παρέχοντι. χαῖρε. τόδε μὲν κατὰ Φοίνισ-
σαν ἐμπολὰν
μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται·
τὸ Καστόρειον δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς ἑκὼν
ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπου
φόρμιγγος ἀντόμενος.
γένοι' οἷος ἐσσὶ μαθών· καλός τοι πίθων παρὰ
παισίν, αἰεὶ

Στρ. δ'.

καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν
τέρπεται ἔνδοθεν·
οἷα ψιθύρων παλάμαις ἕπετ' αἰεὶ βροτῷ.
ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφαύτιες,
ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.

v. 65. ἀνδράσι — v. 66. ποτί ῥα πάντα — v. 69. χορδαῖς θέλων — v. 74. ἀμωμήτων, — v. 75. βροτῶν. — v. 76. ὑποφάτιες, — v. 78. κέρδει

---

v. 65. [ἄνδρεσσι, ut Pyth. V, 64., metri gratia Hermannus. SCH.]

v. 66. Vulgo ποτί ῥα πάντα. Codices plerique et optimi ποτὶ πάντα, quam scripturam Boeckhius antiquissimam iudicat lectionum, quae in codicibus feruntur; est enim in aliis ποτὶ ἅπαντα, ποτί ῥ' ἅπαντα aut ποτί ῥα πάντα. Sed particula ῥά in media sententia locum non habet. Inseruit igitur Boeckhius σέ, de quo vide quae diximus in Commentario. [Bergkius σὲ ποτὶ πάντα. SCH.]

v. 69. Vulgo χορδαῖς θέλων. Boeckhius ex emendatione ἑκών, addicentibus Scholiis, ut videtur. Censet enim Pindarum epicam dialectum sequutum semper ἐθέλειν dixisse, nunquam θέλειν, de qua re vide annotationem criticam eius ad Pyth. I, 62. Non assentitur Hermannus, cuius iudicium disce ex iis, quae in Heynii editione novissima ad Nem. X. fin. scripsit.

v. 72 seq. καλός τοι πίθων παρὰ παισίν, αἰεὶ καλός. Haec lectio sola auctoritatem habet. [Cum uno codice Boeckhius olim corrigebat: μαθών, καλός τις· πίθων παρὰ παισὶν αἰεί. Sed recte postea sprevit. De repetita voce καλός, qua magnam admirationem puerorum significari putat — ego neniam puerorum putaram, ut Athenis in parietibus solebat inscribi Καλός, καλὸς ὁ δεῖνα — Hermannus Opuscc. VII. p. 120. excitat Theocr. VIII, 72. Callimach. Epigr. 30. et Epigr. Inc. 14. SCH.]

κερδοῖ δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;
ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺ
σκευᾶς ἑτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὣς ὑπὲρ ἕρκος, ἅλμας.

Ἀντ. δ'.

ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
δόλιον ἀστόν· ὅμως μὰν σαίνων ποτὶ πάντας, ἀγὰν πάγχυ διαπλέκει.
οὔ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη φιλεῖν·
ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅτ' ἐχθρὸς ἐὼν λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,
ἄλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς.
ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει,
παρὰ τυραννίδι, χὠπόταν ὁ λάβρος στρατός,
χὤταν πόλιν οἱ σοφοὶ τηρέωντι. χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

Ἐπ. δ'.

ὃς ἀνέχει ποτὲ μὲν τὰ κείνων, τότ' αὖθ' ἑτέροις ἔδωκεν μέγα κῦδος. ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα νόον

v. 79. *ὀχοίσας* — v. 82. *πάντας ἄγαν* — v. 86. *νομὸν* — v. 89. *τοτὲ μὲν* et *αὖ δ'*

---

v. 74. [*ἀμωμήτων* Iacobsii coniectura fuit, ab Heynio metri gratia, ut videbatur, recepta. Statim v. 75. *βροτῷ* Heindorfius. Libri *βροτῶν*. SCH.]

v. 76. Lectionem vulgatam *ὑποφάτιες* Boeckhius mutavit in *ὑποφαύτιες*, de quo cf. Commentarium nostrum. [Bergkius *διαιβολιᾶν* scripsit, *ὑποφάντιες* coniicit. Et *ὑποφαύτιες* Ahrenti quoque valde dubium videtur de Dial. Dor. p. 63. SCH.]

v. 78. *κερδοῖ* praeclara emendatio Huschkii Dissertat. de fabulis Archilochi in Matthiae Misc. philol. V. I. p. 30—41., pro vulgato *κέρδει*.

v. 79. *ἐχοίσας* restituit Boeckhius e libris plurimis pro *ὀχοίσας*. Mox v. 82. idem pro *ἄγαν* praeclare emendavit *ἀγάν* ab *ἀγή*, probatum etiam Hermanno. [Kayserus Heynii coniecturam *ἄταν* laudat. SCH.]

v. 89. Libri duobus exceptis *τότε δ' αὖθ'*. Hermannus: „*Scribe αὖθ' ἑτέροις. Non dicitur αὖ δέ, sed δ' αὖ. Αὖτε autem pro δέ adhibetur praecedente μέν Odyss. XXII,* 5." Idem: „*In aliis vocabulis dialecti diversitas coniuncta est cum discrimine significationis. Ita τότε nunc, τόκα interdum dicit Pindarus. Quare in suspicionem venirent haec Pyth. II,* 89. *τότε μέν, nisi cod. Aug. praeberet ibi ποτὲ μέν.*" Hinc emendavit locum Boeckhius. Ac *ποτὲ μέν* in Leid. B est.

ἰαίνει φθονερῶν· στάθμας δέ τινος ἑλκόμενοι
περισσᾶς ἐνέπαξαν ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε
καρδίᾳ,
πρὶν ὅσα φροντίδι μητίονται τυχεῖν.
φέρειν δ' ἐλαφρῶς ἐπαυχένιον λαβόντα ζυγὸν
ἀρήγει· ποτὶ κέντρον δέ τοι
λακτιζέμεν τελέθει
ὀλισθηρὸς οἶμος. ἁδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς
ὁμιλεῖν.

v. 90. ἑλκόμενος — v. 91. ἐνέπαξεν — v. 92. μαχανῶνται τυχεῖν. — v. 93. ζυγόν γ'

---

v. 90 seq. Vulgatum *μηχανῶνται* in sola est Rom. et dialecti nomine laborat, quae *μαχανῶνται* postulat. Libri *μητίονται*, reductum Boeckhio, quem vide de Cris. §. 31, p. 90. Idem pro *ἑλκόμενος* — *ἐνέπαξεν* alteram lectionem *ἑλκόμενοι* — *ἐνέπαξαν* recepit. [Pluralis in singularem mutatus videtur a grammaticis, ne pronomen *ἑᾷ* ad pluralia referendum esset. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Γ'.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΚΕΛΗΤΙ.

Strophae.

∠∪−−∠∪∪−∪∪⏓
∠∪−−∠∪∪−∪∪−−∠∪−−∠∪⏓
−∠∪∪−∪∪⏓
∠∪∪−∪∪−∪∪−∪∪−−∠∪−−∠∪−−∠∪∪⏓
∠∪−−∠∪∪−∪∪−−∠∪⏓
∠∪∪−∪∪−∠∪−−∠∪−−∠∪⏒
∠∪∪−∪∪−−∠∪−⏒

Epodi.

∠∪−−∠∪∪−∪∪⏓
∠∪−−∠∪−−∠∪⏓
∠∪−−∠∪∪−∪∪−−∠∪⏓
∠∪−⏒∠∪∪−∪∪−⏒
∠∪∪−∪∪−−∠∪−−∠∪⏓
∠∪∪−∪∪−−∠∪−−∠∪⏓
∠∪∪−∪∪−−∠∪∪−∪∪⏓
∠∪−−∠∪∪−∪∪−−∠∪−⏒
∪∪∠∪∪−−∠∪−−∠∪⏓

γίγνεται παίδων Διός. ἃ δ' ἀποφλαυρίξαισά νιν
ἀμπλακίαισι φρενῶν, ἄλλον αἴνησεν γάμον κρύβδαν
πατρός,
πρόσθεν ἀκειρεκόμᾳ μιχθεῖσα Φοίβῳ,

καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν. Ἐπ. α'.
οὐδ' ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν ὑμεναίων, ἅλικες
οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
ἑσπερίαις ὑποκουρίζεσθ' ἀοιδαῖς· ἀλλά τοι
ἤρατο τῶν ἀπεόντων· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω,
μεταμώνια θηρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν.

ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀάταν Στρ. β'.
καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλθόντος γὰρ εὐνάσθη ξένου
λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.

v. 12. μιν — v. 13. αἴνησε — v. 14. ἀκερσεκόμᾳ — v. 16. οὐκ ἔμειν' — v. 19. ὑπὸ κουρίζεσθ' — v. 24. ἀάταν

νωδυνιᾶν — γυιαρκέων, probante pluralem etiam Hermanno. [Nuper tamen Hermannus l. c. ad librorum Scholiorumque singularem redeundum esse disputat, ita ut, quum in eadem sede versus ubiqne incisiones constantcr servatae sint, exceptis str. γ et antistr. ε, qnos locos Hermannus paulo violentius in ordinem cogit, numerus versuum silentio putetur interpellari. Bergkius τέκτονα νωδυνίας γυιαρκέοντ' edidit, quod displicet. Singularem autem attestantur etiam Scholia A V Homeri Il. Δ, 110: Πίνδαρος τεκτονᾶν ὀδύνας φησίν. Ego, si apud Aeschylum Choeph. 61. παναρκέτας νόσου paulo certius esset, Pindaro reddendum censerem γυιαρκέτας. — Ibidem plerique libri Ἀσκλαπιόν: η ex Bodl. γ reposuit Boeckhius, ut Nem. III, 52., de quo dubitat Ahrens de Dial. Dor. p. 138. Quod quum Hermannus de emend. rat. gr. Gr. p. 61. propcnacute signandum disputasset (contra praeceptum Arcadii p. 40, 25.), improbavit id Spitznerus de Versu Graec. her. p. 84., comprobat Goettlingius Doctr. accentuum p. 39., qui recentiore aetate alteram tonosin Ἀσκληπιός invalnisse arbitratur. SCH.]

v. 14. [Formam reconditiorem ἀκειρεκόμᾳ ex compluribus libris reposuit Boeckhius, ut Isthm. I, 7. SCH.]

v. 16. [οὐδ' sola Aldina. Reliqui libri οὐκ, quod revocavit Bergkius. Asyndeton non fero. SCH.]

οὐδ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῳ Πυθῶνι
τόσσαις ἄϊεν ναοῦ βασιλεὺς
Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ, γνώμᾳ πιθών,
πάντα ἴσαντι νόῳ· ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται· κλέ-
πτει τέ νιν
οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα 'Αντ. β'.
ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον, πέμψεν κασιγνήταν
μένει
θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
ἐς Λακέρειαν. ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾤκει
παρθένος. δαίμων δ' ἕτερος
ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν· καὶ γειτόνων
πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾶ δ' ἔφθαρεν, πολλὰν δ' ὄρει
πῦρ ἐξ ἑνὸς
σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν.

ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ 'Επ. β'.
σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμεν
λάβρον Ἀφαίστου, τότ' ἔειπεν Ἀπόλλων· Οὐκέτι
τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἀμὸν ὀλέσσαι
οἰκτροτάτῳ θανάτῳ ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
ὣς φάτο· βάματι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ
νεκροῦ

v. 27. *μαλοδόκῳ* et *τόσσ' εἰςάϊεν* — v. 28. *κοινῶνι* et *γνώμαν* — v. 29. *τέ μιν* — v. 35. *ἐδαμάσατο* — v. 36. *πολλάν τ'*

---

v. 27. [Vulgo vitiose *τόσσ' εἰςάϊε*. Libri *τόσσας ἄϊε* vel *ἄϊεν* cum Scholiis, unde correxit Boeckhius. Scholia: *τόσσας ἀντὶ τοῦ τυχὼν ὁ Ἀπόλλων. τὸ δὲ ἄϊεν ἀντὶ τοῦ ᾔσθετο.* Cf. Pyth. IV, 25. X, 33. Eustathius Prooem. p. 9: *Ἐπιτόσσας, ὅ ἐστιν ἐπιτυχών· καὶ τόσσαι καλῶν ἤγουν ἐπιτυχεῖν.* Ibidem *γνώμαν* et *γνώμᾳ πεπιθών* libri, nisi quod in uno *πυθών*. Boeckhius *γνώμᾳ*, Hermannus *γνώμαν πιθών* cum Schmidio probat; vide Opuscc. VII. p. 132 seq. (Isthm. III, 90. *γνώμᾳ πίσυνος* pro vulg. *πεπιθών* reponit). Et dubitavit de Boeckhii ratione etiam Buttmannus Gr. ampl. II. p. 265. Lobeck. Me tamen prudens admonitio Dissenii in Expll. h. l. a revocando *γνώμαν πιθών* retinet. SCH.]

v. 36. [*πολλὰν δ'* ex libris plurimis Boeckhius, quod necessarium erat propterea, quod haec verba translate dicta sunt. SCH.]

ἅρπασε· καιομένα δ' αὐτῷ διέφανε πυρά·
καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων πόρε Κενταύρῳ διδάξαι
πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων Στρ. γ'.
ἑλκέων ξυνάονες, ἢ πολιῷ χαλκῷ μέλη τετρωμένοι
ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
ἢ θερινῷ πυρὶ περθόμενοι δέμας, ἢ χειμῶνι, λύσαις
ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων
ἐξάγεν, τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἢ γυίοις περάπτων πάντοθεν
φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς.

ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται. Ἀντ. γ'.
ἔτραπεν καὶ κεῖνον ἀγάνορι μισθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανεὶς
ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι
ἤδη ἁλωκότα· χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων ῥίψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοὰν στέρνων κάθελεν
ὠκέως, αἴθων δὲ κεραυνὸς ἐνέσκιμψεν μόρον.
χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρασίν,
γνόντα τὸ πὰρ ποδός, οἵας εἰμὲν αἴσας.

v. 44. διέφαινε — v. 52. περιάπτων — v. 55. κἀκεῖνον — v. 58. ἐνέσκηψεν — v. 59. φρεσί,

v. 44. [διέφανε Pal. C et Par. B praestant pro reliquorum διέφαινε, Scholiorum διέφηνε. SCH.]

v. 52. [περάπτων ex mente Schmidil cum libris pluribus Boeckhius, qui de hac Aeolica forma explicat Nott. Critt. Ol. VI, 38. Cf. infra ad Nem. XI, 40. Hermannus tamen l. c., quum incisio in decem versibus nonnisi bis violata sit, hoc versu et v. 105., locum ita concinnandum suspicatur: ἢ γυίοις πέρι | ἅπτων ἄκη | Πάντοθε. Nam quod antea proposuerat γυίοις πέρι ἅπτων τινὶ Πάντοθε, rursus abiicit. Violentior profecto medela, cui tutandae ex Scholiastae verbis frustra auxilium petas. SCH.]

v. 58. [ἐνέσκιμψεν Boeckhius ex libris. Homerica et Pindarica forma σκίμπτω, non σκήπτω. Idem v. 59. φρασίν dedit de suo, quod v. 108. libri plurimi suppeditaverunt. SCH.]

μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον Ἐπ. γ'.
σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.
εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναι' ἔτι Χείρων, καί τί οἱ
φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
ἁμέτεροι τίθεν· ἰατῆρά τοί κέν νιν πίθον
καί νυν ἐσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
ἤ τινα Λατοΐδα κεκλημένον ἢ πατέρος.
καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἰονίαν τέμνων θάλασσαν
Ἀρέθοισαν ἐπὶ κράναν παρ' Αἰτναῖον ξένον,

ὃς Συρακόσσαισι νέμει βασιλεὺς Στρ. δ'.
πραῢς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θαυ-
μαστὸς πατήρ.
τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
εἰ κατέβαν ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν κῶμόν τ' ἀέθλων
Πυθίων αἴγλαν στεφάνοις,
τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἕλ' ἐν Κίῤῥᾳ ποτέ·
ἀστέρος οὐρανίου φαμὶ τηλαυγέστερον κείνῳ
φάος
ἐξικόμαν κε βαθὺν πόντον περάσαις.

ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω Ἀντ. δ'.
Ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ
μέλπονται θαμὰ
σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.
εἰ δὲ λόγων συνέμεν κορυφάν, Ἱέρων, ὀρθὰν ἐπί-
στᾳ, μανθάνων οἶσθα προτέρων·
ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς
ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὦν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ
φέρειν,
ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

v. 65. κέν μιν — v. 69. Ἀρέθουσαν — v. 74. ἕλε — v. 76. περάσσαις. — v. 81. σὺν δύο

---

v. 69. [Legebatur Ἀρέθουσαν. Correxi cum Bergkio. SCH.]
v. 74. [Vulgatam ἕλε Κίῤῥᾳ ex Scholiis indiciisque librorum, qui ἕλεν Κίῤῥᾳ praebent, correxit Boeckhius. SCH.]
v. 81. [σύνδυο, bina, libri paene omnes. Vide Reizium de Acc. Incl. p. 103. Deinde pro δαίονται Plutarchus Consol. Apol-

τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἕπεται. 'Επ. δ'.
λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται,
εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλὴς
οὐκ ἔγεντ' οὔτ' Αἰακίδᾳ παρὰ Πηλεῖ
οὔτε παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ· λέγονται μὰν βρο-
τῶν
ὄλβον ὑπέρτατον οἳ σχεῖν, οἵτε καὶ χρυσαμπύκων
μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἁρμονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
ὁ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις, Στρ. ε'.
καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον χρυσέαις ἐν
ἕδραις, ἕδνα τε
δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων ἔστασαν ὀρ-
θὰν καρδίαν. ἐν δ' αὖτε χρόνῳ
τὸν μὲν ὀξείαισι θύγατρες ἐρήμωσαν πάθαις
εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε
Ζεὺς πατὴρ
ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνᾳ.

τοῦ δὲ παῖς, ὅνπερ μόνον ἀθανάτα 'Αντ. ε'.
τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυ-
χὰν λιπὼν
ὦρσεν πυρὶ καιόμενος
ἐκ Δαναῶν γόον. εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει θνατῶν ἀλα-
θείας ὁδόν, χρὴ πρὸς μακάρων
τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαὶ

lon. XI. p. 330. Hutten. *δαίνυνται*, quod fortasse verum. In Scholiis Pyth. V, 74. *δέδονται* scribitur. Sed in Gottingensi *δέονται*, h. e. *δαίονται*, esse video. SCH.]

v. 98. [„Hoc versu etsi non neglecta est incisio, tamen nec per eam avelli *γε* ab suo nomine debebat, nec per se grata est productio huius particulae in tali loco metri. Quare suspicor *λευκωλένῳ γ' αὖ Ζεὺς πατήρ* esse a Pindaro scriptum." Hermannus l. c. p. 137. SCH.]

ὑψιπετᾶν ἀνέμων. ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν
ἔρχεται,
ἄσπετος εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἕπηται.

σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις Ἐπ. ε'.
ἔσσομαι· τὸν ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασὶν
δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν θεραπεύων μαχανάν.
εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἁβρὸν ὀρέξαι,
ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόν', ἀνθρώπων φάτις,
ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ
ἅρμοσαν, γιγνώσκομεν. ἁ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
χρονία τελέθει. παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

v. 106. ὃς πολὺς εὖτ' ἂν — v. 108. φρεσὶ

---

v. 105 seq. [Hermannus, ut iusta incisio (vide ad v. 52.) reddatur versui, l. c p. 136. proponit: ὑψιπετᾶν ἀνέμων. ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν Οὐκ ἔρχεται. SCH.]

v. 106. [Dissenius πάμπολυς, Hermannus vel ἄσπετος vel ἄπλετος coniecit. Prius horum reposui, a me iam aliquot annos ante occupatum Ibyc. Rhegin. Reliq. p. 99. Kayserus θεύμορος ludit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Δ'.

ΑΡΚΕΣΙΛΑᾼ ΚΥΡΗΝΑΙῼ

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

∠⏑––∠⏑⏑–⏑⏑⏒
∠⏑⏑–∠⏑⏑–⏑⏑––∠⏑––∠⏑⏑–⏑⏑⏒
∠⏑––∠⏑⏑–⏑⏑––∠⏑––∠⏑–⏓
∠⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––∠⏑–⏓
∠⏑⏑–⏑⏑––∠⏑–⏓∠⏑⏒
∠⏑––∠⏑––∠⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑⏒
∠⏑––∠⏑––∠⏑–∠⏑⏒
⏑́⏑⏑––∠⏑–⏓

Epodi

–⏑––∠⏑⏑–⏑⏑––∠⏑––∠⏑⏒
∠⏑⏑–⏑⏑––∠⏑––∠⏑⏑–⏑⏑⏒
∠⏑––∠⏑––∠⏑⏑–⏑⏑⏒
∠⏑⏑––∠⏑––∠⏑––∠⏑⏑–⏑⏑⏒
–∠⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––∠⏑–⏓
∠⏑––∠⏑––∠⏑⏑⏒
∠⏑–⏓∠⏑⏑–⏑⏑–∠⏑––∠⏑–⏓

Σάμερον μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ Στρ. α'.
στᾶμεν, εὐΐππου βασιλῆϊ Κυράνας, ὄφρα κωμάζοντι
σὺν Ἀρκεσίλᾳ,
Μοῖσα, Λατοίδαισιν ὀφειλόμενον Πυθῶνί τ' αὔξῃς
οὖρον ὕμνων,

ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰητῶν πάρεδρος
οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἱρέα
χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας, ἱερὰν
νᾶσον ὡς ἤδη λιπὼν κτίσσειεν εὐάρματον
πόλιν ἐν ἀργάεντι μαστῷ,

καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαιθ' *Ἀντ. α'.*
ἑβδόμᾳ καὶ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενὴς
παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος, δέσποινα Κόλχων. εἶπε δ' οὕτως
ἡμιθέοισιν Ἰάσονος αἰχματᾶο ναύταις·
Κέκλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάκτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν
ἀστέων ῥίζαν φυτεύσεσθαι μελησίμβροτον
Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.

Ἐπ. α'.

ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων ἵππους ἀμείψαντες θοάς,

v. 4. *Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος,* — v. 5. *ἱέρεα* — v. 8. *ἀργινόεντι* — v. 14. *ἀλιπλάγκτου*

Pyth. IV. v. 4. Pro vulgari *αἰετῶν* Schmidius ex Aldina *αἰητῶν* scripsit. Cf. ad hanc formam Arat. Phaenom. 522, 691. [et Bergkium Anacr. Reliq. p. 195. *ὀρνίχων* Heynii temeraria erat correctio. SCH.] — v. 5. Libri *ἱέρεα* et *ἱερέα*. Hermannus sequitur hoc, ut ap. Callim. epigr. XLII, 1. *ἱερέη* est, quae forma nata e longiore *ἱερεία*. Boeckhius scripsit *ἱρέα*, ut dicitur *ἱρεύς*, *ἱρός*, quum metrum hanc pronuntiationem postulet, ceterum in medio relinquens, *ἱρέα* an *ἱερέα* Pindarus scripserit. [Ab importuna Neapolitanorum scilicet codicum interpolatione *Πυθία* locum defendit de Crisi §. 31. p. 91 seq. SCH.]

v. 8. *ἀργινόεντι* quadrisyllabum Hermannus Homericum (Il. II, 647.) putans, non Pindaricum, correxit *ἀργάεντι*, receptum Boeckhio. Ac Par. B suppeditat *ἀργήεντι*. [Cf. Olymp. XIII, 66. SCH.]

v. 14. [Ex optimis libris et Scholiis Boeckhius *ἁλιπλάκτου* reposuit, quum *ἀλίπλαγκτος* insulam mari oberrantem significet, qualis Delus aliquando fuit. Contra Lobeckio in Soph. Ai. 598. credibile fit verba *πλάζω* (*ΠΛΑΓΓ*), *πλήγνυμι*, *πλήσσω* (*ΠΛΑΓ*) non minus inter se cognata esse quam Germanica illa *schlagen* et *verschlagen*. Quare *ἁλίπλακτος* et *ἀλίπλαγκτος* apud poetas

ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελ-
λόποδας.
κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων
μετρόπολιν Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε Τριτωνίδος
ἐν προχοαῖς
λίμνας θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ γαῖαν διδόντι
ξείνια πρῴραθεν Εὔφαμος καταβὰς
δέξατ'· αἴσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων Ζεὺς πατὴρ
ἔκλαγξε βροντάν·

ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν Στρ. β'.
ναῖ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς Ἀργοῦς χαλινόν.
δώδεκα δὲ πρότερον
ἁμέρας ἐξ Ὠκεανοῦ φέρομεν νώτων ὕπερ γαίας
ἐρήμων
εἰνάλιον δόρυ, μήδεσιν ἀνσπάσσαντες ἁμοῖς.
τουτάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν
ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν θηκάμενος· φιλίων δ'
ἐπέων
ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται
δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

v. 22. πρώραθεν

praesertim δωριάζοντας idem valere existimat. Contra Lobeckium C. O. Muellerus disputavit in Nunciis Liter. Gotting. 1838. nr. 112. p. 1108 seq., qui ἀλίπλαγκτος epitheton insulis et litoribus propterea relinquendum censet, quod aestu maris increscente litora huc illuc vagari videantur. Sic promontorium Megaridis vocatum Αἰγίπλαγκτος, nec Πλάγκτας Odysseae aliorsum pertinere. — Vel sic tamen codicibus obtemperandum fuit, quorum scriptura commendatur Callimachio ἁλιπλήξ, Aeschylio θαλασσόπληκτος, Perss. 299. Adde Rostium Thesaur. L. Gr. p. 179. Ellendt. Lex. Soph. I. p. 70. SCH.]

v. 19. [Vulgo μεγάλαν, quae tonosis genitivi pluralis fere est in codicibus. Neque iniuria vindicare videtur Buttmannus Gr. ampl. I. p. 146. SCH.]

v. 22. [Bergkius et h. l. et Pyth. X, 52. πρῴραθεν scripsit. Recte. Nam ex Simonide Etymologicum M. p. 692, 25. affert formam solutam κυανοπρωΐραν, fr. CXLVI. p. 126. ed. meae. Hesychius π ρ ο ί ρ η ς (πρωΐρης)· πρῴρας. Adde quae Ellendtius habet Lex. Soph. II. p. 676. SCH.]

v. 30. [Vulgatam ἄρχετο a Scholiis confirmatam revocavi de voluntate Kayseri p. 48. Boeckhius cum libris plurimis ἄρχεται dederat. Imperfectum Bergkius quoque praetulit. SCH.]

ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ 'Αντ. β'.
κώλυεν μεῖναι. φάτο δ' Εὐρύπυλος Γαιαόχου παῖς
ἀφθίτου Ἐννοσίδα
ἔμμεναι· γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους· ἂν δ' εὐθὺς
ἁρπάξαις ἀρούρας
δεξιτερᾷ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι.
οὐδ' ἀπίθησέ ἰν, ἀλλ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορὼν
χειρί οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις δέξατο βώλακα δαιμο-
νίαν.
πεύθομαι δ' αὐτὰν κατακλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
ἐναλίου βᾶμεν σὺν ἅλμᾳ

'Επ. β'.
ἑσπέρας, ὑγρῷ πελάγει σπομέναν. ἦ μάν νιν ὤτρυ-
νον θαμὰ
λυσιπόνοις θεραπόντεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλά-
θοντο φρένες·
καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νάσῳ κέχυται Λιβύας
εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἴκοι νιν
βάλε πὰρ χθόνιον
Ἄιδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὔφαμος ἐλθών,
υἱὸς ἱππάρχου Ποσειδάωνος ἄναξ,
τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ τίκτε Καφι-
σοῦ παρ' ὄχθαις·

τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων Στρ. γ'.

v. 36. ἀπίθησέ νιν, — v. 39. ἐναλίᾳ — v. 40. ὄτρυνον — v. 44. Ἀΐδα.

---

v. 36. Vulgo ἀπίθησέ νιν. Hermannus ἀπίθησέ ἰν, h. e. οἱ, de quo vide Ruhnken. Epist. crit. I. p. 115. et Hermannum apud Heynium. Probavit hoc Boeckhius, dubitante tamen Buttmanno Gr. ampl. I. p. 295.

v. 39. ἐναλίᾳ lectio est non Pindarica. Potius δούρατος egere videatur epitheto, unde Boeckhius recepit I. Fr. Meyeri, unius ex Heynii auditoribus, emendationem. Thierschius vero coniicit ἐναλίαν, quod non spreverim. [Nuper etiam Hermannus Opuscc. VII. p. 138. scribit ἐναλίαν. „*Gleba,*" ait, „*primo dicitur ab unda navem obruente in mare deiecta, deinde maris fluctu ablata.*" Modo δούρατος carere posset epitheto. Per se enim ἅλμα ἐναλία non magis reiiciendum quam ea, quae Lobeckius habet ad Aiac. p. 133 seq. Sed cf. vers. 27. SCH.]

αἶμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς εὐρεῖαν ἄπειρον.
τότε γὰρ μεγάλας
ἐξανίστανται Λακεδαίμονος Ἀργείου τε κόλπου καὶ
Μυκηνᾶν.
νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν
ἐν λέχεσιν γένος, οἵ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
νᾶσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα κελαινεφέων πεδίων
δεσπόταν· τὸν μὲν πολυχρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσιν

Πύθιον ναὸν καταβάντα χρόνῳ Ἀντ. γ'.
ὑστέρῳ νάεσσι πολεῖς ἀγαγεῖν Νείλοιο πρὸς πῖον
τέμενος Κρονίδα.
ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔπταξαν δ' ἀκίνητοι
σιωπᾷ
ἥρωες ἀντίθεοι πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυμνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ
χρησμὸς ὤρθωσεν μελίσσας Δελφίδος αὐτομάτῳ
κελάδῳ·
ἅ σε χαίρειν ἐςτρὶς αὐδάσαισα πεπρωμένον
βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνᾳ,

Ἐπ. γ'.
δυςθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται
πρὸς θεῶν.
ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὦτε φοινικανθέμου ἦρος
ἀκμᾷ,

v. 54. ἀμμνάσει — v. 56. ἀγαγὲν — v. 61. αὐδάσασα — v. 62. Κυράνας — v. 64. ὥςτε

v. 40. [ὤτρυνον praetulit Boeckhius ex aliquot codicibus ob sonum pleniorem, ut v. 170. ὦρνυεν, v. 82. ᾤχοντο. SCH.]

v. 54. Vulgo ἀμμνάσει. Boeckhius ἀμνάσει e libris. Cf. ad Pyth. I, 47.

v. 56. Libri χρόνῳ δ' ὑστέρῳ — ἀγαγὲν aut ἄγαγεν, ἄγαγε. Thierschius coniecit χρόνῳ ὑστέρῳ — ἀγαγεῖν, probatum Boeckhio, qui de hoc loco optime disputat in Dissert. de Crisi Pindar. §. 20. p. 55. Hermanni sententiam vide in Heynii editione.

v. 62. [Κυράνᾳ Boeckhius ex optimis libris, pendens a v. πεπρωμένον. SCH.]

v. 64. [Recte Bergkius pro vulg. ὥςτε, quod est in multis libris prorsus omissum, restituit ὦτε illud, de quo vide supra ad Ol. XI, 90. notata. SCH.]

παισὶ τούτοις ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας·
τῷ μὲν Ἀπόλλων ἅ τε Πυθὼ κῦδος ἐξ ἀμφικτιόνων ἔπορεν
ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσω
καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ· μετὰ γὰρ
κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας; Στρ. δ'.
τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἅλοις;
θέσφατον ἦν Πελίαν
ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν χείρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκάμπτοις.
ἦλθε δέ οἱ κρυόεν πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,
πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ,
εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐδείελον
χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἰωλκοῦ,

ξεῖνος αἴτ' ὦν ἀστός. ὁ δ' ἆρα χρόνῳ Ἀντ. δ'.
ἵκετ' αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνὴρ ἔκπαγλος· ἐσθὰς
δ' ἀμφότερόν νιν ἔχεν,

v. 65. τούτου — v. 66. Ἀμφικτυόνων — v. 72. ἀκνάμπτοις. — v. 79. μιν

v. 65. [τούτου Heynius ex uno Bodl. C. Sed παισὶ τούτοις intellige: *huic Batti proli, quae nunc vivit.* SCH.]

v. 66. [De scriptura ἀμφικτιόνων vide Boeckhii Nott. Critt. ad Nem. VI, 40. Vulgatam defensitat Kayserus p. 49 seq. SCH.]

v. 72. [ἀκάμπτοις ex Par. B cum Hermanno Boeckhius, ne ἀκνάμπτοις prima brevi aures laederet. Cf. Isthm. III, 71. SCH.]

v. 78. [De reposito a Boeckhio ἆρα vide ad Ol. VIII, 46. SCH.]

v. 81. [παρδαλέᾳ quibusdam libris obsecutus cum Wakefieldio et Hermanno Boeckhius dedit. SCH.]

v. 84. [Sola Romana ἀταρβάτοιο, nisi quod apud Tzetzen Lycophr. 175. et ἀταρβάτοιο et ἀταρβήτοιο legitur in codicibus. Reliqui libri Pindari ἀταρβάκτοιο, quod Boeckhius a ταρβάξω futuro repetit. At ne est quidem verbum ταρβάζω. Quum autem Scholia ἀταρβήκτοιο exhibeant, verissime Hermannus reposuit ἀταρμύκτοιο. Eo vocabulo usus est Empedocles apud Plut. Mor. p. 400. B. ἀταρμύκτοισι προςώποις, et Euphorio Et. M. p. 162. (fr. CIII. p. 158. Meinek.) ἀτάρμυκτον ὄμμα. Vide praeter Hesychium

ἅ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἁρμόζοισα θαητοῖσι γυίοις,
ἀμφὶ δὲ παρδαλέᾳ στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους·
οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ᾤχοντ' ἀγλαοί,
ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσσον. τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν σφετέρας
ἐστάθη γνώμας ἀταρμύκτοιο πειρώμενος
ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ἐπ. δ'.

τὸν μὲν οὐ γίγνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ τόδε·
Οὔτι που οὗτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι πόσις
Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ
Ἰφιμεδείας παῖδας, Ὦτον καὶ σέ, τολμάεις Ἐφιάλτα ἄναξ.
καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θήρευσε κραιπνόν,
ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον,
ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται.

τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι Στρ. ε'.

v. 81. παρδαλέα — v. 82. οἴχοντ' — v. 84. ἀταρβάτοιο — v. 89. Ἐπιάλτα

---

s. v. Bentleium in Hor. I. Carmm. 8, 18., Porson. Addend. Eur. Hec. v. 958. p. 93. Schaefer. et Ahrentem de Dial. Dor. p. 93. SCH.]

v. 89. [Libri quidem omnes Ἐφιάλτα, quod revocavit Boeckhius, cuius vide Expll. p. 271 seq. Verum Scholia Harleiana Homeri Odyss. Λ, 308. teste Porsono: Διὰ τοῦ π τὸ ὄνομα. — ἐν Νάξῳ μάν φαντι θανεῖν Ἰφιμεδείας παῖδας ὥς τε καὶ σὲ τολμήσεις Ἐπιάλτα. Accurate de his formis et similibus praeter Meinekium Hist. Crit. Com. Gr. p. 152. disputat A. Giesius de Dial. Aeol. p. 349 seqq., qui p. 356. h. l. Ἐπιάλτα, quam scripturam Boeckhius in Nott. Critt. ex sola Cratandrina fluxisse putabat, defendit. Sed quum Scholium illud non integrum habeamus, facile fieri potest, ut videatur illam formam testari, non testetur. — Haec scripseram. Nunc suspicionem veram esse docet hodie allatum Vol. III. Crameri Ann. Paris. p. 472, 19., qui haec protulit ex Harleiano: Πίνδαρος δὲ ἐν Νάξῳ τὰ κατ' αὐτοὺς ἱστορεῖ γεγονέναι· Ἐν Ν. μὲν φαντὶ — Ἐπιάλτα. Evanuit iam praeceptum illud grammatici διὰ τοῦ π τὸ ὄνομα. SCH.]

γάρυον τοιαῦτ'· ἀνὰ δ' ἡμιόνοις ξεστᾷ τ' ἀπήνᾳ
προτροπάδαν Πελίας
ἵκετο σπεύδων· τάφε δ' αὐτίκα παπτάναις ἀρίγνω-
τον πέδιλον
δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῷ
δεῖμα προσέννεπε· Ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι
πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων
πολιᾶς
ἐξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ ψεύδεσιν
καταμιάναις εἰπὲ γένναν.

τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις Ἀντ. ε'.
ὧδ' ἀμείφθη· Φαμὶ διδασκαλίαν Χείρωνος οἴσειν.
ἄντροθε γὰρ νέομαι
πὰρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με
κοῦραι θρέψαν ἁγναί.
εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς οὔτε ἔργον
οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἱκόμαν
οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων πατρὸς ἐμοῦ βασιλευομέναν
οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ
Αἰόλῳ καὶ παισί, τιμάν.

Ἐπ. ε'.

πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν λευκαῖς πιθή-
σαντα φρασὶν

v. 95. παπτήναις — v. 103. Χαρικλοῖς — v. 109. μιν et φρεσὶν

v. 95. [Libri παπτήνας. Mutavit Boeckhius. SCH.]

v. 103. [Miram formam Χαρικλοῖς confodit Boeckhius Nott. Critt. h. l., qui ex libris plerisque Χαρικλοῦς edidit. Pal. C Χαρικλᾶς. Addo testimonium Scholl. Arist. Pac. 312: Πίνδαρος· Ἄντροθε (ἀντρόθε Ven.) γὰρ νέομαι παρὰ Χαρικλοῦς καὶ Φιλίνας (sic). SCH.]

v. 105. Libri plurimi ἐντράπελον, quod aliunde non cognitum. Schmidius εὐτράπελον de coniectura intulit; habent hoc soli Gott. Par. B et, quantum perspicere licet, Leid. B. Heynio placet ἐκτράπελον [quod Scholiasta alter legisse videtur], insolens, uti etiam Schaefero ad Gnomicos poetas Graecos p. 360. Sed bonum videtur εὐτράπελον; cf. Commentarium.

v. 113. Vulgo θηκάμενοι μετὰ κωκυτῶ γυναικῶν, quod Scholiastes exponit μετὰ κωκυτοῦ. Sed hac genitivi forma non utitur Pindarus. Quare Boeckhius cum Hermanno e multis libris scri-

ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων·
τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος, ὑπερφιάλου
ἁγεμόνος δείσαντες ὕβριν κᾶδος ὡςείτε φθιμένου
δνοφερὸν
ἐν δώμασι θηκάμενοι, μίγα κωκυτῷ γυναικῶν
κρύβδα πέμπον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν, Κρονίδᾳ δὲ τράφεν Χεί-
ρωνι δῶκαν.

ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων Στρ. ϛ'.
ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων, κεδνοὶ πολῖ-
ται, φράσσατέ μοι σαφέως·
Αἴσονος γὰρ παῖς ἐπιχώριος οὐ ξείναν ἱκοίμαν
γαῖαν ἄλλων.
Φὴρ δέ με θεῖος Ἰάσονα κικλήσκων προςηύδα.
ὣς φάτο. τὸν μὲν ἐςελθόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός.
ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων
γλεφάρων·
ἂν πέρι ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν ἐξαίρετον
γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι Ἀντ. ϛ'.
ἤλυθον κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγγὺς μὲν Φέρης
κράναν Ὑπερῇδα λιπών,

v. 113. θηκάμενοι μετὰ κωκυτῷ — v. 118. ἱκόμαν — v. 122. περὶ — v. 125. Ὑπερηΐδα

psit μίγα κωκυτῷ, et comma posuit post θηκάμενοι. — Mox v. 118. lectio est ἱκόμαν, pro quo Boeckhius cum Hermanno scripsit ἱκοίμαν. [Reisigii coniecturam Comm. Critt. Soph. O. C. p. 199. ἂν ἵκων proponentis excussit Hermannus de ἄν part. p. 162. SCH.]

v. 120. [Quidam codices ἔγνων. Cf. ad Pyth. IX, 82. Ceterum v. 119. προςαύδα exspectes. Vid. Ahrens de Dial. Dor. p. 133. SCH.]

v. 122. [Legebatur περί. Hermannus Opuscc. VII. p. 140: „Retracto accentu scribendum ἂν πέρι ψυχὰν γάθησεν, ut πέρι sit valde et iungatur ἂν ψυχὰν γάθησεν, secundum Homeri illud γεγήθει δὲ φρένα." SCH.]

v. 125. [Ὑπερῇδα Boeckhius cum Hermanno, ob metrum. Cum libris consentit Schol. Victor. Il. Z, 457: Ἐγγὺς μὲν Φερῆς κρανῆς Ὑπερηΐδα λιπών. Idem Boeckhius statim post ἵκεν edidit, de qua forma v. ad Ol. IV, 11. SCH.]

ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως δ' Ἄδματος ἷκεν
καὶ Μέλαμπος,
εὐμενέοντες ἀνεψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ
μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων, πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν
τάνυεν,
ἀθρόαις πέντε δραπὼν νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις
ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.

Ἐπ. ς'.

ἀλλ' ἐν ἕκτᾳ πάντα, λόγον θέμενος σπουδαῖον, ἐξ
ἀρχᾶς ἀνὴρ
συγγενέσιν παρεκοινᾶθ'· οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἶψα δ'
ἀπὸ κλισιᾶν
ὦρτο σὺν κείνοισι. καί ῥ' ἦλθον Πελία μέγαρον·
ἐσσύμενοι δ' εἴσω κατέσταν. τῶν δ' ἀκούσαις αὐ-
τὸς ὑπαντίασεν
Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά· πραῢν δ' Ἰάσων
μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον
βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων· Παῖ Ποσειδᾶνος
Πετραίου,

ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι Στρ. ζ'.

v. 126. ἦκεν — v. 134. μέγαρον Πελία· — v. 135. ὑπηντίασεν

---

v. 129. [Plerique libri ἐς vel εἰς εὐφροσύναν. At ἐν cum τάνυεν iungendum. SCH.]

v. 132. [Hermannus Opuscc. VII. p. 140: „Sic distinguendum: ἀλλ' ἐν ἕκτᾳ πάντα, λόγον θέμενος σπουδαῖον, ἐξ ἀρχᾶς ἀνὴρ σ. π." Cui obtemperavi. Vulgo commata desunt referturque πάντα ad σπουδαῖον. SCH.]

v. 134. [Πελία μέγαρον optimi libri, quod metrici transposuerunt. Statim post ὑπαντίασεν optimi. SCH.]

v. 145 seq. [Scholia: Ὁ Χαῖρις προστιθεὶς τὸ ῑ γράφει Ἀφίσταιντο, ἵν' ᾖ εὐκτικὸς ὁ λόγος· ἀφίσταιντο αἱ Μοῖραι, εἰ μέλλοι ἐν τῷ γένει ἡμῶν διαφορὰ γενέσθαι, ὥστε πρὸς ἀναίδειαν τραπῆναι. καὶ οὐκ ἀπιθάνως ὁ Χαῖρις. Hermannus quam ad Sophoclis Oed. Col. 282. proposuerat interpunctionem verborum a Dissenio quidem in commentariis h. l. non labefactatam ratus nunc tamen aliter iudicat. Coniicit enim Pindarum scripsisse: Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, αἰδοῖ καλύψαι. Non

κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, τραχεῖαν ἑρπόν-
των πρὸς ἐπίβδαν ὅμως·
ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὀργὰς ὑφαί-
νειν λοιπὸν ὄλβον.
εἰδότι τοι ἐρέω· μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
καὶ θρασυμήδεϊ Σαλμωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες σθένος ἀελίου χρύσεον
λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει
ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι.

οὐ πρέπει νῷ χαλκοτόροις ξίφεσιν 'Αντ. ζ.
οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων τιμὰν δάσα-
σθαι. μῆλά τε γάρ τοι ἐγὼ
καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίημ' ἀγρούς τε πάν-
τας, τοὺς ἀπούραις
ἀμετέρων τοκέων νέμεαι, πλοῦτον πιαίνων·
κοῦ με πονεῖ τεὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν·
ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον καὶ θρόνος, ᾧ ποτε
Κρηθεΐδας
ἐγκαθίζων ἱππόταις εὔθυνε λαοῖς δίκας,
τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

v. 147. *νῶιν* — v. 148. *μᾶλά* — v. 152. *θρόνον*

---

probant Parcae, si quod inter cognatos odium est, id prae pudore et reverentia celare. Itaque aperte loquar. Bergkius contra eolo post *ὁμογόνοις* posito scripsit *αἰδὼς καλύψαι*, h. e. *nolo celare, pudet me reticere.* Id ego omnium minime concoquo, cui Hermanni ratio vehementer placeat. Ceterum Bergkius in sola accentus mutatione potuerat acquiescere, si *αἰδῶ* scriberet, quam formam ex Phileta attuli Ibyc. Rhegin. p. 206. SCH.]

v. 147. [Vulgo *νῶϊν* idque Scholia habent. Alii *νῷν*, quod Boeckhius dedit, alii *νῷ*. Quod ego reposui *νώ*, id postulabat Hermannus Opuscc. I. p. 257., in Gott. m. pr. fuisse puto, e Pal. C enotavit Kayserus. SCH.]

v. 148. [*μᾶλα* neque libri neque Scholia firmant. SCH.]

v. 152. [*θρόνος* unanimi consensu optimi libri, etiam Pal. C, cum Scholio Gottingensi. Vide Dissenii Commentarium. Hermannus tamen Opusce. VII. p. 141. *θρόνον* praeferendum censet. Iniuria. SCH.]

'Επ. ζ'.

λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀνασταίῃ
κακόν.
ὣς ἄρ' ἔειπεν. ἀκᾶ δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· Ἔσομαι
τοῖος. ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἁλικίας
ἀμφιπολεῖ· σὸν δ' ἄνθος ἥβας ἄρτι κυμαίνει· δύ-
νασαι δ' ἀφελεῖν
μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἑὰν ψυχὰν κομίξαι
Φρίξος ἐλθόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους,
δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν, τῷ ποτ' ἐκ
πόντου σαώθη

ἔκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων. Στρ. η'.
ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν φωνεῖ. μεμάν-
τευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ,
εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὀτρύνει με τεύ-
χειν ναῒ πομπάν.
τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευέμεν ὄμνυμι προήσειν. καρτερὸς
ὅρκος ἄμμιν μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμ-
φοτέροις.
σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες οἱ μὲν κρίθεν·
ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

ὤρνυεν κάρυκας ἐόντα πλόον 'Αντ. η'.
φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδαο Ζηνὸς υἱοὶ
τρεῖς ἀκαμαντομάχαι

v. 155. ἀναστήσῃ — v. 167. ἄμμι — v. 170. ὄρνυεν

v. 155. Vulgo ἀναστήσῃ, nullo sensu, nec vera altera lectio ἀναστήσῃς, quod Pindarus ἀναστάσῃς dixisset. Omnium vero antiquissima est lectio ἀνασταίη, a Scholiis tanquam vulgata commemorata [in Pal. C tanquam glossa appicta], unde Hermannus coniecit ἀναστήῃ. Atque hoc probavit Boeckhius. [Ego ἀνασταίῃ coniunctivum restitui, ut Il. *K*, 346. παραφθαίῃσι, de quo videndus Ahrens l. c. p. 133. SCH.]

v. 156. [ἀκᾶ. Vide ad Eustath. Prooem. p. 11. SCH.]

v. 172. ['Αλκμάνας Ald. et Rom. Sed Pindarus ubique 'Αλκμήνα habet, neque aliter vel Theocritus. Apud Simonidem tamen Luciani pro Imagg. XIX. (fr. epinic. XX. p. 33. ed. meae) 'Αλκμάνας libri omnes, etiam Iacobitzii. Quam formam Doriensibus vindicat Ahrens l. c. p. 134. SCH.]

ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἑλικοβλεφάρου Λήδας τε, δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται
ἀνέρες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄκρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος
ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς ἀοιδᾶν πατὴρ
ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς.

Ἐπ. η'.

πέμπε δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους υἱοὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον,
τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλάδοντας ἥβᾳ, τὸν δ' Ἔρυτον. ταχέως
ἀμφὶ Παγγαίου θεμέθλοις ναιετάοντες ἔβαν·
καὶ γὰρ ἑκὼν θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυνεν βασιλεὺς ἀνέμων
Ζήταν Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν
νῶτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον πρόσδαιεν Ἥρα

ναὸς Ἀργοῦς, μή τινα λειπόμενον Στρ. θ'.
τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ
φάρμακον κάλλιστον ἑᾶς ἀρετᾶς ἅλιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις.

v. 179. ταχέως δ' — v. 180. θέμεθλα — v. 184. πόθον γ' ἔνδαιεν

v. 179. 180. [ταχέως δ' codices vel ταχέες δ'. Particulam exclusit Boeckhius, qui poetam δέ et τε in fine versuum elisisse non credat; vide de Crisi §. 13. Idem vulgatam θέμεθλα, quae vox ab aliquot codd. prorsus ignoratur, ita correxit, ut metro satisfieret. SCH.]

v. 184. [Ineptum fulcrum vulgatae, γ', ignorant libri complures et Scholia: quidam ἔδαιεν. Boeckhii πρόσδαιεν, quod commendabat glossa Hesychii προσεμπρῆσαι· καῦσαι, et analogia voc. προσκαίειν, nec nobis valde placet et Hermanno displicuit, qui Opuscc. VII. p. 141. insolentius dictum arbitratus ipse rescribit: ἡμιθέοις ἐν πόθον δαίεσκεν Ἥρα. Sed in ea scriptura δαίεσκεν etiam insolentius est, nec sententiae loci congruens. SCH.]

ἐς δ' Ἰαωλκὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,
λέξατο πάντας ἐπαινήσαις Ἰάσων. καί ῥά οἱ
μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων. ἐπεὶ δ' ἐμ-
βόλου
κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν *Ἀντ. θ'.*
ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχεικέραυνον
Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους
κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ
πόντου κελεύθους
ἄματά τ' εὔφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν·
ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάϋσε βροντᾶς αἴσιον
φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖνες στεροπᾶς ἀπο-
ρηγνύμεναι.
ἀμπνοὰν δ' ἥρωες ἔστασαν θεοῦ σάμασιν
πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς

Ἐπ. θ'.

ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος ἁδείας ἐνίπτων ἐλ-
πίδας·
εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκο-
ρος.
σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξείνου στόμα πεμπόμενοι
ἤλυθον· ἔνθ' ἁγνὸν Ποσειδάωνος ἔσσαντ' εἰναλίου
τέμενος,
φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα ταύρων ὑπᾶρχεν
καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.

v. 188. [Librorum ἐς δ' Ἰωλκόν correxit Schmidius. SCH.]
v. 195. [Non pauci libri ἀνέμους. SCH.]
v. 206. Omnes libri λίθινον, excepto Bodl. C, unde λίθων susceptum iam Oxonienses reposuerunt.
v. 209. [Libri plerique cum Scholiis δίδυμοι. Alterum ex usu Pindari defendit Boeckhius de Crisi §. 42. p. 180. SCH.]
v. 211. [Boeckhio ἔπειτεν ἤλυθον reponenti praeiverant Hermannus Opuscc. I. p. 265. et Beckius. De hac forma Aelius Dionysius Eustath. Il. p. 1215, 32: Τὸ εἶτεν καὶ ἔπειτεν Ἰακά. Cf. Phrynich. Ecl. p. 124. Lobeck. Restituerunt Nem. III, 52. Isthm. VI, 20., fortasse restituendum Nem. III, 47. Nostro loco Scholia

ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι δεσπόταν λίσσοντο
ναῶν,

συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον Στρ. ι'.
ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμαι γὰρ ἔσαν ζωαί, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι
ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ' ἤδη τελευτὰν
κεῖνος αὐταῖς
ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν
ἤλυθον· ἔνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
μῖξαν Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ. πότνια δ' ὀξυτάτων
βελέων
ποικίλαν ἴϋγγα τετράκναμον Οὐλυμπόθεν
ἐν ἀλύτῳ ζεύξαισα κύκλῳ

μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν 'Αντ. ι'.
πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοιδὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν·
ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ'
'Ελλὰς αὐτὰν
ἐν φρασὶ καιομέναν δονέοι μάστιγι Πειθοῦς.
καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων δείκνυεν πατρωΐων·
σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
δῶκε χρίεσθαι. καταίνησάν τε κοινὸν γάμον
γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι.

'Επ. ι'.
ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον
σκίμψατο

v. 209. δίδυμοι — v. 211. 212. ἔπειτ' ἐν||ἤλυθον, — v. 214. τετρακνάμον' — v. 219. φρεσὶ

ἔπειτ' ἤλυθον, Ven. A ἔπειτα ἤλυθον, ipsum ἔπειτεν ἤλυθον Gotting. et Guelph. SCH.]

v. 214. [τετράκναμον omnes. Heyniana scriptura inventum est grammaticorum analogiae prorsus repugnans. SCH.]

v. 217. [Non erat cur Blomfieldius ad Callimachi hymn. Apoll. 10. coniiceret ἀνθρώποις λειτάς τ' ἐπαοιδάς. Λιτάς satis praeter libros vindicant Scholia et usus Pindari; vide ad Eustath. Prooem. p. 8. SCH.]

καὶ βόας, οἳ φλόγ᾽ ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνεῦν
καιομένοιο πυρός,
χαλκέαις δ᾽ ὁπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν᾽ ἀμειβόμενοι·
τοὺς ἀγαγὼν ζεύγλᾳ πέλασσεν μοῦνος. ὀρθὰς δ᾽
αὔλακας ἐντανύσαις
ἤλαυν᾽, ἀνὰ βωλακίας δ᾽ ὀρόγυιαν σχίζε νῶτον
γᾶς. ἔειπεν δ᾽ ὧδε· Τοῦτ᾽ ἔργον βασιλεύς,
ὅςτις ἄρχει ναός, ἐμοὶ τελέσαις ἄφθιτον στρω-
μνὰν ἀγέσθω,

κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ. Στρ. ιά.
ὣς ἄρ᾽ αὐδάσαντος ἀπὸ κρόκεον ῥίψαις Ἰάσων
εἷμα θεῷ πίσυνος
εἴχετ᾽ ἔργου· πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει παμφαρμάκου
ξείνας ἐφετμαῖς.
σπασσάμενος δ᾽ ἄροτρον, βοέους δήσαις ἀνάγκᾳ
ἔντεσιν αὐχένας ἐμβάλλων τ᾽ ἐριπλεύρῳ φυᾷ
κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνασ᾽ ἐπιτακτὸν ἀνὴρ
μέτρον. ἴυξεν δ᾽ ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει
δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς.

v. 225. *πνέον* — v. 228. *ἀναβωλακίας δ᾽ ὀργυιὰν* — v. 233. *αἰόλει* — v. 234. *βοέοις δήσαις ἀνάγκας* — v. 236. *ἐξεπόνησ᾽*

---

v. 225. [Libri *καὶ βόας, οἳ φλόγ᾽ ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο πυρός*. Hermannus *πνεῦν* scripsit: *γνάθων* olim dederat Boeckhius, quum synizesis in voce *γενύων* durior videretur. Postea tamen haud aegre cessit Hermanno El. D. M. p. 53. illud defendenti exemplis consimilibus; vide de Crisi §. 32. p. 93. Guil. Dindorfius quidem annot. Aesch. Sept. 122. ed. Oxon. ut *Ἐρινῦν* Euripides aliquoties dixerit, ita apud Aeschylum et Pindarum *γενῦν* scripto synizesin vel litteris exprimit. Nuper rursus Hermannus Opuscc. VII. p. 141. duras in duobus contiguis vocabulis contractiones iudicans, quum Scholiasta *ἀπό* non legisse videatur (?), poetam haec ita scripsisse coniecit: *καὶ βόας, οἳ γενύων ξανθᾶν φλόγα πνεῦν καιομένοιο πυρός*. Similiter Ahlwardtius; vide Boeckh. l. c. SCH.]

v. 228. Vulgo *ἀναβωλακίας δ᾽ ὀργυιὰν σχίζε νῶτον γᾶς*, quod Scholiastes explicat *τῆς ἐν τῇ τμήσει τοὺς βώλους ἄνω πεμπούσης*, ut sit pro *ἀναβωλακίου*, qui legitimus feminini genitivus. Sed *ἀναβωλάκιος* non potest activam vim habere. Boeckhius recte divisim *ἀνὰ βωλακίας* scripsit [cum Pal. C et Guelf.], ut voluit etiam Schneiderus in Lexico. De sensu vide explicationem. Tum pro *ὀργυιάν* idem restituit *ὀρόγυιαν*, de qua forma vide Etym. M. v. *ὀρόγυια* et Photium.

'Αντ. ιά.

πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας
ὤρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ μιν ποίας ἔρεπτον,
μειλιχίοις τε λόγοις
ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἀελίου θαυμαστὸς υἱὸς
δέρμα λαμπρὸν
ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκτάνυσαν Φρίξου μάχαιραι·
ἤλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.
κεῖτο γὰρ λόχμᾳ, δράκοντος δ' εἴχετο λαβροτατᾶν
γενύων,
ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κράτει,
τέλεσαν ἃν πλαγαὶ σιδάρου.

'Επ. ιά.

μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὥρα γὰρ συνάπτει·
καί τινα
οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἅγημαι σοφίας
ἑτέροις.
κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις ποικιλόνωτον ὄφιν,

v. 233. [Libri αἰόλλει, Boeckhius ἑόλει, ut ἑώρα pro αἰώρα et alia; vide Nott. Critt. Ol. XIII, 78. et Buttmanni Gr. ampl. II. p. 164. et Lexil. II. p. 78 seqq., qui rectius non ab αἰολέω ducit, sed i. q. εἴλει esse disputat, a radice ΕΛΩ. SCH.]

v. 234 seq. [Scholia ἀνάγκᾳ et ἀνάγκαις interpretantur; libri ἀνάγκας, nisi quod Pal. C ἀνάγκαις. Tum βοέους duo codices; reliqui cum Scholiis βοέοις. Boeckhii scripturam, qui ἀνάγκας servavit, merito impugnat Hermannus l. c. p. 142., cuius admonitioni cessi, simul ἀνάγκᾳ ascivi cum Bergkio. Ἔντεα intellige vehiculum. SCH.]

v. 236. [ἐξεπόνασ' Boeckhius, de qua scriptura vide Hermanni Opuscc. I. p. 259., qui de molestia dici Pindaro πονῆσαι, de efficiendo πονᾶσαι acute admonuit. Vide tamen Ahrentem de Dial. Dor. p. 148. Idem Hermannus Opuscc. VII. p. 142. ἔρεπτον non attrectandum fuisse docet. SCH.]

v. 243. [Hermannus Opuscc. VII. p. 142. πράξεσθαι futurum passivum requirit, quo pertineat glossa codicis Pal. C πραχθῆναι. Recepit Bergkius. At aoristum medii ita defendit C. Ameisius Annotatt. in Theocrit. Mulhusae 1840. p. 23., ut aut ad Iasonem relatus significet: *er hoffte nicht, dafs er für sich* (h. e. suo commodo) *diese seine Arbeit durchführen würde*, aut ad Aeetam: *dafs er sich diese Arbeit würde vollenden lassen.* Hoc praestat itaque servavi πράξασθαι. SCH.]

v. 244. [λαβροτατᾶν Hermannus. Idem v. 280. δικαιᾶν. SCH.]

ὦ 'ρκεσίλα, κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτᾷ, τὰν
Πελίαο φόνον·
ἔν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν πόντῳ τ' ἐρυθρῷ
Λαμνιᾶν τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων·
ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδείξαντ' ἀγῶν' ἐσθᾶ-
τος ἀμφίς,

καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς Στρ. ιβ'.
σπέρμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνος ὄλ-
βου δέξατο μοιρίδιον
ἆμαρ ἢ νύκτες. τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυ-
τευθὲν λοιπὸν αἰεὶ
τέλλετο· καὶ Λακεδαιμονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
ἤθεσι τάν ποτε Καλλίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ
νᾶσον· ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοίδας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν, ἄστυ χρυσοθρόνου
διανέμειν θεῖον Κυράνας

ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις. Ἀντ. ιβ'.
γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν. εἰ γάρ τις ὄζους
ὀξυτόμῳ πελέκει

v. 253. ἐπεδείξαντο κρίσιν ἐσθ. — v. 255. περ ἀρούραις et ἀκτῖνας — v. 258. ἤθεσιν ἔν ποτε

---

v. 250. [Vulgatum ὦ 'ρκεσίλα etiam a Scholiasta lectum e cod. Guelph. mutavit Boeckhius. Nam ὦ ubi a metro non requiratur, ante vocativum vocali incipientem omitti solere, ut Ol. I, 167. VI, 12. 77. 88. XI, 96. Pyth. X, 10. Cf. Nott. Critt. Pyth. VIII, 70. 84. Improbat hoc Hermannus l. c., qui appellationem omisso ὦ fortiorem quam pro hoc loco putet. Cf. ad v. 298. Quem ego cum Bergkio sequor. Ibidem Scholia: ὁ Χαῖρις οὐ βούλεται συνθέτως ἀναγινώσκειν τὸ Πελίαο φόνον· ἐκ γὰρ δύο τελείων ἐστὶ τοῦ Πελίαο καὶ τοῦ φόνου. γίνεται δὲ τοιαύτη σύνθεσις, ὡς μεταβάλλεσθαι τὸν τόνον. ἤτοι οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, προενεκτέον τὰν Πελιαοφονὸν ὀξυτόνως, ἵν' ᾖ φονευτικήν, ἢ παροξυτόνως, ἥτις ἦν τοῦ Πελίου φόνος. Et Πελιαοφόνον Guelph. Ven. B. D. inepte. SCH.]

v. 253. Lectio librorum ἐπεδείξαντο κρίσιν, in qua maxime displicet anapaestus pro trochaeo. Hermannus primum coniecerat ἐπέδειξαν κρίσις (h. e. κρίσιας), nunc ἐπεδείξαντο κρῖμ' verum habet. Boeckhius contra coniecit ἐπεδείξαντ' ἀγῶν'. [Bergkius ἐπέδειξαν κρίσιν τ' ἐσθᾶτος ἀμφίς. Kayserus p. 52. ex Scholiis sibi videtur extudisse ἐπεδείξαντ' ἀκμάν. SCH.]

ἐξερείψαι μὲν μεγάλας δρυός, αἰσχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος·
καὶ φθινόκαρπος ἐοῖσα διδοῖ ψᾶφον περ' αὐτᾶς,
εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον·
ἢ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει δύστανον ἐν τείχεσιν,
ἑὸν ἐρημώσαισα χῶρον.

'Επ. ιβ'.

ἔσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος.
χρὴ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν.
ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαυροτέροις·
ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖτις ἔσσαι δυςπαλὲς δὴ γίγνεται, ἐξαπίνας
εἰ μὴ θεὸς ἁγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται.
τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες.
τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.

v. 264. ἐξερείψαι κεν — v. 265. ψᾶφον περ αὐτᾶς — v. 267. κιόνεσσι — v. 269. ἐρημώσασα — v. 273. αὖθις

---

v. 255. Lectio ἀλλοδαπαῖς περ ἀρούραις (ἀρούραισι codd.) τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνας ὄλβου δέξατο μοιρίδιον, pro quo Hermannus eximie coniecit σπέρμ' ἀρούραις — ἀκτῖνος κτλ., quod recepit Boeckhius.

v. 258. Vulgo ἤθεσιν ἔν ποτε Καλλίσταν [ex emendatione Chaeridis grammatici. SCH.]. Sed ἐν pro εἰς est eorum tantum carminum, in quibus Aeolia harmonia. Vetus lectio plurimorum est ἂν aut ἄν, unde Boeckhius scripsit: ἤθεσι τάν ποτε Καλλίσταν, coloniam deduxerunt in insulam, quae olim Callista; comparans Herod. IV, 147: ἐν τῇ νῦν Θήρῃ καλεομένῃ νήσῳ, πρότερον δὲ Καλλίστῃ, et alios locos. [Hermannus l. c. p. 248. ἄν, h. e. ἀνά, probat. SCH.]

v. 264. [μέν pro κεν scribendum esse docuit Hermannus de ἄν part. p. 173. et Opuscc. VII. p. 143., qui quum reliquos locos refractarios tum Homericum Il. Ψ, 592. ad normam revocavit, scripto: καί κ' εἴ νύ τι οἴκοθεν κτλ. Nec male tamen Thierschius ἐξερείψειεν. SCH.]

v. 265. [περ' Boeckhius ex libris. Vide ad Ol. VI, 38. SCH.]

τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος Στρ. ιγ'.
ῥῆμα πόρσυν'· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν
πράγματι παντὶ φέρειν.
αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν
Κυράνα
καὶ τὸ κλεεννότατον μέγαρον Βάττου δικαιᾶν
Δαμοφίλου πραπίδων. κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,
ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ
βιοτᾷ,
ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός,
ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς, Ἀντ. ιγ'.
οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀν-
θρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.
εὖ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας ὀπαδεῖ.
φαντὶ δ' ἔμμεν
τοῦτ' ἀνιαρότατον, καλὰ γιγνώσκοντ' ἀνάγκᾳ
ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐ-
ρανῷ
προσπαλαίει νῦν γε πατρῴας ἀπὸ γᾶς ἀπό τε
κτεάνων·
λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ
μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου

Ἐπ. ιγ'.
ἱστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν νοῦσον διαντλή-
σαις ποτὲ
οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κράνᾳ συμποσίας
ἐφέπων
θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν πολλάκις, ἔν τε σο-
φοῖς
δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἁσυχίᾳ
θιγέμεν,
μήτ' ὦν τινι πῆμα πορών, ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς
ἀστῶν.

καί κε μυθήσαιθ' ὁποίαν Ἀρκεσίλᾳ
εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων, πρόσφατον Θήβᾳ
ξενωθείς.

v. 298. *μυθήσαιθ'*, *ὁποίαν*, *Ἀρκεσίλα*, — v. 299. *ἐπέων πρόσφατον*,

---

v. 298. [Hermannus l. c., si vocativus, quem ex codd. hausit Boeckhius, reponendus esset, *ὦ 'ρκεσίλα* scribi debere annotat. Probat igitur cum Dissenio dativum, quum praesertim non addito *σοὶ* inepta sit compellatio Arcesilai. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ε'.

ΑΡΚΕΣΙΛᾼ ΚΥΡΗΝΑΙῼ

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

⏑∠⏑–∠⏑⏓
⏑∠⏑⏔∠⏑–⏑∠⏑⏑⏓
⏑∠⏑⏑͡⏑×⏑∠⏑⏑–⏑–⏑́͡⏑⏑⏓
⏑⏑́͡⏑⏑́͡⏑⏑⏓
∠⏑⏑͡⏑∠⏑⏑⏓
⏑∠∠⏑⏓
–∠⏒
–∠⏑⏑–⏑⏓
⏑∠×⏑∠⏑⏑–⏑⏓
⏑∠⏑–∠⏑–∠⏑⏓
∠⏑–∠⏑⏑–⏑́͡⏑⏑–∠⏑–⏑––∠⏑–⏑–⏑⏓

Epodi.

⏑∠∠⏑⏑͡⏑∠⏑–⏑∠⏑⏑⏓
⏑∠∠⏑⏑–⏑–⏑–⏑–×⏑∠⏑⏑–
×⏑∠⏑⏑–⏑͡⏑⏑⏑∠⏑⏑–
⏑∠⏑–×⏑∠⏑⏑––
⏑∠∠⏑⏑–⏑́͡⏑⏑–
∠⏑⏑–⏑͡⏑⏑∠⏑⏑–∠⏑–
⏑∠⏔́⏑–⏑⏔⏑––
∠⏑–∠⏑⏓
×⏒∠⏑⏑–⏑–∠⏑⏑–⏑⏔⏑–∠⏑⏓
⏑͡⏑⏑

Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής, Στρ. α'.
ὅταν τις ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ
βροτήσιος ἀνὴρ πότμου παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ
πολύφιλον ἑπέταν.
ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
σύ τοί νιν κλυτᾶς
αἰῶνος
ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο
σὺν εὐδοξίᾳ μετανίσσεαι
ἕκατι χρυσαρμάτου Κάστορος·
εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεὰν καταιθύσσει
μάκαιραν ἑστίαν.

σοφοὶ δέ τοι κάλλιον Ἀντ. α'.
φέροντι καὶ τὰν θεόςδοτον δύναμιν.
σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
τὸ μὲν ὅτι βασιλεὺς
ἐσσὶ μεγαλᾶν πολίων,

v. 9. ξὺν

Pyth. V. [In metrica constitutione carminis uno in loco singularum stropharum Boeckhium ducem deserui. Vide ad v. 98 seqq. SCH.]

v. 2. [Invenustam solutionem in fine dipodiae iambicae in reliquis strophis vitatam Hermannus Opuscc. VII. p. 145. ita removet: *ὅταν τις ὀργᾷ κεκρ. καθαρᾷ*; Bergkius dedit *ἀρχᾷ*, *principium*, *fundamentum*. Hoc quidem prae Hermanniano sordet. Sed ne vulgatam quidem prorsus damno, dicto Sapphico a Scholiis allato *Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος* stabilitam. SCH.]

v. 6. Lectio vulgaris est *σύ τοί νιν*, quam ego probo; [eandem Scholia exprimunt. SCH.] Boeckhius, quum in duobus codicibus *τοίνυν* legatur, scripsit *σύ τοι νῦν*, quod cur displiceat et cur vulgatum verum putem, expositum est in Commentario. [Reduxi *νιν*. Bergkius *τοι νῦν* retinuit, sed ut *μετανίσσεσθαι* obiectum haberet, correxit *κλυτὰν αἰῶν' ἀκρᾶν β. ἄπο* similiterque in strophis. In hoc quidem loco ne levissimum quidem vel in Scholiis vel in libris audacissimae coniecturae vestigium exstat. SCH.]

v. 9. [*ξύν* Schmidius invexerat. SCH.]

v. 11. [*εὐδιανός* olim Hermannus et Boeckhius. SCH.]

ἐπεὶ συγγενὴς
ὀφθαλμὸς
αἰδοιότατον γέρας,
τεᾷ τοῦτο μιγνύμενον φρενί·
μάκαρ δὲ καὶ νῦν, κλεεννᾶς ὅτι
εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἑλὼν δέδεξαι
τόνδε κῶμον ἀνέρων,

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. τῷ σε μὴ λαθέτω Ἐπ. α'.
Κυράνᾳ γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας ἀειδόμενον
παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν,
φιλεῖν δὲ Κάῤῥωτον ἔξοχ' ἑταίρων·
ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων
ὀψινόου θυγατέρα πρόφασιν Βαττιδᾶν
ἀφῖκται δόμους θεμισκρεόντων·

v. 17. *ἔχει συγγενὴς* — v. 19. *αἰδοιέστατον* — v. 24. Post *ἀειδόμενον* interpungebatur colo. — v. 29. *ἀφίκετο*

---

v. 17. A Ceporino de conieclura illatum δ' post *συγγενής* Boeckhius cum Beckio et Hermanno eiccit. Explicationem loci difficilioris vide in Commentario. [Ego recepi cximiam correctionem Hermanni, qui l. c. p. 146. *ἔχει* in *ἐπεί* mutato loci difficillimi sententiam aperuit. Sic intellige: *Te ius servantem magna sequitur felicitas, partim quod rex es magnarum urbium: nam gentile lumen est haec maxime venerabilis dignitas tuae sociata sapientiae; partim beatus es, quod vicisti nunc in ludis Pythiis.* Audacter rursus Bergkius: *ἔχεις συγγενὲς ὀφθαλμῷ αἰδοιότατον γέρας*, ut *ὀφθαλμῷ* cum *αἰδοιότατον* coalescat. Vult hunc esse intellectum loci, ut poeta dixerit *regiam dignitatem, quae oculis maxime venerabilis videatur, Arcesilaum a maioribus acceptam habere.* At quid tum *ὀφθαλμῷ*? Pluralis necessarius foret. Quod quum Bergkius ipse sensisse videatur, fieri posse addit, ut aliud plane verbum scripserit poeta, quemadmodum *ὀφθαλμοῖς σεμνότατον*. Nam *αἰδοιότατον* Schmidii est: libri *αἰδοιέστατον*. SCH.]

v. 23. [*τῷ σε μή* Schmidius. Libri cum Scholiis *τῷ μή σε*, praeter duos, qui *τῷ μή μιν*. SCH.]

v. 26. [Boeckhius *φίλει*. Aristarchi lectio *φιλεῖν* exstat in Gotting. et Pal. C. Quapropter retraxi. SCH.]

v. 28. [Unus ex Scholiastis *ὀψίνοον*. Et sic Pal. C. SCH.]

v. 29. [Hermanno l. c. non dubitandum videtur, quin poeta *ἀφῖκται* dederit. Unam tantum solutionem per totum carmen et eam iustam extare versu 91. Reccpi cum Bergkio. Ibidem θέ-

ἀλλ' ἀρισθάρματον
ὕδατι Κασταλίας ξενωθεὶς γέρας ἀμφέβαλε τεαῖσιν
κόμαις

ἀκηράτοις ἀνίαις Στρ. β'.
ποδαρκέων δώδεκ' ἂν δρόμων τέμενος.
κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,
ὁπόσα χεριαρᾶν
τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων
Κρισαῖον λόφον
ἄμειψεν
ἐν κοιλόπεδον νάπος
θεοῦ· τό σφ' ἔχει κυπαρίσσινον
μέλαθρον ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν,

v. 33. δώδεκα δρόμων — v. 36. δαιδάλματ' — v. 40. τόσσ' ἔχει

μις κρεόντων divisim scribendum suspicatur Hermannus ad Sophoclis Oed. Col. 1189., ut θέμις indeclinabile sit. SCH.]

v. 33. Vulgo δώδεκα δρόμων, corrupte, quia τέμενος non habet unde pendeat. Nec ἀμφέβαλε τέμενος pro κατὰ τὸ τέμενος Graecum est, nec δρόμων ποδαρκέων τέμενος pro κατά, ἀνὰ τὸ τέμενος, *in curriculo*. Perperam etiam dicas τέμενος appositionem esse vocis γέρας. Laudabo eum, qui τέμενος circumdederit comis; plane differt locus Ol. XIII, 38. Unice vera Thierschii et Boeckhii emendatio δώδεκ' ἂν δρόμων. Talia enim Pindarica sunt et Graeca. Ceterum vide Commentarium. [Quanquam Hermanno l. c. p. 147. non necessaria videtur Thierschii mutatio, quum simili audacia dixerit poeta illud Ol. XIII, 37. At non curavit vir summus verba illi explicationi obstantia ὕδατι Κασταλίας ξενωθείς. SCH.]

v. 36. δαίδαλα Pauwius emendavit pro δαιδάλματα. [Nunc Hermannus l. c. τεκτόνια δαίδαλ' ἄγων emendat, ut χεριαρᾶν pro substantivo sit, quomodo simile vocabulum χαλκοαρᾶν poeta posuerit Isthm. III, 81. Deinde pro ἐν Rittershusii ἂν adoptat, quod alter Scholiastarum legisse videri potest, quum κατὰ τὸ κοιλόπεδον πεδίον ἔδραμε circumloquitur. Vide Commentarium. Bergkius τεκτόνι' ἀγάλματ' ἄγων coniecit, ἄμειψ' ἐν pro ἄμειψεν ἐν dedit. SCH.]

v. 40. Vulgo τόσσ' ἔχει, quae coniectura est editoris Brubachiani ducta e lectione Aldi τόσ' ἔχει. Libri plurimi [cum Scholiis] τό σφ' ἔχει.

Κρῆτες ὃν τοξοφόροι τέγεϊ Παρνασίῳ κάθεσσαν,
τὸν μονόδροπον φυτόν.

ἑκόντι τοίνυν πρέπει *Ἀντ. β΄.*
νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.
Ἀλεξιβιάδα, σὲ δ' ἠΰκομοι φλέγοντι Χάριτες.
μακάριος, ὃς ἔχεις
καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
λόγων φερτάτων
μναμεῖα.
ἐν τεσσαράκοντα γὰρ
πετόντεσσιν ἁνιόχοις ὅλον
δίφρον κομίξαις ἀταρβεῖ φρενί,
ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων καὶ
πατρωΐαν πόλιν.

Ἐπ. β΄.
πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστιν οὔτ' ἔσεται·
ὁ Βάττου δ' ἕπεται παλαιὸς ὄλβος ἔμπαν τὰ καὶ
τὰ νέμων,
πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεννότατον
ξένοισι. κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι
λέοντες περὶ δείματι φύγον,
γλῶσσαν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν·

v. 42. *Παρνασσίῳ* et *καθέσσαντο, μονόδροπον φυτόν.* — v. 49. *μναμήϊον.* — v. 55. *ἔμπας* — v. 59. *γλῶτταν*

---

v. 42. Libri *καθέσσαντο, μονόδροπον φυτόν*, laborante metro. Hermannus olim coniecit *κάθεσσαν θεῷ*, nunc nihil de metro laborandum ait, quum versus asynartetus sit, quales nunc revocat in Pindarum. Boeckhius posuit *κάθεσσαν τὸν μονόδροπον*, quod quum scriptum esset *ΤΟΜΜΟΝΟΔΡΟΠΟΝ*, excidit *M*. [Et Guelph. *κάθεσσαν τό* exhibet. SCH.] Cf. Boeckh. de Crisi Pindar. §. 26. [Comma ante *φυτόν* a Boeckhio positum iure suo videtur sustulisse Hermannus l. c. p. 149. Kayserus *τοῦ μονοδρόπου φυτοῦ*. Vide Commentarium. SCH.]

v. 49. [*μναμήϊ'* Boeckhius ex duobus libris. Et Scholia plurali utuntur in explanando loco. Bergkius *μναμεῖ'*. Vide ad v. 99 seq. SCH.]

v. 55. [Vulgatum *ἔμπας* Boeckhius correxit ex libris et Scholiis. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 87. Id. v. 59. *γλῶσσαν* ex permultis. SCH.]

ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
θῆρας αἰνῷ φόβῳ,
ὄφρα μὴ ταμίᾳ Κυράνας ἀτελὴς γένοιτο μαντεύ-
μασιν.

ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων — Στρ. γ'.
ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ γυναιξὶ νέμει,
πόρεν τε κίθαριν, δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
ἀπόλεμον ἀγαγὼν
ἐς πραπίδας εὐνομίαν,
μυχόν τ' ἀμφέπει
μαντεῖον·
τῷ καὶ Λακεδαίμονι
ἐν Ἄργει τε καὶ ζαθέᾳ Πύλῳ
ἔνασσεν ἀλκᾶντας Ἡρακλέος
ἐκγόνους Αἰγιμιοῦ τε. τὸ δ' ἐμὸν γαρύοντ' ἀπὸ
Σπάρτας ἐπήρατον κλέος,

ὅθεν γεγενναμένοι — Ἀντ. γ'.
ἵκοντο Θήρανδε, φῶτες Αἰγεΐδαι,
ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν
πολύθυτον ἔρανον,
ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεὰ

v. 69. *μαντήϊον.* — v. 71. *ἔν τ' Ἄργεϊ καὶ* — v. 73. *γαρύεν τ'* — v. 77. *πολύθυτον [ἐς] ἔρανον*

---

v. 70. Boeckhius *καί* [nunc a me revocatum] eiecit post *τῷ* [a Scholiastis, ut videtur, non lectum]; v. 66. pro vulgato *ἔν τ' Ἄργεϊ καί* scripsit cum Hermanno e libris: *ἐν Ἄργει τε καί.* [Libri *μαντήϊον.* Vide ad v. 99 seq. SCH.]

v. 73. [*γαρύοντ'* Beckius. Libri *γαρύεντ', γαρύεν τ', γαρύετ',* codex Gotting. in lemmate Scholiorum *γαρύατ'.* Ibidem colo post *κλέος* deleto et h. l. et post *Θήρανδε* commate distinxit Hermannus l. c. p. 150. Verissime. SCH.]

v. 76 seqq. Hermannum sequor, qui sic interpungit et scribit: *ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν πολύθυτον ἔρανον, ἔνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεὰ Καρνήϊ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν, Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν.* Vide explicationem. [Hermanni distinctionem praetuli. Sed v. 80. multi codices *Καρνεῖ'*, quod recepit Bergkius; vide ad v. 99 seq. Statim post v. 86. *οἰχνέοντες* ex libris plurimis petitum est. SCH.]

Καρνεῖα
ἐν δαιτὶ σεβίζομεν,
Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν·
ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλένᾳ γὰρ μόλον, καπνω-
θεῖσαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

ἐν Ἄρει. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκέως Ἐπ. γ'.
δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνέοντές σφε δωρο-
φόροι,
τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσὶ θοαῖς
ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων.
κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν,
εὐθύτομόν τε κατέθηκεν Ἀπολλωνίαις
ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
ἔμμεν ἱππόκροτον
σκυρωτὰν ὁδόν, ἔνθα πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἔπι δίχα
κεῖται θανών.

μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα Στρ. δ'.
ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.
ἄτερθε δὲ πρὸ δωμάτων ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν

v. 86. *ἰχνέοντες*

---

v. 98 seqq. [**Heynii scriptura librorum fide destituta est. Nam** *ὕμνων* **coniectura est pro** *κώμων*. **Tum libri fere cum Scholiis** *μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν ῥανθεισᾶν* **vel** *μεγάλαν δ' ἀρετὰν ῥανθεῖσαν*; **tum** *θ'* **post** *κώμων* **ab aliquot libris abest; postremo** *ὑπὸ χεύμασιν* **plures libri. His ductus Boeckhius parum probabiliter refinxit:** *μεγάλα δ' ἀρετὰ δ. μ. ῥανθεῖσα κώμων ὑπὸ χεύμασιν ἀκούοντί τοι χθονίᾳ κτλ.* **Improbavit Dissenius, qui Hermanni vestigia secutus hanc scripturam commendavit:** *μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δ. μ. ῥανθεῖσι κώμων ὑποχεύμασιν* **(vel potius** *ὑπὸ χεύμασιν*) *ἀκούοντί ποι χθονίᾳ κτλ.*, **de cuius explicatione vide Commentarium. Verum Hermannus nunc l. c. p. 152.** *πον* **pro** *ποι* **reducit reliquis non immutatis, sic:** *μεγάλαν δ' ἀρετὰν δρ. μ. Ῥανθεῖσαν Κώμων θ' ὑποχεύμασιν.* **Cohaeret hoc cum acutissima quadam observatione metrica, quam p. 152 seq. explicat. Unde haec decerpimus: „*Mirum est, quod omnibus in strophis versus septimus a voce trisyllaba incipit, praeterquam uno in Boeckhii editione loco; mirum vero etiam aliud, de quo statim dicam, ubi ipsos versus apposuero:***

α. αἰῶνος Ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο.
ὀφθαλμὸς Αἰδοιόρατον γέρας.
β. ἄμειψεν Ἂν κοιλόπεδον νάπος.

βασιλέες ἱεροὶ
ἐντί, μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν
δρόσῳ μαλθακᾷ
ῥανθεισᾶν
κώμων ὑπὸ χεύμασιν,
ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενὶ
σφὸν ὄλβον υἱῷ τε κοινὰν χάριν
ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ. τὸν ἐν ἀοιδᾷ νέων πρέπει χρυ-
σάορα Φοῖβον ἀπύειν,
ἔχοντα Πυθωνόθεν Ἀντ. δ'.
τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν
μέλος χαρίεν. ἄνδρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί.
λεγόμενον ἐρέω·
κρέσσονα μὲν ἁλικίας
νόον φέρβεται
γλῶσσάν τε·
θάρσος τε τανύπτερος
ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο·
ἀγωνίας δ', ἕρκος οἷον, σθένος·
ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας, πέφαν-
ταί θ' ἁρματηλάτας σοφός·

v. 98. *μεγάλαν δ' ἀρετὰν* — v. 100 seq. *ῥανθεῖσαν ὕμνων θ' ὑποχεύμασιν* — v. 102. *ποι* — v. 110. *φέρβεται· γλῶσσάν τε*

μναμήϊ'· Ἐν τεσσαράκοντα γάρ.
γ. μαντήϊον· Τῷ Λακεδαίμονι.
Καρνήϊ' Ἐν δαιτὶ σεβίζομεν.
δ. ῥανθεῖσαν Κώμων θ' ὑποχεύμασιν.
γλῶσσάν τε· Θάρσος τε τανύπτερος.

Quid enim hoc est, quod epicae istae formae, a quibus abstinuit Pindarus, μναμήϊα, μαντήϊον, Καρνήϊα, ita in hoc carmine constipatae et quidem omnes in eodem stropharum loco positae inveniuntur? Satis apparere arbitror metricos utcunque satisfacere metro voluisse. Evanescit omnis difficultas, si incisionis constantia moniti illas tres syllabas credimus, similiter ut trochaeum semantum, multo tardiore ductu cantatas singularem versum fuisse" et seqq. Quae mihi quidem persuasit Hermannus, non Bergkio, qui *μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δρ. μ ῥάνθεν κώμων θ' ὑπὸ χεύμασιν, ἀκούοντί τε χθονίᾳ κτλ.* Sed ea mihi languidissima videntur nec una de causa improbanda. Hermannum igitur fere secutus sum. SCH.]

v. 110. [Vulgo post *φέρβεται* interpungitur, tum *γλῶσσάν τε θάρσος τε τανύπτερος* iunguntur. Parui Hermanno l. c. Nisi quod *θάρσος δέ* praestiterit. Bergkius *γλῶσσαν θάρσος τε* edidit. SCH.]

ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι, Ἐπ. δ'.
τετόλμακε. θεός τέ οἱ τονῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
καὶ τολοιπὸν ὄπισθε, Κρονίδαι μάκαρες,
διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς
ἔχειν, μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων
χειμερία καταπνοὰ δαμαλίζοι χρόνον.
Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.
εὔχομαί νιν Ὀλυμπίᾳ τοῦτο δόμεν γέρας ἔπι Βάττου γένει.

v. 118. τὸ λοιπόν, ὦ Κρονίδαι

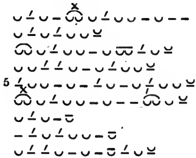
v. 118. Vulgo τὸ λοιπόν, ὦ Κρονίδαι, laborante metro. Hermannus τὸ λοιπὸν ἔπειτα, Κρονίδαι, quum in Bodl. γ., cui Boeckhius addit Leid. B, legatur τὸ λοιπόν, ὦ πλεῖστα Κρονίδαι μάκαρες. Boeckhius tamen τὸ λοιπὸν ὄπισθε maluit, [Boissonadius ἐς αἰεί, SCH.].

v. 124. [ἔτι Beckius, Heynius, Hermannus, probatum olim Boeckhio. Postea ἔπι servavit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ϛ'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Ἀκούσατ'· ἦ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας Στρ. α'.
ἄρουραν ἢ Χαρίτων
ἀναπολίζομεν, ὀμφαλὸν ἐριβρόμου
χθονὸς ἐς νάϊον προσοιχόμενοι·
Πυθιόνικος ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις
ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι καὶ μὰν Ξενοκράτει

v. 1. *ἤ γὰρ* — v. 4. *ἐς ναὸν*

Pyth. VI. v. 1. [Boeckhius cum Heynio ex aliquot libris *ἤ γάρ*. Recte Dissenius *ἦ γάρ* tuetur. SCH.]

v. 4. [Libri *ἐς ναόν*. Contra Hermanni coniecturam postea ab ipso reiectam *ἀένναον*, quam retinuit Boeckhius, iam a Bothio verissime monitum erat ᾱ in *ἀέναος* produci, in *ἀένναος* debere corripi. Postea Hermannus ad Eurip. Ion. 117. formam *ἀένναος* plane damnavit — cui tamen Lehrsium apud pedestres quidem scriptores patrocinari memini in censura Scholiorum Sophoclis ab Elmsleio editorum, vide Iahnii Annall. 1828. II, 2. p. 145 seq. — et id quod recepi proposuit scribendum. A Dissenii vituperatione hanc lectionem paulo tamen acerbius vindicat Opuscc. VI. p. 287 seqq. Nec male Bergkius *ἐς λάϊνον* scripsit. SCH.]

ἑτοῖμος ὕμνων
θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ·

τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθών, Στρ. β'.
ἐριβρόμου νεφέλας
στρατὸς ἀμείλιχος, οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς
ἁλὸς ἄξοισι παμφόρῳ χεράδι
τυπτόμενον. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ
πατρὶ τεῷ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ
λόγοισι θνατῶν
εὔδοξον ἅρματι νίκαν
Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν Στρ. γ'.
ἄγεις ἐφημοσύναν,
τά ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεῖ
Φιλύρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ
Πηλεΐδᾳ παραινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,
θεῶν σέβεσθαι·

v. 13. ἄξει et χεράδει — v. 21. τάν ποτ'

---

v. 9. [Et. M. p. 249, 50. et Zonaras p. 466: Τεῖχος τειχῶ, ἀφ' οὗ Πίνδαρος τετείχηται, Boeckh. Fr. Inc. 181. Tittmannus ad h. l. et Isthm. IV, 49. referebat. SCH.]

v. 12. Heynius: οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἁλὸς ἄξει παμφόρῳ χεράδει τυπτόμενον. Sed χεράδει est prava emendatio a grammatico profecta, qua non opus: lectio antiqua fuit χεράδι. Mox optima est lectio ἄξοισι a Boeckhio enotata e libris quibusdam. Idem e Scholiis ἄνεμος mutavit in ἄνεμοι, non assentiente Hermanno, quem sequutus etiam Thierschius ἄνεμος tenuit. Sic comparaveris Eurip. Alcest. 367: καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων ἔσχον. Atque haec via cautior, quanquam notari debet non crebras esse apud Pindarum tales dicendi figuras, qui longe simplicior est, quam vulgo credunt. [Quum in libris v. 4. corruptum esset ἐς ναόν, imperiti grammatici reliquas strophas interpolando exaequabant. Hinc orta vulgata Heynii. Libri plerique et Scholia ἄξοισι, Scholia et Pal. C ἄνεμοι; coniectura est τυπτόμενον, quum libri plurimi τυπτόμενος, alii τυπτόμενοι cum Scholiis exhibeant. Denique χεράδι libri et Scholiastae, quod iam veteres quosdam in χεράδει mutatum

ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

ἔγεντο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς Στρ. δ'.
νόημα τοῦτο φέρων,
ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρίμβροτον
ἀναμείναις στράταρχον Αἰθιόπων
Μέμνονα. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἅρμ' ἐπέδα
Πάριος ἐκ βελέων δαϊχθείς· ὁ δ' ἔφεπεν
κραταιὸν ἔγχος·
Μεσσανίου δὲ γέροντος
δονηθεῖσα φρὴν βόασε παῖδα ὅν·

Στρ. ε'.
χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν· αὐτοῦ
μένων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ
πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός,
ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεᾷ
ὁπλοτέροισιν, ἔργον πελώριον τελέσαις,
ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
τὰ μὲν παρίκει·
τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

v. 28. ἐγένετο — v. 36. δοναθεῖσα et βόασεν — v. 37. ἀπέριψεν αὐτοῦ· — v. 40. ἐδόκησέ τε — v. 43. παρήκει.

---

ivisse apparct ex Et. M. p. 808, 43. Scholl. Vict. Il. Φ, 319. Eustath. Il. p. 1326, 20. Vide Spitzn. Excurs. XXXII., qui τὸ χέραδος Homero relinquit, τὴν χεράδα Pindaro et Sapphoni tribuit. Ex tabulis Heracleensibus τὸ χάραδος affcrt Ahrcns dc Dial. Dor. p. 118. — Boeckhius ἄνεμοι ct τυπτόμενοι recepit, ut esset *illisi impctu suo*, χεράδι autem iungeretur cum ἄξοισι. Contra Hermannus Opuscc. VII. p. 154. correptionem in voce ἀνεμοῖ admissam in ultima syllaba primi paconis improbat et τυπτόμενον cum Disscnio praefert. Cui morigerandum duxi. SCH.]

v. 21. [τά ποτ' Schmidius. Et sic in uno codice repertum est. Vide Commentarium. Idem v. 28. recte ἔγεντο (Par. B) scripsit, quum causa non fuerit, cur solveret arsin iambicam Pindarus. Vide Boeckhium de Crisi §. 35. p. 104 seq. SCH.]

v. 36. [Boeckhius vulgatum δοναθεῖσα servaverat invitis et libris optimis et ratione. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 148. SCH.]

v. 37. [ἀπέριψεν αὐτοῦ· μένων δ' κτλ. vulgo. Αὐτοῦ correctum ab Heynio et Boeckhio ex libris. Rectius distinxit Heynius. SCH.]

πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν. Στρ. ϛ'.
νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει,
ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον ἥβαν δρέπων,
σοφίαν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων·
τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς ἐς ἱππίαν ἔσοδον
μάλα ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προςέχεται.
γλυκεῖα δὲ φρὴν
καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

v. 50 seq. ὀργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἴς||οδον ἀδόντι κτλ.

---

v. 48. [Quanquam et libri et Scholia consentiunt in vulgata scriptura, tamen Hermannus Opuscc. VII. p. 154., quod in ceteris strophis purus paeon est, ἥβαν non putat esse a Pindaro. Quum igitur in libris praeter unum omnibus ante νόῳ additum sit ἅπασαν, id Hermannus ex ἀνάταν ortum arbitratur, coll. Pyth. II, 28. ἀνάταν ὑπεράφανον. Verum h. l. alia res est: nam οὔτε ἄδικον οὔτε ὑπέροπλον ἀνάταν δρέπειν dici non poterat. Nec δρέπειν ἀνάταν tulerim. Tametsi Eustathio Prooem. p. 5. ed. meae, ubi affertur οὔτε ὑπέροπλον ὕβριν δρέπων, ad speciem coniecturae conciliandam uti poterat vir summus. Ego illum ex itacismo ortum errorem putem. Prorsus improbabile Kayseri ἐπέταν. Vulgatum tuetur praeter reliquos Scholiasta Aristidis p. 334. Frommel. SCH.]

v. 50 seq. [Heyniana scriptura vel ob vocabulum divisum non ferenda a Boeckhio ex indiciis librorum reficta est. Et μάλα quidem ante ἁδόντι habent omnes; paulo ante fere sic: ὀργαῖς πάσαις ὃς ἱππείαν ἔσοδον vel similiter. Unde ἱππίαν ἔσοδον Boeckhius. Sed idem, quum Scholiasta explicet: σοὶ δέ, ὦ Ποσειδῶν, προςέχεται καὶ οἰκειοῦται, ὃς εὗρες ἱππείας ἐσόδους, eodemque ducat unius alteriusque codicis scriptura εὗρές θ' ὃς ἱππέαν ἔσοδον — vide Expll. p. 300. — sic conformabat orationem: τίν τ' Ἐλέλιχθον, ὅςθ' εὗρες ἱππίαν ἔσοδον, quod comprobavit Disscuius, non valde probat Boeckhius ipse. Qui ad eam loci scripturam devenit, quam Hermannus commendaverat. Et ἐς ἱππείαν ἔσοδον Par. B subministravit. Quod Bergkius scripsit: ὀργᾷς ὃς ἱππίαν ἐς ὁδόν, non satis intelligo. Ceterum quum Eustathius Prooem. p. 7. Neptunum a Pindaro ἐλασίχθονα appellatum referat, fieri potest, ut tritius epitheton alterum ex h. l. expulerit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ζ΄.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙῼ

ΤΕΘΡΙΠΠῼ.

Strophae.

– –́ ⏑ – ⏑ ⏑́⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏒ x̲ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏒
⏑ –́ ⏑ ⏑⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑́⏑ –́ ⏑ ⏓
⏒ ⏑́⏑ ⏑ ⏑ ⏒

Epodus.

x̲ ⏑ –́ ⏑⏑ – x̲ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑x –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – –

Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι *Στρ.*
προοίμιον Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ
κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
ἵπποισι βαλέσθαι.

Pyth. VII. v. 1. [Olim Boeckhius *μεγαλοπτόλιες* et v. 9. *πολίεσσι*, quum alteram formam repudiaret. Postea ad vulgatam rediit. De forma videndus Buttmannus Gr. ampl. I. p. 182. Nunc vel Sophoclem in cantico Thamyrae fabulae formis *χέρεσι*, *πόδεσι* usum esse discimus ex Crameri Ann. Paris. T. IV. p. 183. not. Cf. quae scripsi Museo Rhenan. 1842. II. p. 296 seq. SCH.]

v. 2. [Boeckhius olim ex uno Par. B *ἐρισθενεῖ*, ut exacte responderet v. 10. *Ἄπολλον*, quod ex Scholiis et codicibus revocavit, quoniam Pindarus in locum vocativi non sufficiat nominativi formam. Nunc hoc retinuit, alterum intactum reliquit. SCH.]

ἐπεὶ τίνα πάτραν, τίνα οἶκον
λαῶν ὀνυμάξομαι
ἐπιφανέστερον
Ἑλλάδι πυθέσθαι;

πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ *Ἀντ.*
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἄπολλον, οἳ τεόν γε δόμον
Πυθῶνι δίᾳ
θαητὸν ἔτευξαν.
ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ
νῖκαι, μία δ' ἐκπρεπὴς
Διὸς Ὀλυμπιάς,
δύο δ' ἀπὸ Κίῤῥας,

ὦ Μεγάκλεες, ὑμαί τε καὶ προγόνων. *Ἐπ.*
νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι,
φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα.
φαντί γε μὰν οὕτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμαν
θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

v. 5. *τίνα τ' οἶκον* — v. 6. *ναίοντ'* — v. 10. *Ἀπόλλων,* — v. 15. *Ὀλυμπίας,* — v. 18. *χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι,* et punctum post *ἔργα* v. 19. — v. 20. *πὰρ μονίμαν*

---

v. 5. 6. [*τίνα οἶκον* Boeckhius ex lemmate Scholiorum, quum id vocabulum (*vicus*) digamma habcat. Libri varie *τίνα γ' οἶκον*, *τίνα τ' οἶκον*, *τίνα δ' οἶκον*, quod Bergkius dedit. Statim libri *ναίων*, in quo vel explicando vel emendando mire laborant Scholiastae. Ad Schmidii coniecturam *ναίοντ'* iam veteres delapsos esse significant Scholia. Id ipsum sive cum Boeckhio ad victorem, sive cum Hermanno ad *οἶκον* rettuleris, languidissimum est neque Homerico illo Il. *B*, 626: *νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός*, satis excusari potest. Rescripsi ex *ΝΑΙΩΝ*, quod facillimum erat, *ΛΑΩΝ*. Nec *θνατῶν* longe abit. Thierschius *κλείων* coniectabat. SCH.]

v. 10. [Vulgo *οἳ τεόν τε δόμον*. Optimi *οἳ τεὸν δόμον*. Correxerunt Oxonienses. SCH.]

v. 15. [*Ὀλυμπιάς* (coll. Herod. VI, 70: *Καὶ Ὀλυμπιάδα σφι ἀνελόμενος τεθρίππῳ προςέβαλε*) restituerunt plures ex ingenio, ex Par. B Boeckhius. SCH.]

v. 18. [Boeckhius cum aliquot libris sic distinxit: *χαίρω. τί τόδ' ἄχνυμαι — καλὰ ἔργα*; Confer Expll. h. l. et Hermannum Opuscc. VII. p. 155. SCH.]

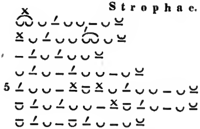
v. 20. [*πὰρ μονίμαν* vulgatum cum Hermanno ex aliquot libris et Scholiis emendatum est. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Η'.

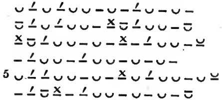
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Strophae.

Epodi.

Φιλόφρον Ἁσυχία, Δίκας Στρ. α'.
ὦ μεγιστόπολι θύγατερ,
βουλᾶν τε καὶ πολέμων
ἔχοισα κλαΐδας ὑπερτάτας,
Πυθιόνικον τιμὰν Ἀριστομένει δέκευ.
τὺ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὁμῶς
ἐπίστασαι καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ·

τὺ δ', ὁπόταν τις ἀμείλιχον 'Αντ. α'.

Pyth. VIII. v. 4. [Vulgatum κλαΐδας iam Schmidius correxerat. SCH.]

καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ,
τραχεῖα δυςμενέων
ὑπαντιάξαισα κράτει τιθεῖς
ὕβριν ἐν ἄντλῳ. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν
παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων. κέρδος δὲ φίλτατον,
ἑκόντος εἴ τις ἐκ δόμων φέροι.

βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ. Ἐπ. α'.
Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρανος οὔ μιν ἄλυξεν,
οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων· δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ
τόξοισί τ' Ἀπόλλωνος· ὃς εὐμενεῖ νόῳ
Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίῤῥαθεν ἐστεφανωμένον
υἱὸν ποίᾳ Παρνασίδι Δωριεῖ τε κώμῳ.

ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκὰς Στρ. β'.
ἁ δικαιόπολις ἀρεταῖς
κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
θίγοισα νᾶσος· τελέαν δ' ἔχει
δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς. πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀείδεται
νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαισα καὶ θοαῖς
ὑπερτάτους ἥρωας ἐν μάχαις·

τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει. Ἀντ. β'.
εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀναθέμεν
πᾶσαν μακραγορίαν
λύρᾳ τε καὶ φθέγματι μαλθακῷ,

v. 13. φίλτατόν γ', — v. 15. βίᾳ — v. 20. πόᾳ Παρνασσίᾳ — v. 28. τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν

---

v. 13. [γ' cum libris plurimis delevit Boeckhius. SCH.]

v. 15. [βία libri cum Scholiis, idque Hermannus postulaverat. SCH.]

v. 20. [Libri ποίᾳ Παρνασίᾳ. Ad legem carminis conformavit Boeckhius, ex ΠΑΡΝΑΣΙΑΙ facto ΠΑΡΝΑΣΙΔΙ. SCH.]

v. 24. [θίγοισα h. l. certissime praesens est, quod moneo propter Buttmannum Gr. ampl. II. p. 198. Lobeck. SCH.]

v. 28. [τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν Boeckhius ex libris aliquot. Vide Commentarium. SCH.]

v. 32. Libri inter κνίσῃ et κνίσσῃ fluctuant. Sic v. 45. παισίν et παισί, v. 52. μόνος et μοῦνος; sed v. 72. Ξέναρκες libri, Ξείναρκες Schmidius. Boeckhius collatis reliquis locis strophicis ubique brevem syllabam praetulit, sed παισίν tamen retinuit. Con-

μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ. τὸ δ᾽ ἐν ποσί μοι τράχον
ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, νεώτατον καλῶν,
ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.

παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνέων ματραδελφεοὺς Ἐπ. β΄.
Ὀλυμπίᾳ τε Θεόγνητον οὐ κατελέγχεις,
οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν Ἰσθμοῖ θρασύγυιον·
αὔξων δὲ πάτραν Μιδυλιδᾶν λόγον φέρεις,
τὸν ὅνπερ ποτ᾽ Ὀϊκλέος παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδὼν
υἱοὺς Θήβαις αἰνίξατο παρμένοντας αἰχμᾷ,

ὁπότ᾽ ἀπ᾽ Ἄργεος ἤλυθον Στρ. γ΄.
δευτέραν ὁδὸν Ἐπίγονοι.
ὧδ᾽ εἶπε μαρναμένων·
Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει
ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα. θαέομαι σαφὲς
δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς Ἀλκμᾶν᾽ ἐπ᾽ ἀσπίδος
νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις.

ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ Ἀντ. γ΄.
νῦν ἀρείονος ἐνέχεται
ὄρνιχος ἀγγελίᾳ
Ἄδραστος ἥρως· τὸ δὲ οἴκοθεν
ἀντία πράξει. μόνος γὰρ ἐκ Δαναῶν στρατοῦ
θανόντος ὀστέα λέξαις υἱοῦ, τύχᾳ θεῶν
ἀφίξεται λαῷ σὺν ἀβλαβεῖ

v. 32. κνίσσῃ et ποσί μοι ἴτω — v. 33. τρέχον τεὸν — v. 35. ἰχνεύων — v. 40. ἠνίξατο — v. 43. εἶπε· μαρναμένων — v. 52. μοῦνος — v. 54. λεῷ

tra Hermannus Opuscc. VII. p. 158 seq. omnes syllabas anacruseos longas censet, unde κνίσσῃ, μοῦνος, Ξείναρκες probat. Sed str. γ΄. v. 45. scriptura παισίν incisionem everti, quae sit alias constanter observata. Id vitium sic removebat: ἐκ πατέρων, παῖ, σοὶ λῆμα. Cf. ad v. 92. Eodem versu 32. Heynii scriptura, quam hiatus in arsi trochaica convellit, a Boeckhio ex libris plurimis reficta est. Τράχον Doricam formam — vide Et. M. et Hesych. s. v. coll. Ahrente de Dial. Dor. p. 117. — plures libri servarunt. SCH.]

v. 35. [ἰχνέων Schmidius, οἰχνέων Hermannus. SCH.]

v. 40. [Libri ἠνίξατο. Mutavit Boeckhius. Cf. Ahrens l. c. p. 129. SCH.]

v. 47. [Heynii coniecturam νέμοντα praebet Par. B. SCH.]

v. 54. [Attica forma λεῷ ex librorum fide mutata. SCH.]

Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς. τοιαῦτα μὲν Ἐπ. γ'.
ἐφθέγξατ' Ἀμφιάρηος. χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς
Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω, ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνῳ,
γείτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ ἐμῶν
ὑπάντασέ τ' ἰόντι γᾶς ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον,
μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις.

τὺ δ', ἑκαταβόλε, πάνδοκον Στρ. δ'.
ναὸν εὐκλέα διανέμων
Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
τὸ μὲν μέγιστον τόθι χαρμάτων
ὤπασας· οἴκοι δὲ πρόσθεν ἁρπαλέαν δόσιν
πενταθλίου σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγες.
ἄναξ, ἑκόντι δ' εὔχομαι νόῳ

κατὰ τὶν ἁρμονίαν βλέπειν, Ἀντ. δ'.
ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέομαι.
κώμῳ μὲν ἁδυμελεῖ
Δίκα παρέστακε· θεῶν δ' ὄπιν
ἄφθιτον αἰτέω, Ξέναρκες, ὑμετέραις τύχαις.
εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ,
πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς· Ἐπ. δ'.
τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται· δαίμων δὲ παρίσχει,

v. 59. ὑπάντασεν ἰόντι — v. 66. πενταεθλίου et ἐπάγαγες, — v. 67. ἄναξ. ἑκόντι — v. 72. Ξεινάρκει',

---

v. 59. [Vulgo ὑπαντίασεν (aliquot libri ὑπαντίασ') ἰόντι. Schmidius ὑπάντασεν, rectius Hermannus cum Scholiis ὑπάντασέ τ' ἰόντι. SCH.]

v. 60. [Hermannus expulso glossemate coniicit μάντις, χρησμῶν τ' ἀμφ' ἅψατο, h. e. ἥψατο συγγόνοις τέχναις ἀμφὶ χρησμῶν. Nam reliquis tribus locis in fine epodorum, qui quidem salvi sint, dispondeum, a quo initium fiat, constare ex duobus vocabulis disyllabis. Eos esse trochaeos semantos. Vide ad vers. ult. SCH.]

v. 67. [Kayserus p. 58 seq. proponit ἑκόντι δ' εὔχομαι νόῳ Κατά τιν' (sic codd.) ἁρμονίαν ἕπειν, ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέομαι, h. e. *Modestiae in omnibus carminibus lubens studeo, et verum est quod praedico, at invidia deprecanda tamen et ante omnia deorum gratia expetenda victoribus.* Non facile erit, qui sequatur. Mingarellus νέμομαι. SCH.]

v. 73. [πόνῳ Scholia et pars codicum. Alii χρόνῳ. SCH.]

ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
μέτρῳ καταβαίνει. Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
νίκαις τρισσαῖς, ὦ 'ριστόμενες, δάμασσας ἔργῳ.

τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν *Στρ. ε'.*
σωμάτεσσι κακὰ φρονέων,
τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
ἔπαλπνος ἐν Πυθιάδι κρίθη,
οὐδὲ μολόντων πὰρ ματέρ' ἀμφὶ γέλως γλυκὺς
ὦρσεν χάριν· κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι
πτώσσοντι, συμφορᾷ δεδαιγμένοι.

ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν *Ἀντ. ε'.*
ἁβρότατος ἔπι, μεγάλας
ἐξ ἐλπίδος πέταται
ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἔχων
κρέσσονα πλούτου μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν
τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαί,
ἀποτρόπῳ γνώμᾳ σεσεισμένον.

Ἐπ. ε'.
ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ὄναρ
ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ,

v. 80. τρίταις, Ἀριστόμενες, — v. 87. δεδαϊγμένοι. — v. 96. ἄνθρωποι.

---

v. 78. [Quidam libri μέτρον. Vide Commentarium. SCH.]

v. 80. [τρίταις invectum erat de coniectura Pauwii. Pro Boeckhiano Ἀριστόμενες libri longe plurimi id praebent, quod cum Hermanno l. c. reduxi. Nam in reliquis locis est syllaba longa. SCH.]

v. 87. [δεδαιγμένοι Hermannus. Vide ad Ol. VIII, 60. SCH.]

v. 92. [μέριμναν quum ex Hermanni sententia unum habeat brevem anacrusin, μέρμηραν proponit scribendum. Aliquot libri κρέσσονα τέρψιν πλούτου vel πλούτοιο, ex metricorum officina. SCH.]

v. 96. [ἄνθρωπος Boeckhius petivit ex Plutarcho Cons. Apoll. c. 6. p. 322. Hutten. Scholl. Nem. VI, 4. Eustathio (vide de Crisi p. 111.), quo turpis hiatus remotus est. Pluralem tamen praeter libros agnoscunt Scholia Soph. Aiac. 124. et Aristidis p. 132. Frommel. SCH.]

λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν καὶ μείλιχος αἰών.
Αἴγινα, φίλα μᾶτερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ
πόλιν τάνδε κόμιζε Δὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
Πηλεῖ τε κἀγαθῷ Τελαμῶνι σύν τ' Ἀχιλλεῖ.

v. 99. *Δὶ* — v. 100. *κἀρίστῳ*

v. 100. [Libri *κἀγαθῷ* vel *καὶ ἀγαθῷ* et *κἀρίστῳ*. Illud Boeckhius pro certo habuit, Hermannus l. c. p. 160. *Πηλεῖ τ' ἐσθλῷ καὶ σὺν Τελ.* coniecit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Θ'.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩι

ΟΠΛΙΤΟΔΡΟΜΩι.

Strophae.

⏑⏑–́⏒–́⏑⏑–⏑⏑––
–́⏑––́⏑––́⏒
⏑⏑–́⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑⏑–⏑⏑–́⏑–––́⏑⏓
–́⏑–––́⏑–––́⏑–––́⏑–⏒

Epodi.

––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏓
–́⏑–––́⏑––
–́⏑–⏒–́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑⏓
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–––́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑⏓
⏔́⏑́–––́⏑⏑–⏑⏑–⏒

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν — Στρ. α'.
σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων
Τελεσικράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
ὄλβιον ἄνδρα, διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων
ποτὲ Λατοΐδας

ἅρπασ', ἔνεικέ τε χρυσέῳ παρθένον ἀγροτέραν δί-
φρῳ, τόθι νιν πολυμήλου
καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονὸς
ῥίζαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα ᾽Αντ. α'.
Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων
ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφᾳ·
καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ τε γάμον μιχθέντα κούρᾳ
θ' Ὑψέος εὐρυβία·
ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων τουτάκις ἦν βασιλεύς, ἐξ
Ὠκεανοῦ γένος ἥρως
δεύτερος· ὅν ποτε Πίνδου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς
Ναῒς εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέχει Κρείοισ' ἔτικτεν,

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον ᾽Επ. α'.
θρέψατο παῖδα Κυράναν· ἁ μὲν οὔθ' ἱστῶν πα-
λιμβάμους ἐφίλασεν ὁδούς,
οὔτε δείπνων οἰκοριᾶν μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας,
ἀλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκέοις
φασγάνῳ τε μαρναμένα κεράϊζεν ἀγρίους
θῆρας, ἦ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον
βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρῴαις, τὸν δὲ σύγκοι-
τον γλυκὺν
παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

v. 6. ἔνεγκέ τε — v. 11. κοῦφα· — v. 13. μιχθέντι — v. 21. κεραΐζειν

Pyth. IX. v. 6. [ἔνεικε duo codices. Pindarum, ubi prima longa requiritur, ἤνεγκεν scripsisse, ubi brevis, ἔνεικε animadvertit Boeckhius. Cf. Ol. II, 87. III, 14. IX, 63. Pyth. V, 59. SCH.]

v. 11. Pro κοῦφα Boeckhius κούφᾳ e multis libris. Mox v. 13. μιχθέντι codicum lectio est, at μιχθέντα ductum e Scholiis. De sensu vid. Commentarium.

v. 21. [κεράϊζεν ex fide codicum et Scholiorum Boeckhius, qui syllabam ancipitem locum habere posse exemplis confirmat. SCH.]

κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας Στρ. β'.
ὀμβρίμῳ μούναν παλαίοισαν
ἄτερ ἐγχέων ἑκάεργος Ἀπόλλων.
αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσέννεπε φωνᾷ·
Σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπὼν θυμὸν γυναικὸς καὶ μεγάλαν δύνασιν
θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ, μόχθου καθύπερθε νεᾶνις
ἦτορ ἔχοισα· φόβῳ δ' οὐ κεχείμανται φρένες.
τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας

ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων; Ἀντ. β'.
γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου.
ὁσία κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν,
ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι μελιηδέα ποίαν;
τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενής, ἀγανᾷ χλαρὸν γελάσσαις ὀφρύϊ, μῆτιν ἐὰν
εὐθὺς ἀμείβετο· Κρυπταὶ κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων,
Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἁδείας τυχεῖν τοπρῶτον εὐνᾶς.

Ἐπ. β'.
καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ παρφάμεν τοῦτον λόγον. κούρας δ', ὁπόθεν, γενεὰν

v. 30. *Φιλλυρίδα* — v. 37. *ἢ* et *κεῖρεν* — v. 38. *χλιαρὸν γελάξαις*

v. 30. [Multi libri recte *Φιλυρίδα* praebuerunt, de qua scriptura vide ad Pyth. III, 1. SCH.]
v. 33. [Optimi *τίς μὲν ἀνθρώπων*. Non ita Scholia. SCH.]
v. 37. *κεῖραι* restituit Boeckhius cum Hermanno e Scholiis et codicibus: *κεῖρεν* nonnisi editionum veterum auctoritate nititur. Mox v. 38. metro repugnabat *χλιαρόν*, pro quo alii *χλαρόν*, probatum Hermanno et Boeckhio. [Ibidem *γελάξαις* Pauwii inventum fuit. SCH.]

ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; κύριον ὃς πάντων τέλος
οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χὠπόσαι
ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, χὤ τι μέλ-
λει, χὠπόθεν
ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.
εἰ δὲ χρὴ καὶ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι,

ἐρέω. ταύτᾳ πόσις ἵκεο βᾶσσαν Στρ. γ'.
τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου
Διὸς ἔξοχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι·
ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον· νῦν δ' εὐρυλείμων
πότνιά σοι Λιβύα
δέξεται εὐκλέα νύμφαν δώμασιν ἐν χρυσέοις πρό-
φρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται,
οὔτε παγκάρπων φυτῶν νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα
θηρῶν.

τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς Ἀντ. γ'.
εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ
ἀνελὼν φίλας ὑπὸ ματέρος οἴσει.
ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον κατθηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,
νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θή-
σονταί τέ νιν ἀθάνατον
Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλων', ἀνδράσι χάρμα φί-
λοις ἄγχιστον, ὀπάονα μήλων,

v. 48. *χὤτε ποτ'* — v. 50. *εἰ δέ γε χρὴ πὰρ σοφὸν* — v. 62. *αὐταῖς,* — v. 64. *μάλων,*

---

v. 48. **Male vulgo** *χὤτε ποτ'* **adversus legem carminis. Plurimis in libris est** *χὤ τι πόθεν*, **unde Boeckhius iubente Hermanno** *χὠπόθεν* **scripsit, inventum a Schmidio [confirmatum Scholiis. SCH.]. — Mox v. 50. vulgo erat** *εἰ δέ γε χρὴ καὶ πὰρ σοφόν*, **Heynius delevit** *καί*, **quod sensus postulat, retinuit** *γε* **fulcrum eiiciendum [cum Scholiis et plurimis codicibus. SCH.].**

v. 62. **[Optimi libri** *θηκάμενάι, θησάμεναι.* **Ex Bodl.** *γ* **re-**

Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.
ὣς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τε-
λευτάν.

ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν Ἐπ. γ'.
πρᾶξις ὁδοί τε βραχεῖαι. κεῖνο κεῖν' ἆμαρ διαίτασεν·
θαλάμῳ δὲ μίγεν
ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας· ἵνα καλλίσταν πόλιν
ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοις.
καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀγαθέᾳ Καρνειάδα
υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ·
ἔνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν, ἅ νιν εὔφρων
δέξεται,
καλλιγύναικι πάτρᾳ
δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι· Στρ. δ'.
βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν,
ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
παντὸς ἔχει κορυφάν. ἔγνον ποτὲ καὶ Ἰόλαον
οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἑπτάπυλοι Θῆβαι· τόν, Εὐ-
ρυσθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν
ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾷ, κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος
σάματι, πατροπάτωρ ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος
κεῖτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσαις ἀγυιαῖς.

τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων Ἀντ. δ'.
ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα

---

v. 79. *ἔγνων*

---

stituerunt Oxonienses. Ibidem *αὐταῖς* Boeckhius. Statim post v. 64. *μήλων* libri omnes. SCH.]

v. 79. [Legebatur *ἔγνων*. Quod reposui, Pyth. IV, 120. metro firmatur, licet ibi quoque optimos codices altera forma obsederit. Eandem correctionem impertivi Isthm. II, 23. Ita enim postulat analogia; videndus Ahrens de coniugatione in *μι* p. 10., qui Hymn. Cer. 111. *ἔγνων* correxit; Pindari tunc non meminerat. Buttmannus Gr. ampl. II. p. 14. Lobeck. dubitabat. SCH.]

διδύμων κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.
κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων ἀὲ μέμναται, τά νιν θρέ-
ψαντο καὶ Ἰφικλέα·
τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαί τι παθὼν ἐσλόν.
Χαρίτων κελαδεννᾶν
μή με λίποι καθαρὸν φέγγος. Αἰγίνᾳ τε γὰρ
φαμὶ Νίσου τ' ἐν λόφῳ τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐ-
κλεΐξαι,

σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών· *Ἐπ. δ'.*
οὕνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν, εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν
ξυνῷ πεποναμένον εὖ
μὴ λόγον βλάπτων ἁλίοιο γέροντος κρυπτέτω.

v. 88. *ἀεὶ* — v. 91. *εὐκλεΐξεν*

---

v. 87. [*περιβάλλει* Scholia et libri plurimi. Versu 88. libri *ἀεὶ* vel *αἰεὶ μέμναται*. Pindarica forma *ἀέ*, attestata Et. MS. apud Ruhnkenium in Heynii Excurs. ad Virgil. Aen. II. p. 819. (ed. 1803.) sive Opuscc. p. 411. Friedem., restituta Boeckhio est. De variis formis particulae vide interpretes Greg. Cor. p. 345 seqq. Crameri Ann. Oxx. I. p. 71, 10 seqq. Quod apud Cramerum Ann. Paris. III. p. 321, 27. *ἀέ* forma *παρὰ Πεισάνδρῳ τῷ Καμειρεῖ* reperta fertur, quum Pisandri nomen in Pindari locum subrepsisset, uti similiter alias factum annotavit Ruhnkenius, *τῷ Καμειρεῖ* adiecit sciolus aliquis. SCH.]

v. 91. Intolerabilis hic videtur omissio subiecti, quum in antecedentibus de aliis, de heroibus Thebanis sermo sit; quare scribendum censeo *τόνδε*. Quo admisso etiam *φυγών* erit mutandum. Pindarus quum scripsisset *ΦΥΓΟΝΘ*, mature excidit *Θ*, unde Alexandrini, qui *ΦΥΓΟΝ* inveniebant scriptum, hoc in *φυγών* transposuerunt; vide de antiquiore scriptura et de transpositione in recentiorem eximie disputantem Boeckhium in Dissert. de Crisi Pindar. §. 17 seqq. Sic ortus nominativus, quem agnovisse grammaticos e Scholiis liquet. Nominativo autem posito, *τόνδε* in *τάνδε* mutari debuit, quod factum. Ceterum de apostropho in *φυγόνθ'* cf. eundem Boeckhium in Dissert. laud. §. 6. [Librorum scriptura *εὐκλεΐξαι* servata Beckius *φυγόντ'* dederat, improbatum Boeckhio, qui nominativum *φυγών* exemplis haud aptis defendebat, quem Scholiasta tamen iam legit. Hermannus Opuscc. VII. p. 163. facili medela *εὐκλέιξας* reponit, quod recepit Bergkius. Idque eo aptius videtur, quia in seqq. quoque victorem ipsum appellat poeta. Ac *φαμί* mediae orationi interpositum habes etiam Pyth. III, 75. Kayserus *πολίτας* pro *πόλιν τάνδ'* proponit et *φυγόνθ'* retinet. Ego putabam verba Scholiastae: *ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ νικηφόρου,*

κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν
παντὶ θυμῷ σύν γε δίκᾳ καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν.
πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
ὡρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον ἄφωνοί θ' ὡς ἑκάστα
φίλτατον
παρθενικαὶ πόσιν ἢ
υἱὸν εὔχοντ', ὦ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπου — Στρ. ε'.
Γᾶς ἀέθλοις ἔν τε καὶ πᾶσιν
ἐπιχωρίοις. ἐμὲ δ' ὦν τις ἀοιδὰν
διψάδ' ἀκειόμενον πράσσει χρέος αὖτις ἐγεῖραι
καὶ παλαιὰν δόξαν ἑῶν προγόνων· οἷοι Λιβύσσας
ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν

v. 96. σύν τε δίκᾳ — v. 102. πάντεσσ' — v. 103. οὖν et ἀοιδᾶν — v. 104. δίψαν — v. 105. καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν

---

indicium continere scripturae φατί, quo reposito et εὐκλεῖξαι et φυγών non erunt mutanda. Formam φατί satis confirmat Aristoph. Ach. 771. et Pindaricum φαντί. SCH.]

v. 96. Retineam vulgatam lectionem plurimorum librorum παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ, ex animo laudare et non infra meritum; hoc enim nunc est σὺν δίκᾳ. Sic haec recte iunguntur ut alia multa cumulate posita cum vi. Defendit idem Tafelius.

v. 102. [Vera scriptura πᾶσιν ex libris plurimis reddita poetae. Versu 103. ὦν Hermannus et Boeckhius ob constantem usum poetae. SCH.]

v. 105. Optime nunc habetur παλαιὰ δόξα; cf. Boeckhii Nott. Critt., quod vellem intellectum omnibus. Contra metrum esse δόξαν τεῶν hodie in vulgus notum esse potest; nec minus damnandum δόξαν ἑῶν, quod ab Oxoniensibus male coniectatum nuper denuo propositum. Mala hic tertia persona post antecedentem secundam, τίς autem nunc substantivo carens de homine nescio quo, qui poetam excitet, tam ieiunum est, ut nihil unquam reperiatur ieiunius. De ceteris vide explicationem. [Libri violato metro ἀοιδᾶν δίψαν ἀκειόμενον πρ. χρ. αὖτις ἐγεῖραι καὶ παλαιᾶν (παλαιᾶν Aldus) δόξαν τεῶν προγόνων. Schmidii emendationem secutus Boeckhius ἀοιδᾶν δ. ἀ. πρ. χρ. αὖτις ἐγεῖραι καὶ παλαιὰ δόξα τεῶν προγόνων dedit. Scholia: διψώσῃ τῇ ᾠδῇ προστιθέντα, ἀκειόμενόν με καὶ θεραπεύοντα. ἢ διψῶσαν ᾠδὴν τῷ θέλειν ὑμνεῖν ὑμᾶς πράσσει τις ἐμὲ καὶ ἀναγκάζει ἔτι τοῦτο ὑπομεῖναι καὶ συμπεριλαβεῖν τὴν τῶν προγόνων ὑμῶν δόξαν. Ex his perspexit Hermannus l. c. p. 164. corrigendum esse ita, ut dedi. Vide Commentarium. Nec Bergkius ἐμὲ δ' ὦν τις ἀοιδᾶν δίψαν ἀκ.— ἐγεῖραι καὶ παλαιὰν δόξαν ἑῶν προγόνων male scripsit. SCH.]

Ἴρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταίου μετὰ καλλίκομον μνα-
στῆρες ἀγακλέα κούραν·
τὰν μάλα πολλοὶ ἀριστῆες ἀνδρῶν αἴτεον
σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν
εἶδος

ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δέ οἱ Ἥβας 'Αντ. ε'.
καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι
ἔθελον. πατὴρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων
κλεινότερον γάμον, ἄκουσεν Δαναόν ποτ' ἐν
Ἄργει
οἷον εὗρεν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι,
πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν,
ὠκύτατον γάμον. ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν
τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος·
σὺν δ' ἀέθλοις ἐκέλευσεν διακρῖναι ποδῶν,
ἅντινα σχήσοι τις ἡρώων, ὅσοι γαμβροί σφιν
ἦλθον.

οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἁρμόζων κόρᾳ 'Επ. ε'.
νυμφίον ἄνδρα· ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κο-
σμήσαις τέλος ἔμμεν ἄκρον,
εἶπε δ' ἐν μέσσοις ἀπάγεσθαι, ὃς ἂν πρῶτος θορὼν
ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις.
ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ φύγε λαιψηρὸν δρόμον,
παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλὼν
ἆγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὅμιλον. πολλὰ μὲν
κεῖνοι δίκον
φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·
πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν.

v. 123. πολλά μιν

v. 106. [Ἴρασα Heynius. Libri plurimi Ἴρασσαν, Pal. C Ἴρασσα. Plurali practer Pherecydem in Scholiis h. l. usus Herodotus IV, 159. Adde 158: ἔστι δὲ τῷ χώρῳ τούτῳ οὔνομα Ἴρασα. SCH.]
v. 114. [πρὸς τέρμασιν Bergkii coniectura. SCH.]
v. 116. [Bonorum librorum σχήσει probat Beckius. SCH.]
v. 123. [Libri μιν. Correxit Boeckhius. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ι'.

ΙΠΠΟΚΛΕΑι ΘΕΣΣΑΛΩι

ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΥΛΟΔΡΟΜΩι.

Strophae.

×̱⏒–́⏑⏑–⏒
⏑–́⏒–́⏑⏑–⏑––́⏑⏑––́⏑⏓
⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑⏑–⏒
⏑–́–́⏑⏑–⏒–́⏑⏑–×̱⏑–́⏑⏑––́⏑–⏑⏓
⏑–́–́⏑–⏑–́⏑⏑–⏑–⏒
⏑⏑–́⏑⏑–⏑–⏒–́⏑–⏑⏓

Epodi.

⏒–́⏑⏑–×̱⏒–́⏑⏑–⏑⏓
–́⏑⏑–⏒
––́⏑–́⏑⏑––́⏑⏑––́⏑⏓
––́⏑–́⏑⏑––́⏑⏓
––́⏑–́⏑⏑–⏑–⏒
⏒–́⏑–⏑–́⏑⏑–⏑––́⏑⏓

Ὀλβία Λακεδαίμων· Στρ. α'.
μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς
ἀριστομάχου γένος Ἡρακλεῦς βασιλεύει.

v. 1. Λακεδαῖμον· — v. 3. Ἡρακλέος

Pyth. X. v. 1. [Λακεδαίμων praeeunte Beckio ex duobus libris pro vocativo editum est, qui locum non habet. SCH.]
v. 3. Ἡρακλεῦς Boeckhius scripsit pro Ἡρακλέος. [Vide de illa forma Nott. Critt. ad Ol. XIV, 10. SCH.]

τί κομπέω κατ' ἄκαιρον; ἀλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ
Πελινναῖον ἀπύει
Ἀλεύα τε παῖδες, Ἱπποκλέᾳ ἐθέλοντες
ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα.

γεύεται γὰρ ἀέθλων· *Ἀντ. α'.*
στρατῷ περικτιόνων θ' ὁ Παρνάσιος αὐτὸν μυχὸς
διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.
Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τε δαί-
μονος ὀρνύντος αὔξεται·
ὁ μέν που τεοῖς γε μήδεσι τοῦτ' ἔπραξεν·
τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρὸς

Ὀλυμπιονίκα δὶς ἐν πολεμαδόκοις *Ἐπ. α'.*
Ἄρεος ὅπλοις·
θῆκεν δὲ καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγὼν
πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.
ἕσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
ἐν ἁμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν·

τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν *Στρ. β'.*
λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, μὴ φθονεραῖς ἐκ
θεῶν

v. 4. *τί;* et *παρὰ καιρόν;* — v. 5. *θέλοντες* — v. 8. *τ' Ἀμφικτυόνων ὁ Παρνάσσιος* — v. 11. *τεοῖσι μήδεσι* et *ἔπραξε·* — v. 13. *Οὐλυμπιονίκα* — v. 14 seq. *Ἄρεος ὅπλοισιν θῆκε*

---

v. 4. [Scholia unam scripturam *κατὰ καιρόν* norunt in eaque explicanda se torquent; solum lemma ostendit *παρὰ καιρόν* vel, ut cod. Gotting., *πρὸς καιρόν*. Vetustissima igitur lectio *KATA KAIPON* fuit, quam monitu Ahrentis mei rectius in elementa sua resolutam reddidi poetae. Librorum *παρὰ καιρὸν* interpretis est. Comparat amicus Theocr. XIV, 10: *ἀσυχᾷ ὀξύς, πάντ' ἐθέλων κατ' ἄκαιρον.* Sic enim scribendum esse. SCH.]

v. 8. [*στρατῷ τ' ἀμφικτιόνων* Boeckhius. Sed recte Hermannus Opuscc. VII. p. 164. labantem versum fulsit. SCH.]

v. 11. [Quum libri partim *τεοῖσί τε* cum lemmate Scholiorum, partim *τεοῖς τε* praebeant, Bodleiani *γ* scripturam recepit Boeckhius. Paulo post v. 13. *Ὀλυμπιονίκα* libri omnes. SCH.]

v. 14 seq. [Vulgata a Schmidio profecta. Vetus lectio est *Ἄρεος ὅπλοις. Ἔθηκε.* Sed quum Rom. *θῆκεν καί* praebeat, Boeckhius *θῆκεν δὲ καὶ* coniicit, idque postulat Hermannus l. c. p. 165., ego ascivi. Cf. ad vers. 69. Deinde librorum errorem *βαθυλείμωνα ἀγὼν ὑπὸ Κίῤῥας* emendavit Schmidius. SCH.]

μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
ἀπήμων κέαρ. εὐδαίμων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος ἀνὴρ
γίγνεται σοφοῖς,
ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσαις
τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἕλῃ τόλμᾳ τε καὶ σθένει,

καὶ ζώων ἔτι νεαρὸν 'Αντ. β'.
κατ' αἶσαν υἱὸν ἴδῃ τυχόντα στεφάνων Πυθίων.
ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔ ποτ' ἀμβατὸς αὐτῷ·
ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα, περαίνει πρὸς ἔσχατον
πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν ἂν εὕροις
ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα θαυματὰν ὁδόν.

'Επ. β'.
παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίσατο λαγέτας,
δώματ' ἐσελθών,
κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ
ῥέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον
εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
χαίρει, γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων.

v. 27. *οὔπω* et *αὐτοῖς.* — v. 29. *εὕροις ἂν* — v. 30. *θαυμαστὰν* — v. 36. *ὀρθιᾶν*

---

v. 17. [*ἕποιτο* Bergkius ex septem codicibus. Vide ad Ol. XIII, 41. SCH.]

v. 21. [Eximie Hermannus l. c. *θεὸς οἷος*. Tamen vulgata videtur defendi posse. Vide Commentarium. SCH.]

v. 24. [*ἕλῃ*. Pal. C *λάβῃ*. Cf. Ol. XI, 23. Nem. III, 30. Isthm. IV, 69. SCH.]

v. 27. [*οὔποτ'* Boeckhius ex libris omnibus. Idem *αὐτῷ* ex Par. B dedit. Scholia: *Τῷ τοιούτῳ, φησί, τῷ παῖδας ἐσχηκότι καὶ ἃ προείρηκα εὐτυχήματα, οὐκ ἀναβατὸς μόνον ὁ οὐρανός.* SCH.]

v. 28. [Bergkius cum Schmidio *βροτόν*. SCH.]

v. 29. [Libri *εὕροις*, *εὕρῃς*, *εὕροις ἄν*. Sed Par. B et Bodl. γ secutus est Boeckhius; neque aliter Scholiasta alter: *Τὴν ἐπ' αὐτοὺς ἄγουσαν οὐκ ἂν εὕροις ὁδόν.* Ignorat tamen particulam etiam Eustathius, qui Prooem. p. 5. affert verba: *Ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἐὼν εὕροις ἐς Ὑπερβορέους ὁδόν.* SCH.]

v. 30. [*θαυματάν* Schmidius. Libri *θαυμαστάν*. Vide ad Ol. I, 28. SCH.]

v. 36. [*ὀρθίαν* Boeckhius cum Pauwio ex uno alteroque codice. SCH.]

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ Στρ. γ΄.
τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παντᾶ δὲ χοροὶ παρθένων
λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται·
δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες εἰλαπινάζοισιν
εὐφρόνως.
νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται
ἱερᾷ γενεᾷ· πόνων δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

οἰκέοισι φυγόντες Ἀντ. γ΄.
ὑπέρδικον Νέμεσιν. θρασείᾳ δὲ πνέων καρδίᾳ
μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγεῖτο δ' Ἀθάνα,
ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅμιλον· ἔπεφνέν τε Γοργόνα,
καὶ ποικίλον κάρα
δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε νασιώταις
λίθινον θάνατον φέρων. ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι

θεῶν τελεσάντων οὐδέν ποτε φαίνεται Ἐπ. γ΄.
ἔμμεν ἄπιστον.
κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονὶ
πρῴραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὥτε μέλισσα θύνει λόγον.

v. 40. εἰλαπινάζουσιν — v. 54. ὥς τε

v. 51 seq. [Scholia Arist. Nubb. 107: Πίνδαρος· Κώπαν ἤδη μοι σχάσαις. Ibid. ad v. 738. σχάσας legitur. Pro ἄλκαρ boni libri ἀλκάν. SCH.]

v. 54. [De ὥτε particula ex duorum librorum ὥτε eruta vide ad Ol. XI, 90. SCH.]

v. 57. [Libri τὸν Ἱπποκλέᾳ; accusativum ducibus Scholiis reposuerunt Rittershusius et Schmidius. Sed quum dictio poetica non ferat articulum, Hermannus l. c. τὸν Ἱπποκλέα σ' ἔτι rescripsit, pro quo τὸν Ἱπποκλέα ποτὲ malit Kayserus p. 63. Sic patrem Hippocleae cognominem nacti sumus. Nam quem teste Scholiasta ad v. 22. pro patre pueri victoris venditant Phrician, is ex v. 12. exsculptus videtur prave intellecto. Phrician potius equum victorem audiendum esse collegit Hermannus ex Eustathii Prooem. p. 6., qui equum a Pindaro κρατησίποδα vocatum tradit. Ahrentis iudicium de Dial. Dor. p. 146. in Addendis proposui sero cognitum. SCH.]

v. 58. [Libri ἔν τε παλαιτέροις. Correxit Hermannus; cf. de positione particulae ad Ol. VI, 53. Nunc tamen idem Heynianum ἔν τ' αὖ se praeferre significat in Iahnii Annall. 1841. 33, 3. p. 256. SCH.]

v. 60. [ἔκνιξέ γε metricorum correctio. Libri meliores

ἔλπομαι δ' Ἐφυραίων *Στρ. δ'.*
ὄπ' ἀμφὶ Πηνεϊὸν γλυκεῖαν προχεόντων ἐμὰν
τὸν Ἱπποκλέα σ' ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς
ἕκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ἅλιξι θησέμεν ἐν καὶ
παλαιτέροις,
νέαισίν τε παρθένοισι μέλημα. καὶ γὰρ
ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ὑπέκνισε φρένας·

τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει, *Ἀντ. δ'.*
τυχών κεν ἁρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ
ποδός·
τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.
πέποιθα ξενίᾳ προςανέϊ Θώρακος, ὅςπερ ἐμὰν ποι-
πνύων χάριν
τόδ' ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων τετράορον,
φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προφρόνως.

Ἐπ. δ'.
πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει
καὶ νόος ὀρθός.

v. 57. *τὸν Ἱπποκλέαν ἔτι* — v. 58. *ἔν τε παλ.* — v. 60. *ἔκνιξέ γε*

ἔκνιξε φρένας; Par. B *ἔκνιξε τὰς φρένας.* Hinc quum Hermannus *ὑπέκνιξεν φρένας* scribendum coniecisset — idque legisse Scholiastam, qui *ὑπεκίνησε* in explicatione posuit, — Boeckhius alteram verbi formam metri gratia restituit. Nam Pindarus, ubi longa opus est, *ἔκνιξε*, ubi brevi, *ἔκνισε* usurpat. Vide ad Pyth. VIII, 33. Vetus tamen mendum, quum Scholia BL Homeri Il. *Λ*, 469. apponant: *Καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ἔκνιξε φρένας.* Et. M. p. 379, 39: *Καὶ γὰρ ἑταίροις ἑταίρων ἔκνιζεν ἔρως φρένας.* SCH.]

v. 62. [Quod Bergkius in Zimmermanni Diar. Philol. 1836, 4. p. 36. a glossatore expulsum opinabatur verbum Pindaricum *ἀμευσιεπῆ*, id ipsum nunc in verba poetae intulit scripta sic: *τυχών κ' ἀμευσιεπῆ κτλ.* Nam Eustath. Prooem. p. 10. *ἀμευσιεπῆ φροντίδα* a poeta dictum esse prodidit. Mirum profecto glossatorem, qui vocem poeticam voce poetica explicuerit; magis mirum, quod Bergkius ei vocabulo *fragilis*, *varii*, *mutabilis*, *caduci* significationes affingit. Sed ut vocabulum id significet — quanquam cave putes, vide ad Eust. notam meam et Rostii Thesaur. L. Gr. s. v. —, ipsa illa significatio sententiam corrumpit, quam verissime explanavit Dissenius. SCH.]

κἀδελφεοὺς μὲν ἐπαινήσομεν ἐσλούς, ὅτι
ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
αὔξοντες· ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖται
πατρώϊαι κεδναὶ πολίων κυβερνάσιες.

v. 69. ἀδελφεοὺς δέ τ' ἐπ. — v. 71. κεῖνται

v. 69. [Boeckhius ἀδελφεοὺς μέν. Libri ἀδελφεούς τ' (cum lemmate Scholiorum) vel τε, sed ut particulam quidam prorsus ignorent. Schmidii κἀδελφεοὺς δέ obtulit Par. B, Heynii δέ τ' Homericum est, non Pindaricum. Adoptavi Hermanni emendationem l. c. propositam. Vide ad v. 15. SCH.]

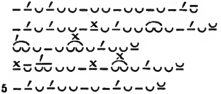
v. 71. [κεῖται ex libris melioribus petitum agnoscit Scholiasta, qui de schemate Pindarico admonuit. Ceterum unus ex Scholiastis ἔνθ' legit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ΙΑ'.

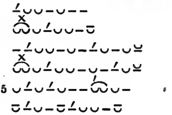
ΘΡΑΣΥΔΑΙΩι ΘΗΒΑΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

Strophae.

Epodi.

Στρ. α'.

Κάδμου κόραι, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις,
Ἰνώ τε Λευκοθέα ποντιᾶν ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων,
ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
ματρὶ πὰρ Μελίαν χρυσέων ἐς ἄδυτον τριπόδων
θησαυρόν, ὃν περίαλλ' ἐτίμασε Λοξίας,

v. 2. Ἰνὼ δὲ — v. 4. ματέρι

Pyth. XI. v. 2. [Ἰνώ τε Boeckhius ex Bodl. γ, quia oppositio plane aliena a fine poetae videatur. SCH.]

v. 4. [ματέρι de Pauwii sententia receptum cum Hermanno expulit Boeckhius. SCH.]

Ἀντ. α΄.

Ἰσμήνιον δ' ὀνύμαξεν, ἀλαθέα μαντίων θῶκον,
ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καὶ νυν ἐπίνομον ἡρωΐδων
στρατὸν ὁμαγυρέα καλεῖ συνίμεν,
ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶνά τε καὶ ὀρθοδίκαν
γᾶς ὀμφαλὸν κελαδήσετ' ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ,

ἑπταπύλοισι Θήβαις *Ἐπ. α΄.*
χάριν ἀγῶνί τε Κίῤῥας,
ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασέ μ' ἑστίαν
τρίτον ἔπι στέφανον πατρῴαν βαλών,
ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα
νικῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

Στρ. β΄.

τὸν δὴ φονευομένου πατρὸς Ἀρσινόα Κλυταιμνή-
στρας
χειρῶν ὕπο κρατερᾶν ἐκ δόλου τροφὸς ἄνελε δυς-
πενθέος,
ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
ψυχᾷ πόρευσ' Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον

v. 6. *μαντεῖον* — v. 8. *ὁμηγυρέα* — v. 10. *κελαδῆτε* — v. 13. *ἔμνασεν ἑστίαν* — v. 14 *τρίτος* — v. 21. *πόρευ'*

---

v. 6. [Ex scriptura complurium librorum *μαντείων* Hermannus elicuit quod Boeckhius edidit. Paulo post *ὁμαγυρέα* dialecto Pindari flagitatum dedit Boeckhius, ut Isthm. VI, 46. *ὁμάγυρις* est. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 133. SCH.]

v. 10. [*κελαδήσετ'* Heynius. Vulgata propter hiatum intolerabilis. SCH.]

v. 13. [Recepi cum Bergkio elegantissimam Hermanni emendationem Opuscc. VII. p. 167. prolatam. Legebatur *ἔμνασεν ἑστίαν*, in quo offendit omissio genitivi et loco non suo positum *πατρῴαν*. Kayserus p. 65. *ἄμνασεν* — *νικᾶν* non probabiliter. SCH.]

v. 14. [*τρίτος* sola ed. Romana. SCH.]

v. 20. [*Κασάνδραν* simplici *σ* aliquot libri et Scholia. Falso. Vide ad Ibyc. Rheg. p. 135. SCH.]

v. 21. [Alii *πόρευσεν*, *πόρισεν*. Par. B secutus est Boeckhius. SCH.]

v. 23. [*λόχον* Bodl. *γ* (*λίχον* Par. A et Ven. F). Repudiat Boeckhius. SCH.]

'Αντ. β'.

νηλὴς γυνά. πότερόν νιν ἄρ' Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐρίπῳ
σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας ἔκνισεν βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
ἢ ἑτέρῳ λέχεϊ δαμαζομέναν
ἔννυχοι πάραγον κοῖται; τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις
ἔχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον

'Επ. β'.

ἀλλοτρίαισι γλώσσαις·
κακολόγοι δὲ πολῖται.
ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον·
ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.
θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρεΐδας
ἵκων χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Στρ. γ'.

μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν, ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων
Τρώων ἔλυσε δόμους ἁβρότατος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον
Στρόφιον ἐξίκετο, νέα κεφαλά,
Παρνασοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλλὰ χρονίῳ σὺν Ἄρει
πέφνεν τε ματέρα θῆκέ τ' Αἴγισθον ἐν φοναῖς.

v. 23. *ἔκνισε* — v. 24. *λέχει δαμαλιζομέναν* — v. 25. *ἐννύχιοι* — v. 32. *ἱκὼν* — v. 35. *ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ* — v. 36. *Παρνασσοῦ* et *ἀλλά γε χρόνῳ*

---

v. 24. [Vulgata quum metrum evertat, Par. B scripturam posuit Boeckhius. SCH.]

v. 25. [Libri *ἔννυχοι*, nisi quod Ven. F *ἔννυχον*. Tum plurimi *τὸ δή*. Relativum pronomen, quo explicatio Scholiastae *ὅπερ* refertur, simul exactam syllabarum responsionem Hermannus desiderans l. c. p. 169 versus strophicos omnes ad eam normam adigit, quae comparet in secunda et tertia antistropha. Igitur l. c. p. 169. in hoc versu scribit: *ἐννύχια πάραγον κοιμήμαθ'· ὃ νέαις ἀλόχοις*; versu 4. *παρά*, 20. *οἰκτρότατα* pro *Κασσάνδραν*, 36. *Δελφὸν ὑπὸ πόδα*, 52. *ἀνὰ πόλιν*. SCH.]

v. 35. Pro *νέᾳ κεφαλᾷ* optime nuper Boeckhius Heynio auctore restituit nominativum. [Pal. C *νέα κεφαλᾶ*. SCH.] — v. 36. Vulgo *ἀλλά γε χρόνῳ σὺν Ἄρει*. Sed *γε* fulcrum plurimi libri omittunt. Pro *χρόνῳ* Boeckhius e Par. B posuit *χρονίῳ*, ut tribrachys sit hic in basi, quemadmodum in ceteris strophis, probante Hermanno.

Ἀντ. γʹ.

Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσιπόρους τριόδους ἐδινάθην,
ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τοπρίν· ἤ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν.
Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθῷ συνετίθευ παρέχειν
φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλλᾳ ταρασσέμεν

Ἐπ. γʹ.

ἢ πατρὶ Πυθονίκῳ
τό γέ νυν ἢ Θρασυδαίῳ·
τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
τὰ μὲν ἐν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι
Ὀλυμπίαν ἀγώνων πολυφάτων
ἔσχον θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

v. 38. *ἢ ῥ'* et *ἀμευσίπορον τρίοδον* — v. 41. *συνέθευ παρέχειν.* — v. 42. *ἄλλα χρὴ ταρασσέμεν.* — v. 43. *Πυθιονίκῳ* — v. 47. *Ὀλυμπίᾳ τ'* — v. 48. *ἔχον*

---

v. 38. [Vulgatum *ἢ ῥ'* mutavit Boeckhius, coll. Pyth. IX, 38. SCH.] Lectio est *κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον*, contra metrum. Unde Boeckhius *κατ' ἀμευσιπόρων τριόδων* posuit, quum Pindarus *O* scriberet pro o et *ω*. Hermannus *κατ' ἀμευσιπόρους τριόδους* scribendum iudicat, velnti Hom. Od. IX, 153. dicitur *δινεῖσθαι κατὰ νῆσον*. Ceterum ostendit Boeckhius in Nott. critt. et in Explicationibns ad h. l. plurali *τρίοδοι* Graecos etiam pro singulari usos. [Ego cnm Hermanno l. c. p. 170. accusativum praetnli, sermoni convenientiorem. *Δινεῖσθαι κατά τι* est etiam Il. *P*, 680. Cf. Boeckhium de Crisi §. 20. p. 53. Ceterum singularem iam antiqui grammatici ob oculos habuerunt: Eustath. Prooem. p. 10: *Ἀμευσίπορον τρίοδον, καθ' ἣν ἀμείβεται πορεία.* SCH.]

v. 41. Vulgo *εἰ μισθῷ συνέθευ*, laborante metro. Boeckhius reposnit *εἰ μισθῷ συνετίθευ*. Hermannus prae omnibus Mingarelli coniecturam laudat: *εἰ μισθῷ γε συνέθευ*, quae mihi qnoque maxime placet. Mox v. 42. *ἄλλοτ' ἄλλᾳ* scripsit Boeckhius pro *ἄλλοτ' ἄλλα*, et cum aliis eiecit *χρή* ante *ταρασσέμεν* perperam intrusum. Denique v. 43. *Πυθονίκῳ* restituit de sententia Hermanni pro lectione vulgari *Πυθιονίκῳ*, quae contra metrum est et a dialecto Pindarica abhorret, quum Pindaro genitivus per *ου*, non per *ω* formetur. [Hermannus l. c. p. 170. *παρεχέμεν συνέθευ* posuit. Paulo post *χρή* non habuit Scholiasta, qui infinitivum *ταρασσέμεν ἀντὶ τοῦ τάρασσε καὶ μετάφερε* positum dicat. Ibidem *Πυθονίκῳ* formatum ut *Πυθόχρηστος*, *Πυθόκραντος*; ipsnm *Πυθόνικος* est Andocid. de Myster. p. 6., *Πυθονίκη* Diod. Sic. XVII, 108. et in Inscrr.; vide Boeckhium de Crisi §. 28. p. 77. SCH.]

Στρ. δ'.

Πυθοῖ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν,
δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἁλικίᾳ.
τῶν γὰρ ἃμ πόλιν εὑρίσκων τὰ μέσα μακροτέρῳ
ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἶσαν τυραννίδων·

Ἀντ. δ'.

ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύνονται
ἆται, εἴ τις ἄκρον ἑλὼν ἁσυχᾷ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
ἀπέφυγεν· μέλανα δ' ἂν ἐσχατιὰν

v. 49. *γυμνοὶ* — v. 52. *ἀνὰ* — v. 54 seq. Legebatur vulgo: *ἀμύνοντ' ἄτᾳ. εἴ τις κτλ.*
et v. 55. *ἅσυχά τε* — v. 56. *μέλανος ἂν*

---

v. 47. [*Ὀλυμπίαν* Boeckhius. Libri *Ὀλυμπίᾳ τ'*. Idem ex libris omnibus restituit *ἔσχον*. Kayserus p. 65. *Ὀλυμπίας*. SCH.]

v. 49. [*γυμνοί* Pal. C et Rom. Cum reliquis faciunt Scholia. SCH.]

v. 52. *ἂν πόλιν* (Boeckhius *ἂμ*) Bodl. *γ*. Reliqui *ἀνά*; vide ad v. 25. Ibidem *μακροτάτῳ* plures libri. Omnes denique *σὺν ὄλβῳ*. Praepositionem delevit Schmidius. SCH.]

v. 55—58. Vulgo *φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄτᾳ*. Boeckhius ex ed. Rom. *ἀμύνονται ἄτᾳ*, ut *τᾳ εἰ* crasin faciant. De qua re iterum dixit in Dissert. de Crisi Pind. §. 32. Hermannus improbans haec coniecit: *φθονεροὶ δ' ἀμεύονται· τᾶν εἴ τις κτλ.*, quod valde placet; cf. Commentarium. [56. *ἁσυχᾷ* Hermannus: libri *ἡσυχίᾳ* vel *ἡσύχως*. SCH.] Mox v. 57. omnes libri *μέλανος δ'* excepto uno, contra metrum. Unde cum priori Schol. et Hermanno Boeckhius reposuit *μέλανα δ'*. [Hermannus quod olim probaverat reiecto nunc omnem locum vexatissimum ita conformat l. c. p. 171:

φθονεροὶ δ' ἀμύνονται
ἆται, εἴ τις ἄκρον ἑλὼν ἁσυχᾷ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
ἀπέφυγεν, μέλανος ἂν' ἐσχατιὰν
καλλίονα θανάτου ταύταν γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
εὐώνυμον κτεάνων κρατίσταν χάριν πορών.

h. e. *Invidae arcentur noxae, si quis summa adeptus tranquilleque degens trucem effugit temeritatem, atrae ad finem pulcriorem mortis hanc dulcissimae proli nobilem, opum praestantissimam, tradens gratiam.* Unde suscepi *ἆται*, reliqua non ausus sum. SCH.]

καλλίονα θάνατον σχήσει, γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
εὐώνυμον κτεάνων κρατίσταν χάριν πορών.

ἅ τε τὸν Ἰφικλείδαν **Ἐπ. δ΄.**
διαφέρει Ἰόλαον
ὑμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
τὸ μὲν παρ' ἆμαρ ἕδραισι Θεράπνας,
τὸ δ' οἰκέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

v. 57. *θάνατον ἔσχεν*

---

v. 58. **Libri** *ἴσχεν* **aut** *ἐν* **aut** *ἔσχεν ἐν*, **Hermannus** *σχέθεν* **proposuit, non tamen pugnaturum se dicit pro hac scriptura. Boeckhius interim Thierschii emendationem** *σχήσει* **recepit, sententiae et metro optime convenientem, licet negari non debeat Scholiasten aliud legisse. [Vide Boeckhium de Crisi §. 42. p. 130 seq. SCH.]**

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ΙΒ'.

ΜΙΔᾼ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝῼ

ΑΥΛΗΤῌ.

–́́ –́⏑⏑–⏑⏑––́–́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑––́–́⏑⏑–⏑⏑–
– –́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑– –́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑⏑–⏑⏑⏓
– –́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑– –́⏑⏓
– –́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑– –́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑⏓
–́⏑– –́⏑– –́⏑–⏒

Στρ. α'.

Αἰτέω σε, φιλάγλαε, καλλίστα βροτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἕδος, ἅ τ' ὄχθαις ἔπι μηλοβότου
ναίεις Ἀκράγαντος ἐΰδματον κολώναν, ὦ ἄνα,
ἵλαος ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδᾳ,
αὐτόν τέ νιν Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνᾳ, τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε θρασειᾶν Γοργόνων
οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ' Ἀθάνα·

Στρ. β'.

τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
ἄϊε λειβόμενον δυςπενθέϊ σὺν καμάτῳ,
Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄνυσσεν κασιγνητᾶν μέρος,
εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων.

v. 2. *μαλοβότου* — v. 11. *ἄνυσεν* — v. 12. Abest *τε* post *εἰναλίᾳ*.

Pyth. XII. v. 1. [*μηλοβότου* libri. Mutaverat Heynius. SCH.]
v. 11. [Libri fere *αὖσε*, *ἄϋσε*. Heynius ex Scholiis *ἄνυσεν*, Boeckhius *ἄνυσσεν*. SCH.]
v. 12. [Libri non habent *τε*, quod inseruit Hermannus. Qui quum olim pro *λαοῖσι* proposuisset vel *τοῖσι* — id tanquam suum inventum poetae obtrusit Bergkius — vel *ταῖσι*, h. e. Gorgonibus, Boeckhius memoriam librorum ita vindicabat de Crisi §. 32. p. 94., ut *λαοῖσι* bisyllabos pronuntiari debere contenderet. Nunc Hermannus exempla Boeckhii non satis apta ratus l. c. p. 172. egregie coniicit: *εὐναλίᾳ τε πέτρᾳ λαοῖσί τε*, coll. Strabone X. p. 487. de *πετρώδει* insula narrante. Interim patrocinor vulgatae. SCH.]

ἤτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοιο μαύρωσεν γένος,
λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτᾳ θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον
δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
εὐπαράου κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας

Στρ. γ'.

υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμεν αὐτορύτου
ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
ἐῤῥύσατο, παρθένος αὐλῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
ὄφρα τὸν Εὐρυάλας ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων
χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον.
εὗρεν θεός· ἀλλά νιν εὑροῖσ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον,
εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων,

Στρ. δ'.

λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων,
τοὶ παρὰ καλλίχορον ναίοισι πόλιν Χαρίτων,
Καφισίδος ἐν τεμένει, πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.
εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου
οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἤτοι σάμερον
δαίμων. τὸ δὲ μόρσιμον οὐ παρφυκτόν· ἀλλ' ἔσται χρόνος
οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν
ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

v. 13. *Φόρκοι' ἀμαύρωσεν* — v. 23. *πολλῶν* — v. 25. *θ' ἅμα* — v. 26. *καλλιχόρῳ ναίοισι πόλει* — v. 29. *ἤτοι* — v. 30. *τό γε*

---

v. 13. [Vulgata pravam habet genitivi elisionem, quam Boeckhius cum Hermanno ad Orph. p. 722. removit. SCH.]

v. 24. [Duo codices *πρηστῆρα.* **Vulgatum legerunt veteres apud Eustathium Prooem. p. 8:** *Αὐλητικὸν νόμον μνηστῆρα ἀγώνων ἔφη, ἤγουν ἐς μνήμην ἄγοντα τοὺς ἀγῶνας.* **SCH.]**

v. 26. [*καλλίχορον ν. πόλιν* **Scholiasta habuit is, cuius haec sunt:** *οἵτινες οἱ κάλαμοι οἰκοῦσιν εἰς τὴν τῶν Χαρίτων πόλιν, τουτέστι τὸν Ὀρχομενόν.* **Et** *πόλιν* **duo codices. Quum autem Pindarus Atticam formam** *πόλει* **respuerit, vel propterea obtemperandum fuit Hermanno l. c. SCH.]**

v. 29. [*ἤτοι* **reposui ex verbis Scholiastae his:** *θεὸς γὰρ ἢ σήμερον ἢ ὕστερον ποιήσει καὶ ἐπὶ τέλος ἄξει.* **Legebatur** *ἤτοι,* **quod iure displicuit Hartungio de Particc. Gr. II. p. 358. SCH.]**

v. 30. Pro *τό γε μόρσιμον* **scribendum puto:** *τὸ δὲ μόρσιμον* **cum Schol. Gott. Paris. B. Nam haec sententia non continuat antecedentem, sed ei opposita est. Vide Commentarium. [Illud reposui cum Hermanno p. 172. et Bergkio. SCH.]**

NEMEONIKAI.

NEMEONIKAI A'.

ΧΡΟΜΙΩι ΑΙΤΝΑΙΩι

ΙΠΠΟΙΣ.

Strophae.

–´–⏑–⏒´–⏑⏓
–´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑⏓
´–⏑⏑–⏑⏑⏓
–´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑⏓
´–⏑––´–⏑⏓
´–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑̀––´–⏑––´–⏑⏓
´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑–´–⏑––´–⏑––´–⏑––´–⏑⏓

Epodi.

´⏖⏑––´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑–´–⏑⏓
´–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––´–⏑––´–⏑⏓
´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––´–⏑––´–⏑⏓
–´–⏑–´–⏑⏑–´–⏑––´–⏑⏓

῎Αμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ, Στρ. α'.
κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος Ὀρτυγία,
δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου κασιγνήτα, σέθεν ἁδυεπὴς
ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων, Ζηνὸς Αἰτναίου
χάριν·

ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα θ' ἔργμασιν νικα-
φόροις ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν 'Ἀντ. α΄.
κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
σπεῖρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ, τὰν Ὀλύμπου δε-
σπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ, κατένευσέν τέ οἱ χαίταις,
ἀριστεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς

'Επ. α΄.
Σικελίαν πίειραν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων
ἀφνεαῖς·
ὤπασε δὲ Κρονίων πολέμου μναστῆρά οἱ χαλ-
κεντέος
λαὸν ἵππαιχμον θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλ-
λοις ἐλαιᾶν χρυσέοις
μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλών.

ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις Στρ. β΄.
ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
ἔνθα μοι ἁρμόδιον
δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν

13. ἔγειρέ νυν

Nem. I. v. 13. [Libri ἔγειρέ νυν, ἄγειρέ νυν, νῦν ἔγειρ', contra metrum. Ex verbis Scholiastae his: ἔκπεμπε τοίνυν, ὦ Μοῦσα, καὶ σπεῖρε λαμπρότητά τινα τῇ νήσῳ, τῇ Σικελίᾳ, elicuit σπεῖρε Bcckius. SCH.]

v. 16. [Quattuor codices χαλκέντεον, spretum Boeckhio, defensum Lobeckio Parall. I. p. 245. ut convenientius canoni Porsoniano, de quo exposuit ad Aiac. p. 129 seq. Iniuria. Boeckhii iudicium confirmat auctoritas veterum grammaticorum, qui teste Eustathio Prooem. p. 6. πόλεμον χαλκεντέα ut paulo insolentius dictum notarant. SCH.]

v. 24. [Aristarchus in Scholiis: Καταλείπεται τῇ ἀρχαίᾳ σημασίᾳ τὸ ἐσλός· ἡ γὰρ ἀντίστροφος ἀπῄτει τὸ ῡ. Boeckhius ex aliquot codicibus vulgarem formam metri gratia revocavit; vide de Crisi §. 17. p. 48. SCH.]

οὐκ ἄπείρατοι δόμοι
ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν
ἀντίον. τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι· χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, 'Αντ. β'.
βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσσόμενον προϊδεῖν
συγγενὲς οἷς ἕπεται.
'Αγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν,
ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι φίλοις ἐξαρκέων. κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

'Επ. β'.
πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως,
ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν μεγάλαις ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον,
ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν παῖς Διὸς
ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

ὡς οὐ λαθὼν χρυσόθρονον Στρ. γ'.

24. ἐσλὸς — 37. ὥς τ' οὐ

---

v. 37. ὡς οὐ. Cf. ad hunc locum Boeckhium de Crisi Pindar. §. 43. p. 131., qui iudicat ὡς post plura verba interiecta repetitum a Pindaro, quod etiam Hermanno non displicebat. Mihi tamen prosae orationi convenientior videtur talis repetitio particulae quam poesi, nec recordor simile exemplum apud Pindarum. Quare magis placet altera Hermanni ratio, οὔτοι de coniectura reponentis. Optime videtur οὔτοι λαθών cum emphasi dictum, minime latens, probe visus a Iunone speculante. Mox post ἐγκατέβα colon posuimus pro puncto, quum hic demum absolvatur sententiae ambitus. [Libri v. 37. et Scholiastae ὡς τ' οὐ, quo retento olim v. 35. ὡς ἄρα volebant Hermannus et Boeckhius. Nec Scholiasta ἐπεί legisse videtur. SCH.]

Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα·
ἀλλὰ θεῶν βασιλέα
σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.
τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν
ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ὠκείας
γνάθους
ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὀρθὸν μὲν ἄντεινεν
κάρα, πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων 'Αντ. γ'.
μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας·
ἀγχομένοις δὲ χρόνος
ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον βέλος
πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι
λέχει·
καὶ γὰρ αὐτά, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρούσαισ' ἀπὸ στρω-
μνᾶς, ὅμως ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

'Επ. γ'.
ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλκέοις ἀθρόοι σὺν ὅπλοις
ἔδραμον·
ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φά-
σγανον

v. 39. *βασίλεια* — v. 48. *ἄτλατον δέος* — v. 50. *ὁμῶς* — v. 51. *σὺν ὅπλοις ἀθρόοι*

---

v. 38. [*ἐςκατέβα* Bergkius nullo auctore, nec ratione. Anacreon fr. I, 6: *ἐγκαθόρα πόλιν*, quod frustra in *ἐςκατορᾷς* mutabat idem Bergkius. SCH.]

v. 39. [*βασίλεια* metrum corrumpit. Quare Boeckhius *βασιλέα* dedit, ut *ἱερέα*. Contra Ellendtius Lex. Soph. I. p. 298. *βασίλη* reponendum dicit, coll. Steph. Byz. s. v. *Ἀγάμεια* et Sophoclis Iphigenia apud Hesych. s. v. *βασίλη*. Equidem vereor, ne istiusmodi formae, quas ex epicis maxime poetis congessit Meinekius Euphor. p. 64., a Pindari usu abhorreant. Recepit tamen Bergkius; contra *βασιλέα* astruxit Buttmannus Gramm. ampl. II. p. 328 seq. (426 seq. Lobeck.) SCH.]

v. 48. [Optimorum codicum et Scholiastae *βέλος* pro glossa *δέος* reposuit Boeckhius. Statim post v. 50. *ὅμως* Hermannus. SCH.]

ἵκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει
πάνθ' ὁμῶς·
εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

ἔστα δὲ θάμβει δυςφόρῳ Στρ. δ'.
τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
λῆμά τε καὶ δύναμιν
υἱοῦ· παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι
ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψίστου προφάταν ἔξο-
χον,
ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν· ὁ δὲ οἷ φράζε καὶ παντὶ
στρατῷ, ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανών, Ἀντ. δ'.
ὅσσους δὲ πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίκας·
καί τινα σὺν πλαγίῳ
ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον
φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ.
καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν
μάχαν
ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι κείνου φαιδίμαν
γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν

Ἐπ. δ'.
ἔνεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ καμάτων μεγάλων
ἐν σχερῷ

v. 66. μόρον. — v. 69. ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχὲν ἀεὶ

---

v. 51. [Libri ἀθρόοι ἔδραμόν et ἔδραμον ἀθρόοι. Correxit Hermannus. Bergkius χαλκέοις ἔδραμον σὺν ὅπλοις ἀθρόοι maluit, ut vox ἀθρόοι rectius collocaretur, quae apud Pindarum nunquam prima brevi reperiatur. SCH.]

v. 66. Libri μόρον, contra grammaticam. Boeckhius nunc reposuit μόρῳ, a me commendatum. Hermannus coniecerat φᾶσέν ἰν δώσειν μόρον, Nessum inferens, qui alienus a ratione carminis. [Vide Boeckhium de Crisi §. 43. p. 131. SCH.]

v. 68. [Bergkius γαίας. At scriptura librorum sana, modo rectius intelligatur quam vulgo fit. Recte Scholia: τὴν κόμην αὐτῆς τὴν φαιδίμην συμφυρήσεσθαι τῇ Γῇ συμβήσεται. SCH.]

v. 69 seq. Vulgo ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχὲν ἀεὶ ἀσυχίαν, καμάτων μεγάλων ποινὰν κτλ. Sed σχὲν ἀεί nihili, plerique σχερῶ habent, in quo latere ἐν σχερῷ vidit Herman-

ἀσυχίαν τὸν ἅπαντα χρόνον ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν καὶ γάμον
δαίσαντα, πὰρ Δὶ Κρονίδᾳ σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

v. 70. ἀσυχίαν, καμάτων μεγάλων ποινὰν — v. 72. Διΐ

nus. Deinde Boeckhius metri causa verba: *τὸν ἅπαντα χρόνον* in primum versum recepit et *καμάτων μεγάλων* posuit in secundo. Hermannus olim sic transposuit: *ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον καμάτων ἐν σχερῷ ἀσυχίαν μεγάλων ποινάν*, nunc defendit: *αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον ἐν σχερῷ*, asynartetum versum, quos negat Boeckhius in his carminibus locum habere. [Hermanni emendatio nititur verbis Scholiastae: *Ὅτι καὶ τοῦ λοιποῦ αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ διατελέσει.* — Bergkius tamen *σχεῖν ἀεί* ex duobus codicibus in textu servavit, in nota proposuit *αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα διάξειν χρόνον, ἀσυχίαν μεγάλων καμάτων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον* vel *τὸν ἅπαντα πεδασχεῖν* (quam formam ex Pindaro affert Eustathius Prooem. p. 11.) *ἀσυχίας*. Neutrum probabile, quum *ἐν σχερῷ* exquisitius sit quam quod temere spernas. SCH.]

NEMEONIKAI B′.

ΤΙΜΟΔΗΜῼ ΑΘΗΝΑΙῼ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤῌ.

⏑–́–́⏑⏑–⏑⏓
–́–́⏑⏑–⏑–⏑–⏒
⏓⏒–́⏑⏑–⏑⏓⏒–́⏑⏑––
⏓⏑⏑–́⏑⏑–⏑–⏓–́⏑⏑–⏑–⏓⏒–́⏑⏑–⏒
–́⏑⏑–⏒–́⏑⏑–⏒

Ὅθενπερ καὶ Ὁμηρίδαι Στρ. α′.
ῥαπτῶν ἐπέων ταπόλλ᾽ ἀοιδοὶ
ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ ὅδ᾽ ἀνὴρ
καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων νικαφορίας δέδεκται πρώ-
ταν Νεμεαίου
ἐν πολυυμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

ὀφείλει δ᾽ ἔτι, πατρίαν Στρ. β′.
εἴπερ καθ᾽ ὁδόν νιν εὐθυπομπὸς
αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάναις,
θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον,
ἐν Πυθίοισί τε νικᾶν
Τιμονόου παῖδ᾽. ἔστι δ᾽ ἐοικὸς

v. 4. πρῶτον — v. 8. δέδωκεν

Nem. II. v. 4. [Tres libri πρῶτα pro vulg. πρῶτον. Correxit Heynius. SCH.]

ὀρειᾶν γε Πελειάδων Στρ. γ'.
μὴ τηλόθεν Ὠαρίωνα νεῖσθαι.
καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι φῶτα μαχατὰν
δυνατός. ἐν Τρωΐᾳ μὲν Ἕκτωρ Αἴαντος ἄκουσεν·
ὦ Τιμόδημε, σὲ δ' ἀλκὰ
παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατοι Στρ. δ'.
εὐάνορες· ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις,
Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται.
παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασῷ τέσσαρας ἐξ ἀέθλων
νίκας ἐκόμιξαν·
ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς Στρ. ε'.
ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
ἑπτὰ δ' ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ
Διὸς ἀγῶνι. τόν, ὦ πολῖται, κωμάξατε Τιμοδήμῳ
σὺν εὐκλέϊ νόστῳ·
ἁδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

v. 12. *Ὠρίωνα* — v. 14. *Τροΐᾳ* — v. 16. *παλαίφατον* — v. 19. *Παρνασσῷ* — v. 23. *ἀριθμῷ*

---

v. 12. *Ὠαρίωνα.* Sic nuper Boeckhius, [quem vide de Crisi §. 31. p. 90. SCH.] pro vulgato *Ὠρίωνα* scripsit e duobus codicibus; atque habetur eadem forma Pind. Isthm. III, 67. Callim. in Dian. 265., nisi quod hic duae vocales pronuntiatione in unam syllabam contrahi debeant, quae illic duae syllabae sunt. Buttmannus igitur in Actis Academ. Berol. in Dissertat. de Sideribus (Ueber die Entstehung der Sternbilder auf der Griechischen Sfäre) lecta ann. 1826. p. 39. praefert *Ὀαρίωνα* ex Athenaeo 11. p. 490. F., suspicans nomen ortum ab *Ἄρης* praeposito digamm. Aeol., quum etiam *O* passim digamma esset. Fuisse igitur antiquissimam pronuntiationem *Ϝαρίων.* Quam rem in medio relinquimus. [Adde quae dixi ad Dithyr. fr. 2. SCH.]

v. 14. [De forma *Τρωΐᾳ* vide ad Ol. II, 89. SCH.]

v. 16. [Scripturam *παλαίφατοι* monstrarunt Scholia et codex Gottingensis. SCH.]

v. 19. [Boni libri *πὰρ μέν*, meliores *τὰ μέν*, unde emendavit Bergkius *τὰ μὲν ἐν.* Sed vulgatae favet lemma Scholiorum. SCH.]

NEMEONIKAI Γ΄.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗͺ ΑΙΓΙΝΗΤΗͺ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗͺ.

S t r o p h a e.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑⏑́ ⏑ – ⏑ – ⏑⏑́ ⏑ ⏓
⏑⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – ×̲ ⏑ –́ ⏑⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ ⏑⏑̄ ⏒
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏒

E p o d i.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – –
⏑ ⏑⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓
×̲ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ×̲ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ×̲ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑⏑̄ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓

Στρ. α΄.

Ὦ πότνια Μοῖσα, μᾶτερ ἁμετέρα, λίσσομαι,
τὰν πολυξέναν ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι
ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν. ὕδατι γὰρ
μένοντ᾽ ἐπ᾽ Ἀσωπίῳ μελιγαρύων τέκτονες
κώμων νεανίαι, σέθεν ὄπα μαιόμενοι.
διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου·
ἀθλονικία δὲ μάλιστ᾽ ἀοιδὰν φιλεῖ,
στεφάνων ἀρετᾶν τε δεξιωτάταν ὀπαδόν.

v. 7. ἀεθλονικίας

Nem. III. v. 7. [ἀθλονικία Boeckhius ex Scholiis librisque optimis, quum ad genitivum non eleganter πρᾶγος repetendum esset. SCH.]

'Αντ. α'.

τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε μήτιος ἁμᾶς ἄπο·
ἄρχε δ' οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι, θύγατερ,
δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δὲ κείνων τέ μιν ὀάροις
λύρᾳ τε κοινάσομαι. χαρίεντα δ' ἕξει πόνον
χώρας ἄγαλμα, Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι
ᾤκησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
οὐκ ἐλεγχέεσσιν 'Αριστοκλείδας τεὰν
ἐμίανε κατ' αἶσαν ἐν περισθενεῖ μαλαχθεὶς

παγκρατίου στόλῳ· καματωδέων δὲ πλαγᾶν *'Επ. α'.*
ἄκος ὑγιηρὸν ἔν γε βαθυπέδῳ Νεμέᾳ τὸ καλλίνικον
φέρει.
εἰ δ' ἐὼν καλὸς ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ
ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα παῖς 'Αριστοφάνευς·
οὐκέτι πρόσω
ἀβάταν ἅλα κιόνων ὑπὲρ 'Ηρακλέος περᾶν εὐμαρές,

ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκε ναυτιλίας ἐσχάτας *Στρ. β'.*
μάρτυρας κλυτάς· δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεσιν
ὑπερόχος, διά τ' ἐξερεύνασε τεναγέων
ῥοάς, ὅπα πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος,

v. 10. *οὐρανῶ* — v 11. *δ' ἐκείνων* — v. 12. *κοινώσομαι.* — v. 15. *ἐάν* — v. 18. *ἐν βαθυπεδίῳ* — v. 22. *ἔθηκεν* — v. 23. *πελάγεϊ* — v. 24. *ὑπερόχως· ἰδία τ' ἐρεύνασε* — v. 25. Cola erant post *ῥοὰς* et *κατέβαινε*, et aberat interpunctio post *τέλος*.

---

v. 10. Lectio librorum et Scholiorum *οὐρανῶ* et *οὐρανῷ*. Pindarus scripserat *OPANO*, h. e. *οὐρανοῦ*, ut Boeckhius posuit; sed per errorem Pindari scriptura in *οὐρανῶ* transformata erat ab iis, qui priscae rationi recentiorem substituerant; grammatici deinde quidam pro dativo habuere et iota addiderunt. Sic ortae codicum lectiones. Vid. Boeckh. de Crisi Pind. §. 20. [Mire optimi aliquot codices *οὐρανῶα* vel *οὐρανώα*. SCH.]

v. 12. [De forma *κοινάσομαι* dixit Boeckhius Nott. Critt. Pyth. III, 28. SCH.]

v. 15. [Vulgatum *ἐάν* in nullo libro repertum cum Hermanno correxit Boeckhius. Musam alloquitur poeta. Quod qui negat Boissonadius *νέαν* coniectat. SCH.]

v. 18. Pro depravata vulgari lectione *ἐν βαθυπεδίῳ* Beckius, Hermannus, Boeckhius *ἔν γε βαθυπέδῳ* e tribus codicibus, quod quam sit aptum hic, monui in Explicatione.

v. 20. [Boeckhio *οὐκέτι πρόσω* non necessarium visum est metri gratia mutari. Hermannus *οὐκέτι προτέρω*, quo Pindarus tamen abstinet. Schmidii *οὔ οἱ ἔτι* recepit Bergkius. SCH.]

καὶ γᾶν φράδασσε. θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβεαι;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν φέρειν.
ἕπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν·

Ἀντ. β΄.

οὐδ᾽ ἀλλοτρίων ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.
οἴκοθεν μάτευε. ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες
γλυκύ τι γαρυέμεν. παλαιαῖσι δ᾽ ἐν ἀρεταῖς
γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ, ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών·
ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς,
καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ᾽ εὐρυσθενὴς
Τελαμὼν Ἰόλᾳ παραστάτας ἐὼν ἔπερσεν·

Ἐπ. β΄.

καί ποτε χαλκότοξον Ἀμαζόνων μετ᾽ ἀλκὰν
ἕπετό οἱ· οὐδέ μίν ποτε φόβος ἀνδροδάμας ἔπαυσεν
ἀκμὰν φρενῶν.
συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει·
ὃς δὲ διδάκτ᾽ ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ ἄλλοτ᾽ ἄλλα πνέων
οὔ ποτ᾽ ἀτρεκέϊ
κατέβα ποδί, μυριᾶν δ᾽ ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

v. 27. *παραμείβῃ;* — v. 34. *εἷλεν* — v. 38. *χαλκοτόξων* — v. 39. *ἀλκὰν φρενῶν* pro *ἀκμὰν φρ.*

---

v. 23 seq. Vulgo *ἐν πελάγεϊ ὑπερόχως· ἰδία τ᾽ ἐρεύνασε.* Pro *πελάγεϊ* multo praestantior est pluralis ex Aug. C praelatus ab Hermanno Mox *ὑπερόχως* contra dialectum Pindari. *ὑπερόχος* duo codices praebent idque recepit Boeckhius, ut par erat, quanquam optime monens de Crisi Pindar. § 19. etiam hoc errore propagatum ex prisca scriptura, quum Pindarus scripsisset quidem sic, pronuntiasset autem *ὑπερόχους*. Denique pro *ἰδία* alii veterum legebant *διά*, unde Hermannus coniecit: *διά τ᾽ αὖτ᾽ ἐρεύνασε*, Boeckhius autem melius scripsit *διά τ᾽ ἐξερεύνασε*, atque ita metrum restitutum est. [Bergkius *ἐν τενάγεσι* et infra *πελαγέων ῥοάς* coniectat; *διὰ δ᾽ αὖτ᾽ ἐρεύνασε* edidit, coll. Pyth. III, 96: *ἐν δ᾽ αὖτε χρόνῳ*, et Nem. VI, 11: *τόκα δ᾽ αὖτε.* Sed *τε* h. l. necessarium. SCH.]

v. 27. [Cur Boeckhius *παραμείβεαι* scribat, exposuit ad Ol. IX, 13. SCH.]

v. 38 seq. [*χαλκότοξον* ex duobus, *ἀκμὰν φρενῶν* ex tribus codicibus dedit Boeckhius, quum *ἀλκάν* modo praecesserit. SCH.]

v. 41. [Et. M. p. 818, 34: *Ψεφενὸς καὶ ψεφηνός, ἀνήρ, σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος· φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ.* Igitur alii *ψεφεννός*, ut putat Porsonus Advers. p. 312., aut *ψεφεινός* legerunt. SCH.]

Στρ. γ'.

ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μένων Φιλύρας ἐν δό-
μοις,
παῖς ἐὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων, ἴσα τ' ἀνέμοις
μάχᾳ λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσεν φόνον,
κάπρους τ' ἔναιρε, σώματα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
ἑξέτης τοπρῶτον, ὅλον δ' ἔπειτ' ἂν χρόνον·
τὸν ἐθάμβεον Ἄρτεμίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα,

Ἀντ. γ'.

κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίων θ' ἑρκέων·
ποσσὶ γὰρ κράτεσκε. λεγόμενον δὲ τοῦτο προ-
τέρων
ἔπος ἔχω· βαθυμῆτα Χείρων τράφε λιθίνῳ
Ἰάσον' ἔνδον τέγει, καὶ ἔπειτεν Ἀσκλήπιον,
τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον·
νύμφευσε δ' αὖτις ἀγλαόκαρπον
Νηρέος θύγατρα, γόνον τέ οἱ φέρτατον
ἀτίταλλεν ἐν ἁρμένοισι πάντα θυμὸν αὔξων·

v. 44. *ἄθυρεν* — v. 45. *ἴσος ἀνέμοις,* — v. 50. *ἐθάμβεεν* — v. 52. *κράτεσκεν* et *πρότερον* — v. 53. *λιθίνῳ τ'* — v. 54. *ἔπειτά γ' Ἀσκληπιόν·* — v. 55. *δίδαξεν* — v. 56. *αὖθις*

---

v. 44. [*ἄθυρε* Hermannus et Boeckhius ex libris, ut v. 21. 34. SCH.]

v. 45. [Libri plerique *ἴσον τ'*, Gotting. *ἰσά τ'*, unde correxit Hermannus. Heynius quum ex Scholiis sibi visus est collegisso *ἴσος ἀνέμοις*, erravit. Ibidem *βαρυσίδαρον* nonnemo coniecit. SCH.]

v. 47 seq. *σώματι ἀσθμαίνοντι* Boeckhius scribendum iudicavit cum Hermanno e Schol. Par. A. Med. A, atque etiam Aldus habet *σώματι* et Aug. C *σωμάτια*. Videtur enim iam olim dubitatum esse do vera lectione. At enim *σώματι* nudum in principio coli positum inane est et sine vi, quod accuratioribus regulis collocationis verborum repugnat; cf. ad Pyth: VIII, 86. Quaro non dubius praefero *σώματα ἀσθμαίνοντα*, ut ante legebatur, hoc est moribunda, quum *ἆσθμα* etiam morientium sit; cf. Nem. X, 74. Atque ita semper fere Homerus de vulneratis et morientibus, Il. X, 496. XIII, 399. XXI, 182. Puer celeri cursu deiecta corpora nondum mortua portabat Chironi, ac pertinet *ἴσα ἀνέμοις* etiam ad hoc colon. [Obtemperavi. SCH.] Deniquo v. 49. *ὅλον τ'* lego, uti etiam Boeckhio in Nott. Critt. placebat. Neque enim oppositio hic est, sed continuatio eiusdem rei.

Ἐπ. γ'.

ὄφρα θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς
ὑπὸ Τρωΐαν δορίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίων τε προσ-
μένοι καὶ Φρυγῶν
Δαρδάνων τε, καὶ ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρασὶ πάξαιθ', ὅπως σφίσι
μὴ κοίρανος ὀπίσω
πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιὸς ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων
μόλοι.

Στρ. δ'.

τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν αὐτόθεν·
Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα, σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμνος ἔβαλεν
ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων.
βοὰ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει,
ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλέϊ προσέθηκε λόγῳ
καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. ἐν δὲ πείρᾳ τέλος
διαφαίνεται, ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται,

Ἀντ. δ'.

ἐν παισὶ νέοισι παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνήρ, τρίτον
ἐν παλαιτέροισι μέρος· ἕκαστον οἷον ἔχομεν

v. 60. Τροΐαν — v. 62. Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ — v. 72. ἐν δ' ἀνδράσιν — v. 73. παλαιτέροισι· μέρος

---

v. 50. [ἐθάμβεον cum Scholiis duo codices, duo ἐθάμβευν. Illud reposui; Boeckhius ἐθάμβεεν servaverat. SCH.]

v. 52. [κράτεσκε ex tribus, προτέρων ex quatuor libris Boeckhius. SCH.]

v. 53 seq. [τ' in fine versus cum Schmidio delevit Boeckhius. Libri partim τ', partim γ'. Ibidem ἔπειτεν ex libris petitum. De tenore nominis Ἀσκλήπιος vide ad Pyth. III, 6. Ceterum Ahrens de Dial. Dor. p. 138. vix recte illo loco ex uno libro Ἀσκλήπιος revocatum censet, quum et tituli et Latinorum Aesculapius Doriensem formam Ἀσκλαπιός muniant. SCH.]

v. 55. [δίδαξε Hermannus et Boeckhius ex Par. A. SCH.]

v. 56. Pro ἀγλαόκαρπον libri etiam ἀγλαόκαρνον, ἀγλαόκρανον, ἀγλαόκολπον. Boeckhius, qui antea ἀγλαόκρανον scripserat ex Med. B, fontibus insignem, nunc retinet ἀγκλαόκαρπον, defensum a Welckero. Cf. Explicat.

v. 72. [Particula δ' iussu Hermanni deleta. SCH.]

v. 73. [Bergkius rediit ad distinctionem verborum, quae fuit ante Hermannum et Boeckhium, sed pro vulg. ἕκαστον scripsit ἕκαστος. At Scholia verissime: ἐπίσταται ὁ νικηφόρος ἕκαστον μέρος τῶν προλεχθεισῶν ἡλικιῶν, οἷον μέρος ἐλάχομεν τὸ βρότειον ἔθνος. SCH.]

βρότεον ἔθνος. ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς
ὁ μακρὸς αἰών, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
τῶν οὐκ ἄπεστι. χαῖρε, φίλος. ἐγὼ τόδε τοι
πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
σὺν γάλακτι, κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει,
πόμ' ἀοίδιμον Αἰολῇσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

Ἐπ. δ'.

ὀψέ περ. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς,
ὃς ἔλαβεν αἶψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, δαφοινὸν ἄγραν ποσίν·
κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
τίν γε μέν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοίσας, ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν
Νεμέας Ἐπιδαυρόθεν τ' ἄπο καὶ Μεγάρων δέδορκεν φάος.

v. 79. *Αἰολῖσιν* — v. 80. *πετανοῖς*,

---

v. 78 scq. [Post *ἀμφέπει* distinctionem sustulit Bergkius, qui se aliquando *στόμ'* coniecisse narrat. Tum forma vulg. *Αἰολῖσιν* propter ῑ productum stare nequit. Boeckhius ex scriptura codicis Gotting. *Αἰολοῖσιν* fecit *Αἰολῇσιν*, h. e. *Αἰοληΐσιν*, ut Pyth. IV, 125. *Ὑπερῆδα* ex *Ὑπερηΐδα*. SCH.]

v. 80. [Forma *ποτανοῖς* Pindaro usitata ex pluribus libris et Scholiis reducta a Boeckhio. SCH.]

NEMEONIKAI Δ'.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

⏒ –́ ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏒ –́ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⨯ ⏒ ⨯ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
⨯ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⨯ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
⨯ ⏒ ⨯ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⨯ ⏒ ⨯ ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
⏖ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒

Ἄριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων Στρ. α'.
ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ
Μοισᾶν θύγατρες ἀοιδαὶ θέλξαν νιν ἁπτόμεναι.
οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τεύχει
γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος.
ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει,
ὅ τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ
γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Στρ. β'.
τό μοι θέμεν Κρονίδᾳ τε Δὶ καὶ Νεμέᾳ
Τιμασάρχου τε πάλᾳ

v. 3. *θυγατέρες* — v. 9. *Διΐ*

Nem. IV. v. 4. Libri *τεύχει*: *τέγγει* Beckius ex Plutarcho de Tranquill. p. 8. Hutten. reposuit, quod probarunt Hermannus et Boeckhius. [Plutarchus haec p. 467. D: *Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τοσόνδε τέγξει μαλθακὰ γυῖα, κατὰ Πίνδαρον, ὡς δόξα ποιεῖ πόνον ἡδύν.* Sed adiectum *ποιεῖ* monstrare videtur Plutarchum et ipsum legisse vulgatum. Quare reduxi. SCH.]

ὕμνου προκώμιον εἴη· δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
ἠΰπυργον ἕδος, δίκᾳ ξεναρκέϊ κοινὸν
φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμόκριτος ἁλίῳ
σὸς πατὴρ ἐθάλπετο, ποικίλον κιθαρίζων
θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθείς,
ὕμνον κελάδησε καλλίνικον

Στρ. γ'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶνος ὅρμον στεφάνων
πέμψαντος καὶ λιπαρᾶν
εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύ-
λοις,
οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες ἄνθεσι μίγνυον,
Αἰγίνας ἕκατι. φίλοισι γὰρ φίλος ἐλθὼν
ξένιον ἄστυ κατέδραμεν
Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

σὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν κραταιὸς Τελαμὼν Στρ. δ'.
πόρθησε καὶ Μέροπας
καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,
οὐ τετραορίας γε πρὶν δυώδεκα πέτρῳ
ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας ἱπποδάμους ἕλεν
δὶς τόσους. ἀπειρομάχας ἐὼν κε φανείη
λόγον ὁ μὴ συνιείς· ἐπεὶ
ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμὸς Στρ. ε'.
ὧραί τ' ἐπειγόμεναι·

v. 18. *πέμψαντα* — v. 25. *ξὺν* et *καρτερὸς* — v. 31. *ξυνιείς·*

---

v. 18. [Scholia: *τὴν γεγενημένην νίκην τὴν ἀπὸ τοῦ Κλεωναίου ἀγῶνος τοῦ πέμψαντος πλῆθος καὶ ὁρμαθὸν στεφάνων.* Genitivum legit etiam Ven. D, quem vindicabat Kayserus locis Ol. VIII, 76. et Nem. VI, 60. Recte. Boeckhius *πέμψαντα*. SCH.]
v. 25. [Vulgatum *κρατερός* ex Schmidii sententia correxit Boeckhius. Scholiasta *γενναῖος* explicat. SCH.]
v. 35. [Duo codices *νεομηνίᾳ*, quod verum fuerit. SCH.]
v. 37. [Duo codices *ἐπιβουλίαις*. Non male. Sed singularem tuentur Scholia. SCH.]
v. 49. [*Εὔξεινος* quum rarius appelletur pontus Euxinus metrumque *Εὐξείνῳ* non respuat, id ex Scholiis et aliquot codicibus

ἴϋγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ νουμηνίᾳ θιγέμεν.
ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντιὰς ἅλμα
μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ· σφόδρα δόξομεν
δαΐων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν·
φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων
γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει

χαμαιπετοῖσαν. ἐμοὶ δ' ὁποίαν ἀρετὰν Στρ. ϛ'.
ἔδωκε πότμος ἄναξ,
εὖ οἶδ' ὅτι χρόνος ἕρπων πεπρωμέναν τελέσει.
ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει
ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν·

Στρ. ζ'.
ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει φαεννὰν Ἀχιλεὺς
νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ,
βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον.
Παλίου δὲ πὰρ ποδὶ λατρείαν Ἰαωλκὸν
πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἱμόνεσσιν,

δάμαρτος Ἱππολύτας Ἀκάστου δολίαις Στρ. η'.
τέχναισι χρησάμενος.
τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ φύτευέ οἱ θάνατον

v. 41. *χαμαὶ πετοῖσαν* — v. 49. *Εὐξένῳ* — v. 54. *λατρίαν* — v. 59. *Δαιδάλω* et *φίτευέν οἱ*

---

adoptavit Boeckhius. Idem v. 54. *λατρείαν*, quod metrum ferat, ex libris omnibus substituit in locum Schmidiani *λατρίαν*. SCH.]

v. 59. Vulgo legebatur *Δαιδάλου*, quanquam Daedali nomen hic alienum est, etiam pro Vulcano positum, uti factum in Vasculo ap. Mazocch. Tab. Heracl. p. 137. notante Welckero. [Qui *Δαιδάλου* reduxit Bergkius, affert Eurip. Herc. Fur. v. 469. coll. Diod. Sic. IV, 14. Frustra. SCH.] Nam Vulcanus quidem fecerat ensem, sed nusquam Pindarus hunc Daedalum dixit. Vere Boeckhius de Crisi Pindar. §. 19. notat in antiquis exemplaribus *ΔΑΙΔΑΛΟ* lectum esse, quum iota forte excidisset. Hinc *Δαι-*

ἐκ λόχου Πελίαο παῖς· ἄλαλκε δὲ Χείρων,
καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερεν·
πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασυμαχάνων τε λεόντων
ὄνυχας ὀξυτάτους ἀκμὰν
τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων

ἔγαμεν ὑψιθρόνων μίαν Νηρεΐδων, Στρ. θ'.
εἶδεν δ' εὔκυκλον ἕδραν,
τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι
δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐς γένος αὐτῷ.
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν. ἀπότρεπε
αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός·
ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγυίων ἀέθλων Στρ. ι'.
κᾶρυξ ἑτοῖμος ἔβαν
Οὐλυμπίᾳ τε καὶ Ἰσθμοῖ Νεμέᾳ τε συνθέμενος,
ἔνθα πεῖραν ἔχοντες οἴκαδε κλυτοκάρπων
οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων, πάτραν ἵν' ἀκούομεν,
Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς

v. 62. *θρασεομαχᾶν* — v. 74. *κάρυξ ἕτοιμος* — v. 75. *Ὀλυμπίᾳ* — v. 77. *πάτραν νιν*

δάλον scriptum; perspexit tamen iam Didymus in Schol. ad. h. l. alienum esse Daedalum et dativum restituendum, quod nunc a Boeckhio factum, postulante etiam Hermanno. [Ibidem *φίτευέν οἱ* a Schmidio praepostere novatum expulit Boeckhius cum quatuor codicibus. Reliqui enim *φύτευέν οἱ*. SCH.]

v. 62. [Vulgata evertitur metrum. Plures codices *θρασυμαχᾶν*, unde locum curavit Hermannus. Non mala tamen Ahlwardti coniectura *θρασέων μάχαν τε λεόντων*, quam non reprehendit Boeckhius de Crisi §. 40. p. 122. SCH]

v. 63 seq. [*τε* initio versus non sine virtute positum defendit Boeckhius de Crisi §. 6. p. 12. Bergkius tamen *σχάσαις τάν τ' αἰνοτάτων ἀκμὰν ὀδόντων* scripsit, quod vel articulus redarguit prorsus intolerabilis. SCH.]

v. 68. [Libri fere *γένας*, *γενεάς*, *γενεᾶς*. Unde Pauwius *γέρας*. Obstant Scholia. SCH.]

v. 69. [*εὔπορον ποτὶ χέρσον* Kayserus p. 73. Mirc. SCH.]

v. 75. [Quum in antitheticis omnibus longa sit anacrusis, Boeckhius cum Schmidio vulgatam correxit. SCH.]

v. 77. [Libri *πάτραν νιν*. Correxit Hermannus. SCH.]

πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δὲ τοι
μάτρῳ μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Στρ. ια'.

στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν,
ὁ χρυσὸς ἑψόμενος
αὐγὰς ἔδειξεν ἁπάσας, ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει
φῶτα· κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἐμὰν
γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆτιν, Ὀρσοτριαίνα
ἵν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
θάλησε Κορινθίοις σελίνοις·

Στρ. ιβ'.

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ
σὸς ἄεισέν ποτε, παῖ.
ἄλλοισι δ' ἅλικες ἄλλοι· τὰ δ' αὐτὸς ἂν τις ἴδῃ,
ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι.
οἷον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοι,
ῥήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκειν,
μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,
τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

v. 90. *ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ.* — v. 91. *ἂν τις τύχῃ,* — v. 94. *ἕλκει,*

---

v. 90. Legebatur: *ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ,* ex emendatione Pauwii et Heynii. Libri omnes *ὁ σὸς ἀείσεται, παῖ*, contra metrum et sensum, quum praeterito tempore opus sit. Unde Hermannus *ὁ σὸς ἄεισέν ποτε* emendavit, quod recepit Boeckhius, nisi quod articulum delevit, ut metro satisfieret. [Futurum nactum est patronum Kayserum p. 74 sine succcssu diversa molientem. SCH.]

v. 91. [Vulgata peccat in metrum. Hermanno correctionem suppeditavit Scholiasta: *ἅπερ αὐτὸς εἶδε.* SCH.]

v. 93. [*Ὁ Ἀρίσταρχος ψιλοῖ τὸ οἷον*, Scholia. Idem et Didymus *ἔριδας* habebant, olim probatum Boeckhio, qui *ἕλκειν* ex pluribus libris et Scholiis petivit. SCH.]

NEMEONIKAI E'.

ΠΥΘΕᾼ ΑΙΓΙΝΗΤῌ

ΠΑΙΔΙ ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤῌ.

Strophae.

–́–́⏑–⏒–́⏑––́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏑–́⏑–⏒
–́⏑–––́⏑–––́⏑⏓
––́⏑–––́⏑⏔––́⏑⏓
––́⏑–⏒–́⏑⏑–⏑⏑⏓
––́⏑⏔––́⏑–––́⏑–––́⏑–⏒

Epodi.

⏒–́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑–––́⏑––
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–⏒–́⏑–––́⏑⏓
––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–⏒–́⏑–
––́⏑–––́⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑–
––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏓
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–⏒

Στρ. α'.

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', ὥςτ' ἐλινύσοντά μ' ἐργά-
ζεσθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος
ἑσταότ'· ἀλλ' ἐπὶ πάσας ὁλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ'
ἀοιδά,
στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλοισ', ὅτι
Λάμπωνος υἱὸς Πυθέας εὐρυσθενὴς

v. 1. *ἐλινύσσοντά*

Nem. V. v. 1. [De scriptura *ἐλινύσοντα, ἐλινύσσοντα, ἐλλινύσσοντα, ἐλιννύσοντα* videndus praeter Boeckhii Nott. Critt. Schaeferus in Greg. Cor. p. 502. Apud Aeschylum Prom. 53. 527. editur *ἐλιννύω*. Sed Pindarici codices ν̄ non duplicant. Compara *'Ερινύς* restitutum Ol. II, 45. SCH.]

νίκῃ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον,
οὔπω γένυσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας
ὀπώραν,

Ἀντ. α'.

ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥρωας αἰχματὰς φυτευ-
θέντας καὶ ἀπὸ χρυσεᾶν Νηρηΐδων
Αἰακίδας ἐγέραρεν ματρόπολίν τε, φίλαν ξένων
ἄρουραν·
τάν ποτ' εὔανδρόν τε καὶ ναυσικλυτὰν
θέσσαντο πὰρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου
στάντες, πίτναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ
Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ καὶ βία Φώκου κρέοντος,

Ἐπ. α'.

ὁ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.
αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν ἐν δίκᾳ τε μὴ κεκινδυνευ-
μένον,

v. 5. νικῆ — v. 6. γέννς φαίνεν — v. 7. χρυσέων

---

v. 5. [Praesens tempus ob duriorem Dorismum non tolerabile ad dialecti Pindaricae normam refinxit Heynius; vide Hermanni Opuscc. I. p. 255. Quanquam Eustathius Prooem. p. 11: *Τιμῇ καὶ νικῇ ἀντὶ τοῦ τιμᾷ καὶ νικᾷ, ὧν ἀπαρέμφατα εἴη ἂν τιμῆν καὶ νικῆν.* SCH.]

v. 6. [Vulgatam ex Aug. C correxit Boeckhius. Et *γένυσι* quidem etiam Med. B cum lemmate Scholiorum agnoscit. Participium *φαίνων* Scholiorum explicatio prodit Hermannus tamen *γένυι* mavult, ne arsis secunda dipodiae trochaicae soluta sit, quod Boeckhio non necessarium visum est. Vide Dissenium ad v. 10. SCH.]

v. 7. [Ex Aug. C (*χρυσέαν*) vulgatam correxit Boeckhius. SCH.]

v. 8. [Complures libri *ἐγέραιρε*, *ἐγέραιρεν*. SCH.]

v. 10. Hermannus probat Schmidii coniecturam: *θέσσαντο, πὰρ βωμὸν πατρός θ' Ἑλλανίου στάντες, πίτναντ' εἰς αἰθέρα χεῖρας· ἁμᾶ*, eadem de causa, qua v. 6. *γένυι* scribit. Sensui quidem vulgatum melius convenit, quia verba gravissima *πὰρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου στάντες* rectius statim in primo membro ponuntur, ut hoc dicat: Pro qua aliquando solemniter preces ad Iovis aram fecerunt; post quae cetera ad amplificationem pertinentia, manibus ad aetherem sublatis, secundo loco subiiciuntur. Ac vides multa ex illa doctrina mutanda, quum statim in v. 12. iterum lectio mutanda sit, ubi Hermannus emendat: *Ἐνδᾶδος οἱ ἀρίγνωτες υἱοί*, quod etiam Boeckhius olim coniecerat, nunc autem improbat.

πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον, καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
δαίμων ἀπ' Οἰνώνας ἔλασεν. στάσομαι. οὔ τοι ἅπα-
σα κερδίων
φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής·
καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπῳ
νοῆσαι.

Στρ. β'.

εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι
πόλεμον δεδόκηται, μακρὰ δὴ
αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλα-
φρὸν ὁρμάν·
καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί.
πρόφρων δὲ καὶ κείνοις ἄειδ' ἐν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός, ἐν δὲ μέσαις
φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ
διώκων

Ἀντ. β'.

ἁγεῖτο παντοίων νόμων. αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνη-
σαν Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν
Πηλέα θ', ὥς τέ νιν ἁβρὰ Κρηθεῒς Ἱππολύτα δό-
λῳ πεδᾶσαι
ἤθελε ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπὸν
πείσαισ' ἀκοίταν ποικίλοις βουλεύμασιν,
ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,

v. 16. *ἀποινώσαις* — v. 18. *ἀνθρώπων* — v. 19. *χερῶν* et in fine *μακρά μοι* — v. 20. *ἐλαφρὰν* — v. 22. *κἀκείνοις ἄειδεν Παλίῳ*

---

v. 16. Vulgo *ἀποινώσας*. Boeckhius optime e libris [et Scholiis] restituit *ἀπ' Οἰνώνας*, [a Schmidio primo commendatum. SCH.]

v. 18. [*ἀνθρώπῳ* ex libris revocatum, ut statim post *χειρῶν*, quod metro magis congruam longam syllabam praebet. SCH.]

v. 20. [Libri fere *μακρά μοι δ' αὐτόθεν*, unde *μακρά μοι Δ' αὐτόθεν* eruerat Boeckhius, qui postea Thierschii coniecturam reposuit. Ibidem *ἐλαφρόν* cum Schmidio scripsit metri gratia. SCH.]

v. 22. [Olim lectum *ἀείδει* Schmidius correxit *ἄειδεν*, rectius Hermannus *ἄειδ' ἐν*. SCH.]

v. 27. [Eustathius Prooem. p. 13: *Ἐπὶ πλέον ἀσύνηθες καὶ*

ὡς ἄρα νυμφείας ἐπεῖρα κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου

Ἐπ. β'.

εὐνᾶς· τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν· πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ
παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ μὲν ὀργὰν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι·
εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν, ξεινίου πατρὸς χόλον
δείσαις· ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὥςτ' ἐν τάχει
ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νηρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν,

Στρ. γ'.

γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσαις, ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·
ἔνθα μιν εὔφρονες ἶλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
καὶ σθένει γυίων ἐρίζοντι θρασεῖ.
πότμος δὲ κρίνει συγγενὴς ἔργων περὶ
πάντων. τὺ δ' Αἰγίνᾳ θεοῦ, Εὐθύμενες,
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνὼν ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

v. 30. ἄρα — v. 32. τοῦ δέ τ' ὀργὰν — v. 41. θεᾶς — v. 42. πιτνῶν

τὸ ξυνᾶνα λέγειν τὸν κοινωνόν, ὡς ἀπὸ τοῦ ξυνὸς ὁ κοινός, ἵνα εἴη ὥςπερ ἐκ τοῦ ἄλκιμος ἀλκιμάν, ὅθεν Ἀλκμάν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ξυνὸς ὁ ξυνάν. Ἄκαστον γοῦν τὸν βασιλέα Μαγνήτων βίου ξυνᾶνα λέγει τῇ αὐτοῦ γυναικί. Ad quem locum non debebam dubitare, quin Eustathii auctores ad hunc ipsum versum respexerint. SCH.]

v. 29. [Quatuor libri συνέπλεξε. SCH.]

v. 32. [Vulgatam librorum scripturam τοῦ δὲ ὀργάν emendavit Boeckhius. SCH.]

v. 41. Vulgo θεᾶς. Schmidius θεοῦ ob metrum, probante Boeckhio et Hermanno. [Cf. v. 13. et Nem. IX, 36. SCH.]

v. 42. [πιτνών, aoristum verbi πίτνω, reposuit Boeckhius. SCH.]

'Αντ. γ'.

ἦτοι μεταΐξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κεῖνον
ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθέα.
ἁ Νεμέα μὲν ἄραρεν μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ'
'Απόλλων·
ἅλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι τ' ἐκράτει
Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ. χαίρω δ', ὅτι
ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου σὺν τύχᾳ μόχθων
ἀμοιβὰν

'Επ. γ'.

ἐπαύρεο. χρὴ δ' ἀπ' 'Αθανᾶν τέκτον' ἀθληταῖ-
σιν ἔμμεν.
εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις, ὥςτ' ἀείδειν, μηκέτι ῥίγει· δίδοι
φωνάν, ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον πρὸς ζυγὸν καρχασίου,
πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγξαι ἑλεῖν 'Επι-
δαύρῳ διπλόαν
νικῶντ' ἀρετάν, προθύροισιν δ' Αἰακοῦ
ἀνθέων ποιᾶντα φέρειν στεφανώματα σὺν ξαν-
θαῖς Χάρισσιν.

v. 43. ἔθνος Πυθέας. — v. 44. ἄρηρεν — v. 45. τε κρατεῖ — v. 50. δίδου — v. 54. ἄνθεα ποιάεντα

---

v. 43. Πυθέα correxit [cum Mingarello] Boeckhius pro Πυθέας. Ac liquet e Scholiis veram lectionem grammaticos quosdam expulisse.

v. 44. [ἄραρεν ex codicibus, φίλασ' de suo Boeckhius. Qua in re a Boeckhio et h. l. et Nem. VII, 88. peccatum esse evicit Ahrens de Dial. Dor. p. 148. His locis omnes libri verum tenent, Pyth. II, 16. optimi, IX, 18. boni. Quare ubique restitui eam formam, quam praeter alias causas Lesbiorum φίλημι, φιλήσω corroborant. Et ipse Boeckhius πεφίληκε Pyth. I, 13. et πεφιλημένον Nem. IV, 45. intacta reliquit. SCH.]

v. 45. [Heynii lectio ex Aldo ducta et a Par. B et uno Scholiastarum agnita a Boeckhio explosa est, quum imperfectum propterea necessarium sit, quod Pytheas semel vicit, non semper victor est. SCH.]

v. 50. [δίδοι consuetudo poetae postulabat, de qua videndus Hermannus Opusc. I. p. 256. et Boeckhius Nott. Critt. Ol. XIII. fin. Statim v. 52. τριπλόαν ed. Rom. SCH.]

v. 54. Pro lectione ἄνθεα [ποιάεντα], peccante in metrum, Boeckhius ἀνθέων [ποιᾶντα] de sententia Hermanni.

NEMEONIKAI ς'.

ΑΛΚΙΜΙΔΗι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Strophae.

⏑–́–⏓⏑–́⏑⏑–⏑–⏕́⏑⏓
⏓⏑–́⏑⏑–⏑⏓⏒⏓⏑–́⏑⏑⏓
⏕⏑–́⏑⏑–⏕⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–
⏑⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏕́⏑–⏒–́⏑⏓
⏑⏑–́–́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏕́⏑–⏒
–́⏑⏑⏑⏒
⏒–́⏑⏑–⏑⏑–⏑–⏑⏓

Epodi.

–́⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏕́⏑–
–́⏑⏑⏕⏑–⏑–
––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑–⏕́⏑–⏑⏓
––́⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑–
⏕–́⏑⏓
⏑–́⏑––
⏕––́⏑⏑–⏑⏓
––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑⏓

Στρ. α'.

Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφότεροι· διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐδέν, ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς
αἰὲν ἕδος

v. 3. αἰεὶ

Nem. VI. v. 3. [αἰέν formam ubi ultima brevi opus est a poetis praelatam cum Hermanno dedit Boeckhius. SCH.]

μένει οὐρανός. ἀλλά τι προςφέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν
νόον ἤτοι φύσιν ἀθανάτοις,
καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας
ἄμμι πότμος
οἵαν τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

'Αντ. α'.

τεκμαίρει καί νυν 'Αλκιμίδας τὸ συγγενὲς ἰδεῖν
ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν. αἵτ' ἀμειβόμεναι
τόκα μὲν ὦν βίον ἀνδράσιν ἐπηετανὸν πεδίων
ἔδοσαν,
τόκα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔμαρψαν.
ἦλθέ τοι
Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
παῖς ἐναγώνιος, ὃς ταύταν μεθέπων Διόθεν αἶσαν
νῦν πέφανται
οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας,

v. 7. ἄμμε — v. 8. ἄντιν' — v. 11. ἄνδρεσσιν
v. 15 seq. πέφαντ' οὐκ ἄμοιρος

---

v. 7. [ἄμμι dedi cum Par. B et Scholiasta eo, qui haec ita explanavit: *καίπερ οὐκ εἰδότες, εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτὶ πότμος ἔγραψε τὴν εἱμαρμένην ἡμῖν καὶ τὸν θάνατον.* SCH.]

v. 8. Vulgo ἄντιν'. Boeckhius *οἵαν τιν'* ob metrum, ut olim coniecerat Hermannus. Omnino ultimi duo versus stropharum et antistropharum in hoc carmine fere corrupti sunt, de quorum emendatione Hermannus aliter nunc sentit quam antea. Ac priores emendationes eius leguntur in dissertatione de Dialecto Pindari et apud Boeckhium in Nott. Critt.; recentiores in Heynii editione novissima habentur, et indicatae sunt a me in Boeckhii editione ad hunc locum, ubi etiam significatum est, cur hae mihi fere omnes displiceant. [Ego versus duos ultimos paulo aliter descripsi atque Boeckhius fecerat; vide ad v. 55 seq. Qua in re egregie me adiuvit Ahrentis mei acumen, qui difficillima quaeque egregie expedivit omninoque auctor mihi extitit carminis paulo aliter conformandi. In quo negotio tantum abest, ut librorum et Scholiorum memoriis illuserimus, ut iam scriptura ad eas longe propius retracta sit. At hoc quidem loco Ahrenti non parui, qui Scholia hanc putet ostendere scripturam: *αἶσαν τίν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.* Nam valde insolens fuerit dictio *πότμος αἶσαν γράφει δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.* Quare Boeckhio adhaesi. SCH.]

v. 11. [*ἀνδράσιν* Hermannus. SCH.]

v. 15 seq. Vulgo *πέφαντ' οὐκ ἄμοιρος*, contra metrum. Hermannus olim: *πέφανται οὐκ ἄμμορος*, quod recepit Boeckhius. Atque est *ἄμμορος* in Aug. C.

ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἑὸν πόδα νέμων Ἐπ. α΄.
πατροπάτορος ὁμαιμίου.
κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνικος ἐὼν Αἰακίδαις
ἔρνεα πρῶτος [ἐλαίας] ἀπ᾽ Ἀλφεοῦ,
καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ στεφανωσάμενος,
Νεμέᾳ δὲ τρίς,
ἔπαυσε λάθαν
Σωκλείδα, ὃς ὑπέρτατος
Ἀγησιμάχῳ υἱέων γένετο.

Στρ. β΄.
ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
ἦλθον, οἵτε πόνων ἐγεύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ
ἕτερον οὔ τινα οἶκον ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων
ταμίαν στεφάνων μυχῷ Ἑλλάδος ἁπάσας. ἔλπο-
μαι
μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν

v. 20. Abest [ἐλαίας] — v. 25. Ἀγησιμάχω
v. 29—33. μέγα εἰ-
πὼν τύχεν ἄντα σκοποῦ.
ὦτ᾽ ἀπὸ τόξου ἱεῖ-
σ᾽ εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε,
Μοῖσ᾽, οὖρον ἐπέων εὔ-
κλέα. παροιχομένων

---

v. 20. Abest a libris ἐλαίας. Coniecit Boeckhius ad explendum versum, qui etiam in ceteris epodis corruptus est. [Kayserus malit ἐνεγκών. SCH.]

v. 25. [Dativum ex Aldo duxit Boeckhius loco genitivi, cuius forma non Pindarica. SCH.]

v. 28. [πλεόνων ex Scholiis primus addidit Schmidius. SCH.]

v. 29—33. Vulgo: ἔλπομαι μέγα εἰπὼν τύχεν ἄντα σκοποῦ. ὦτ᾽ ἀπὸ τόξου ἱεῖσ᾽ εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε, Μοῖσ᾽, οὖρον ἐπέων εὔκλέα. In prioribus τύχεν ἄντα σκοποῦ non constant sibi libri; alii enim habent ἄντα σκοποῦ τυχεῖν, [alii τυχεῖν ἄντα σκοποῦ], alii ἄντα σκοποῦ τε τυχεῖν, in Scholiis reperitur etiam ἂν τετυχεῖν. Quod nunc in textu legitur Boeckhii coniecerunt Mingarellus, Heynius, Hermannus. Mox Heynius ἱείς [a Scholiis explicatum] probat etiam a Schmidio allatum, et interpunctione utendum censet post hoc participium. Mox Schmidius bene coniecit εὔθυν᾽ ἐπὶ τοῦτον, ut εὐθύνειν οὖρον vidimus Ol. XIII, 27. Cetera transposuit Boeckhius, audacius sane; sed difficile sit leniorem medicinam invenire. Pro εὔκλέα Hermannus εὐκλῆα proposuit. [Leniorem medicinam excogitavit amicissimus Ahrens, qui in reliquis verborum ordinem a libris et Scholiis traditum fideliter servat, Boeckhii εὐκλεΐα vel dialecti nomine non ferendum expulit, quo facto pro παροιχομένων scriptum oportebat quod scripsimus. SCH.]

ὥτ' ἀπὸ τόξον ἱείς· εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον ἄγε, Μοῖσα,
οὖρον ἐπέων
εὐκλέ'· ἀποιχομένων γὰρ ἀνέρων

Ἀντ. β'.

ἀοιδοὶ καὶ λόγοι τὰ καλά σφιν ἔργ' ἐκόμισαν,
Βασσίδαισιν ἅ τ' οὐ σπανίζει· παλαίφατος γενεά,
ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις
δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον ἀγερώχων ἐργμάτων
ἕνεκεν. καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ
χεῖρας ἱμάντι δεθεὶς Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ ταύτας
αἷμα πάτρας
χρυσαλακάτου ποτὲ Καλλίας ἁδὼν

Ἐπ. β'.

ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κασταλίᾳ τε Χαρίτων
ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·
πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν ἀμφικτιόνων
ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κρεοντίδαν
τίμασε Ποσειδάνιον ἂν τέμενος·
βοτάνα τέ νιν
πόθ' ἁ λέοντος

v. 34. *λόγιοι* — v. 41. *χρυσαλακάτω* — v. 44. *Ἀμφικτυόνων* — v. 45. Abest *Κρεοντίδαν*

---

v. 34. *λόγοι* correctum ex Aug. C.

v. 35. [Inepte Didymus testibus Scholiis *Βουδίδαισιν* coniecit, quae gens fuerit Acginetica et Budione oriunda, de quo Pythaenetum dixisse in Aegineticis. Cf. C. Muelleri Aeginctica p. 140. SCH.]

v. 41. [*χρυσαλακάτον* Hermannus. SCH.]

v. 44. [*ἀμφικτιόνων* Boeckhius ex Aug. C, quum *Ἀμφικτύονες* ab h. l. alieni sint. SCH.]

v. 45. Vulgo abest *Κρεοντίδαν*. Restituit Boeckhius e libris et Schol.

v. 49. [*ἔρεψ'* codices. Metro prospexit Schmidius. SCH.]

v. 56 seq. [Heyniana scriptura metrum pessumdatur. Ex verbis Scholiastae: *βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῆ μάχην διὰ φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν ὁ Ἀχιλλεὺς τοῖς Αἰθίοψι, χαμαὶ κλίνας τὸν Μέμνονα αὐτὸς ἐκ τῶν ἁρμάτων κατελθών*, ex his igitur verbis Dissenius extudit quod Boeckhius dedit: *ἔπαλτο· βαρὺ δέ σφι* δ ε ῖ ξ ε *νεῖκος Χαμαὶ καταβὰς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁρμάτων*. Reliqui enim etiam audacius mutaverant. Nunc ingeniosissimam Ahrentis emendationem recepi eamque verissimam. Nam primum ex

νικάσαντ' ἔρεφ' ἀσκίοις
Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν.

Στρ. γ'.

πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι
νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεί σφιν Αἰακίδαι
ἔπορον ἔξοχον αἶσαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι με-
γάλας.
πέταται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσας τηλόθεν
ὄνυμ' αὐτῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
Μέμνονος οὐκ ἀπονοστάσαντος ἔπαλτο· βαρὺ δέ
σφιν
ἕλκος Ἀχιλεὺς
ἔμπαισε χαμαὶ καταβὰς ἀφ' ἁρμάτων,

φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάριξεν Ἀόος ἀκμᾷ Ἀντ. γ'.
ἔγχεος ζακότοιο. καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι
ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον· ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων
μελέταν·
τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων
λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν
θυμόν. ἑκόντι δ' ἐγὼ νώτῳ μεθέπων δίδυμον ἄχθος

v. 49. ἔρεψ' — v. 56. ἐπᾶλτο· βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ' — v. 58. Ἀχιλλεὺς χάμαὶ καββαὶς — v. 59. Ἀόος αἰχμᾷ — v. 60. καὶ τάνδε μὲν — v. 61. ἀμαξιτὸν

---

lectione δέ σφι (σφιν tres libri) νεῖκος ἔμπεσ' elicuit lenissima literarum correctione: βαρὺ δέ σφιν ἕλκος ἔμπαισ' (ἔμπαισ' iam Boissonadius); deinde Ἀχιλεύς (libri Ἀχιλλεύς) ante ἔμπαισ' retraxit. Pro ἔμπαισε si qui erit qui ἔμπαξε malit, id non necessarium videtur. Deinde quum libri καββάς vel καμβάς tueantur, indicium hoc videtur esse formae rarioris καβάς, ut Ol. VIII, 38. κάπετον, ubi vide notam; eamque facile instaurabimus scripto χαμᾶζε. Ceterum intelligitur, quam sit propter sequentia verba aptior vulneris Aethiopibus inflicti, quam commissi certaminis commemoratio. Postremo legebatur ἐπᾶλτο. Alterum reduxi ex Scholiis: ἔστι καὶ συνεσταλμένως καὶ βαρυτόνως ἀναγνῶναι, ἔπαλτο, τουτέστιν ἐπάλθη, ἐβλήθη τὸ κλέος αὐτῶν εἰς Αἰθίοπας. — Ceterum Ahrenti de Dial. Dor. p. 149. forma ἀπονοστάσαντος iure suspecta esse videtur, quum praesertim Nem. XI, 26. ἐνόστησε legatur. SCH.]

v. 59. Pro αἰχμᾷ Schmidius correxit ἀκμᾷ [ex Scholiasta. SCH.]

v. 60. [τάνδε Schmidii commentum erat. SCH.]

ἄγγελος ἔβαν,
πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρύων

'Επ. γ'.

εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς,
'Αλκιμίδα ὅ γ' ἐπάρκεσεν
κλειτὰ γενεά· δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει,
παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πουλυτιμίδαν
κλᾶρος προπετὴς ἄνθε' 'Ολυμπιάδος.
δελφῖνί κεν
τάχος δι' ἅλμας
ἴσον εἴποιμι Μελησίαν,
χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἁνίοχον.

v. 66. πέμπτον ἐπ' — v. 68. 'Αλκιμίδας τό γ' — v. 69. κλειτᾷ γενεᾷ· — v. 70. παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν — v. 75. χερῶν

---

v. 65. [Boeckhius *βᾶν* scripserat ob metrum. Redeundum iam fuit ad fidem librorum. Versu seq. pro vulgato *πέμπτον ἐπ' εἴκοσι*, pro quo aliquot libri *πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι*, idem *πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι* edidit; Ahrens mavult *πέμπτον τοι ἐπ' εἴκοσι*. SCH.]

v. 68 seq. Vulgo *'Αλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε κλειτᾷ γενεᾷ*, Schmidius et Hermannus propter metrum *'Αλκιμίδα ὅ γ' ἐπάρκεσεν*, quod recipiens Boeckhius correxit *κλειτὰ γενεά* [cum Schmidio. SCH.]

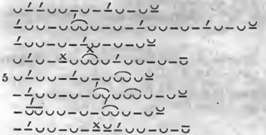
v. 70. Vulgo: *παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν*. In libris vero et apud Schol. est *Πολυτιμίδαν*. Unde Boeckhius coniecit *καὶ Πουλυτιμίδαν*. Possis etiam *ἠδὲ Πολυτιμίδαν*, quod Hermanno quoque inter alia in mentem venit. Nunc ipse probat: *παῖ, σέ τ' ἐνόσφισέ τ' οὐδὲ Πολυτιμίδαν*, ne quid de amissis victoriis dicatur. Sed hoc refutatum vide in Boeckhii editione.

NEMEONIKAI Z'.

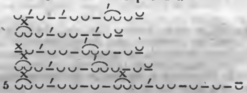
ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩι.

Strophae.

Epodi.

Ἐλείθυια, πάρεδρε Μοιρᾶν βαθυφρόνων, Στρ. α'.
παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον, Ἥρας, γενέτειρα τέ-
κνων· ἄνευ σέθεν
οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν.
ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·

v. 1. πάρεδρος

Nem. VII. v. 1. [πάρεδρε ex Scholiis et Aug. C reductum est. SCH.]

εἴργει δὲ πότμῳ ζυγένθ' ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τὶν
καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεὶς
εὔδοξος ἀείδεται Σωγένης μετὰ πενταέθλοις.

πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορυκτύπων Ἀντ. α'.
Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι σύμπειρον ἀγωνίᾳ
θυμὸν ἀμφέπειν.
εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν· αἱ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ
σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι·
ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ,
εἰ Μναμοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
εὕρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον Ἐπ. α'.
ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν·
ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου πέρας

v. 6. *πότμω ζυγὸν* — v. 12. *ταὶ* — v. 15. *Μνημοσύνας* — v. 16. *εὕρῃ τις* — v. 18. *βάλον.* — v. 19 seq. *θανάτου παρὰ σᾶμα*

---

v. 6. Vulgo *πότμω ζυγὸν.* Aldus *πότμῳ*, et omnes libri *ζυγόν θ'*, unde Boeckhius cum Hermanno de Schmidii correctione *πότμῳ ζυγένθ'* reposuit. [Fortasse rectius Fr. Wieselerus meus *ζυγοῦνθ'* commendat. Scholia id possint videri legisse: *Διακωλύει ἕτερον ἕτερα καὶ διαζεύγνυσιν ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων, ἢ ἀπ' ἄλλων πραγμάτων, τὰ συγκεκληρωμένα ἡμῖν πράγματα.* SCH.]

v. 9 seq. [Scholia Ven. Arist. Pac. 250: *Πίνδαρος περὶ τῆς Αἰγίνης (πόλιν εἶπε νῆσον οὖσαν)· Ἁ μὲν πόλις* (codex *πολλάκις*) *Αἰακιδᾶν*, quae ex hoc loco deprompta videntur. Vide post Eustath. Prooem. p. 37. SCH.]

v. 12. Legitur vulgo *ἐνέβαλεν ταί*, pro quo metri causa aut *ἐνέβαλεν αἱ* probandum aut *ἐνέβαλε ταί.* Illud Boeckhius praetulit, hoc Hermannus praeferre videtur, ut *ταί* articulus sit, veluti Ol. XIII, 18. 107. Pyth. I, 18. [*ἐνέβαλεν* Schmidius ex Scholiis. Libri *ἔβαλεν* vel *ἔβαλε.* SCH.]

v. 16. Libri omnes *εὕρηταί τις*, unde [Schmidius *εὕρῃ τις*; rectius] pronomen eiecit Hermannus.

v. 18. Vera lectio *βλάβεν* pro *βάλον* [ex Aug. C et Scholiis ducta. SCH.]

v. 19 seq. Eximie Hermannus emendavit pro vulgato *θανάτου παρὰ σᾶμα* in novissima Heynii editione *θάνατον πάρα θαμά.* Quum enim quartum epodi versum in principio tribrachum habere statuat, v. 41. e cod. Aug. reponit *κτέαν' ἄγων*,

ἅμα νέονται. ἐγὼ δὲ πλέον' ἔλπομαι
λόγον Ὀδυσσέος ἢ πάθεν διὰ τὸν ἁδυεπῆ γενέσθ'
Ὅμηρον.

ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ τε μαχανᾷ Στρ. β'.
σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύ-
θοις· τυφλὸν δ' ἔχει
ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν
ἓ τὰν ἀλάθειαν ἰδέμεν, οὔ κεν ὅπλων χολωθεὶς
ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
λευρὸν ξίφος· ὃν κράτιστον Ἀχιλέος ἄτερ μάχᾳ
ξανθῷ Μενέλᾳ δάμαρτα κομίσαι θοαῖς
ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαὶ

πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται Ἀντ. β'.
κῦμ' Ἀΐδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἓν καὶ δοκέοντα· τι-
μὰ δὲ γίγνεται

v. 20. πλέον — v. 22. ψευδέεσσίν οἱ ποτανᾷ μαχανᾷ — v. 25. ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν — v. 28. ξανθῷ Μενέλᾳ — v. 31. ἐν καὶ

---

v. 83. retinet δάπεδον, v. 104. ἔπεσε probat, et hoc loco θαμά scribit pro σᾶμα, quum litera evanida Θ, ut fit, transiisset in C. Sic denique etiam θάνατον πάρα corrigendum erat. [Vel sic Hermannianae coniecturae praetuli lenissimam emendationem Fr. Wieseleri. SCH.]

v. 20. [πλέον' a Schmidio profectum suscepit Boeckhius. SCH.]

v. 21. [ἢ πάθαν duo codices. Minus exquisite. SCH.]

v. 22. Vulgo ψευδέεσσίν οἱ ποτανᾷ μαχανᾷ. Hermannus nunc cum Schmidio probat ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ γε μαχανᾷ, in quo mihi γέ videtur ieiunum. Boeckhius ποτανᾷ τε μαχανᾷ praetulit, olim commendatum ab Hermanno [ad Orph. p. 788. SCH.]

v. 25. Vulgo ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν. Mutavit Boeckhius; ac praeceperat iam Hermannus ἰδέμεν scribendum cum Schmidio. [Scholia: ἔνιοι μὲν ἀνέγνωσαν ἐ ὰ ν δασέως, ἀντὶ τοῦ τὴν ἑαυτοῦ· βέλτιον δὲ ψιλῶς, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ τοῦ Χαρμίδου. Id ille explicabat τὴν οὖσαν καὶ δέουσαν ἀλήθειαν. Neutrum ferri posse Boeckhius evicit. SCH.]

v. 28. [Dativus ex Aldina restitutus. SCH.]

v. 31. [Legebatur ἐν. Quum id autem et ad praecedentia pertineat et ad sequentia repetendum sit, ἓν signandum fuit de praecepto Hermanni Iahn. Annall. Philol. 1841. XXXIII. 3. p. 256. SCH.]

ὤν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον τεθνακότων
βοαθόον, τοὶ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
μόλον χθονός· ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
κεῖται, Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν·
τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν· ὁ δ' ἀποπλέων
Σκύρου μὲν ἅμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν
ἵκοντο·

Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον 'Επ. β'.
χρόνον: ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν
τοῦτό οἱ γέρας. ᾤχετο δὲ πρὸς θεόν,
κτέαν' ἄγων Τρωΐαθεν ἀκροθινίων·
ἵνα κρεῶν νιν ὑπὲρ μάχας ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ
μαχαίρᾳ.

βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται. Στρ. γ'.
ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν· ἐχρῆν δέ τιν' ἔνδον
ἄλσει παλαιτάτῳ
Αἰακιδᾶν κρεόντων τολοιπὸν ἔμμεναι
θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον, ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς
θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις

v. 33. βοᾷ θοῶν· τοὶ γὰρ μ. — v. 34. ἔμολε — v. 37. ἅμαρτεν, ἵκοντο δ' εἰς Ἔφυραν πλαγχθέντες. — v. 41. κτέατ' ἀνάγων

---

v. 32 seq. τεθνακότας βοαθόους recte dici Gracce mortuos viros fortes, heroes, dubitat Hermannus, cui plane assentior. At βοαθόον, h. e. ἐπίκουρον, sensu aptissimum, imo prope necessarium mihi videtur ob consilium loci. De qua re vide Commentarium. — Mox παρά ante μέγαν e Scholiis (ἔμολε παρὰ μέγαν ὀμφαλόν) restitutum a Boeckhio monente Hermanno, et μόλον pro ἔμολε. [βοᾷ θοῶν Heynius invexerat. Ego Dissenio βοαθόον revocanti morem gessi. Ceterum μόλον antiqua scriptura est, propter structurae scilicet difficultatem a Didymo demutata. Scholia: πρὸς ἓν ἀκουστέον ἄχρι τοῦ Ἐπεὶ πράθε, καὶ γραπτέον ἐν τῷ ϝ ἔμολεν, ὡς Δίδυμος, [ὃς] καὶ ὑφ' ἓν ἀπὸ τοῦ Τεθνακότων ἕως τοῦ Πράθεν ἀναγινώσκει. SCH.]

v. 36. [πόνασαν praefert Ahrens de Dial. Dor. p. 148., qui Boeckhii distinctionem inter πονάω et πονέω ad Pyth. IV, 236. commemoratam subtiliorem quam veriorem censet. SCH.]

v. 37. Vulgo ἅμαρτεν, ἵκοντο δ' εἰς Ἔφυραν πλαγχθέντες contra metrum. Unde Boeckhius transpositis verbis scripsit quod in textu vides, Hermannus autem non mutans verborum sedem πλανέντες commendat. [Tres libri πλαχθέντες. SCH.] Ex Hermanni ratione collocatio verborum optima, ut cuivis patet, Σκύ-

εὐώνυμον ἐς δίκαν. τρία ἔπεα διαρκέσει·
οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ.
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκγόνων θρασύ μοι τόδ'
εἰπεῖν

φαεννᾶις ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων 'Αντ. γ'.
οἴκοθεν· ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις ἐν παντὶ γλυκεῖα
ἔργῳ· κόρον δ' ἔχει
καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.
φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες,
ὁ μὲν τά, τὰ δ' ἄλλοι· τυχεῖν δ' ἕν' ἀδύνατον
εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω
εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
ὤρεξε. Θεαρίων, τὶν δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβον

δίδωσι, τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ 'Επ. γ'.
σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.
ξεῖνός εἰμι· *σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον,
ὕδατος ὥτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω· ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μι-
σθὸς οὗτος.

v. 48. Post εὐώνυμον interpungebatur, non post δίκαν. — v. 56. οὐδ' — v. 59. ἀραμένῳ — v. 60. σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει — v. 61. σκοτεινὸν vitiosum est: conieci κοτεινόν.

ρου μὲν ἅμαρτεν, ἵκοντο δὲ εἰς 'Εφύραν. Sed etiam Boeckhii collocatio proba, quum πλαγχθέντες recte excipiat verbum ἅμαρτε per continuationem eiusdem notionis, ut si dicas: Σκύρου μὲν ἅμαρτεν, ἁμαρτόντες δὲ εἰς 'Εφύραν ἵκοντο.

v. 39. [Med. B φέρει, Rom. φέρειν. Illud recepturus erat Boeckhius, nisi Scholiorum ἔσχεν vetustam scripturam monstraret. SCH.]

v. 41. [Vide ad v. 19. SCH.]

v. 49. [Pro μάρτυς Aug. C et margo Rom. μάντις. SCH.]

v. 52. [Scholia Victor. Il. *N*, 636. corrupte: Κόρον δ' ἔχει καὶ μελικὰ τέρηνα (τὰ τερπνὰ ἄνθεα margo) θεᾶς 'Αφροδίτας. SCH.]

v. 56. [Schmidius perperam οὐδ', quo pulchrum asyndeton tollitur. SCH.]

v. 59 seq. Vulgo τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν. Emendavit Hermannus. Ac σύνεσιν et ἀρομένῳ de coniectura positum, hoc quidem propter metrum; ἀποβλάπτει vero ductum e libris est.

v. 61. σκοτεινόν vitiosum est ad metrum. Boeckhius coniecerat κοτεινόν, de quo cf. eius Nott. Critt. [Bergkius κελαινόν. SCH.]

ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνὴρ Στρ. δ'.
Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων· προξενίᾳ πέποιθ'· ἔν τε
δαμόταις
ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλών,
βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων
ποτὶ χρόνος ἕρποι. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ,
εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι ψόγιον ὄαρον ἐννέπων.
Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, ἀπομνύω
μὴ τέρμα προβὰς ἄκονθ' ὧτε χαλκοπάραον ὄρ-
σαι

θοὰν γλῶσσαν, ὃς ἐξέπεμψεν παλαισμάτων Ἀντ. δ'.
αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ
γυῖον ἐμπεσεῖν.
εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.
ἔα με· νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεὶς
ἀνέκραγον, οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.

v. 65. καὶ προξενίᾳ — v. 69. ψέγιον — v. 71. ὥςτε — v. 72. ἐξέπεμψας — v. 75 seq. ἔα με, νικῶντί γε χάριν
εἴ τί περ ἂν ἀερθεὶς
ἀνέκραγον. οὐ κτλ.

---

v. 64. [μέμψεται libri, etiam Scholia in contextu, sed ψεύσεται lemma, unde Heynius ψέξεται tentabat. SCH.]

v. 65. καί ante προξενίᾳ deletum ab Hermanno.

v. 68. Hermannus in dissertatione de Sogene p. 5. [et de part. ἄν Opuscc. IV. p. 31. SCH.] rectius scribi dicit: μαθὼν δ' ἂν ἐρέει, ut intelligatur iste, quem fingit Thearionis victorem, Achivus homo, de qua re vide Commentarium. Nunc illud moneo, repugnare metrum, cui sic una syllaba brevis eripitur.

v. 69. [Libri ψέγιον, ψάγιον. Boeckhius Schmidii ψόγιον analogia postulatum servavit. Ego Ahrentis eximiam emendationem ψελλόν praetulissem, nisi ubique in hoc carminis loco solutiones regnarent. SCH.]

v. 71. [De reposito a Boeckhio ὦτε vide ad Ol. XI, 90. Ceterum quum παραιά vel potius παρρά Dorica forma fuisse videatur, composita εὐπάραος Pyth. XII, 16. et χαλκοπάραος Pyth. I, 44. nostroque loco vix recte iota subscripto carere arbitratur Ahrens de Dial. Dor. p. 143. SCH.]

v. 72. In libris duplex lectio exstat ἐξέπεμψας et ἐξέπεμψεν, quorum hoc [cum Scholiis] optime praetulerunt Hermannus et Boeckhius.

v. 75. πέραν pro περ ἄν scriptum monente Hermanno, [qui idem interpunctionem vulgarem egregie mutavit. SCH.]

v. 77. [ἀναβάλεο Schmidius correxit. SCH.]

v. 81. Vulgo ὕμνων θρόον. Transpositio a Schmidio pro-

εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν· ἀναβάλεο· Μοῖσά τοι
κολλᾷ χρυσὸν ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾶ
καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ Ἐπ. δ'.
πολύφατον θρόον ὕμνων δόνει
ἁσυχᾶ. βασιλῆα δὲ θεῶν πρέπει
γάπεδον ἂν τόδε γαρυέμεν ἁμέρᾳ
ὀπί· λέγοντι γὰρ Αἰακόν νιν ὑπὸ ματροδόκοις
γοναῖς φυτεῦσαι,

ἐᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ, Στρ. ε'.
Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'.
εἰ δὲ γεύεται
ἀνδρὸς ἀνήρ τι, φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι
νόῳ φιλήσαντ' ἀτενέϊ γείτονι χάρμα πάντων
ἐπάξιον· εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι,
ἐν τίν κ' ἐθέλοι, Γίγαντας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς

v. 77. ἀναβάλλεο· — v. 81. ὕμνων θρόον — v. 82. ἀσυχῆ — v. 83. δάπεδον et θευμερᾷ — v. 84. μιν — v. 85. ἐμᾷ — v. 87. ἀνήρ, τί φ. — v. 88. φιλήσαντά γ' ἀτενεῖ, γείτονι; — v. 90. ἐθέλει

fecta est. [Et paulo post libri ἡσυχῆ. Correxit Boeckhius, ut Pyth. XI, 55. SCH.]

v. 83. Vulgo θευμερᾷ, quae vox non Graeca. Benedictus coniecit ἡμέρᾳ, quod Hermannus in ἁμέρᾳ mutavit. Idem v. 85. pro inepto ἐμᾷ scribendum vidit ἐᾷ, quanquam perperam explicans. Alii ἐμᾷ de choro Aeginetarum intelligunt, quod fieri non posse monui in Commentario ad Pyth. V. [Ahrenti de Dial. Dor. p. 152. potior est auctoritas tabularum Heracleensium, in quibus ἥμερος comparet, quum apud Pindarum librarii notissimae vocis Doricae ἁμέρα comparatione in errorem inducti esse videantur. Idem p. 80., quia prima syllaba producitur, γάπεδον cum Hermanno reponendum demonstravit. SCH.]

v. 86. [Unus ex Scholiastis δεύεται. Alterius scripturae Aristarchus sponsor est. SCH.]

v. 89. εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι pro ἂν ἔχοι scripsit Boeckhius de Thierschii coniectura, qui ἀνέχειν interpretatur παρέχειν, comparans Fragm. Encom. nr. 2: πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες. At enim, homo licet recte dicatur ἀνέχειν δῶρα θεοῖς, non tamen deus, ut nunc Hercules, dici potest ἀνέχειν hominibus. Ego cum Hermanno [de ἄν particula p. 174.] vulgatum teneo, in quo ἄν optime post θεός positum nota. Nam θεός in hoc membro gravissima vox est, fortiori accentu pronuntianda quam cetera, cui rei adiuvandae maxime inservit postpositum ἄν. Dicetur de huiusmodi rebus alibi explicatius. — Mox v. 90. ἐθέλοι pro ἐθέλει Boeckhius scripsit ex libris, et v. 95. Ἥρας de Bothii coniectura pro Ἥραν.

ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
θυμὸν προγόνων ἐϋκτήμονα ζαθέαν ἀγυιάν·

ἐπεὶ τετραόροισιν ὧθ' ἁρμάτων ζυγοῖς 'Αντ. ε'.
ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τεοῖς, ἀμφοτέρας ἰὼν χει-
ρός. ὦ μάκαρ,
τὶν δ' ἐπέοικεν Ἥρας πόσιν τε πειθέμεν
κόραν τε γλαυκώπιδα· δύνασαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν
ἀμαχανιᾶν δυςβάτων θαμὰ διδόμεν.
εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις
ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήραϊ διαπλέκοις
εὐδαίμον' ἐόντα, παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

γέρας τόπερ νῦν καὶ ἄρειον ὄπιθεν. 'Επ. ε'.
τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ
ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι
ἔπεσι· ταὐτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν
ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκας, Διὸς
Κόρινθος.

v. 95. Ἥραν — v. 99. γήρᾳ — v. 104. ἔπεσσι· ταῦτα et deinde τετράκις — v. 105. μαψιλάκας

---

v. 99 [γήραϊ Hermannus ob metrum. SCH.]

v. 104. [Vide ad v. 19. Ταὐτά Schmidius ex Scholiis. Idem τετράκι τ' correxit; denique ex libris omnibus et Scholiis emendavit vulgatum μαψιλάκας primus Beckius. SCH.]

NEMEONIKAI H'.

ΔΕΙΝΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΣΤΑΔΙΕΙ.

Strophae.

×⏒–́⏑⏑––́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑–⏒–́⏑––́⏑––́⏑⏑⏓
–́⏑–⏒–́⏑––́⏑––́⏑⏑–⏑⏑⏓
⏑⏑–́⏑⏑––́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑–⏒–́⏑––́⏑–⏒–́⏑–⏒

Epodi.

––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––́⏑⏓
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑⏓
⏑⏑–́–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑⏓
––́⏑––́⏑–⏑⏓
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏓
–́⏑––́⏑⏑––́⏑–⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑––́⏑––́⏑––́⏑––́⏑⏓

Στρ. α'.

Ὥρα πότνια, κᾶρυξ Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλο-
τάτων,
ἅτε παρθενηΐοις παίδων τ' ἐφίζοισα γλεφάροις,
τὸν μὲν ἁμέροις ἀνάγκας χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον
δ' ἑτέραις.

v. 1. κάρυξ — v. 2. παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφ. βλεφ. — v. 3. ἀν' ἀγκὰς

Nem. VIII. v. 1. [Legebatur κάρυξ. Vide ad Pyth. I, 32. SCH.]

v. 2. Schmidius: ἅτε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίζοισα βλεφάροις. Sed libri παίδων τ', et Aug. C παρθενηΐσι, unde Pindarum emendavit Hermannus. — Mox vulgo ἀν' ἀγκάς, sed libri omnes ἀνάγκας.

ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον
ἕκαστον
τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

'Αντ. α'.

οἷοι καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφε-
πόλησαν
Κυπρίας δώρων· ἔβλαστεν δ' υἱὸς Οἰνώνας βασιλεὺς
χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος. πολλά νιν πολλοὶ λιτά-
νευον ἰδεῖν·
ἀβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι περιναιεταόντων
ἤθελον κείνου γε πείθεσθ' ἀναξίαις ἑκόντες,

Ἐπ. α'.

οἵ τε κρανααῖς ἐν Ἀθάναισιν ἅρμοζον στρατὸν
οἵ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.
ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἅπτομαι φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποικιλμέναν,
Δείνιος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον
ἄγαλμα.
σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι παρ-
μονώτερος·

Στρ. β'.

ὅςπερ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἔν ποτε
Κύπρῳ.

v. 10. πείθεσθαι ἀξίαις — v. 13. γουνάτων — v. 16. Δείνιδος

---

v. 10. πείθεσθαι ἀξίαις Heynius contra metrum et libros, qui omnes πείθεσθ' ἂν ἀξίαις habent, unde πείθεσθ' ἀναξίαις emendavit vir doctus in Miscell. Obss. VI. p. 398. [idque ob oculos habebant Scholia. Hesychius: Ἀναξίαν, βασιλείαν. Αἰσχύλος Αἰτναίοις, fr. 9. SCH.]

v. 13. [γονάτων Schmidius. Et sic Med. B. SCH.]

v. 16. [Δείνιος mori Pindarico congruenter duo libri et Scholiasta. Boeckhius confert Ψαύμιος Ol. IV, 11. Vid. Ahrens Dial. Dor. p. 233. SCH.]

v. 23. [Scholia ἀμφικυλίσας. Et simplex σ̄ probavit Boeckhius, quum ῑ longum sit, ut in κονίω, μηνίω. Vide Iacobs. Nott. Critt. Anth. Pal. p. 139. et Spitzneri libellum de Prosodia §. 52, 2. SCH.]

v. 25. λυγρῷ ἐν νείκει Schmidii coniectura est, vulgo enim ἐν omissum. Correxit Hermannus [ex vestigiis librorum. ἐν λυγρῷ γήρει Scholiastarum alter, prave defensum a Kaysero p. 83. SCH.]

ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε πρίν τι
φάμεν.
πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται· νεαρὰ δ' ἐξευρόντα
δόμεν βασάνῳ
ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυνος· ὄψον δὲ λόγοι φθονε-
ροῖσιν·
ἅπτεται δ' ἐσλῶν ἀεί, χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

Ἀντ. β'.

κεῖνος καὶ Τελαμῶνος δάψεν υἱὸν φασγάνῳ ἀμφι-
κυλίσαις.
ἦ τιν' ἄγλωσσον μέν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λάθα κατέχει
ἐν λυγρῷ νείκει· μέγιστον δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας
ἀντέταται.
κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ Δαναοὶ θερά-
πευσαν·
χρυσέων δ' Αἴας στερηθεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δάοισιν ἐν θερμῷ χροῒ Ἐπ. β'.
ἕλκεα ῥῆξαν πελεμιζόμενοι
ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, τὰ μὲν ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεο-
κτόνῳ,
ἄλλων τε μόχθων ἐν πολυφθόροις
ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι,
αἱμύλων μύθων ὁμόφοιτος, δολοφραδής, κακοποιὸν
ὄνειδος·

v. 23. ἀμφικυλίσσαις. — v. 25. λυγρῷ ἐν — v. 28. δαΐοισιν — v. 29. πολεμιζόμενοι — v. 31. πολυφθόροισιν ἐν

v. 28. [δάοισιν Hermannus. SCH.]

v. 29. Lectio πολεμιζόμενοι est, quam mutavit Boeckhius de coniectura Wakefieldii in πελεμιζόμενοι, verbum ex Homero tibi notum. Sed licet alias non legatur deponens πολεμίζεσθαι, nihilominus scribi potuit a Pindaro, ut sunt alia huiusmodi; cf. Bernhardy Syntax. p. 344. Retineo igitur hoc, sensu optimum. [Sed quum Aristarchus in Scholiis exponat κινούμενοι, Wakefieldii correctione patet vetustam scripturam resuscitari. Nam verbum πελεμίζεσθαι fere altero illo a glossographis explicatur nec raro alteri cessit. Quare Boeckhii iudicium meum facio. SCH.]

v. 31. Vulgo πολυφθόροισιν ἐν ἀμέραις. Hermannus πολυφόροισιν suadet. Melius Boeckhius ἐν πολυφθόροις reposuit.

ἁ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται, τῶν δ' ἀφάντων κῦδος
ἀντείνει σαθρόν.

Στρ. γ'.

εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ
κελεύθοις
ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς παισὶ κλέος
μὴ τὸ δύςφαμον προσάψω. χρυσὸν εὔχονται, πεδίον
δ' ἕτεροι
ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδὼν καὶ χθονὶ γυῖα
καλύψαιμ',
αἰνέων αἰνητά, μομφὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

Ἀντ. γ'.

αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον
ᾄσσει,
ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις τε, πρὸς
ὑγρὸν
αἰθέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν
ἀμφὶ πόνοις
ὑπερώτατα· μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι
θέσθαι
πίστιν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖτις τεὰν ψυχὰν κομίξαι

Ἐπ. γ'.

οὔ μοι δυνατόν· κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος·
σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε λάβρον
ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων
δὶς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ πρόςφορον
ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἱείς, ἐπαοιδαῖς δ' ἀνὴρ
νώδυνον καί τις κάματον θῆκεν. ἦν γε μὰν ἐπικώ-
μιος ὕμνος
δὴ πάλαι καὶ πρὶν γενέσθαι τὰν Ἀδράστου τάν τε
Καδμείων ἔριν.

v. 40. δένδρον ἀΐσ-
v. 41. σει σοφοῖς — et ibid. ὑγρὰν — v. 49. ἐπ' ἀοιδαῖς

---

v. 40. Vulgo δένδρον ἀΐσσει σοφοῖς. Optime correxit Boeckhius, ac δένδρεον e libris petitum. Mox idem e libris omnibus ὑγρόν reduxit pro ὑγράν [a Schmidio interpolatum. SCH.]
v. 49. Pro ἐπ' ἀοιδαῖς Schol. et Aug. C ἐπαοιδαῖς, quod verum esse docuit Hermannus apud Heynium.

[NEMEONIKAI Θ'.]

ΧΡΟΜΙῼ ΑΙΤΝΑΙῼ

ΑΡΜΑΤΙ.

–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑––
–́⏑–⏓–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏓
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––́⏑⏓
––́⏑––́⏑––́⏑⏓

Στρ. α'.

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυωνόθε, Μοῖσαι,
τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν, ἔνθ' ἀναπεπταμέναι ξεί-
νων νενίκανται θύραι,
ὄλβιον ἐς Χρομίου δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον
πράσσετε.
τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἅρμ' ἀναβαίνων ματέρι καὶ
διδύμοις παίδεσσιν αὐδὰν μανύει
Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμοκλάροις ἐπόπταις.

Στρ. β'.

ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλὸν

Nem. IX. Inscript. [Scholiasta: *Ὁ Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἱέρωνος, κατασταθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τῆς Αἴτνης ἐπίτροπος· ὅθεν καὶ Αἰτναῖος ἐκηρύχθη. αὗται δὲ αἱ ᾠδαὶ οὐκέτι Νεμεονίκαις εἰσὶ γεγραμμέναι· διὸ κεχωρισμέναι φέρονται.* Hinc unci Boeckhiani. SCH.]

v. 2. [Scholia Aristoph. Acharnn. 127. corrupte: *Πίνδαρος· ἔνθ' ἄρα πεπταμέναιν ξείνων ἕνεκεν ταῖν θύραιν.* SCH.]

v. 4. [Hermannus *αὔχαν*, Boeckhius *παίδεσσ' ἀοιδάν* coniecerunt. SCH.]

μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι· θεσπεσία δ' ἐπέων καύχαις
ἀοιδὰ πρόςφορος.
ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ'
αὐτὰν ὄρσομεν
ἱππίων ἄθλων κορυφάν, ἅτε Φοίβῳ θῆκεν Ἄδρα-
στος ἐπ' Ἀσωποῦ ῥεέθροις· ὧν ἐγὼ
μνασθεὶς ἐπασκήσω κλυταῖς ἥρωα τιμαῖς,

Στρ. γ'.

ὃς τότε μὲν βασιλεύων κεῖθι νέαισί θ' ἑορταῖς
ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἁμίλλαις ἅρμασί τε γλαφυροῖς
ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν.
φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρηόν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν
στάσιν
πατρῴων οἴκων ἀπό τ' Ἄργεος· ἀρχοὶ δ' οὐκ ἔτ'
ἔσαν Ταλαοῦ παῖδες, βιασθέντες λύᾳ.
κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

---

v. 7. καύχας — v. 9. ἱππείων — v. 14. πατρίων

---

v. 7. Lectio καύχας est, emendarunt καύχαις viri docti, quum genitivus langueat, dativus autem accommodatissimus sit. [Vulgatae καύχας patronus exstitit V. Chr. F. Rostius Gramm. Graec. p. 525. ed. VI., qui vocem πρόςφορος genitivum non aspernari docet loco Euripidis Helen. 527. Sed is locus iam non poterit advocari, postquam Hermannus l. c. docuit neque illo loco neque aliis πρόςφορος cum genitivo structum esse. Bergkius καυχᾶς τ' ἀοιδά scripsit, Kayserus p. 84. ex Scholiis extorsit haec: θεσπεσίαν δ' ἀρετὰν καυχᾶσθ' ἀοιδὰ πρόςφορος. Mihi haec Scholiastae verba consideranti: πρόςφορος καὶ ἀγαθή τις ἡ τῆς τῶν ἐπῶν καυχήσεως ᾠδὴ ἢ καυχητικὴ ᾠδή, in mentem venit, scripsissetne poeta: θεσπεσία δ' ἐπέων καυχᾶσσ' ἀοιδὰ πρόςφορος. Interim a Boeckhio steti. SCH.]

v. 9. Pro ἱππείων metri causa Boeckhius cum Hermanno dedit ἱππίων.

v. 14. [Libri πατέρων et πατρῴων, quorum hoc amplexus Boeckhius est. De penultima correpta, quam libertatem Porsonus a senariis tragicorum abiudicabat, Seidlerus a trochaeis prohibebat, vide quos affert Ellendtius Lex. Soph. II. p. 530. SCH.]

v. 16. [Heynii lectio videtur in Aug. C exstare. Nam reliqui libri ἀνδρομάδαν τ' vel ἀνδρομέδαν τ'. Quod Boeckhius scripsit, ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν, id Lobeckius Parall. Gramm. Gr. I. p. 222. 262. pariter a feminini generis consortio segregat atque fr. 147. (inc. 44.) ἀνδροδάμαντα et Isthm. V, 70. χαλκο-

Στρ. δ'.

ἀνδροδάμαν δ' Ἐριφύλαν, ὅρκιον ὡς ὅτε πιστόν,
δόντες Οἰκλείδᾳ γυναῖκα, ξανθοκομᾶν Δαναῶν ἔσ-
σαν μέγιστοι. δὴ τόθεν
καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀν-
δρῶν αἰσιᾶν
οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· οὐδὲ Κρονίων ἀστεροπὰν
ἐλελίξαις οἴκοθεν μαργουμένους
στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φείσασθαι κελεύθου.

Στρ. ε'.

φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν σπεῦδεν ὅμιλος ἱκέ-
σθαι
χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππείοις τε σὺν ἔντεσιν· Ἰσμηνοῦ
δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκὺν
νόστον ἐρυσσάμενοι λευκανθέα σώματ' ἐπίαναν
καπνόν·

v. 16. ἀνδροδάμαν τ' — v. 17. ἦσαν — et aberat δὴ τόθεν — v. 18. στρατὸν ἄγαγον — v. 23. ἐρυσάμενοι λευκανθέα σώμασ' ἐπ'

δάμαντ' ἀκόναν, licet eo quidem loco librorum auctoritas illam scripturam contestetur. Vere tamen annotavit Boeckhius τε particulam displicere, quae certe δέ esse debeat. Mihi asyndeton Boeckhii etiam magis displicet ipsumque illud ἀνδροδάμαν δ' Ἐριφύλαν desidero. Et quum Scholia quoque ἀνδροδάμαν offerant (τὴν τὸν ἄνδρα ἀνελοῦσαν explicant), locum correxi. SCH.]

v. 17 seq. [ἔσσαν Boeckhius de more poetae. Idem verbis δὴ τόθεν additis explevit lacunam librorum. Nititur autem id supplementum verbis Scholiastae his: ἐντεῦθεν δὴ καὶ εἰς τὰς Θήβας ποτὲ τὰς ἑπταπύλους στράτευμα ἤγαγον. Idem ἄγαγον στρατόν v. 18. ex duobus codicibus propter metrum. Heynii scriptura ab ipso facta; vulgo ἄγαγον ἀνδρῶν στρατόν. Ibidem quod Aug. C offert αἰσιῶν iure repudiavit Boeckhius, ne quis ἀνδρῶν αἰσίων audiat. SCH]

v. 23. Pro ἐρυσάμενοι Hermannus ἐρυσσάμενοι emendavit et σώματ' restituit e Scholiis pro σώμασ', quae forma elisionem non patitur. [Ahrens meus, quum codex Aug. C ἐρεισάμενοι exhibeat, collato Homerico νόστον δίζηαι suspicatur poetam voluisse νόστον ἐρησάμενοι. Sed, ad quem provocat, Buttmannus Gr. ampl. II. p. 179. Lobeck. ab iis demum eam formam prave confictam censet, qui ἐρόμενος aoristi vim ignoraverint, ut Paus. IV, 12, 7., ubi Bekkerus tamen χρησαμένοις coniectat. Bergkius paulo post σώμασι πίαναν edidit, secutus Hermannum. SCH.]

ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους φῶτας· ὁ δ' Ἀμφιάρῃ σχίσσεν κεραυνῷ παμβίᾳ
Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα, κρύψεν δ' ἅμ' ἵπποις,

Στρ. ς'.

δουρὶ Περικλυμένου πρὶν νῶτα τυπέντα μαχατὰν
θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις
φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.
εἰ δυνατόν, Κρονίων, πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα, μοῖραν δ' εὔνομον
αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὀπάζειν,

Στρ. ζ'.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμῖξαι
λαόν. ἐντί τοι φίλιπποί τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας
ἄνδρες. ἄπιστον ἔειπ'· αἰδὼς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται,
ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπίζων παρὰ πεζοβόαις ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις
ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας ἀϋτᾶς,

Στρ. η'.

οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κείνα θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ

v. 24. ὁ δ' Ἀμφιάρηι σχίσεν — v. 33. ὑπόκρυφα

v. 24. [Ἀμφιάρῃ σχίσσεν Boeckhius, qui confert Μενέλᾳ Nem. VII, 28. a recto Ἀμφιάρης, Μενέλας. Hinc explicatur Pindarica forma Ἀμφιάρηος. SCH.]

v. 31. [Ineptum ὑπόκρυφα ducibus Scholiis diremit Boeckhius. SCH.]

v. 41. Ἀρείας lectio est et vulgaris forma nominis. Mutavit eam Boeckhius cum Bothio metri causa. [Scholia: ὁ τῆς Ἀρείας πόρος ἀνεξήγητός ἐστι· διὸ καὶ ἄδηλον, εἴτε Ἀρείας εἴτε Ῥείας λεκτέον εἴτε ὑφ' ἓν Ἀρειάσπορον. Unde Boeckhius dubitanter: ἔνθα Ῥέας πόρον. Nam quum mare Ionium μέγας κόλπος Ῥέας dicatur Aeschylo Prom. 837. coll. 840., Siculum fretum Ῥέας πόρον posse vocatum esse. SCH.]

θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνυαλίου. παῦροι
δὲ βουλεῦσαι φόνου
παρποδίου νεφέλαν τρέψαι ποτὶ δυςμενέων ἀνδρῶν
στίχας
χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοί· λέγεται μὰν Ἕκτορι μὲν
κλέος ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
ἀγχοῦ, βαθυκρήμνοισι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου,

Στρ. θ'.

ἔνθ' Ἀρέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι, δέδορκεν
παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου φέγγος ἐν ἁλικίᾳ πρώτᾳ·
τὰ δ' ἄλλαις ἀμέραις
πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ
φάσομαι.
ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότατι γένωνται σύν τε δίκᾳ,
τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα.
ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον.

Στρ. ι'.

εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται
κῦδος, οὐκέτ' ἔστι πόρσω θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας
ἐφάψασθαι ποδοῖν.
ἀσυχίαν δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον· νεοθαλὴς δ'
αὔξεται
μαλθακᾷ νικαφορίᾳ σὺν ἀοιδᾷ· θαρσαλέα δὲ πα-
ρὰ κρητῆρα φωνὰ γίγνεται.
ἐγκιρνάτω τίς μιν, γλυκὺν κώμου προφάταν,

v. 41. Ἀρείας

---

v. 47. [Boeckhius οὐκ ἔστιν τι πόρσω, Bergkius οὐκ ἔστιν τὸ πόρσω, quae Hermanni coniectura est. SCH.]

v. 48. [Med. B ἡσυχία. Et nominativum agnoscunt Scholiastae et h. l. et ad Nem. V, 10., qui tamen inepte de quadam ἀναστροφῇ cogitant: οὐ γὰρ ἡ ἡσυχία φιλεῖ τὸ συμπόσιον, ἀλλὰ τὸ συμπόσιον τὴν ἡσυχίαν. SCH.]

v. 49. [Scholia Luciani p. 255. Iacobitz. θαρσαλέον παρὰ κρητῆρι φωνὰ γίνεται. Illud παρὰ κρητῆρι non male, pessime θαρσαλέον. De forma κρητήρ disputatio Ahrentis, quam ad Ol. VI, 91. exspectabam, exstat de Dial. Dor. p. 132., qui ubique κρατήρ probat, quod h. l. in bonis libris repertum est. SCH.]

ἀργυρέαισι δὲ νωμάτω φιάλαισι βιατὰν Στρ. ια'.
ἀμπέλου παῖδ', ἅς ποθ' ἵπποι κτησάμεναι Χρομίῳ
πέμψαν θεμιπλέκτοις ἅμα
Λατοΐδα στεφάνοις ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ
πάτερ,
εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι σὺν Χαρίτεσσιν,
ὑπὲρ πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοισᾶν.

v. 55. [Fuere qui *νικᾶν* et *Μοῖσαν* legerent. Scholia: *Τινὲς ἀνέγνωσαν περισπωμένως νικᾶν, ἵν' ᾖ· ὑπὲρ πολλῶν νικῶν τιμᾶν τοῖς λόγοις· ἀκοντίζων δὲ ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ τὴν μουσικὴν* (*Μοῦσαν* Boeckhius), *ἤτοι διϊκνούμενος ταῖς μουσικαῖς* (*Μούσαις* Boeckhius). SCH.]

[NEMEONIKAI I′.]

ΘΕΑΙΩι ΑΡΓΕΙΩι

ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Strophae.

⏑⏑–́⏑⏑–⏑–⏒–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–⏒–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏓
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–––́⏑–––́⏑––́⏑–––́⏑–⏑–́⏑⏓

Epodi.

–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏓
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–⏒
–́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
⏑́⏑⏑–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–––́⏑⏓

Στρ. α′.

Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν,
Χάριτες,
Ἄργος Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς ὑμνεῖτε· φλέγεται δ᾽
ἀρεταῖς
μυρίαις ἔργων θρασέων ἕνεκεν.
μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμφὶ Μεδοίσας Γοργόνος·

v. 1. ἀγλαοθώκων

Nem. X. v. 1. Pro ἀγλαοθώκων repositum a Boeckhio ἀγλαοθρόνων e Schol. et duobus codd., praecipiente etiam Hermanno.

πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ τὰ κατῴκισεν ἄστη ταῖς Ἐπάφου παλάμαις·
οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονόψαφον ἐν κουλεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

'Αντ. α'.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν·
γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσιν
μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος·
καὶ γυναιξὶν καλλικόμοισιν ἀριστεύει. πάλαι
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν τοῦτον κατέφανε λόγον·
πατρί τ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ·

'Επ. α'.

θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος. ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος
ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρεν, καί οἱ ὄψιν ἐειδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐςῆλθεν
σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλέος· οὗ κατ' Ὄλυμπον

v. 5. πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν — v. 6. κολεῷ — v. 12. πατρὶ δ' — v. 15. Abest καί.

v. 5. Vulgo πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν contra metrum. Varia tentata sunt, de quibus vide Boeckhium in Notis Criticis et Dissertatione de Crisi Pindar. §. 40. Scholiastes, ut Hermannus observavit, ὅπᾳ videtur legisse, unde ipse coniicit πολλὰ δ', Αἰγύπτῳ ὅπᾳ ἔκτιθεν. Boeckhius lenius proponit hoc: πολλὰ δ', Αἰγύπτῳ ὅπᾳ ᾤκισεν, ut subiectum Argos sit. Sed ne hoc quidem necessarium censet, si τά inseratur et κατῴκισθεν in κατῴκισεν mutetur, idque fecit. [Scholiasta: πολλὰ δ' ἂν εἴη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατῳκίσθησαν πόλεις ὑπὸ τῶν τοῦ Ἐπάφου χειρῶν. SCH.]

v. 6. [κουλεῷ ob aequalitatem metri Hermannus et Boeckhius. SCH.]

v. 11. [τοῦτον Schmidius. Libri τόν. SCH.]

v. 12. [πατρὶ δ' sola Heynii editio altera. SCH.]

v. 13. [ὁ δ' ὄλβος Kayserus p. 86. Male. SCH.]

v. 15. Veteres libri ἔναρεν. τέ οἱ. Cod. Aug. Med. B ἔναρε.

ἄλοχος Ἥβα τελεία παρὰ ματέρι βαίνοισ᾽ ἔστι, καλλίστα θεῶν.

Στρ. β'.

βραχύ μοι στόμα πάντ᾽ ἀναγήσασθ᾽, ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
μοῖραν ἐσλῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι·
ἀλλ᾽ ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν,
καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδ᾽· ἀγών τοι χάλκεος
δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἥρας ἀέθλων τε κρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσαις δὶς ἔσχεν Θεαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων.

Ἀντ. β'.

ἐκράτησε δὲ καί ποθ᾽ Ἕλλανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχᾳ τε μολὼν
καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον, Μοίσαισί τ᾽ ἔδωκ᾽ ἀρόσαι,
τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχών,
τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται φρενὶ σιγᾷ οἱ στόμα· πᾶν δὲ τέλος

v. 23. θυσίαν — v. 24. Θειαῖος

τί οἱ. Hermannus sic emendat: ὁ δ᾽ ὄλβῳ φέρτατος ἵκετ᾽ ἐς κεῖνον γενεάν. ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις Τηλεβόας ἔναρεν, οἷ ὄψιν ἐειδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν εἰσῆλθεν, in quo mihi displicet οἷ in principio commatis positum, quasi tam gravis sit haec vox et maximam vim sententiae habeat. Non premitur hac difficultate Boeckhii emendatio etiam constructione suavior; Hermannus tamen eam improbat propter crasin καὶ οἷ, nuper iterum defensam a Boeckhio in Dissertat. de Crisi Pind. §. 32. p. 96. [Versu 14. post ἐπεὶ tres libri inseruht καί, quo in alterum versum detruso Boeckhius emendationem loci munivit. Hermannus tamen illam crasin videtur iure explodere. Is ipse olim τῷ δ᾽ ὄψιν coniecerat, dubitanter tamen; vide Orph. p. 789.; Thicrschius Gramm. Gr. p. 414. ἵν τ᾽ ὄψιν, do quo dubitat Hartungus de Casibus p. 119. SCH.]

v. 23. βουθυσίαν e libris pro θυσίαν recepit Boeckhius.

v. 24. [Θεαῖος Boeckhius; Θειαῖος, ut ξεῖνος, ubi prima producitur. Cf. v. 37., ubi Θεαῖε rursus Boeckhius. SCH.]

ἐν τὶν ἔργων· οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ προςφέρων τόλ-
μαν παραιτεῖται χάριν·

γνωτὰ Θειαίῳ τε καὶ ὅςτις ἁμιλλᾶται περὶ *Ἐπ. β'.*
ἐσχάτων ἄθλων κορυφαῖς. ὕπατον δ' ἔσχεν Πίσα
Ἡρακλέος τεθμόν· ἀδεῖαί γε μὲν ἀμβολάδαν
ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθαναίων νιν ὀμφαὶ
κώμασαν· γαίᾳ δὲ καυθείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐάνορα λαὸν ἐν ἀγγέων ἕρκεσιν
παμποικίλοις.

Στρ. γ'.

ἕπεται δέ, Θεαῖε, ματρώων πολύγνωτον γένος ὑμε-
τέρων
εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θα-
μάκις.
ἀξιωθείην κεν, ἐὼν Θρασύκλου
Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄργεϊ μὴ κρύπτειν φάος
ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Προίτοιο τόδ' ἱπ-
ποτρόφον
ἄστυ θάλησεν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς καὶ Κλεω-
ναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις·

Ἀντ. γ'.

Σικυωνόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις
ἐπέβαν,
ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι
κρόκαις·

v. 31. γνώτ' ἀείδω θεῷ τε χὥςτις — v. 32. ἀέθλων — v. 34. μιν — v. 37. Θειαῖε,
v. 41. ἱπποτρόφον ἄστυ τὸ Προί-
v. 42. τοιο θάλησεν

v. 31. Vulgo corrupte: γνώτ' ἀείδω θεῷ τε χὥςτις, quod emendavit Hermannus eximie et verissime: γνωτὰ Θειαίῳ τε καὶ ὅςτις. [Et καὶ ὅςτις in duobus libris repertum est. SCH.]

v. 38. [Quod exciderat in libris σύν, ex Scholiis revocavit Schmidius. SCH.]

v. 41 seq. Vulgo: νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἱπποτρόφον ἄστυ τὸ Προίτοιο θάλησεν, quae transposuit Boeckhius metri causa sic, ut vides in textu probante Hermanno. [Et τόδε quidem legerunt Scholia, quae circumloquuntur αὕτη ἡ πόλις. SCH.] Adde Boeckh. de Crisi Pind. §. 5.

ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν
ἐξελέγχειν· μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς·
ὅντε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες
καὶ Λύκαιον πὰρ Διὸς θῆκε δρόμῳ σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει.

Ἐπ. γ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν πὰρ Παμφάη
καὶ κασιγνήτου Πολυδεύκεος, οὐ θαῦμα σφίσιν
ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ
εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας ἀγώνων
μοῖραν Ἑρμᾷ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν,
μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενοι. καὶ μὰν θεῶν πιστὸν γένος.

Στρ. δ'.

μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλὰξ ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ
Δὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας ἐν γυάλοις Θεράπνας,
πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον· ἐπεὶ
τοῦτον ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ
εἵλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης Κάστορος ἐν πολέμῳ.
τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίν πως χολωθεὶς ἔτρωσεν χαλκέας λόγχας ἀκμᾷ.

v. 48. *χερῶν* — v. 49. *ξεινίαν παρὰ Παμφάῃ*, — v. 56. *Διΐ* — v. 60. *αἰχμᾷ*.

---

v. 43. [Tres libri *ἀπέβαν*. Non male. Scholiasta: *ἀπὸ Σικυῶνος καὶ τῶν ἐκεῖσε Πυθίων ἀργυραῖς φιάλαις τιμηθέντες ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὸ Ἄργος*. Quem *ἀνέβαν* vel *κατέβαν* legisse suspiceris. SCH.]

v. 48. [*χειρῶν* ex libris petitum. SCH.]

v. 49. [Boeckhii emendatio libris nititur, quanquam Scholia dativo utuntur. *Παμφάη* ortum ex *Παμφάεα*, ut *Ὀδυσσῆ* similiter ex *Ὀδυσσέα*, Nem. VIII, 26. Isthm. V, 31. SCH.]

v. 60. *ἀκμᾷ* metri causa scriptum pro *αἰχμᾷ* a Boeckhio cum Pauwio, Beckio, Hermanno.

'Αντ. δ'.

ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυγάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν
στελέχει
ἡμένους. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων πάντων γένετ'
ὀξύτατον
ὄμμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ
ἐξικέσθαν, καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠκέως.
καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις 'Αφαρητίδαι Διός·
αὐτίκα γὰρ
ἦλθε Λήδας παῖς διώκων· τοὶ δ' ἔναντα στάθεν
τύμβῳ σχεδὸν πατρωΐῳ·

'Επ. δ'.

ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλμ' 'Αΐδα, ξεστὸν πέτρον,
ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύκεος· ἀλλ' οὔ νιν φλάσαν,
οὐδ' ἀνέχασσαν· ἐφορμαθεὶς δ' ἄρ' ἄκοντι θοῷ
ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον πλᾶξε ψολόεντα κε-
ραυνόν·
ἅμα δ' ἐκαίοντ' ἐρῆμοι. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ-
ποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

v. 62. ἡμένως — v. 69. ἀνέσχασαν. — v. 72. ἀμᾶ δὲ καίοντ'

---

v. 62. Vulgo ἡμένως. Antiquissimorum librorum lectio ἥμενος fuit; cf. Boeckhium in Nott. Critt. et de Crisi Pindar. §. 19. p. 51., quae optime ab eo in ἡμένους transscripta. [ἥμενος Aug. C neque aliud novere veteres critici, de quorum sententiis haec Scholia: ὁ μὲν 'Αρίσταρχος ἀξιοῖ γράφειν ἥμενον, ἀκολούθως τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένῃ ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυῒ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ 'Απολλόδωρος (Bibl. III, 11, 2.) κατηκολούθησε. πρὸς οὓς φησι Δίδυμος, ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυῒ λοχώντων, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδεν. μήποτε οὖν δεῖ, φησίν, ἀναγινώσκειν τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν ὀξυτόνως ἡμένος ἢ διὰ τοῦ ως ἡμένως, ἵνα κατ' ἀμφοῖν ἀκούηται. Didymi scriptura dialecti nomine laborat; Thierschii ἡμένω fide antiquitatis caret. Boeckhius nihil nisi τὴν ἀρχαίαν σημασίαν scite mutavit. SCH.]

v. 69. Vulgo ἀνέσχασαν contra metrum. Wakefieldius aliique coniecerunt ἀνέχασσαν, ac Cod. Aug. C certe ἀνέχασαν praebet. Schol. explicat ὑποχωρῆσαι πεποιήκασιν.

Στρ. ε'.

ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
καί μιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν.
θερμὰ δὴ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς
ὄρθιον φώνασε· Πάτερ Κρονίων, τίς δὴ λύσις
ἔσσεται πενθέων; καὶ ἐμοὶ θάνατον σὺν τῷδ' ἐπίτειλον, ἄναξ.
οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ φωτί· παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν

Ἀντ. ε'.

καμάτου μεταλαμβάνειν. ὣς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέ οἱ
καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· Ἐσσί μοι υἱός· τόνδε δ' ἔπειτα πόσις
σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεᾷ πελάσαις
στάξεν ἥρως. ἀλλ' ἄγε τῶνδέ τοι ἔμπαν αἵρεσιν
παρδίδωμ'· εἰ μὲν θάνατόν τε φυγὼν καὶ γῆρας ἀπεχθόμενον

v. 74. φρίσσοντ' ἀναπνοὰς κίχεν. — v. 75. δὲ — v. 77. καί μοι — v. 79. ἤλυθέν οἱ, — v. 82. ἔσταξ'

---

v. 72. [Legebatur ἔρημοι. Sed Pindaro ut vindicatur ὁμοῖος, ἑτοῖμος, Boeckh. Nott. Critt. Ol. II, 84., sic debebat ἐρῆμος. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 35. SCH.]

v. 74. Vulgaris lectio φρίσσοντ' ἀναπνοὰς κίχεν contra metrum est. Unde Schmidius coniecit φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν, ac πνοάς agnoscit Schol. ἔκιχεν Med. B.

v. 75. Lectio est θερμὰ δέ, repugnante metro. Inauspicato Hermannus θερμὰ δ' οὐ τέγγων δάκρυα proponit, optime contra Boeckhius θερμὰ δή scripsit, quod explicui et defendi in Commentario. [An θερμὰ δὲ στάζων? SCH.]

v. 76. [Licet Isthm. V, 49. φωνήσαις, Pyth. IV, 237. ἀφώνητος vulgetur, φώνασε tamen et h. l. et Ol. XIII, 65. non audet in suspicionem vocare Ahrens de Dial. Dor. p. 148., quoniam a φωνή facile φωνάω duci potuerit. SCH.]

v. 79. [ἤλυθέ οἱ ex tribus codicibus Boeckhius. Contra Hermannus, quum Aug. C ἀντία praebeat, ad Orph. p. 788. coniecit: Ζεὺς δ' ἤλυθεν ἀντία οἱ. SCH.]

v. 82. [στάξεν metri gratia Pauwius. Et duo codices ἔσταξεν. SCH.]

αὐτὸς Οὔλυμπον *ἐθέλεις σύν τ' Ἀθαναίᾳ κε-
λαινεγχεῖ τ' Ἄρει·

Ἐπ. ε'.

ἔστι σοὶ μὲν τῶν λάχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσασθαι ἴσον,
ἥμισυ μέν κε πνέοις γαίας ὑπένερθεν ἐών,
ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν.
ὣς ἄρ' αὐδάσαντος οὐ γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν.
ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν
χαλκομίτρα Κάστορος.

v. 84. Lacuna est aut ante *ἐθέλεις* aut post *ἐθέλεις*. Fortasse legendum: *Οὔλυμπον ἐθέλεις ναίειν* (vel *οἰκεῖν*) *ἐμοὶ σύν τ' κτλ.* — v. 85. *ἔστι σοι τούτων λ.* — v. 90. *χαλκεομίτρα*

---

v. 84. Vulgaris lectio: *αὐτὸς Οὔλυμπον ἐθέλεις σύν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει*, quam in textu vides, et metro repugnat et verbo caret. Verissimam iudicat Hermannus Benedicti coniecturam: *αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις* (*θέλεις* tres libri) *οἰκεῖν ἐμοὶ σύν τ' Ἀθαναίᾳ κτλ.*, ob verba Scholiastae: *αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ καὶ Ἀθηνᾷ καὶ Ἄρει*, et quod negari non debeat Pindarum forma *θέλειν* usum. Hoc ipsum vero negat Boeckhius; cf. ad Pyth. I. 62. et vide eum de Crisi Pind. §. 44. Ipse coniicit: *αὐτὸς Οὔλυμπον ἐθέλεις ναίειν* vel *οἰκεῖν ἐμοὶ σύν τ' κτλ.* Non est meum diiudicare hanc litem. [Non male Kayserus p. 87: *αὐτὸς Οὔλυμπον νοεῖς οἰκεῖν ἐμοὶ κτλ.* Bergkius Schmidianam coniecturam olim a Boeckhio commendatam: *αὐτὸς Οὔλυμπον κατοικῆσαι ἐθέλεις σύν τ' Ἀθαναίᾳ κτλ.*, recepit. SCH.]

v. 85. [Quum Rom. *ἔστι σοὶ μὲν τούτων* praebeat, Pindarum emendavit Hermannus, qui v. 90. *χαλκομίτρα* a Schmidio positum probavit cum Boeckhio. SCH.]

[NEMEONIKAI IA'.]

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡᾼ ΤΕΝΕΔΙῼ

ΠΡΥΤΑΝΕΙ.

Strophae.

–́⏑––́–́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑⏓
–́⏑––́–́⏑––́–́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–––́⏑–––́⏑⏓
–́⏑⏑––́⏑––́⏑–––́⏑⏑⏓

Epodi.

–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑––́⏑–
–́⏑–––́⏑–––́⏑⏓
–́⏑––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓

Στρ. α'.

Παῖ Ῥέας, ἅ τε πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία,
Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,
εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας,
οἵ σε γεραίροντες ὀρθὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

v. 4. ἀγλαῷ σκάπτω

Nem. XI. v. 4. [Dativum ex Par. B et Aldo restituit Boeckhius. SCH.]

Ἀντ. α'.

πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρῶταν θεῶν,
πολλὰ δὲ κνίσσα· λύρα δέ σφι βρέμεται καὶ ἀοιδά·
καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται Θέμις ἀενάοις
ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξα τέλος
δωδεκάμηνον περάσαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.

Ἐπ. α'.

ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον.
εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων,
ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν·
θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Στρ. β'.

ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσί μιν αἰνεῖσθαι χρεών,
καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἀοιδαῖς.
ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν
ἀγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
ἐστεφάνωσαν πάλᾳ καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

Ἀντ. β'.

ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἄθλων.

v. 7. *σφιν* — v. 8. *ἀεννάοις* — v. 17. *ἀγαθοῖσι μὲν* — v. 23. *ἀέθλων.*

---

v. 7. [*κνίσα* Bergkius. Vide ad Isthm. III, 84. SCH.]

v. 8. [De forma *ἀενάοις* vel metri causa ex codicibus reposita vide ad Pyth. VI, 4. SCH.]

v. 9 seq. Fortasse scripsit Pindarus: *ἀλλὰ σὺν δόξα τέλος δωδεκάμηνον περᾶσαί νιν ἀτρώτῳ κραδίᾳ*, in qua constructione infinitivi intelligitur *δός*; cf. Ol. XIII, 114 ibique Boeckh. Nott. Critt. et Matth. Gr. p. 1073. Quum recte dicatur *ἀτρώτῳ κραδίᾳ* sine praepositione, iam non offendet duplex *σύν*, ad quod defendendum non comparaverim continuo Isthm. V, 27 seq. et 60 seq., ut fecit Bernhardy Syntax. p. 201. Sunt enim etiam in hac re alia aliis iniucundiora. [Bergkius servato *σύν* scripsit *περάσαις*; Kayserus p. 88. *περάσαις τ' ἐν* coniecit. Perplacet Dissenii emendatio, merito probata Boissonadio. SCH.]

v. 13. *μορφάν* scripsit Boeckhius de coniectura (*pulcritudinem superat aliorum*), quum *παραμείβεσθαι* vulgo accusativum regat; cf. Pyth. II, 50. Librorum tamen lectio *μορφᾷ* est (*forma*

ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, ἐμὰν δόξαν παρὰ Κασταλίᾳ
καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου
κάλλιον ἂν δηριώντων ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

Ἐπ. β'.

πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον
κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενεόφρονες αὖχαι
ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον· τὸν δ' αὖ καταμεμφθέντ' ἄγαν
ἰσχὺν οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν
χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Στρ. γ'.

συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστᾳ
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέα δεῦρ' ἀνάγων·
καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον
ἐκ Μελανίπποιο μάτρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ

Ἀντ. γ'.

ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος·
ἐν σχερῷ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν
ἄρουραι,
δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περόδοις

v. 33. συμβ. λίαν εὐμ. — v. 35. χαλκιντέων — v. 40. περιόδοις

---

superat alios), quod retineudum iudicat Hermannus, notans verbum παραμείβεσθαι ut alia verba excellendi etiam cum geuitivo recte construi posse. Atque hoc probat Matth. Gr. p. 672. [Restitui. SCH.]

v. 17. [μιν Mingarellus aliique. SCH.]

v. 18. [Conieccturam suam μέλειν ἐν ἀοιδαῖς denuo commeudat Hermannus Opuscc. VII. p. 172. Nobis Boeckhius persuasit de contrahendis in pronunciatione vocalibus, ut in vulgata scriptura apud Hesiod. Theog. 48. Vide de Crisi §. 31. p. 89. SCH.]

v. 33. μάν correxerunt viri docti pro λίαν.

v. 35. Vulgo χαλκεντέων habebatur, quod emeudavit Schmidius.

v. 40. [Schmidii περόδοις pro vulg. περιόδοις confirmat Eustathius Prooem. p. 12, 1. Adde Grammaticum Crameri Anu. Oxx. IV. p. 309, 20: Ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος πέροδον ἔφη ἀντὶ τοῦ περίοδον, καὶ περιέναι τετρασυλλάβως. Videndus Ahrens de Dial. Aeol. p. 238. SCH.]

ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ θνατὸν οὕτως ἔθνος ἄγει

Ἐπ. γ'.

μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται
τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν,
ἔργα τε πολλὰ μενοινῶντες· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
ἐλπίδι γυῖα· προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν·
ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

v. 42. οὕτω σθένος

v. 42. Vulgo *οὕτω σθένος* contra metrum. Heynius coniecit *ἔθνος* e Schol. [*τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος*], unde Boeckhius cum Hermanno scripsit quod in textu vides.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Α'.

ΗΡΟΔΟΤῼ ΘΗΒΑΙῼ.

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Epodi.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Μᾶτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα, *Στρ. α'.*
πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι.
τί φίλτερον κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς· ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων σὺν
θεοῖς ζεύξω τέλος,

καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων   Ἀντ. α'.
ἐν Κέῳ ἀμφιρύτᾳ σὺν ποντίοις
ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ
δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους
ἓξ ὤπασεν Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾇ καὶ τὸν ἀδείμαντον
Ἀλκμήνα τέκεν

Ἐπ. α'.
παῖδα, θρασεῖαι τόν ποτε Γηρυόνα φρίξαν κύνες.
ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἅρματι τεθρίππῳ γέρας,
ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω
ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ.
κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαίμονι καὶ Θήβαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι·

ἔν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων,   Στρ. β'.
καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
γευόμενοι στεφάνων
νικαφόρων· λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ
ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν ἔν τ' ἀσπιδοδούποισιν ὁπλίταις δρόμοις·

v. 8. ἀμφιρύτῳ — v. 11. ὤπασε

Isthm. I. v. 8. [ἀμφιρύτᾳ Boeckhius non sine libris ad morem Homerici νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ et aliorum; vide Lobeck. Parall. II. p. 474. SCH.]

v. 9. [ἁλιερκέος Hermannus. Sed cf. v. 32. SCH.]

v. 21. [σευόμενοι plures libri, non Scholia, quae explicant μεταλαβόντες. SCH.]

v. 25. [Libri ὁπότε, Boeckhius ὁπότ' ἐν, Kayserus ὁπότ' αὖ p. 89. Idem, quum Trypho Eustathii Hom. Od. p. 1591, 29. laudet λιθίνοις ὁπόταν δίσκουσιν, accusativum postulat λιθίνους ὁπότ' αὖ δίσκους ἵεν. Et versu priore accusativum ostendere Scholia: ὁποῖα γὰρ ἵεσαν ἀκοντίζοντες τὰ δόρατα. At Ammonius certe non favet accusativo, qui λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι affert. SCH.]

v. 26. [Quum libri scripti particula ἔτ' careant, vulgatam emendavit Boeckhius. SCH.]

v. 29. [Dativus debetur Boeckhio. SCH.]

οἷά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς, *'Αντ. β'.*
καὶ λιθίνοις ὁπότ' ἐν δίσκοις ἵεν.
οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ
ἔργματι κεῖτο τέλος.
τῶν ἀθρόοις ἀνδησάμενοι θαμάκις
ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν καὶ παρ'
Εὐρώτα πέλας,

'Επ. β'.
'Ιφικλέος μὲν παῖς ὁμόδαμος ἐὼν Σπαρτῶν γένει,
Τυνδαρίδας δ' ἐν 'Αχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας
οἰκέων ἕδος.
χαίρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι 'Ισθμῷ τε ζαθέᾳ
'Ογχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσιν περιστέλλων ἀοιδὰν
γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν
'Ασωποδώρου πατρὸς αἶσαν

'Ορχομενοῖό τε πατρῴαν ἄρουραν, *Στρ. γ'.*
ἅ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις
ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ
δέξατο συντυχίᾳ·
νῦν δ' αὖτις ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος
συγγενὴς εὐαμερίας. ὁ πονήσαις δὲ νόῳ καὶ προ-
μάθειαν φέρει.

εἰ δ' ἀρετᾷ κατάκειται πᾶσαν ὀργάν, *'Αντ. γ'.*

v. 25. ὁπότε δίσκοις ἵεν; — v. 26. πένταθλον ἔτ', ἀλλ' — v. 29. Εὐρώτα — v. 41. ἀρετὰ κατὰ κεῖται

v. 40. [πονάσαις malit Ahrens de Dial. Dor. p. 148. Vide ad Nem. VII, 36. SCH.]

v. 41. Libri vetustissimi habuerunt *ΑΡΕΤΑΙ*, ut ex Scholiis patet, quod Boeckhius cum Aristarcho pro dativo habens scripsit ἀρετᾷ, recte, ut videtur. Nominativus ἀρετά est in solis editionibus principibus Ald. et Rom. Hunc probat Hermannus. Pro κατάκειται Heynius et nuper Karsten maluerunt κατὰ κεῖται, sed non eleganter sic praepositionem κατά, interposito κεῖται, disiungi a verbis πᾶσαν ὀργάν monet Hermannus. [Scholia: Ὅτι ἀρεταὶ κατάκειται εἴρηκεν ἐπιζεύξας πληθυντικῷ ἑνικὸν ῥῆμα τὸ κατάκειται. Iterum eadem: 'Αρίσταρχος σὺν τῷ ῑ γράφει καὶ περισπᾷ, καὶ 'Αττικὴν δέχεται τὴν σύνταξιν, ἵν' ᾖ ὁ λόγος· ἐν τῇ ἀρετῇ κατάκειται πάντα τρόπον κτλ. Cf. Boeckhium de Crisi §. 38. p. 111. SCH.]

ἀμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις,
χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον
μὴ φθονεραῖσι φέρειν
γνώμαις. ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

Ἐπ. γ'.

μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυκύς,
μηλοβότᾳ τ' ἀρότᾳ τ' ὀρνιχολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος τρέφει·
γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέταται.
ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρηται κῦδος ἁβρόν,
εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέκεται, πολιατᾶν καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.

ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν Στρ. δ'.
γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
ἁρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι,
καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων,
παῖδας προσειπεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν
καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα καὶ Εὔβοιαν ἐν γναμπτοῖς δρόμοις·

Προτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν Ἀντ. δ'.
ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι.
πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς
Ἡροδότῳ ἔπορεν
ἵπποις, ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
ὕμνος. ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω φέρει.

Ἐπ. δ'.

εἴη μιν εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερθέντ' ἀγλααῖς

v. 48. μαλοβότᾳ — v. 51. δέχεται,

Πιερίδων ἔτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι χεῖρα τιμὰν ἑπταπύλοις
Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον,
ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ φράζεται δόξας ἄνευθεν.

v. 65. *Πυθόθεν*

v. 65. [*Πυθῶθεν* Pauwius et Hermannus. Libri *Πυθόθεν*. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Β'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Epodi.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏖ – –́ ⏑ – ⏒

Στρ. α'.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, φῶτες, οἳ χρυσαμπύκων
ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι,
ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους,
ὅςτις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν.

v. 1. ὅσοι χρ.

Isthm. II. v. 1. Pro ὅσοι Schmidius metri causa οἵ, firmatum Scholiis ad Aristoph. Pac. 696. [Pro φῶτες lemma Scholiorum male φύντες. SCH.]

'Αντ. α'.

ἁ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής πω τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις·
οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι μελιφθόγγου ποτὶ Τερψιχόρας
ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.
νῦν δ' ἐφίητι τὸ τὠργείου φυλάξαι
ῥῆμ' ἀλαθείας ὁδῶν ἄγχιστα βαῖνον,

'Επ. α'.

Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ, ὃς φᾶ κτεάνων θαμὰ λειφθεὶς καὶ φίλων.
ἐσσὶ γὰρ ὦν σοφός, οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω
'Ισθμίαν ἵπποισι νίκαν,
τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμᾳ
πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

Στρ. β'.

εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων, 'Ακραγαντίνων φάος.

v. 7. μελίφθογγοι — v. 10. ῥῆμα τῆς ἀληθ. ἄγχ. β. — v. 11. θ' ἅμα — v. 15. κόμαν

---

v. 6. [πω τότ' ἦν. Scholl. Ven. Aristoph. Pac. ποτ' ἦν. SCH.]

v. 7. μελιφθόγγου Boeckhius reposuit cum Heynio et Hermanno pro vulgato μελίφθογγοι. [In Scholiis Aristoph. l. c. ea vox excidit. SCH.]

v. 9. τό addidit Heynius. [Et habuerunt Scholia. SCH.]

v. 10. Codices ῥῆμ' ἀλαθείας ἄγχιστα βαῖνον, laborante metro. Hermannus ὁδῶν excidisse coniecit, quod recepit Boeckhius. [Vulgata ῥῆμα τῆς ἀληθείας ex sola Romana fluxit. Cum palmari emendatione Hermanni compara Pyth. III, 103. De θαμά a Boeckhio versu seq. reposito vide quae dixit Nott. Critt. ad Ol. VII, 11. 12. SCH.]

v. 12. [Scholia: Ενιοι τὸ ἄγνωτα προπαροξύνοντες οὐ κατὰ συναλοιφὴν ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀγνῶτι ἀείδω, ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ νικηφόρου καὶ τῆς 'Ισθμικῆς φασι νίκης λέγειν αὐτόν· οὐ περὶ ἀγνώτων, φησίν, ᾄδω. Pro dativo pugnat Kayserus p. 90. SCH.]

v. 13. [Tres libri 'Ισθμίοις. Male. SCH.]

v. 15. Veteres libri uno consensu κόμα, h. e. κόμᾳ, quod reduxit Boeckhius pro κόμαν. [Dativum fortasse Scholia quoque tuentur: ἀπὸ Κορινθιακῶν αὐτῷ σελίνων στέφανον αὐτοῦ ταῖς κόμαις ἐπιτεθῆναι παρέσχετο. SCH.]

v. 16. Omnes libri ἀνδεῖσθαι, sed ἀναδεῖσθαι a Schmidio emendatum retinuit Boeckhius, quum in antitheticis soluta arsis sit.

ἐν Κρίσᾳ δ' εὐρυσθενὴς εἶδ' Ἀπόλλων νιν πόρε τ' ἀγλαΐαν
καὶ τόθι· κλειναῖς δ' Ἐρεχθειδᾶν χαρίτεσσιν ἀραρὼς
ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη
ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός,

Ἀντ. β'.

τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νεῖμ' ἁπάσαις ἀνίαις.
ὅντε καὶ κάρυκες ὡρᾶν ἀνέγνον, σπονδοφόροι Κρονίδα
Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον·
ἁδυπνόῳ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ
χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνόντα Νίκας

Ἐπ. β'.

γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς
ἄλσος· ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
οὔτε κώμων, ὦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν,
οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

Στρ. γ'.

οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἁ κέλευθος γίγνεται,
εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων.
μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὀργὰν

v. 18. *μιν* — v. 22. *νώμ' ἀπ.* — v. 23. *ἀνέγνων* — v. 26. *πιτνῶντα* — v. 35. *ἀκοντίσαιμι*

---

v. 19. Addidit *δ'* ante *Ἐρεχθειδᾶν* Heynius, [quod agnoscere Par. C videtur. SCH.]

v. 22. Scriptum *νεῖμ' ἁπάσαις* a Boeckhio de sententia Hermanni pro vulgari *νώμ' ἁπάσαις*, in quo perperam eliditur alpha longum.

v. 23. [Legebatur *ἀνέγνων*. Vide ad Pyth. IX, 79. et nunc Ahrent. de Dial. Dor. p. 317. SCH.]

v. 26. [Editionum veterum scripturam *χρυσέοις* cum Scholiis et Med. B removit Schmidius. De forma *πιτνόντα* vide Boeckhium Nott. Critt. Nem. V, 42. SCH.]

v. 35. [*ἀκοντίσσαιμι* Boeckhius ex libris. SCH.]

Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,

Ἀντ. γ'.

ἱπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ·
καὶ θεῶν δαῖτας προςέπτυκτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν
οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν·
ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,
ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάς.

Ἐπ. γ'.

μή νυν, ὅτι φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,
μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρῴαν,
μηδὲ τούςδ' ὕμνους· ἐπεί τοι
οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμαν.
ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν
ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

v. 46. *εἰργασάμην*

---

v. 38. [Schmidius *κομίζων*. SCH.]
v. 39. [*ξενίαν* Stephanus ex Scholiis et Med. B. Reliqui *ξενίοις*. SCH.]
v. 42. [Plurimi libri *ἀκτάν*. Rom. cum Scholiis *ἀκτάς*. Scholia: *Τὸ Νείλου πρὸς αὐγὰς ἢ ἀκτὰς τινὲς μὲν τὰς τοῦ Νείλου ῥύσεις, τινὲς δέ, ὅτι ἀπὸ ἀνατολῶν ἡ ῥύσις αὐτοῦ γίνεται.* Quae dittographia monstrare videtur fuisse qui *ἀγάς* legerent. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Γ'. [Γ'. Δ'.]

ΜΕΛΙΣΣΩι ΘΗΒΑΙΩι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.

Strophae.

–́⏑–⏒–́⏑–⏒–́⏑––́⏑–⏒
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑⏓
–́⏑⏑⏒⏒⏑⏑–⏒–́⏑–⏒
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–⏒
–́⏑––́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––́⏑–⏒
–́⏑––́⏑––́⏑–⏒

Epodi.

––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑–⏒–́⏑⏓
––́⏑–⏒–́⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑––́⏑––́⏑–⏒–́⏑⏓
––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–⏒–́⏑––́⏑––́⏑⏒⏒–́⏑⏓

Στρ. α'. III.

Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις
ἢ σθένει πλούτου κατέχει φρασὶν αἰανῆ κόρον,
ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμῖχθαι.
Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται

v. 2. φρεσὶν

Isthm. III. [Carmen tertium inde ab editione Romana perperam in duo carmina divisum erat. Unum esse alii suspicati erant, Hermannus et Boeckhius demonstraverunt. Nec veteres grammaticos huic sententiae adversari docuit Boeckhius. SCH.]

v. 2. [φρασὶν libri omnes, de qua forma nunc videndus Ahrens de Dial Dor. p. 118. Versu 3. μεμίχθαι legebatur. Correxi accentum et h. l. et reliquis. Idem fecit Bergkius. Quanquam vide Lobeckii dubitationes Parall. II. p. 414. SCH.]

ἐκ σέθεν· ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων, πλα-
γίαις δὲ φρένεσσιν
οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

'Αντ. α'.

εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν,
χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς χαρίτεσσιν βαστάσαι.
ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἄθλων Μελίσσῳ
μοῖρα πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
ἦτορ, ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ στεφάνους,
τὰ δὲ κοίλᾳ λέοντος
ἐν βαθυστέρνου νάπᾳ κάρυξε Θήβαν

ἱπποδρομίᾳ κρατέων. ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν· 'Επ. α'.
σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
ἴστε μὰν Κλεωνύμου
δόξαν παλαιὰν ἅρμασιν·
καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι πλούτου διέ-
στειχον τετραοριᾶν πόνοις.
αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν·
ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

Στρ. β'. IV.

ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾷ κέλευθος·
ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις
ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν·
αἶσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ

v. 8. *Χαρίτεσσι* — v. 9. *ἀέθλων* — v. 17. *Λαβδακίδαισι* et *διέστιχον*

v. 17. [Ultimos duos epodorum versus Hermannus Opuscc. VII. p. 133 seqq. ex duobus constare censet, incisionum accurata observatione motus. Quae in tanta poetae constantia sicubi laesae inveniantur, id fere metrorum correctoribus tribuendum esse. Sic igitur dispescit:

καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισι
σύννομοι πλούτου διέστειχον τετραοριᾶν πόνοις·
αἰὼν δὲ κυλινδομέναις
ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

Et sic in reliquis, sed non sine violentioribus mutationibus, de quibus vide ad v. 71. 72. 89. 90. — Idem Hermannus *διέστειχον* scripsit pro insolenti illo *διέστιχον*. SCH.]

σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος. ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος
πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.

Ἀντ. β'.

τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμάεντες ἀρχᾶθεν λέγονται
πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων κελαδεννᾶς τ' ὀρφανοὶ
ὕβριος· ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται
μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν
οἴκοθεν στάλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις.

καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν. Ἐπ. β'.
ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
χαλκέῳ τ' Ἄρει ἅδον.
ἀλλ' ἁμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ
τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν μάκαιραν ἑστίαν·
νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλων μηνῶν ζόφον χθὼν ὥτε φοινικέοισιν ἄνθησεν ῥόδοις

Στρ. γ'.

δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινητὴρ δὲ γᾶς Ὀγχηστὸν οἰκέων
καὶ γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων,
τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον

v. 36. ἅτε φοινικίοισιν ἄνθησαν

---

v. 23. [τό omissum in quatuor libris. An βιότου τέλος scribendum? Id mihi vel propterea probabile est, quod nusquam τέλος apud Pindarum cum articulo coniunctum vidi. SCH.]

v. 36. ὥτε φοινικέοισιν Boeckhius recepit e libris pro ἅτε φοινικίοισιν. Tum omnes libri habent ἄνθος, sensu et metro laborante. Boeckhius cum Pauwio probavit ἄνθησεν intellecto nomine ἑστία, recte. Contra Hermannus ἕστηκεν coniecit, quum Scholiastes scribat: νῦν δὲ καθάπερ ἐκ χειμῶνος ἔαρ καθέστηκεν αὐτῷ. Sed Scholiastes quum verbum non videret, supplevit de suo. [Ibidem ποικίλον Hermannus, mire φοινίων Kayserus. Pauwii correctionem ἄνθησεν firmat Chrysippus in Scholiis: μετ' ἐκείνην τὴν ἀτυχίαν καὶ τὸν χειμῶνα ἤνθησαν. SCH.]

ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιὰν
εὐκλέων ἔργων· ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν· ἀλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει,
Ἑωσφόρος θαητὸς ὣς ἄστροις ἐν ἄλλοις·

'Αντ. γ'.

ἅ τε κἀν γουνοῖς Ἀθανᾶν ἅρμα καρύξαισα νικᾶν
ἔν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις Σικυῶνος ὤπασεν
τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' ἀοιδᾶν.
οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπεῖχον
καμπύλον δίφρον, Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι δαπάνᾳ χαῖρον ἵππων.
τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας καὶ μαρναμένων, 'Επ. γ'.
πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι·
τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ·
καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαισ'. ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν φοίνιον, τὰν ὀψίᾳ
ἐν νυκτὶ ταμὼν περὶ ᾧ φασγάνῳ μομφὰν ἔχει παίδεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρῴανδ' ἔβαν.

Στρ. δ'.

ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν
θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.

v. 42. Ἀωσφόρος — v. 43. κ' εἰν γουνοῖς — v. 51. τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος — v. 53. ἔσφαλλε

---

v. 42. [Legebatur Ἀωσφόρος, quod Boeckhius tuebatur, ut trisyllabum esset, tanquam Μενέλας; cf. de Crisi §. 32. p. 95. Quod reposui praestant Scholia et duo libri. Nam quod id Atticum dicit Boeckhius pariter atque λεώς, secus est. Iam Homerus Iliad. Ψ, 226. ἑωσφόρος, ut Pindarus eo uti suo iure potuerit. Et Hermannus Opuscc. VII. p. 172. ἀωσφόρος aeque ignotum Graecis esse atque ἠωσφόρος recte observavit. SCH.]

v. 43. Boeckhius κἀν. Libri κ' εἰν, κεὶν, κ' ἦν, κήν, κὴν. [Bergkius καί conificit. SCH.]

v. 51. Vulgo τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος. Emendavit Boeckhius e libris cum Hermanno. Idem mox pro ἔσφαλλε vidit aoristum requiri, quem praebent duo libri.

τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει.
εἴ τις εὖ εἴπῃ τι, καὶ πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ
διὰ πόντον βέβακεν
ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

Ἀντ. δ'.

προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν, κεῖνον ἅψαι πυρ-
σὸν ὕμνων
καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον,
ἔρνεϊ Τελεσιάδα. τόλμᾳ γὰρ εἰκὼς
θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρᾶ λεόντων
ἐν πόνῳ· μῆτιν δ' ἀλώπηξ, αἰετοῦ ἅ τ' ἀναπιτνα-
μένα ῥόμβον ἴσχει.
χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντα μαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

Ἐπ. δ'.

οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν·
ἀλλ' ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι,
συμπεσεῖν δ' ἀκμᾷ βαρύς.
καίτοι πότ' Ἀνταίου δόμους
Θηβᾶν ἀπὸ Καδμεϊᾶν μορφὰν βραχύς, ψυχὰν δ'
ἄκαμπτος, προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνὴρ
τὰν πυροφόρον Λιβύαν, κρανίοις ὄφρα ξένων ναὸν
Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι,

v. 64. θηρῶν — v. 66. ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι — v. 69. αἰχμᾷ — v. 71. Καδμηϊᾶν

---

v. 63 seqq. Libri *τολμᾷ γὰρ εἰκὼς θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρᾶν λεόντων ἐν πόνῳ.* Scholia bene *θηρᾶ*, quod probat Hermannus, in ceteris nihil mutans. Boeckhius autem *εἴκων* scripsit de sententia A. Meinekii in Programmate Scholastico Regiomont. ann. 1818., [quae scriptura commendatur lectione editionis Rom. *εἰκών*. SCH.] Thierschius denique *τολμᾶν γὰρ εἰδώς* coniecit Act. Philol. Mon. T. II. fasc. II. p. 287. Ego cur retineam *εἰκώς*, expositum vide in Commentario.

v. 66. [De forma *μαυρῶσαι* vide Boeckhium ad Pyth. XII, 18. SCH.]

v. 69. Vulgo *αἰχμᾷ*. Emendavit Pauwius.

v. 71. [Hermannus l. c. p. 134. vulgatam scripturam dicit ceterarum epodorum comparatione suspectam fieri nec nihil ad eam suspicionem augendam addi eo, quod in libris *Καδμηϊᾶν*, *Καδμειϊᾶν*, *Καδμεϊᾶν*, in uno denique *μορφῆς* legatur. Quare

Στρ. ε'.

υἱὸς Ἀλκμήνας· ὃς Οὔλυμπόνδ' ἔβα, γαίας τε
πάσας
καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ,
ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἁμερώσαις.
νῦν δὲ παρ' Αἰγιόχῳ κάλλιστον ὄλβον
ἀμφέπων ναίει, τετίματαί τε πρὸς ἀθανάτων φί-
λος, Ἥβαν τ' ὀπυίει,
χρυσέων οἴκων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

Ἀντ. ε'.

τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν δαῖτα πορσύνοντες
ἀστοὶ
καὶ νεόδματα στεφανώματα βωμῶν αὔξομεν
ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων,
τοὺς Μεγάρα τέκε οἱ Κρειοντὶς υἱούς·
τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν φλὸξ ἀνατελλομένα συν-
εχὲς παννυχίζει
αἰθέρα κνισᾶντι λακτίζοισα καπνῷ,

καὶ δεύτερον ἆμαρ ἐτείων τέρμ' ἀέθλων Ἐπ. ε'.
γίγνεται, ἰσχύος ἔργον.
ἔνθα λευκωθεὶς κάρα

v. 82. τέκεν οἱ Κρεοντὶς

---

haec putat Pindarica esse: *Θηβᾶν ἄπο μάκεϊ μορφᾶς Μὲν βραχὺς κτλ.* SCH.]

v. 72. [Hermannus l. c. *ναὸν Ποσειδᾶνος σφ' ἐρέπτοντα σχέθοι.* Formam *ἐρέπτω* germanam praestat Pyth. IV, 240. SCH.]

v. 82. Libri *Κρεοντίς*. Mutavit Schmidius metri causa.

v 84. [*κνισᾶντι* libri cum Scholiis. Altersm scripturam Boeckhius petiit e Plutarchi Morall. p. 949. A. Credo quod Ol. VII, 80. (ubi Pal. C *κνισάεσσα*) et Nem. XI, 7. libri in duplicato sigma conspirare videbantur. Quanquam altera scribendi ratio praestabilior videtur. Cf. Dindorf. ad Aristoph. Pac. 1040. et qui grammaticorum veterum sententias composuit G. Hermannus ad Eurip. Alcest. 1161., ex quibus disertum exstat testimonium Herodiani simplici sigma ex analogia patrocinati. Igitur illis quoque locis reductum oportebat. SCH.]

μύρτοις ὅδ' ἀνὴρ διπλόαν
νίκαν ἀνεφάνατο παίδων τε τρίταν πρόσθεν, κυ-
βερνατῆρος οἰακοστρόφου
γνώμᾳ πεπιθὼν πολυβούλῳ: σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν κω-
μάξομαι, τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν.

v. 89. *παίδων τὴν τρίταν* — v. 90. *πολυβούλῳ* et *κωμάζομαι* et *ἀποστάζων*

---

v. 89. [Duo libri *τε* ante *τρίταν* ignorant, ceteri *τήν* habent; *τε* olim Hermannus. Idem nunc l. c. p. 133. *καί* flagitat, quum alias non dubitassent — dubitaverunt enim — veteres grammatici, utrum unam inter pueros an duas Melissus adeptus esset victorias. SCH.]

v. 90. [Hermannus p. 134. „Scholiastes: *πιθόμενος τῇ τοῦ παιδοτρίβου γνώμῃ*. Credam ego hic quoque (ut Pyth. III, 28., ubi vide notata) *πεπιθών* a metricis esse profectum, quum *πεποιθώς*, interpretatio grammatici, pro genuino *πίσυνος* esset in ordinem recepta. Simile quid accidisse videtur etiam in verbis, quae sequuntur. Nam quod in libris est *πολυβούλῳ*, quasi si genitivus esset, nescio an id sit ex *πολύβουλ' ὦ* natum, adscripto ab interprete isto *ὦ*. Sententia pariter ac metra optime procedunt verbis ad hunc modum correctis: *κυβερνατῆρος οἰακοστρόφου Γνώμᾳ πίσυνος· πολύβουλ' Ὀρσέα, σὺν σοί δέ νιν κωμάξομαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν.* Futurum *κωμάξομαι* omnino reponendum, habuitque Scholiastes." In eo secutus sum virum ingeniosissimum: quod *ἀποστάζων* praetulit, ne quis imitetur, libri cum Scholiis *ἐπιστάζων* tuentur; una Romana illud habet. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Δ'. [Ε'.]

ΦΥΛΑΚΙΔᾼ ΑΙΓΙΝΗΤῌ

ΠΑΓΚΡΑΤΙῼ.

Strophae.

–́⏑–⏒–́⏑⏑–⏑⏑–⏒
⏑́⏑⏑–⏒–́⏑–⏒–́⏑⏑⏓
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––
⏑́⏑⏑–––́⏑–––́⏑–––́⏑⏑––́⏑–––́⏑–⏒

Epodi.

–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑–––́⏑–––́⏑–
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑––́⏑⏑⏓
–́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–
⏑́⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––
–́⏑–⏑–́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–⏒

Μᾶτερ Ἀλίου πολυώνυμε Θεία, *Στρ. α'.*
σέο γ' ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν
χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων·
καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
νᾶες ἐν πόντῳ καὶ ἐν ἅρμασιν ἵπποι
διὰ τεάν, ὤνασσα, τιμὰν ὠκυδινάτοις ἐν ἁμίλλαισι
θαυμασταὶ πέλονται·

ἔν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν *Ἀντ. α'.*
κλέος ἔπραξεν, ὅντιν' ἀθρόοι στέφανοι

χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
ἢ ταχυτᾶτι ποδῶν.
κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν
    ἄλπνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ,

εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούσῃ. Ἐπ. α'.
μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετά,
Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν,
Πυθέᾳ τε παγκρατίου. τὸ δ' ἐμὸν
οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γεύεται·
σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον Λάμπωνος υἱοῖς

τάνδ' ἐς εὔνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται Στρ. β'.
θεοδότων ἔργων κέλευθον ἂν καθαράν,
μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ
κιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
λόγον ἐκέρδαναν, κλέονται δ' ἔν τε φορμίγγεσσιν
    ἐν αὐλῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς

μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς 'Αντ. β'.

v. 13. ἀκούῃ.

Isthm. IV. v. 11. [*διὰ δαίμονα* **Rom.,** *διὰ δαίμονος* **Heynius. Sed Scholia cum libris vulgatae patrocinantur. Quanquam haud absurde** *διὰ δαίμονα φωτῶν* **scriberetur. SCH.]**

v. 13. *ἀκούῃ* **sola Romana. Codices** *ἀκούσῃ.*

v. 16. [Vide ad v. 58. SCH.]

v. 27. [*ἐκέρδαναν* **Schmidius cum Scholiis et Med. B. Reliqui** *ἐκέρδανον*, **quod nec metro aeque satisfacit et formam offert non usitatam. SCH.]**

v. 33. [*Πολυδεύκευς* **Hermannus. Libri** *Πολυδεύκεος.* **SCH.]**

v. 36. [*ἔπραθον σπόμενοι* **scripsit Bergkius, qui formam** *ἑσπόμενοι* **ubique expunxit. Sed confer Buttmann. Gr. ampl. II. p. 174. ibique Lobeck. et ad Scholl. Odyss.** *X*, **324., ubi ad damnandas formas** *ἑσπέσθαι, ἑσπόμενος* **pronior tamen fuit. SCH.]**

v. 37. [Vide ad v. 58. SCH.]

v. 42. *Καῖκον* **prima longa ferendum Boeckhius censet ut**

Διὸς ἕκατι πρόςβαλον σεβιζόμενοι
ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαενναῖς
Οἰνεΐδαι κρατεροί,
ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος
γέρας ἔχει, Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει, Κάστορος δ' αἰ-
χμὰ Πολυδεύκευς τ' ἐπ' Εὐρώτα ῥεέθροις.

ἀλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαὶ Ἐπ. β'.
Αἰακοῦ παίδων τε· τοὶ καὶ σὺν μάχαις
δὶς πόλιν Τρώων πράθον ἑσπόμενοι
Ἡρακλῆϊ πρότερον,
καὶ σὺν Ἀτρείδαις. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν·
λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον,
καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον
Μέμνονα χαλκοάραν· τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
τρῶσεν ἑῷ δορὶ Καΐκου παρ' ὄχθαις.

τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν Στρ. γ'.
διαπρεπέα νᾶσον· τετείχισται δὲ πάλαι
πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς
γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
κελαρύσαι· καὶ νῦν ἐν Ἄρει μαρτυρῆσαι κεν πόλις
Αἴαντος ὀρθωθεῖσα ναύταις

v. 33. Πολυδεύκεός τ' — v. 48. κελαδῆσαι·

in peregrino nomine, quemadmodum Γαδείρα modo longam modo brevem primam habeat. Hermannus tamen Μυσίαις a poeta profectum suspicatur, h. e. ad Mysi amnis ripas, quod expulsum fuerit annotationibus interpretum. [Tzetzes Crameri Ann. Oxx. III. p. 379, 7. apponit sic scripta: τίς γὰρ ἐσλὼν Τήλεφον τρῶσαι δορὶ Καΐκου παρ' ὄχθαις. Boeckhii excusatio vulgatae non satisfecit neque Hermanno neque Bergkio. Quorum ille aut ᾧ δορὶ τρῶσε παρ' ὄχθαισιν Καΐκου aut τρῶσεν ἑῷ δορὶ Μυσίαις παρ' ὄχθαις; hic vero τρῶσε Καΐκου ἑῷ δούρει παρ' ὄχθαις insuavius coniecit. Et forma δούρει nec Pindarica nec Graeca, opinor. Solum δόρει usitatum fuisse putem, de qua forma praeter reliquos videndus Bergkius in Anacr. p. 142. Ipse tentabam: τρῶσεν ἑῷ δόρει ἀμφ' ὄχθαις Καΐκου. SCH.]

v. 44. [De forma τετείχισται vide ad Pyth. VI, 9. SCH.]

v. 48. [Libri κελαδῆσαι, pro quo quod Boeckhius κελαδέειν rescripsit vel dialecti nomine refelli videtur; v. Ahrens Mus.

ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμὶς Διὸς ὄμβρῳ 'Αντ. γ'.
ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ·
Ζεὺς τά τε καὶ τὰ νέμει,
Ζεὺς ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
μέλιτι καὶ τοιαίδε τιμαὶ καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων

ἀμφ' ἀέθλοισιν γενεὰν Κλεονίκου 'Επ. γ'.
ἐκμαθών· οὔτοι τετύφλωται μακρὸς
μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι,
ἐλπίδων ἔκνισ' ὄπιν.
αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις
Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι
χερσί, δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον.
λάμβανέ οἱ στέφανον, φέρε δ' εὔμαλλον μίτραν,
καὶ πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον.

v. 52. τάδε καὶ τὰ — v. 57. δαπάναι ἐλπίδων, ἔκνισ' — v. 61. χερσὶ δεξιόν,

---

Rhen. 1842. p. 459. Recepi elegantissimam Bergkii coniecturam. SCH.]

v. 50. Hermannus συναρίθμων [h. e. ἰσαρίθμων] vult pro ἀναρίθμων, aliter constituto metro; cf. Element. Doctr. Metr. p. 650.

v. 51. [Ald. Med. B κατέβραχε. Volueruntne κατάβραχε? Cf. supra dicta ad Ol. VI, 55. et Ahrentis disputationem de Dial. Dor. p. 118. SCH.]

v. 52. Vulgo τάδε καὶ τά. [Ald. τάδε καὶ τάδε. SCH.] Emendavit Boeckhius.

v. 57. [Rectius post ἐλπίδων comma sublatum pone δαπάναι retrahunt Heimsoethius et Kayserus. Quos secutus sum. SCH.]

v. 58. Hermannus lectionem ἔκνιξ' repositam vult, ut versus trochaicus sit, unde v. 16. θνατοῖσιν scribit et v. 37. πρῶτα μέν coniicit pro πρότερον. [ἔκνιξ' Ald. ἔκνιξ' Rom. et sic Aristarchus testibus Scholiis, qui simul ὀπί, h. e. voce, legebat. In iisdem Scholiis ἔκνισ' lectionis vestigium inest. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Ε'. [ϛ'.]

ΦΥΛΑΚΙΔᾼ ΑΙΓΙΝΗΤῌ

ΠΑΓΚΡΑΤΙῼ.

Strophae.

–´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑–
´–⏑–⏒´–⏑––´–⏑⏑⏓
´–⏑––´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––´–⏑––
´–⏑–⏒´–⏑⏑–⏑⏑⏓
–´–⏑––´–⏑⏓
´–⏑⏑–⏑⏑––´–⏑––´–⏑⏑⏓
´⏑⏑⏑––´–⏑––´⏒⏒⏑–
–´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑––´–⏑⏓
–´–⏑––´–⏑–⏒

Epodi.

´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑–
´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑––
´–⏑––´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑–
´–⏑––´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑–⏒´–⏑––
´–⏑––´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑–
–´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑––´–⏑⏓
´–⏑––´–⏑⏑–⏑⏑–´–⏑–´–⏑––´–⏑⏓

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου Στρ. α'.
δεύτερον κρητῆρα Μοισαίων μελέων
κίρναμεν Λάμπωνος εὐάθλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν Νε-
μέᾳ μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ,

v. 2. κρατῆρα — v. 3. κιρνάμεν

Isthm. V. v. 2. [De forma κρητῆρα ab Hermanno contra librorum consensum reposita vide ad Ol. VI, 91. et Nem. IX, 49. Libri statim post *Μοισέων*. Correxit Heynius. SCH.]

τὶν ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων,
νῦν αὖτις Ἰσθμοῦ δεσπότᾳ
Νηρεΐδεσσί τε πεντήκοντα παίδων ὁπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἴγιναν κάτα
σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρεὶς 'Αντ. α'.
καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς,
σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον· ἐσχα-
τιᾶς ἤδη πρὸς ὄλβου
βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἐών.
τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται
ἀντιάσαις ἀΐδαν γῆράς τε δέξασθαι πολιὸν
ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
Κλωθὼ κασιγνήτας τε προσεννέπω ἕσπεσθαι κλυ-
ταῖς
ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

ὔμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι, 'Επ. α'.
τέθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον ἔμμεν
τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον ῥαινέμεν εὐλογίαις.

v. 4. *τὶν, ἄωτον* — v. 5. *νῦν αὐτ' ἐν Ἰσθμῷ,*
v. 8. *Αἴγιναν κατα-*
v. 9. *σπένδειν* — v. 12. *ἐσχατιαῖς* — v. 20. *εἶναι*

---

v. 4. [*τίν γ' ἄωτον* Pauwius. Delevi particulam suasu Ahrentis de Dial. Dor. p. 253., qui *τίν* mensurae ancipitis fuisse censet. SCH.]

v. 5. Hermannus *νῦν αὖτε* scribit pro *αὐτ' ἐν* [v. Isthm. I, 32. SCH.]; Boeckhius autem *νῦν αὖτις*, quum unus codex habeat *αὖθις*. [Vulgatam ob nudum *δεσπότᾳ* intolerabilem correxerunt diverso modo Hermannus et Boeckhius. Sed Ἰσθμοῦ libri omnes cum Scholiis. SCH.]

v. 8. *κατασπένδειν* in duas voces divisit Boeckhius propter metrum. [Eo tendit Scholiasta: *δύναται μὲν οὖν τοῦτο καὶ οὕτω· κατὰ Αἴγιναν σπένδειν.* SCH.]

v. 12. *ἐσχατιάς* e libris est pro *ἐσχατιαῖς* [consentiente Scholiasta. SCH.]

v. 17. [*ἕψεσθαι* Bergkius. Vide ad Isthm. IV, 36. SCH.]

v. 20. [Legebatur *εἶναι*, forma non Pindarica. Correxi; vide Boeckhium ad Paean. fr. 10. SCH.]

μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν
σχερῷ κέλευθοι
καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους·
οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος
πόλις,
ἅτις οὐ Πηλέος ἀΐει κλέος ἥρωος, εὐδαίμονος
γαμβροῦ θεῶν,

οὐδ' ἅτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα Στρ. β'.
καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τρωΐαν,
ἥρωσι μόχθον,
Λαομεδοντιᾶν ὑπὲρ ἀμπλακιᾶν
ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
εἷλε δὲ Περγαμίαν, πέφνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων
ἔθνεα καὶ τὸν βουβόταν οὔρεϊ ἶσον
Φλέγραισιν εὑρὼν Ἀλκυονῆ, σφετέρας δ' οὐ φεί-
σατο
χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

Ἡρακλέης. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων Ἀντ. β'.
ἐς πλόον κύρησε πάντων δαινυμένων.

v. 25. ἀΰει — v. 28. Τροΐαν — v. 29. Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν — v. 31. Μερόπων τ' — v. 36. κάρυξε

---

v. 25. Vulgo ἀΰει. Hermannus ἀΐει, quod Scholiastes exponit κατακούει.

v. 29. [Legebatur Λαομεδοντίαν (Λαμεδοντίαν Schmidius, de quo vide Boeckhii Nott. Critt. Pyth. XII, 12.) ὑπὲρ ἀμπλακίαν. Quum autem Scholia circumloquantur: τῶν τοῦ Λαομέδοντος ἁμαρτιῶν χάριν, recte Kayserus p. 93. genitivos revocandos esse perspexit. SCH.]

v. 31. [τ' post Μερόπων delevit Boeckhius de Crisi §. 6. p. 14. SCH.]

v. 36. ἐς πλόον κάρυξε πάντων δαινυμένων Heynius ex Cratandrinae κήρυξε, nullo libro addicente. Habent enim alii κήρυσε, plerique vero κύρησε, quod probat Boeckhius, recte, ut olim etiam Hermannus. Nunc idem in Dissert. de Mens. rhythm. p. 8. [Opuscc. II. p. 111. SCH.] mavult: Ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων ἐς πλόον κάρυσσε, *Aeacidam ad expeditionem se vocare indicabat*, insuaviter.

τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα κελήσατο νεκταρέαις
σπονδαῖσιν ἄρξαι
καρτεραίχμαν Ἀμφιτρυωνιάδαν,
ἄνδωκε δ᾽ αὐτῷ φέρτατος
οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Τελαμών,
ὁ δ᾽ ἀνατείναις οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους
αὔδασε τοιοῦτόν γ᾽ ἔπος· Εἴ ποτ᾽ ἐμάν, ὦ Ζεῦ
πάτερ,
θυμῷ ἐθέλων ἀρὰν ἄκουσας,

νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις Ἐπ. β΄.
λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἀμὸν μοιρίδιον τελέσαι·
τὸν μὲν ἄῤῥηκτον φυάν, ὥσπερ τόδε δέρμα με
νῦν περιπλανᾶται
θηρός, ὃν πάμπρωτον ἄθλων κτεῖνά ποτ᾽ ἐν Νε-
μέᾳ·
θυμὸς δ᾽ ἑπέσθω. ταῦτ᾽ ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν
θεὸς
ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἀδεῖα δ᾽ ἔνδον νιν
ἔκνιξεν χάρις,

εἶπέν τε φωνήσαις ἅτε μάντις ἀνήρ· Στρ. γ΄.
Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
καί νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλετ᾽ ἐπώνυμον εὐρυ-
βίαν Αἴαντα, λαῶν

v. 42. γ᾽ abest — v. 43. θέλων — v. 48. ἀέθλων — v. 50. μιν — v. 51. φωνάσαις

v. 42. [γ᾽ addidit Hermannus. Libri τοιοῦτόν τι ἔπος, τ᾽ ἔπος, ποῦ τόν τ᾽ ἔπος. Kayserus p. 93. τοιοῦτον λόγον. SCH.]
v. 44. [Plurimi libri θεσπεσίαν, non Scholia. SCH.]
v. 47. [με νῦν Henr. Stephanus. Libri μίμνοι. SCH.]
v. 51. [φωνάσαις Heynius contra libros. SCH.]
v. 53. κέκλετ᾽ omnes libri pro κέκλευ [a Ph. Melanthone proposito. SCH.]
v. 56. Vulgo ἀγήσασθαι: [plures libri ἀγήσασθ᾽. SCH.] Emendarunt Mingarellus et Hermannus. Mox ὦ additum ante Μοῖσα ab Hermanno et Boeckhio [ex Med. B. SCH.]
v. 59. πα libri plerique. Malim πως. Improbat κέ etiam

ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνυαλίου.
ὣς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα
ἕζετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγήσασθ' ἀρετάς·
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει τε. τὸν Ἀργείων
τρόπον
εἰρήσεται πάντ' ἐν βραχίστοις.

ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου 'Αντ. γ'.
τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,
ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μάτρως· ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς
φάος οἵαν μοῖραν ὕμνων,
τὰν Ψαλυχιδᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ,
τόν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν
θεοφιλῆ ναίοισι. Λάμπων δὲ μελέταν
ἔργοις ὀπάζων Ἡσιόδου μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ,

ξυνὸν ἄστει κόσμον ἑῷ προσάγων, Ἐπ. γ'.
καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται,
μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·
γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· φαίης κέ νιν ἀνδράσιν
ἀθληταῖσιν ἔμμεν

v. 53. κέκλεν — v. 55. ἄρα — v. 56. ἀγήσασθαι — v. 57. ὦ abest. — v. 59. πον κ' — v. 62. μάτρωες. — v. 66. ναίουσι. — v. 72. ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν

Hermannus in Dissert. de Particula ἄν libr. I. c. 8. [πον κ' Romana. In meam coniecturam πάντ' Bergkius quoque incidit, qui tamen πᾶν edidit. SCH.]

v. 62. Vulgo μάτρωες. Boeckhius edidit μάτρως commendatum ab aliis. Est Euthymenes.

v. 63. [Ψαλυχιδᾶν Schmidius, quae forma pariter atque Ψαλυχιαδᾶν et Ψυλακιδᾶν comparet in Scholiis. Codices vel Ψαλυχιαδᾶν vel Ψαλυχαδᾶν. SCH.]

v. 72. Vulgo ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν. Emendarunt Heynius et Hermannus.

Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.
πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι
κόραι
χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέτειλαν παρ' εὐτειχέ-
σιν Κάδμου πύλαις.

v. 73. χαλκοδάμαν

---

v. 73. [*χαλκοδάμαν* Heynius. Vide ad Nem. IX, 16. SCH.]
v. 74. [Etym. M. p. 673, 21: *Τὸν πίσω μέλλοντα ὁ τεχνικὸς μὴ εἰρῆσθαι φησίν· καίτοι εὕρηται παρὰ Πινδάρῳ· Πίσω γε Δίρκης ὕδωρ.* Codex Paris. Crameri Ann. Par. III. p. 15, 29: *πίσω γε δήρης.* SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ ς'. [Ζ'.]

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗ ΘΗΒΑΙΩ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

Strophae.

⏑⏑–́⏑⏑–⏑–⏑–⏒
⏒–́⏑⏑–⏑–⏑–⏑––́⏑⏓
––́⏑–⏒–́⏑⏑–⏑––
––́⏑⏑–⏑–⏑–⏒
×––́⏑⏑–⏑×––́⏑⏑–⏑–⏒×⏑–́⏑⏑–––́⏑–⏑⏓

Epodi.

×⏑–́⏑⏑–⏑–⏑–⏑⏓
––́⏑⏑–⏑––́⏑⏑–⏒
––́⏑⏑–⏑–
⏑⏑–́⏑⏑–⏑–⏑–⏒
×⏒–́⏑⏑–⏑×⏒–́⏑⏑–⏑⏓
–́⏑⏑––́⏑
––́⏑⏑–×⏑–́⏑⏑⏓

Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα, Στρ. α'.
καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
εὔφρανας; ἦ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
ἄντειλας Διόνυσον, ἢ χρυσῷ μεσονύκτιον νίφοντα
δεξαμένα τὸν φέρτατον θεῶν, —

ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις Ἀντ. α'.
σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;
ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;

Isthm. VI. v. 8. Libri omnes ἢ ὅτ' ἀμφὶ Τειρεσίαο πυκναῖς βουλαῖς. Recepta lectio Heynio debetur et Pauwio.

ἢ ὅτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς ἄμπεμψας ὀρφανὸν
μυρίων ἑτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον; Ἐπ. α'.
ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν ἀνίκ' ἄρ' ὀρθῷ
ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ
Λακεδαιμονίων, ἕλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι, μαντεύμασι Πυθίοις;
ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ
εὕδει χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον Στρ. β'.
κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν.
κώμαζ' ἔπειτεν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
καὶ Στρεψιάδᾳ· φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
νίκαν παγκρατίου· σθένει τ' ἔκπαγλος ἰδεῖν τε μορφάεις· ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἴσχιον φυᾶς.

φλέγεται δ' ἰοβοστρύχοισι Μοίσαις, Ἀντ. β'.
μάτρωϊ θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,
χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξεν,
τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.

v. 12. ἀνίκ' ὀρθῷ — v. 20. ἔπειτ' ἄρ'

---

v. 12. [Libri οὕνεκα ὀρθῷ vel οὕνεκ' ὀρθῷ. Correxit Heynius. Editio Cratandrina ἡνίκα invexerat, nempe ex interpretatione Scholiorum ὅτε. SCH.]

v. 16. [παλαιὰ μὲν εὕδει χάρις Scholia Homer. Il. Ξ, 276. SCH.]

v. 20. ἔπειτεν emendavit Pauwius [v. ad Pyth. IV, 211. SCH.] atque offerunt meliores libri ἔπειτ' ἐν cum Scholiasta. Vulgo ἔπειτ' ἄρ'. — Mox v. 22. Bothius αἰσχίονα coniecit, Thierschius αἰσχίω, sed αἴσχιον neutrum agnoscit Scholiastes, [οὐχ ἧττον explicans. SCH.]

v. 22. [Tres libri cum Scholiis μορφάεσσ'. SCH.]

v. 27. Boeckhius πρό emendavit [ob metrum cum Schmidio. SCH.] Libri πρός.

v. 28. Vulgo λοιγὸν ἀμύνων contra metrum. Coniecit Hermannus ἀντιτίνων, Thierschius autem ἄντα φέρων in Actt. Philol. Mon. T. II. fasc. II. p. 287., quum Scholiastes ἐναντίον φέρων habeat in explicatione loci.

ἴστω γὰρ σαφὲς ὅςτις ἐν ταύτᾳ νεφέλᾳ χάλαζαν
αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται,

λοιγὸν ἄντα φέρων ἐναντίῳ στρατῷ, Ἐπ. β'.
ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων
ζώων τ' ἀπὸ καὶ θανών.
τὺ δέ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν
αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἕκτορα
Ἀμφιάρηόν τε,
εὐανθέ' ἀπέπνευσας ἁλικίαν

προμάχων ἀν' ὅμιλον, ἔνθ' ἄριστοι Στρ. γ'.
ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν.
ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν· ἀλλὰ νῦν μοι
Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν
ἐκ χειμῶνος. ἀείσομαι χαίταν στεφάνοισιν ἁρμόσαις.
ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος

ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων Ἀντ. γ'.
ἕκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·
δαίμων δ' ἄϊσος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν
ἕδραν· ὅτι πτερόεις ἔρριψε Πάγασος

v. 27. πρὸς — v. 28. λοιγὸν ἀμύνων — v. 32. αἰνείων bis legebatur. — v. 33. Ἀμφιάραόν τε, — v. 39. ἁρμόζων. — v. 44. ὅ, τε

---

v. 32. [αἰνείων bis Schmidius finxerat. Eiecit Boeckhius. SCH.]

v. 33. [De forma Ἀμφιάρηος dictum ad Ol. VI, 13. SCH.]

v. 35. [Duo libri ἄριστον. SCH.]

v. 39. Vulgo ἁρμόζων. Hermannus ἁρμόσαις, quod semel habetur in Scholiis.

v. 40. [Scholia ὅτι et ὅ τι offerunt. Ibidem ἐφάμερος aliquot libri. SCH.]

v. 43. [ἄϊσος alter Scholiasta. Libri cum altero ἄϊστος. SCH.]

v. 44. [Olim ὅ τε; Rom. ὅτε; quatuor libri ὅτι, quod Scholiasta habuisse videtur, quum explicet γὰρ δή. Heynius suspicabatur ὁ δέ, ego malim ὅ τοι. SCH.]

δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς Ἐπ. γ'.
ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
Ζηνός· τὸ δὲ πὰρ δίκαν
γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
ἄμμι δ', ὦ χρυσέᾳ κόμᾳ θάλλων, πόρε, Λοξία,
τεαῖσιν ἁμίλλαισιν
εὐανθέα καὶ Πυθόϊ στέφανον.

v. 49. *ἄμμιν* — v. 51. *Πυθοῖ*

---

v. 51. [Vulgatum *Πυθοῖ* alii aliter tentaverant; *Πυθοῖ* assecutus est Schmidius, debebat *Πυθόϊ*, quod Boeckhius reduxit ex Choerobosco Bekkeri III. p. 1202: *Ἀναφέρουσί τινες τῶν τεχνικῶν μίαν χρῆσιν διάστασιν ἔχουσαν τοῦ ō καὶ ī παρὰ Πινδάρῳ· ἐκεῖνος γὰρ εἶπε τῇ Πυθόϊ.* Cf. Buttmanni Gr. ampl. I, p. 176. Potuerant iam ante aliquot saecula uti testimonio eiusdem prodito in Aldi Cornucop. fol. L. fin.: *Σεσημείωται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τὸ Πυθόϊ.* SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Ζ'. [Η'.]

ΚΛΕΑΝΔΡΩι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.

⏑ –́ x ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
x ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ x ⏑ –́ ⏑ ⏑ – x ⏑ –́ ⏑ ⏑ – x ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
x ⏑ –́ ⏑ ⏑ – x ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
x ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑⏑ –́ ⏑ – ⏓
x ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ ⏑⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑⏑ ⏑ – – ⏑⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏓ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑⏑ ⏑ – x ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓

Κλεάνδρῳ τις ἁλικίᾳ τε λύτρον — *Στρ. α'.*
εὔδοξον, ὦ νέοι, καμάτων
πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου παρὰ πρόθυρον ἰὼν
ἀνεγειρέτω
κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα, καὶ Νεμέᾳ
ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξεῦρε. τῷ καὶ ἐγώ, καίπερ ἀχνύ-
μενος

v. 3. ἀγειρέτω

Isthm. VII. v. 3. Libri ἀγειρέτω. [Scholia ἐγειρέτω. SCH.] Emendavit Hermannus. [Cf. Ol. VIII, 74. Isthm. III, 41. SCH.]

θυμόν, αἰτέομαι χρυσέαν καλέσαι
Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων λυθέντες
μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν στεφάνων,
μήτε κάδεα θεράπευε· παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων
κακῶν
γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνον·
ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός,

ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἀλλά Στρ. β'.
μοι δεῖμα μὲν παροιχόμενον
καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν· τὸ δὲ πρὸ ποδὸς
ἄρειον ἀεὶ σκοπεῖν
χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,
ἑλίσσων βίου πόρον· ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς σύν
γ' ἐλευθερίᾳ
καὶ τά. χρὴ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν·
χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοισι Θήβαις τραφέντα
Αἰγίνᾳ Χαρίτων ἄωτον προνέμειν,
πατρὸς οὕνεκα δίδυμαι γένοντο θύγατρες Ἀσωπίδων
ὁπλόταται, Ζηνί τε ἅδον βασιλέϊ.
ὃ τὰν μὲν παρὰ καλλιρόῳ
Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ᾤκισσεν ἀγεμόνα·

v. 11. ἀλλ' ἐ-
v. 12. μοὶ — v. 13. αἰεὶ et abest σκοπεῖν — v. 15. βιότου — v. 17. Ἀσωπίδων θ' — v. 18. Ζηνί θ' ἅδον βασιλῆϊ.

---

v. 10. [λίθον γε Ταντάλου transposuit Bergkius. Idem v. seq. retinuit vulgatum olim ἀλλ' ἐμοί, quia versus stropharum duos priores Boeckhii in unum numerum coniunxit. SCH.]

v. 13. Vulgo ἄρειον αἰεί sine σκοπεῖν, laborante metro. Infinitivus, qui exciderat, e Scholiis revocatus est, et scriptum ἀεί. [ἀεὶ πέλει Hermannus SCH.] Mox v. 15. βιότου mutatum a viris doctis in βίου metri causa.

v. 17. Habebatur Ἀσωπίδων θ', incommodo sensu, incommoda elisione; vid. notata ad Pyth. IV, 179. Eiecit igitur Boeckhius [cum Heynio] θ' hic, ut δ' v. 31. post εἶπε.

v. 18. [Tres libri ὁπλοτάτα. Sequentia vulgo depravata restituit Schmidius. SCH.]

v. 21 seq. [Οἰνοπίαν ἄγων ἐκοιμᾶτο de suo scripsit Bergkius, qui praeterea εἶτεν ἐκοίμα τε coniecit. SCH.]

v. 24. [Codices fere [illegible], [illegible]. SCH.]

σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν Στρ. γ'.
κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πατρὶ κεδνότατον ἐπιχθο-
νίων· ὃ καὶ
δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραινε· τοῦ μὲν ἀντίθεοι
ἀρίστευον υἱέες υἱέων τ' ἀρηΐφιλοι παῖδες ἀνορέᾳ
χάλκεον στονόεντ' ἀμφέπειν ὅμαδον·
σώφρονές τ' ἐγένοντο πινυτοί τε θυμόν.
ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναντ' ἀγοραί,
Ζεὺς ὅτ' ἀμφὶ Θέτιος ἀγλαός τ' ἔρισαν Ποσει-
δᾶν γάμῳ,
ἄλοχον εὐειδέ' ἐθέλων ἑκάτερος
ἑὰν ἔμμεν· ἔρως γὰρ ἔχεν.
ἀλλ' οὔ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐνὰν θεῶν πρα-
πίδες,

ἐπεὶ θεσφάτων * ἤκουσαν. εἶπεν Στρ. δ'.
εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις,
εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν φέρτερον γόνον οἱ ἄνα-
κτα πατρὸς τεκεῖν,
ποντίαν θεόν, ὃς κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος
διώξει χερὶ τριόδοντός τ' ἀμαιμακέτου, Δί τε μι-
σγομέναν

v. 27. ἐρίσας — v. 28. εὐειδέα θέλων — v. 31. * ἤκουσαν corruptum. Vulgo εἶπε δ' — v. 33. οἱ abest. — v. 35. Διΐ μισγομέναν, deinde ἀδελφοῖσιν et τυχοῦσα

---

v. 27. Vulgatum ἐρίσας mutavit Boeckhius de sententia Heynii et Hermanni.

v. 31. ἤκουσαν corruptum. [Schmidius ἐξάκουσαν. SCH.] Hermannus coniecit ὄπ' ἄκουσαν, (post ἐπάκουσαν ;) Boeckhius autem συνίεν· εἶπεν, quum vulgaris dialectus v. ἤκουσαν glossematis ei indicium videretur, ut alias solet esse. Explicant autem grammatici συνιέναι per ἀκούειν. [Cf. Pyth. II, 42. IX, 87. Nem. III, 55. et Isthm. III, 82. Kayserus p. 93: ἐπεὶ θέσφατ' ἀίων ἔννεπεν γάρ. Bergkius ὄπ' ἄκουσαν· εἶπε δ' cum Hermanno edidit. SCH.] Mox οἱ a Boeckhio additum v. 33. post γόνον ob metrum.

v. 35. [Δί τε Boeckhius et Hermannus; Δί γε malit Boissonadius. Libri Διΐ. Statim pro περ Heynius παρ coniecit; ἀδελφοῖσιν ex sola Rom. fluxerat. SCH.]

ἢ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
παύσατε· βροτέων δὲ λεχέων τυχοῖσα
υἱὸν εἰςιδέτω θανόντ' ἐν πολέμῳ,
χεῖρας Ἄρεΐ τ' ἐναλίγκιον στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν
ποδῶν.
τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλέϊ θεόμορον ὀπάσαι
γάμου Αἰακίδᾳ τὸ γέρας,
ὄντ' εὐσεβέστατον φάτις Ἰωλκοῦ τράφειν πεδίον·

ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς Στρ. ε'.
Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι·
μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεικέων πέταλα δὶς ἐγγυα-
λιζέτω
ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσιν δὲ ἑσπέραις ἐρατὸν
λύοι κεν χαλινὸν ὑφ' ἥρωϊ παρθενίας. ὣς φάτο
Κρονίδαις
ἐννέποισα θεά· τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
νεῦσαν ἀθανάτοισιν· ἐπέων δὲ καρπὸς
οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ ξύν' ἀλέγειν
καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτα. καὶ νεαρὰν ἔδειξαν σο-
φῶν
στόματ' ἀπείροισιν ἀρετὰν Ἀχιλέος·

v. 37. Ἄρεϊ χέρας ἐν.
v. 38. θεύμοιρον
v. 39. Αἰακίδᾳ γέρας, ὃν
v. 40. τε εὐσεβέστατόν φασ' Ἰαωλκοῦ — v. 43. Νηρέως — v. 44. διχομηνίδεσσι — v. 46. γὰρ συναλέγειν — v. 47. νέαν ἀνέδειξαν

---

v. 37. Vulgo Ἄρεϊ χέρας, mutavit Boeckhius de sententia Hermanni, tum addidit τ'.

v. 38. Libri θεάμοιρον, quod correxit Hermannus. Mox v. 39. post Αἰακίδᾳ Boeckhius τό addidit ob metrum. Hermannus, cui articulus displicet, scribendum censet: Πηλέϊ γάμου θεόμορον ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδᾳ, aut permutatis duorum vocabulorum sedibus sic: γέρας θεόμορον ὀπάσσαι γάμου Αἰακίδᾳ. [Hanc alteram rationem adoptavit Bergkius. SCH.]

v. 40. [Vulgata hiatu deturpata nec metro apta praeeunte Hermanno emendata est a Boeckhio. Libri non variant, nisi quod φασίν plene scriptum habent. De forma τράφειν (τραφεῖν Hermannus) vide Boeckhii Nott. Critt. Pyth. II, 44. Buttmann. Gramm. ampl. II. p. 308. Lobeck. et maxime Ahrentem de Dial. Dor. p. 118. SCH.]

ἃ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν
αἵμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαίνων φόνῳ πεδίον,

γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον, Στρ. ς'.
Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τρωΐας
ἶνας ἐκταμὼν δορί, ταί μιν ῥύοντό ποτε μάχας
ἐναριμβρότου
ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, Μέμνονός τε βίαν
ὑπέρθυμον Ἕκτορά τ' ἄλλους τ' ἀριστέας· οἷς
δῶμα Φερσεφόνας
μανύων Ἀχιλεύς, οὖρος Αἰακιδᾶν,
Αἴγιναν σφετέραν τε ῥίζαν πρόφαινεν.
τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' ἀοιδαὶ ἔλιπον,
ἀλλά οἱ παρά τε πυρὰν τάφον θ' Ἑλικώνιαι
παρθένοι
στάν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύφαμον ἔχεαν.
ἔδοξ' ἆρα τόδ' ἀθανάτοις,
ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕμνοις θεᾶν διδόμεν.

τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυταί τε Στρ. ζ'.
Μοισαῖον ἅρμα Νικοκλέος

v. 52. Τροΐας — v. 55. Περσεφόνας — v. 56. οὔτε et ἔλιπόν γ', — v. 58. ἔσταν et ἔχευαν. — v. 59. ἔδοξεν ἄρα δ' ἀθ. — v. 62. Νικοκλέους

---

v. 41. [εὐθύ Bergkius. SCH.]

v. 46. Vulgo συναλέγειν contra metrum. Eximie emendavit Hermannus. Mox νεαρὰν ἔδειξαν Schmidio debetur pro corruptis lectionibus νέαν ἀνέδειξαν, νε' ἀνέδειξαν, νέαν ἔδειξαν. [Kayserus ἄνακτι, ego ἄνακτε, h. e. Iuppiter et Neptunus. SCH.]

v. 55. [Φερσεφόνας dedit Boeckhius ob Ol. XIV, 21. Pyth. XII, 2. SCH.]

v. 56. [οὐδέ Boeckhius. Olim οὔτε probaverat, cui sequens ἀλλά responderet. SCH.]

v. 58. [στάν Heynio, ἔχεαν Schmidio debetur. SCH.]

v. 59. Libri ἔδοξ' ἄρα δ' ἀθανάτοις aut ἔδοξεν ἄρα δ' ἀθ. Corrupte. Hermannus: ἔδοξεν δ' ἄρ' ἐν ἀθανάτοις, Boeckhius melius ἔδοξ' ἆρα τόδ' ἀθανάτοις.

v. 62. [Νικοκλέος, formam Pindaricam, largiuntur libri. SCH.]

μνᾶμα πυγμάχου κελαδῆσαι. γεραίρετέ μιν, ὃς
"Ισθμιον ἂν νάπος
Δωρίων ἔλαχεν σελίνων· ἐπεὶ περικτίονας
ἐνίκασε δή ποτε καὶ κεῖνος ἄνδρας ἀφύκτῳ χερὶ
κλονέων.
τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κριτοῦ γενεὰ
πατραδελφεοῦ· ἁλίκων τῷ τις ἁβρὸν
ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ πλεκέτω
μυρσίνας στέφανον. ἐπεί νιν Ἀλκαθόου τ' ἀγὼν
σὺν τύχᾳ
ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεότας δέκετο πρίν.
τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει·
ἥβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειᾷ καλῶν δάμασεν.

v. 63. γεραραί τε et ἂν ἀπὸ — v. 65. κἀκεῖνος, — v. 68 πρὶν ἔδεκτο.

---

v. 63. Vulgo γεραραί τέ μιν, libri γεραίρε ταί μιν, γεραίρεταί μιν. Hermannus γέραιρέ τέ μιν. Melius Boeckhius de coniectura Bothii. Mox ἂν νάπος eximia Hermanni correctio est pro ἂν ἀπό, quod sensu carebat. [Med. A ἀναπίο. SCH.]

v. 65. Libri omnes γενεάν, quod mutavit Ceporinus. Denique v. 68. librorum lectio est πρὶν ἔδεκτο, metro repugnans, [correcta ab Hermanno. SCH.]

v. 69. [κατέχειν tres libri. SCH.]

FRAGMENTA SELECTA.

FRAGMENTA PINDARI SELECTA.

Numeri designant locos, quibus haec fragmenta in maiore Boeckhii editione posita sunt. [Addidi uncis inclusos numeros Bergkii.]

I.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

1. (1.)

–́⏑⏑–⏑–⏑–́⏑–⏓
––́⏑–⏑–⏑–́⏑⏓
⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏓

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο
ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας
ἀποφθιμένῳ Μελικέρτᾳ.

Annotatio critica.

I. *ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.* Fr. 1. Apollonius Dysc. Synt. II, 21. p. 156, 11. Bekker.: *Τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους· Αἰολίδαν — Μελικέρτᾳ. Μεταλαμβάνοντες γὰρ τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν εἰς σύνθετον τὴν ἑαυτοῦ ἀποροῦσι, πῶς, ὃν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν, καὶ Σισύφου παρίστησιν. Ἔνιοι μέντοι τὸ ὦ ἐπιῤῥηματικὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ἀπόρου δοκοῦσιν ἀπηλλάχθαι, ἐγκλίνοντες τὸν τόνον, ἵν' ᾖ ὦ παιδί, καθὼς ἔχει καὶ τὸ ὦτε χερνᾶτις γυνά· οἱ δὲ καὶ εἰς τὴν οἱ μετέλαβον* (l. *μετέβαλον*), *κέλοντό οἱ, ἵνα ᾖ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας, τουτέστι τῆς εἰρημένης Ἰνοῦς, πάντα μᾶλλον ἢ τὸ δέον ἐπιστήσαντες. Τί γὰρ τὸ ἐμποδὼν τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν κτητικὴν ὑπάρχειν μεταλαμβάνεσθαί τε εἰς τὸ αὐτῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί, ὃν καὶ Ἀθαμαντιάδην εἶπεν;* — 3. *φθιμένῳ* Apoll. de Synt., sed idem de Pron. p. 321. A. *ἐπιφθιμένῳ*, unde Bekkerus *ἀποφθιμένῳ*, Bergkius *ἐπὶ φθιμένῳ*, hoc quidem ambiguum, fecerunt.

2. (2.)

×–́–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏓

ὅςτις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν.

4. (4.)

–́⏑–⏑–́⏑––́⏑––́⏑⏓
––́⏑–⏑–́⏑⏑–⏒
––́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑––́⏑⏑––́⏑⏓
–́⏑⏑––́⏑–⏒.
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––́⏑––́⏑⏑–
––́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–
––́⏑–⏑–́⏑––

Κλεινὸς Αἰακοῦ λόγος, κλεινὰ δὲ καὶ ναυσικλυτὸς
Αἴγινα· σὺν θεῶν δέ νιν αἴσᾳ
Ὕλλου τε καὶ Αἰγιμιοῦ
Δωριεὺς ἐλθὼν στρατὸς ἐκτήσατο.
τῶν μὲν ὑπὸ στάθμᾳ νέμονται
οὐ θέμιν οὐδὲ δίκαν ξείνων ὑπερβαίνοντες· οἷοι δ' ἀρετὰν
δελφῖνες ἐν πόντῳ, ταμίαι τε σοφοὶ
Μοισᾶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων.

Diversitas scripturae Boeckhianae.

2. *ἐξεκύλισσε* — 4, 4. *ἐκτίσσατο.* — 5. *τὰ μὲν*

Fr. 2. Apollonius Dysc. de Pron. p. 368. A: *Ἔτι καὶ ἡ νὶν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· Ὅςτις — νιν. Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις.* Codex *ἐξεκυλίσθη*. Correxit Bekkerus. Heynius *ἐξεκύλισσε* dederat, quod perperam retinuit Boeckhius. Cf. ad Nem. VIII, 23.

Fr. 4. exstat ad finem Isthmiorum in libris Par. C, Med. A B et codice P. Candidi a P. Victorio usurpato. Versu 1. *Κλεινὸς μέν* Hermannus. — 2. *θεῶ* et *αἶσα* codices. Hermannus *θεοῦ*. — 4. Revocavi quod codices offerunt *ἐκτήσατο*, quum criticorum coniectura *ἐκτίσσατο* formam poetae obtrudat inusitatam. Nam Ol. XI, 26. *ἐκτίσσατο* est ex interpolatione. — 5. *τῶν μέν* Hermannus optime. Libri *τὰ μέν*. Sed asyndeton ferri non potest. Et Pindarus Pyth. I, 64. vocat *τεθμοὺς Αἰγιμιοῦ Δωρίους*. Bergkius numeris paulo aliter descriptis *τοὶ μέν* edidit.

II.
Υ Μ Ν Ο Ι.

1. 2. (5. 6.)

––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–
––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––
––́⏑⏑–⏑⏑––
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑⏒
––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏓
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏓

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,
ἢ τὰν Διωνύσου πολυγαθέα τιμάν,
ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας ὑμνήσομεν.....;

* * *

Πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν
χρυσέαισιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγᾶν
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν
ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδὸν
σωτῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
ἁ δὲ τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀλα-
θέας Ὥρας.

II. *ΥΜΝΟΙ.* Fr. 1. 2. Lucianus Icaromenipp. 27. vocat *τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου.* Pleraque recitat idem Demosth. Encom. 19., ubi Scholia: *Ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων.* Alia afferunt alii; v. Boeckh. V. 1. *Ἴσμηνον* codex Luciani. — 4. *Ἡρακλέους* Plutarch. et Luciani libri optimi. — 5. *Διονύσου* Luciani codd. et edd. — Alterum fragmentum Boeckhius adiecit ex Clemente Alex. Stromm. VI. p. 731. Potter.: *Πίνδαρος σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέτιδι εἰςάγει, βασιλέα σωτῆρα δίκαιον ἑρμηνεύων ὧδέ πως· Πρῶτον κτλ.* — v. 2. *πάγον* vulgo. Correxit Boeckhius. — 5. Klotzii Clemens perperam post *ἀρχαίαν* comma habet. — 6. Clemens *ἀγαθὰ σωτῆρας*: *ἀλαθέας Ὥρας* Boeckhius collato Hesych.: *Ἀλαθέας Ὥρας· λέγει γὰρ* (*Πίνδαρος* Boeckhius), *ὅτι κυκλισμῷ πάντα* (*ἀληθῆ* addit Boeckhius, *φανερά* Schneiderus) *ποιοῦσιν.*

4. (8.)

. . . . ´◡⏓
–´◡– –´◡– –´◡◡´◡◡–
. . . . τοῦ θεοῦ
ἄκουσε Κάδμος μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου.

5. (9.)

–´◡– –´◡◡–◡◡–
–´◡– –
ὅς καὶ τυπεὶς ἁγνῷ πελέκει τέκετο
ξανθὰν Ἀθάναν.

6. (10.)

–´◡– –´◡◡–◡◡–
Κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσίν, ἄναξ.

7. (11.)

–´◡–´–´◡◡. . . . ,
Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

8. (12.)

´◡◡–◡◡– –´◡–. . . . .
Πότνια θεσμοφόρε χρυσανίου. . . . .

Fr. 4. Aristides II. p. 295. (383. Dindorf.) Plutarch. Pyth. Or. 6. et de anim. procr. 33., unde probabiliter concinnavit Boeckhius.

Fr. 5. Hephaestio p. 52. (91. Gaisf.) et Plotius de metris p. 299. Gaisf. Confer Coniectan. Critt. p. 141.

Fr. 6. Hephaestio p. 51. (91. Gaisf.).

Fr. 7. Pausan. IX, 16, 1: *Οὐ πόῤῥω δέ ἐστι ναὸς Ἄμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δὲ ἔργον ἐστίν. ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐπ' Ἀμμωνίους τῷ Ἄμμωνι ὕμνους* (*ὕμνον* Schneiderus)· *οὗτος καὶ εἰς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγου τῷ Ἄμμωνι ἀνέθηκεν.* Initium hymni servavit Schol. Pyth. IX, 89.

Fr. 8. Praeter Paus. IX, 23, 2. et Vit. Pind. Vratisl. p. 9. nunc Eustathius Prooem. p. 19., sed is quoque pro Proserpina errore Cererem posuit: *Λέγεται, ὡς Δημήτηρ ὄναρ ποτὲ αὐτῷ ἐπιφανεῖσα ἐμέμψατο, εἰ μόνην θεῶν αὐτὴν οὐχ ὕμνησεν. Ὁ δὲ καὶ εἰς αὐτὴν ἐποίησεν, ἀρξάμενος οὕτω· Πότνια θεσμοφόρε. χρυσανίου* Boeckhius ex Pausania; *χρυσάνιον* Vratislaviensis.

12. (13.)

⏑–́⏑⏑⏑–́⏑–

–́⏑⏑….

Ἐν ἔργμασι δὲ νικᾷ τύχα,
οὐ σθένος.

III.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

1. (24.)

–́⏑⏑–⏑–́⏑⏑–×⏑–́⏑⏑–́⏑⏑–⏑–

Ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι.

De Neoptolemo Delphis occiso.

2. (25.)

….._×_–́⏑⏑––

×_×_–́⏑⏑…..

Χρύσειαι δ' ἐξ ὑπερῴου
ἄειδον Κηληδόνες.

De Delphico templo.

Fr. 12. Aristides II. p. 256. (335. Dind.): *Πάνυ μετ' ἀληθείας τοῦτο Πίνδαρος ὕμνησεν· Ἐν κτλ.* Variat scriptura *ἔρμασι, ἅρμασι, ἅρματι.* Quod Schneiderus ex Photii Bibl. p. 1304. Hoesch. restituit *ἔργμασι*, nunc offerunt codices aliquot Aristidis et h. l. et II. p. 361. Dind. Ceterum ad hunc hymnum in *Τύχην* Bergkius suspicatur pertinere ea, quae sine nomine auctoris exstant apud Stobaeum Eclogg. Phys. T. I, 1. p. 172 seq., quae iam Heerenius nec Sophocle nec **Pindaro** indigna censebat.

III. *ΠΑΙΑΝΕΣ.* Fr. 1. Scholl. Nem. VII, 94: *Οἱ Αἰγινῆται ᾐτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη· Ἀμφιπόλοισι κτλ. τὸν Νεοπτόλεμον.* Genitivum *μοιριᾶν περὶ τιμᾶν* Boeckhius elicuit ex interpretatione Scholiastae. Vulgo accusativus legebatur. Bergkius *μοιριδιᾶν* praestare putat.

Fr. 2. Pausanias X, 5, 5. de tertio Delphico templo, quod aheneum fuisse non incredibile visum ipsi: *τὰ μέντοι ἄλλα οὐκ ἔπειθεν ὁ λόγος ἢ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι ἢ τὰ ἐς τὰς ᾠδοὺς τὰς χρυσᾶς, ἃ δὴ Πίνδαρος ᾖσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ· Χρύσειαι κτλ. οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἐς μίμησιν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῶν παρ' Ὁμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν.* Eustathii testimonium p. 89, 26. attuli post Prooem. Commentar. p. 29.

6. (29.)

×̲ – –́ ⏑ ⏑ – ⏕́ ⏑ – ⏑ ⏕́ ⏑ ⏓

Δωδωναῖε μεγάσθενες, ἀριστότεχνα πάτερ.

10. (33.)

⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Τί δ' ἔλπεαι σοφίαν ἔμμεναι, ᾇ ὀλίγον
ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἰσχύει;
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως τὰ θεῶν βουλεύματ' ἐρευνάσει
βροτέᾳ φρενί· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ.

IV.

Δ Ι Θ Υ Ρ Α Μ Β Ο Ι.

2. (45.)

⏕ –́ ⏕ – – –́ ⏕ – ⏕ – ⏕ –

Ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλοτρίᾳ Ὠαρίων.

Dithyr. fr. 2. omissum in editione minore. In maiore Boeckhius cum Schneidero: *Ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἐπέχραεν ἀλλοτρίᾳ.*

Fr. 6. Dio Chrysost. XII. p. 217. D. sine nomine poetae, cui ex certis plurium testimoniis de voce *ἀριστοτέχνας* primus vindicavit Th. Canterus. Alterum versiculum ex aliquot locis Plutarchi Praec. Reip. Ger. 13. Ser. Num. Vind. 4. aliisque concinnavit Bergkius hunc:

δαμιουργὲ δίκας τε καὶ εὐνομίας.

Fr. 10. Stobaeus Ecl. II, 1, 8. Heeren. (*Πινδάρου Παιάνων*) et Clem. Alex. Stromm. V. p. 726. Potter., quibus inter se collatis eximie constituit Boeckhius, qui v. 1. ᾇ γ' vel ᾇ τ' coniicit.

IV. *ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.* Fr. 2. Et. M. p. 460, 35: *Καὶ Πίνδαρος διθυράμβων πρώτῳ (τὸ ἐμπίπλασθαι οἴνου θωράσσεσθαι λέγει)· Ἀλόχῳ ποτὲ θωρηχθεὶς ἐπ' ἀλλοτρίᾳ.* Meletius de nat. hom. in Crameri Ann. Oxx. III. p. 89: *Πίνδαρος διθυράμβῳ· ἀλόγχῳ ποτὲ θοριχθεὶς ἐπεῖχεν ἀλλότρια.* Plenius fragmentum et emendatius scriptum profert Cyrillus Lexico apud Cramerum Ann. Paris. III. p. 194, 7: *ὁ ἀρίων* (l. *Ὠαρίων*) *ἐν συστολῇ καὶ Πίνδαρος καὶ Εὐριπίδης* (Cyclop. 212.)· *Ἀλλ' οὐχ ὅ ποτε θωραχθείς· ἐπεχ'* (*ἔπεχε* etiam Meletii codex Mo-

3.

⏑⏑–́⏑⏑͡⏑–́⏑⏓
⏑⏑͡⏑⏑––́⏑⏑͡⏑–́⏑–
⏑⏑͡⏑⏑––́⏑⏑–⏑–́⏑⏑–⏒
––́⏑⏑–⏑––
×–́⏑––́⏑––⏑͡⏑́⏑–
⏑͡⏑⏑–́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑⏑––×––́⏑⏑–⏑⏑͡⏑–́⏓
⏑⏑͡⏑⏑––́⏑–––́⏑⏓
⏑⏑–́–⏑⏑–́⏑–
–́⏑⏑–⏑͡⏑⏑⏑–́⏑⏑–⏑͡⏑́⏑–⏑͡⏑́⏑⏑–́⏑⏑––́⏑–
⏑–́–́⏑–––́⏑⏑⏓
⏑–́––́⏑⏑––́⏑––́⏑–
––́⏑–⏑͡⏑⏑––́⏑––́⏑⏑⏓
––́⏑⏑⏑͡⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑⏓
⏑⏑–́⏑–́⏑⏑–⏑–⏑͡⏑́⏑⏓
⏑–́⏑–⏑⏑͡⏑⏑–⏑–⏑⏓
×–×––́⏑⏑–⏑–́–
×––́⏑⏑–⏑⏑–⏑͡⏑́⏑–

Ἴδετ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι,
ἔπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
οἰχνεῖτε πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν·
ἰοδετᾶν λάχετε στεφάνων
τᾶν τ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν, Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ

3, 1. *Δεῦτ' ἐν χορόν,*

---

nac.) *ἀλλότριαϊ ωαρίων.* De forma *Ὡαρίων* vide ad Nem. II, 12. coll. Ahrente de Dial. Dor. p. 51. et quae scripsimus nuper Museo Rhenan. 1842, 2. p. 298 seq.

Fr. 3. Dionys. Halic. de Comp. Verbb. p. 152 Reisk.: *Ἀρχέτω Πίνδαρος* (tanquam exemplar *τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας*) *καὶ τούτου διθύραμβός τις, οὗ ἐστιν ἀρχή· Ἴδετ' κτλ.* v. 1. *Ἴδετ'* olim apud Dionys. vulgata. Et sic veteres grammatici legerunt, vide Crameri Ann. Oxx. I. p. 169, 19. 176, 5., et ipse Dionysius agnoscit, quum *τὸ πρῶτον κῶλον ἐκ τεσσάρων*, inquit, *σύγκειται λέξεως μορίων, ῥήματος κτλ.* Quamobrem vulgatum *δεῦτ'* expellendum docuimus Exx. Critt. p. 21. et post Eustathii Prooem. p. 29. — 6. 7. Vulgo *ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τῶν ἐαριδρέπτων λοιβάν.* Libri obtulere *ἰοδέτην, ἰαδέτων, λάχετε, ἐαριδρέπτων*

ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾷ δεύτερον
ἐπὶ τὸν κισσοδέταν θεόν,
τὸν Βρόμιον τὸν Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν. γό-
νον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν
γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον.
Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει
φοίνικος ἔρνος, ὁπότ' οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου
εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα.
τότε βάλλεται, τότ' ἐπ' ἀμβρόταν χθόν' ἐρατὰν
ἴων φόβαι ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
ἀχεῖταί τ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖται Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί.

9. ἐπὶ κισσοδέταν — 10. τὸν Ἐριβόαν τε καλέομεν. — 15. χέρσον ἐραταὶ

et ἐαριδρέπων vel similiter; pauci στέφανον contra disertum testimonium Dionysii ipsius. Conformavit Boeckhius. Hermannus proposuerat aut ἰοδέταν λάβετε στέφανον τᾶν γ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν aut ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τὰν ἐαρόδρεπτον λοιβάν. — 8. Libri πορευθέντες Correxit Heynius. Deinde ἀοιδᾷ Boeckhius ex librorum scripturis ἀοιδαί, ἀοιδάν, pro vulg. ἀοιδαῖς. Unde idem v. 7. ἀγλαᾷ corrigendum vidit pro vulg. ἀγλαΐᾳ. Qui hoc retinuit Bergkius, ἀοιδᾶς (vel ἀοιδᾶν) scripsit. — 9. Libri κισσοδόταν, κισσουδέταν, κισσοδαῆ vel τὸν κισσοδόταν, τὸν κισσοδαῆ. Articulum cum optimis servavi. — 10. Boeckhius tacite τὸν Ἐριβόαν τε καλέομεν. Restitui quod est in codice meo et apud Dionysium, nisi quod ibi τε excidit. Ibidem μέλπομεν vulgo, pro quo libri μέλπε. Correxit Boeckhius. — 11. Vulgo γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν. Libri aut Σεμέλην aut ἔμολον. Hinc conformavit Boeckhius, qui ex libris restituit μὲν πατέρων, quum τε esset. — 13. Libri fere φοίνικος ἐανῶν. Latet aliquid. — 15. χθόν' ἐρατὰν restitui ex codicibus. Vulgo χέρσον ἐραταί. — 17. Dionysii libri corrupti. Verum eruit Hermannus ex Apollonio Dysc. Synt. III, 10. p. 223. Bekker.: Βοιώτιόν ἐστιν ἔθος ὅμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ· Ἀχεῖται ὀμφαὶ κτλ. Nam τ' interposuit Hermannus. — Operae pretium mihi facturus videor, si Regii codicis Dionysii omnium antiquissimi, est enim saec. XI. membranaceus, accuratum apographum nuper a me Parisiis factum adiecero. Numerum habet 1741. In eo Pindarica sic scripta exstant: Ἴδετ' ἐν σχορὸν (librarius igitur coniunxit vulgarem formam ἐς cum Aeolica) ὀλύμπιοι ἐπί τε κλυτὰν πέμπεται χάριν θεοὶ πολύβατον οἴτ' ἄστεος ὀ. θ. ἐν τ. ἱ. ἀθήναις οἰχνεῖτε. πανδαίδαλον τ' εὐκλεαγόραν ϊοδετῶν λάχετε στεφάνων τ' ἀντ' ἐαριδρέπων λοιβάν, διόθεν τε με συναγλαΐαι ἴδετε πορευθέντες ἀοιδαὶ δεύτερον ἐπὶ τὸν κισσοδόταν (fuerat κισσοδόμ, sed μ deletur) θεόν τὸν βρόμιον τὸν ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν γόνον ὑπάτωμεν πατέρων. μέλπε γυναικῶν τε καδμείαν εμολον ἐναργεάνεμέω. μάντιν οὐ λανθάνει φοίνικος ἐανῶν ὁπότ' οἰχθέντος

4. (47.)

– –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι,
Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι, δαιμόνιον πτολίεθρον.

5. (48.)

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτένειά τ' ἀοιδὰ διθυράμβων
καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων.

6. (49.)

. . . . . . – –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

σοὶ μὲν κατάρχειν,
μᾶτερ μεγάλα, πάρα ῥόμβοι κυμβάλων,

4, 1. *Αἵ τε λιπαραὶ* — 2. *δαιμόνιον πτολίεθρον* omissa.

ὥραν θαλάμου εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα. τότε βάλλεται. τότ' ἐπ' αμσβρόταν χθόν' ἐρατὰν· ἴον φοβεράτε κόμαισι μίγνυται οἰχνεῖτ' ὀμφαῖς μελίων σὺν αυλοῖς. οἰχνεῖτε σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί. Ex quibus fortasse quaedam coniectari potuerunt acutius.

Fr. 4. Aristoph. Eqq 1334: *Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι.* Scholia: *ἀπὸ Πινδάρου παρῴδηται.* Concinnavit Boeckhius collatis aliis testimoniis plurimis, nisi quod *Αἵ τε* minus recte dedit. Correxi ex Eustathii Prooem. p. 20 seq.: *Ἔγραψέ που· Ὦ ταὶ λιπαραὶ κτλ.* Et nunc in Scholiis Arist. Nubb. 299. eandem scripturam ex Veneto codice protulit Dindorfius. Confer etiam Bergkii Commentatt. Com. Att. Antiq. p. 406. Verba *δαιμόνιον πτολίεθρον* ex Scholiis Aristidis III. p. 341. Dind., p. 115. Frommel. accedere iussit primus Dissenius.

Fr. 5. Strabo X. p. 719. A. B. Dionys. Hal. de Comp. Verbb. XIV. Ath. X, 455. C. XI, 467. A. — 1. *σχοινοτένειά τ' ἀοιδὰ* Boeckhius ex apertis vestigiis librorum. Vulgo *σχοινοτονίας, σχοινοτενία, σχοινοτενείατα οἶδα.* Casaubonus *σχοινοτενῆς* dederat.

Fr. 6. Strabo ibidem. — 2. Vulgo *μᾶτερ, πάρα μεγάλοι* (cod. Mosc. *μεγάλαι*) *ῥόμβοι.* Correxit Boeckhius. — 3. *ἐνδέκ'*

ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλα,
αἰθομένα δὲ δᾷς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

7. (50.)

. . . . ⏑⏑–́⏑⏑⏑
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––
–́⏑––́⏑–⏑–́⏑⏑–⏑
––́⏑⏑––́⏑––́⏑––́⏑–⏑⏓
–́⏑⏑–⏑–

Σὲ δ' ἐγὼ παρά μιν
αἰνέω μέν, Γηρυόνα, τὸ δὲ μὴ Δὶ
φίλτερον σιγῷμι πάμπαν. οὐ γὰρ ἐοικός,
ἁρπαζομένων τῶν ἐόντων, καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ,
καὶ κακὸν ἔμμεναι.

8. (51.)

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίκρημνον.

9. (52.)

–́⏑⏖–́⏑––́⏑⏖⏖⏑⏓

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον.

7, 1. *παρ' ἄμμιν αἰνέω μέν, Γηρυόνα,* — 2. *τὸ δὲ μὴ Δί.*

ἀχλάδων vulgo. Correxit Hermannus. Utrumque fragmentum ex eodem carmine petitum esse Strabo docet. Quapropter Bergkius fr. 5., initium strophae, ita digessit, ut a voce *διθυράμβων* alterum versum exordiretur; fr. 6. duo priores versiculos *ἐπῳδ. α'* extremos fecit, — 3. 4. autem initio strophae *β'* tribuit ita conformatos: *ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλ', αἰθομένα δὲ Δᾷς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις* . . . . . .

Fr. 7. Aristides Orat. Plat. II. p. 53. (II. p. 70. Dindorf.): *Ἐν διθυράμβῳ τινὶ Πίνδαρος (περὶ τῶν ἔργων Ἡρακλέους μέμνηται)· Σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἀμῖν αἰνέω μὲν Γηρυόνη — πάμπαν. Οὐ γὰρ εἰκός, φησίν, ἁρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ καὶ κακὸν εἶναι.* Scholiasta: *σὲ δέ, ὦ Γηρυόνη, ἐπαινῶ παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα.* Unde *παρά μιν* poetae pro Boeckhiano *παρ' ἄμμιν* vindicavit Hermannus Opuscc. VII. p. 104 seqq., qui reliqua verba Aristidi retribuens Pindarica sic conformavit: *Σὲ δ' ἐγὼ παρά μιν Αἰνέω μέν, Γηρυόνα, τὸ δὲ μὴ Δὶ Φίλτερον σιγῷμι πάμπαν.* Ex reliquis sola verba *καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ* posse a Pindaro esse. Displicuerunt haec Boeckhio in Annalibus Literariis Berolin. 1835. nr. 11 seq. — 3. *σίγημι* Bergkius. Debebat *σίγαμι.*

Fr. 8. Scholl. Pyth. II. inscr.

Fr. 9. Strabo VIII, p. 494. C. Scholl. Ol. VI, 152.

11. (53.)

Τρέχων δὲ μετὰ Πληϊόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων
[λεοντοδάμας.]

De Orione.

15. (121.)

–́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ . . . .

Ὁ ζαμενὴς δ', ὁ χοροιτύπος,
ὃν Μαλεάγονος ἔθρεψε Ναΐδος ἀκοίτας
Σειληνός.

V.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

1. (57. 58.)

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

11. *λεοντοδάμας* sine uncinis.

Fr. 11. Scholl. Nem. II, 16: *Καὶ ὁτὲ μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὁτὲ δὲ Πληϊόνην ὡς μίαν· Τρεχέτω — κύων.* Lucianus pro Imagg. XIX.: *Τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν.* Hinc *λεοντοδάμας* addidit Boeckhius idemque ex interpretatione Scholiastae pro *τρεχέτω* scripsit *τρέχων*. Lobeckium Parall. p. 173. *λεοντοδάμαν* ad femininum *λεοντοδάμη* revocantem redarguit ipsius Luciani *τὸν κύνα — αὐτόν*. Potius in huius verbis necessario *λεοντοδάμαντα* rescribi debet.

Fr. 15. Paus. III, 25, 2: *Τραφῆναι τὸν Σιληνὸν ἐν Μαλέᾳ δηλοῖ καὶ τάδε ἐξ ᾄσματος Πινδάρου.* Libri Pausaniae *Μαλέγορος* et *Μελέγορος*. Correxit Camerarius.

Stropha.

Χαῖρ', ὦ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου
παίδεσσι Λατοῦς ἱμεροέστατον ἔρνος,
πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας,
ἅντε βροτοὶ
Δᾶλον κικλήσκοισιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέ-
φαντον κυανέας χθονὸς ἄστρον.

. . . .

. . . .

. . . .

. . . .

Antistropha.

. . . .

. . . .

ἦν γὰρ τοπάροιθε φορητὰ κυμάτεσσιν παντοδαπῶν
τ' ἀνέμων
ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἁ Κοιογενὴς ὁπότ' ὠδίνεσσι θύοισ'
ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν,
δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ
πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων,
ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι
κίονες· ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

1, 4. τηλέφατον || κυανέας... Antistr. 4. ὠδίνεσσι θοαῖς ||-

V. *ΠΡΟΣΟΔΙΑ.* Fr. 1. Initium strophae servavit Philo Iudaeus II. p. 511. Mangey.: *Πίνδαρος ἐπὶ τῆς Δήλου φησίν· Χαῖρ' κτλ.* — 2. *παιδός* vulgo. Ad Boeckhii correctionem prope accedit *παῖδες ἦ*, quod exstare in edit. Paris. testatur Boissonadius. — 3. Vulgo *θυγάτηρ*. Correxit Hermannus. Et sic editio Parisina. — 4. *τηλέφαντον* Bergkius in Zimmermanni Diar. Philol. 1836. nr. 68. p. 548. Legebatur *τηλέφατον*. Cf. ad vers. strophicum. Lobeckius Aglaoph. p. 860. *τηλεφάτου* posuit, errore, opinor. — Antistropham apponit Strabo X. p. 742. B. 743. A, pauca Scholia Odyss. *K*, 3. Principium leviter corruptum sanavit Boeckhius, reliqua Porsonus in Eurip. Hecub. 788. — 4. *ἀλλὰ καὶ ὁ γένος* vulgo. Sed *καινογενής* codex Moscov., alii *ἀλλ' ἀκαιογένης, ἀλλὰ καὶ ὁ γένης*. Unde *Κοιογενής* Porsonus. Reliqua ad nutus librorum refictа, qui v. 5. *ἐπιβαίνειν*, 6. *πρεμνῶν, πρύμνων, πρυμνῶν*, 7. *ἂν δ' ἐπὶ κραναῇ σχεδὸν πέτρα* vel *ἂν δ' ἐπὶ κράνοις* (vel *ἐπικρανοῖς*) *σχέθον πέτραν* habent. Sed versu 4. quod *θοαῖς* dederat Boeckhius pro vulgato *θείαις*, id cum Bergkio *θύοισ'* scripsi, quum praesertim duo codices *θύοις* offe-

2. (59.)

⏓–́⏑⏑–⏑⏑–⏓–́⏑⏑–⏑⏑–⏓
–́⏑–––́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν
ἀεῖσαι;

3. (60.)

. . . ⏑⏑–⏑–⏑–⏑
×̲⏑–́⏑⏑–⏑––
×̲⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏑–⏑–⏓
–́⏑⏑–⏑–––́⏑⏑–⏑–
–́⏑⏑–⏑––

. . . Πρὸς Ὀλυμπίου Διός σε,
χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοῖ,
λίσσομαι Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Ἀφροδίτᾳ
ἐν ζαθέῳ με δέξαι χώρῳ ἀοίδιμον
Πιερίδων προφάταν.

VI.

ΠΑΡΘΕΝΙΑ.

2. (62.)

×̲–́⏑⏑–⏑–×̲–́⏑⏑–⏑–
––́⏑⏑–⏑–⏑–́⏑⏑–⏑–⏑–⏓

rant. Versus paulo aliter disposui. Nunc apparet in stropha *τηλέφαντον* poetae reddendum fuisse. Nec *τηλέφατον late clarum* significare potest. Cf. ad Ol. VIII, 16.

Fr. 2. Scholl. Arist. Eqq. 1261: *Τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδάρου*, et Suidas s. v. *Προσόδια*. — 2. Ante Boeckhium *ἐλατῆρας*, quod ex parodia Aristophanis fluxerat. Sed cod. Ven. *ἐλάτηραν*, Dindorfius ex aliis *ἐλάτειραν*.

Fr. 3. Aristides II. p. 379. (II. p. 510. Dindorf.). — 3. Libri *ᾄσομαι*. Correxit Stephanus. Ibidem *Χαρίτεσσι* Hermannus. Libri *Χάριτες*. — 4. *χρόνῳ* libri. Boeckhius *χώρῳ*, Bergkius *χορῷ*. Cogitet quis de *θρόνῳ* illo Delphico, in quo sedens poeta carmina Apollinea cantabat, Paus. X, 24, 4.

Ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων, καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,
Ματρὸς μεγάλας ὀπαδέ, σεμνᾶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν.

3. (65.)

Τὺ σαυτῷ μέλος γλάζεις.
De Pane.

5. (63.)

–́⏑⏑–⏑͡⏑́⏑–⏑–́⏑⏑–⏑⏑–
⏑⏑–́⏑⏑–⏑–

Ὦ μάκαρ, ὅντε μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπὸν καλέοισιν Ὀλύμπιοι.
De eodem.

9. (68. 69.)

. . . . . . ––́⏑––
––́⏑––́⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––
–́⏑⏑–⏑⏑–́⏑––́⏑⏑–⏑. . .

. . . . . . κινηθεὶς ἐπῄει
γᾶν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα
καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων.

3. *Τὸ σαυτοῦ*

VI. *ΠΑΡΘΕΝΙΑ.* **Fr. 2.** Eustathius Prooem. p. 18: *Λέγεται καί, ὅτι ὁ Πὰν μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Ἑλικῶνος ὤφθη ᾄδων παιᾶνα Πινδάρου. Διὸ καὶ αὐτὸς ᾆσμα ἐποίησεν, ἐν ᾧ χάριν αὐτῷ τῆς τιμῆς ἀνθομολογεῖται, οὗ ἡ ἀρχή· Ὦ Πάν, Πὰν — φύλαξ.* Reliqua habent Scholia Pyth. III, 139. — 1. *σεπτῶν* coniicit Boeckhius. Ego altero versu malim *ὀπαδός, ἁγνᾶν.*

Fr. 3. Scholia Theocr. I, 1: *Μέλη τὰς ᾠδὰς ἔλεγον, ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων· Τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις, τουτέστιν ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις.* Ex qua circumlocutione Scholiastae recte correxit Bergkius.

Fr. 5. Aristoteles Rhet. II, 24. — 1. *παντόδαμον* Lobeckius Aglaoph. p. 860. Fortasse recte.

Fr. 9. Strabo IX. p. 632. C. — 3. Libri *δεινὰ σάτο, δεινασάτο, δυνασάτο.* Schneiderus *τινάξατο,* Hermannus *ἐδύσατο,* ele-

καί ποτε τὸν τρικάρανον Πτώου κευθμῶνα κατέσχε...

De Apolline. In eodem carmine Tenerum poeta dixerat

ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα.

. . . –⏑⏑– –⏑́⏑– ⏑⏑– –

VII.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

1. (72.)

⏑⏖–́⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏑–⏖⏑⏑̲

–́⏑– – . . . . . .

Σύνες ὅ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας.

Ad Hieronem.

2. (72.)

⏑⏑–́⏑⏑–⏑–⏑––́[⏑–]

⏑⏑–́⏑⏑–⏑–⏑–⏑– –

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται ⏑–
ὃς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς δ' ἔβα τῶνδε.

Ex eodem, ut videtur, ad Hierónem carmine.

2, 1. *ἀλᾶται Στράτων*, — 3. *τῶνδε* omissum.

---

ganter Ahrens de Dial. Dor. p. 148. *κἂμ μυχοὺς δινάσατο* coniectarunt. Ego in *διφάσατο* incideram, in *δ' ἐνάσσατο* Emperius.— 4. Boeckhius adiecit ex Strabone p. 633. B.

VII. *ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.* Fr. 1. Strabo VI. p. 412. Scholl. Pind. Pyth. II, 127. Nem. VII, 1. et Arist. Avv. 925.

Fr. 2. Scholl. Arist. Avv. l. c.: *Καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτως· Νομάδεσσι — ἀκλεὴς δ' ἔβα τῶνδε, λαβὼν ἡμιόνους παρ' Ἱέρωνος καὶ ᾔτει αὐτὸν καὶ ἁρμάδιον* (*ἁρμάτιον* Berglerus). Verissime autem Hermannus Opuscc. VII. p. 127. nomen *Στράτων* ex Aristophanis parodia in Pindari verba perperam illatum ratus versus sic refingit: *Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται μόνος, Ὃς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται, Ἀκλεὴς δ' ἔβα τῶνδε.* Similiter Bergkius, nisi quod is fr. 1. cum 2. arctissime conflavit; nihil enim excidisse censet inter utrumque. Scripsit autem: *Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται,*

3. (73.)

⏑⏑–́⏑⏑–⏑–́⏑–⏑
⏑⏑–́⏑⏑⏑⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏓
×⏑–́⏑⏑––́⏑–
–́⏑–⏑–⏑⏓
⏑⏑⏑–́⏑⏑–⏑–×⏑–́⏑⏑–́⏑⏑––
⏑⏑⏑–́⏑–⏑–́⏑⏑–⏑––

Ἀπὸ Ταϋγέτοιο μὲν Λάκαιναν
ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἑρπετόν·
Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γλάγους
αἶγες ἐξοχώταται·
ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος· ἅρμα Θηβαῖον, ἀλλ' ἀπὸ τᾶς ἀγλαοκάρπου
Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

Ex eodem ad Hieronem carmine.

4. (74.)

×⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–́⏑––́⏑–⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑⏑–⏑–́⏑⏑⏓
⏑–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–––́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑⏑–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–
⏑–́–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏓

3, 1. *Ταϋγέτου* — 2. *τρέχειν* — 3. *γάλακτος* — 5. *ἅρμα Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου· Σικελίας δ' ὄχημα*

Ὃς ἀμαξοφόρητον οἶκον πέπατ', ἀκλεὴς δ' ἔβα Τῶνδε...... Ego post *ἀλᾶται* vocabulum excidisse statuo. Quare signa lacunae posui. Ceterum vide commentarium.

Fr. 3. Athenaeus I. p. 28. A: *Πίνδαρος ἐν τῇ εἰς Ἱέρωνα Πυθικῇ ᾠδῇ· Ἀπὸ κτλ.* Ut nunc edidi ex novis copiis Athenaei refinxit fere Boeckhius in Annalibus Literar. Berolinenss. 1835. nr. 13. Vide post Eustath. Prooem. p. 30. — v. 1. *Ταϋγέτοιο μέν* codex C, *Ταϋγέτου ὁ μέν* B. — 2. *τρέφειν* Eustathius p. 1822, 6., *τρέχειν* Athenaeus. Transposuit *ἑρπετὸν πυκ.* Bergkius. — 3. *γλάγους* Bergkius ex Eustathio p. 1562: *Καὶ Σκύριαι ἐς ἄμελξιν γλάγους αἶγες ἐξοχώταται λέγεται εἶναι· ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος, ἅρμα Θηβαῖον.* Athenaeus *γάλακτος*. — 4. *ἐξοχώταται* B C et Eustathius: *ἐξοχώτατοι* vulgo. — 5. Quod legebatur vulgo partim a Dindorfio, partim ab ipso Boeckhio l. c. recte emendatum est ex indiciis librorum. Bergkius nescio cur *Θηβᾶν* de suo dedit. Schol. Ven. Arist. Pac. 13: *Οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διαβόητοι καὶ τὸν δρόμον ἀξιόλογοι καὶ τὰ ζεύγη ἐπαινετοί· καὶ Πίνδαρος φησίν· Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀγλαοκάρπου Σικελίας ὄχημα.* Unde *ἀλλά* ascitum est. — 6. *δαίδαλον* Hermannus.

–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑––
⏑–́⏑⏑––́⏑–⏑×–×––́⏑⏑–––́⏑–
⏑⏑–́––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏑͡⏑⏑–⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–×––́⏑⏑–⏑⏑͡⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑–́⏑⏑–⏑⏑⏓
×––́⏑–⏑–⏑–×––́⏑⏑–––́⏑⏓
⏑⏑–́⏑⏑–––́⏑⏑–⏑–

Ἀκτὶς Ἀελίου, τί, πολύσκοπ', ἐμοὶ θοῶν μᾶτερ ὀμμάτων,
ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ κλεπτόμενον
ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν ποτανὰν ἀνδράσιν
καὶ σοφίας ὁδόν, ἐπεὶ σκότου ἀτραπὸν ἐσσυμένα
ἐλαύνεις τί νεώτερον ἢ πάρος;

4, 1. *ἐμαῖς θέαις μέτρ' ὀμμάτων,* — 3. *πτανὸν* — 4. *ἐπίσκοτον* — 5. *ἐλαύνειν τι νεώτερον*

Fr. 4. Dionys. Hal. de admir. vi dicendi in Demosth. VI. p. 972. Rsk. Loco corruptissimo auxilium ex codicibus mss. speravi. Et contulit mihi Fr. D u e b n e r u s duos codd. Parisinos, nr. 1742. et 1745., utrumque recentem et in apertissimis mendis cum vulgata mire conspirantem, sed ut quaedam tamen corrigere paulo certius iam licuerit. — 1. Dionysius et libri *ἐμῆς θεῶ μ' ἄτερ ὀμμάτων*: Hermannus *ἐμοὶ θοῶν μέτρ' ὀμμάτων*: Boeckhius *ἐμαῖς θέαις μέτρ' ὀμμάτων.* Et *μέτρα* quidem Philostratus Epist. 79. contestari credebatur. Sed eum quoque *μᾶτερ* firmare, quod ipsum in corrupta Dionysii scriptura manifesto apparet, patet ex his eius verbis a Boissonadio nuper ad fidem cod. emendatis: *τὴν περὶ τῷ προςώπῳ γαλήνην εἰ μὴ θολώσεις, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ βλεπόμενον δόξεις. Εἰ δὲ ἐκ Πινδάρου ταῦτα, κἀκεῖνό που κατὰ Πίνδαρον, τὸ τ ὴ ν ἀ κ τ ῖ ν α τ ὴ ν ἀ π ὸ σ ο ῦ π η δ ῶ σ α ν ε ἶ ν α ι τ ῶ ν ἐ μ ῶ ν ὀ φ θ α λ μ ῶ ν μ η τ έ ρ α.* Hinc correxi. — 2. *βλεπόμενον* Philostratus de suo immutasse videtur. Dionysii scriptura exstat etiam apud Plutarchum loco infra ascripto. — 3. *ἀγμάχανον* cod. 1742. Ibidem *ἰσχὺν π ο τ α ν ὰ ν ἀνδράσι καὶ σ ο φ ί α ν* Bergkius. Cum cod. 1745. exhibeat *πτανὸν δ ρ ά δ ι ν*, suspicere scribendum *ποτανὰν φ ρ α σ ί ν.* Certe *ποτανάν* Pindari usus flagitavit. — 4. 5. Dionysius *ἐπισκόπτεν* (*ἐπίσκοπον* 1745: *ἐπισκόπτον* 1742.) *ἄτροπον ἐσσαμένα* (*ἐσσαμμένα* 1742.) *ἐλαύνειν* (*ἐλαύνεις* 1745.) *τι νεώτερον ἢ πάρος.* Schneiderus *ἐπεὶ σκότους ἀτραπὸν ἐσσυμένα ἐλαύνεις τι ν.*, Hermannus *ἐπίσκοτον — ἐλαύνειν*, quem secutus est Boeckhius; Bergkius *ὁδὸν ἐπὶ σκότους ἀτραπὸν ἐσσυμένα ἐλαύνειν κτλ.* tentarunt. Verissime Schneiderus, ut nunc ex codd. scriptura patet, nisi quod *σκότου* ex usu Pindari debebat et *τί*, quod rescripsimus. Dionysius quidem *ἐπίσκοτον* dedisse videtur: Pindari manum monstravit Plutarch. de fac. in orb. lun. 19: *Τὸν*

ἀλλά σε πρὸς Διὸς ἵππους ζαθέας ἱκετεύω
ἀπήμον' ἐς ὄλβον τινὰ τράποις Θήβαις, ὦ πότνια,
πάγκοινον τέρας.
πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ καρποῦ φθίσιν,
ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον,
ἢ στάσιν οὐλομέναν, ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον,
ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρος ὕδατι ζακότῳ
διερόν,
ἢ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς
γένος,
ὀλοφυρομένων * πάντων μέτα πείσομαι.

Ex carmine de solis defectu.

6. ἵπποις θοαῖς — 7. ἐς ὄλβον τράποιο Θήβαις — 12. Signum corruptelae abest.

Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον (ἄστρον ὑπέρτατον Boeckhius) κλεπτόμενον — καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν... φάσκοντας. — 6. 7. Dionysius ἵππος θοὰς ἱκετεύω ἀπήμονα ἐς ὄλβον τινὰ τρόποιο Θήβαις. Et sic codices, nisi quod 1745. ἵππος θαθοάς, 1742. ἵππος θαθοᾶς mire offerunt. Corrigunt ἵπποις θοαῖς — τράποιο (τρέποιτο Bergkius). Ego ex vestigiis librorum elicui ἵππους ζαθέας idque non obscure ex Philone Armenio, vid. infra, pellucet. Iam pro τρόποιο necessarium fuit τράποις rescribi. Ceterum cur τινὰ prorsus deleretur non erat idonea causa. Denique ut supra θοῶν abiit in θεῶ, sic h. l. ζαθέας in θαθοάς. — 7. πάσκοινον 1742. — 8. πολέμου δὶς ἅμα libri. Correxit Hermannus praeeunte Scaligero. — 9. ἀλλὰ πέδον libri: ἀνὰ πέδον Scaliger. Hermannus ἂμ πέδον. Ceterum κεῶσιν 1742. Uterque οὐλομέναν (1742. supra scr.) pro Dionysii vulgata οὐλομένην. — 10. διερόν Scaliger. Libri ἱερόν. — 11. καρακλύσασα θήσει ἀνδρῶν νέον (νέων 1742.) ἐξ ἀρχῆς libri. — 12. Dionysius ὀλοφυ.. (ὀλοφυρ.. Hudsonus: ὀλοφ 1745.) πάντων μεταπείσομαι. Ex Plut. l. c. haec suppleri posse arbitrati ὀλοφυρομένων (vel ὀλοφυρόμενος) πάντων μέτα πείσομαι scripserunt Hermannus, Boeckhius, Bergkius. Sed lacunam ampliorem esse docet 1745., qui habet ὀλοφ..... δεν ὅτι πάντων μεταπείσομαι· κἀνταῦθα (sic et 1742.) οὐ.. ληγορία ὡς παρὰ Πλάτωνι. Ultima Dionysii sunt Pindarica cum Platonicis comparantis. Sententia poetae haec fuerit: *Thebanis propitius sis, Sol, lamentantibus: mihi vero nihil timendum, quod cum universis perpetiar.* Vel similiter. Totum carmen pluribus locis etiamnunc vitiatum videtur esse, si quid tribuendum testimonio Philonis Iudaei de Providentia II, 80. in Armenia translatione servati. Sed is locus aliter ab Afghierio, aliter ab Augerio, aliter rursus a C. F. Neumanno Latino nostrove sermone scilicet redditus est. Augerii versionem Bergkius ascripsit: ego proponam Neumannianam ad verbum de Armenio sermone, ut affirmat, expressam in Annalibus Literar. Beroli-

5. (75.)

⏑–́⏑––́⏑––
⏑–́⏑––́⏑––́⏑–⏑–⏖́⏑–⏑–
⏑–́–́⏑–́⏑⏑–...

Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν
ἕκαστον ἐν πρᾶγος εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν,
τελευταί τε καλλίονες.

6. (76.)

⏖́⏑––⏖́⏑–⏑––́⏑–⏑–
––́⏑⏑–⏑––́⏑–⏑–⏓

Γλυκὺ δ' ἀπείροισι πόλεμος· πεπειραμένων δέ τις
ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.

125. (189.)

⏑–́–́⏑––́⏑–⏑–⏑–
⏑–́–́⏑́–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏓–́⏑–
⏑⏖́⏖́⏑–⏑⏖⏖⏑–
⏑⏑–́⏑–⏑–––́⏑⏑–

Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθεὶς
ἐρευνασάτω μεγαλάνορος Ἀσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
στάσιν ἀπὸ πραπίδων ἐπίκοτον ἀνελών,
πενίας δότειραν, ἐχθρὰν κουροτρόφον.

125, 3. *πραπίδος*

---

nenss. 1829. II. p. 811: „*Dafs du Strahl der Sonne, Jüngling allleuchtender* (vel *allwissender*), *dich nicht hingebest der Ermüdung deiner körperlichen Augen, — Stern hie oben, über den Tag ersehnter, den da setzte der König der Macht, dessen Weisheitsweg Finsternifs nicht kennt, o sey noch jugendlicher denn zuvor! Aber dich Göttergespann des Zeus flehe ich an, du berührt durchaus nicht von den Wandelungen der Veränderlichkeit, dich besinge ich, o herrliche, keusche, allgemeine Wundererscheinung.*"

Fr. 5. Epist. Socratic. 5.

Fr. 6. Ex Stobaei Serm. L, 3. Eustathio p. 841, 32. et Scholl. Ven. et Vict. Il. *Λ*, 227. concinnavit Boeckhius. 1. *πεπειραμένων* Eustathius; *ἐμπείρων* Stobaeus et Scholia.

Fr. 125. Polyb. IV, 31, 6. duos priores versus affert: omnes Stobaeus LVIII, 9. *Πινδάρου Ὑπορχημάτων* (codex A.). Quare ex incertis huc retraxi. — v. 2. *ἀσυχίας ἱερὸν φάος* Stobaeus. — 3. *πραπίδων* A. Reliqui *πραπίδος*.

7. (77.)

⏑⏖⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏑×⏑–́⏑⏑–⏓
–́⏑⏖–́⏑–⏑–––́⏑⏑–⏑–⏑––
––́⏑⏑–⏑–×––́......

Ἐνέπισε κεκραμέν᾽ ἐν αἵματι. πολλὰ δ᾽ ἕλκε᾽ ἔμβαλε
νωμῶν
τραχὺ ῥόπαλον, τέλος δ᾽ ἀείραις πρὸς στιβαρὰς
σπάραξε πλευράς,
αἰὼν δὲ δι᾽ ὀστέων ἐῤῥαίσθη.

8. (78.)

⏑–́⏑–×⏑–́⏑⏑–

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

12. (82. 83.)

⏑–́–́⏑–́⏑⏑–⏑–⏓

Ὁ Μοισαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι.

* * *

Ἄγοις ὦ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.

VIII.

ΕΓΚΩΜΙΑ.

1. (84.)

–́⏑––́⏑––́......

Βούλομαι παίδεσσιν Ἑλλάνων......

Ad Theronem.

Fr. 7. Erotianus Glossar. Hippocr. s. v. *Αἰών*, p. 74. Franz. *Αἰὼν ὁ νωτιαῖος μυελός — καὶ Πίνδαρος ἐν Ὑπορχήμασι λέγων· Ἐνέπισε κτλ.* 1. Vulgo *ἕλκεα πλευρὰς ἔμβαλεν ὦμον.* Vulcanius *νωμῶν, πλευράς* sustulit Heringa. — 2. *πρός* omisit Bergkius idemque *ἐσπάραξε* cum libris retinuit.

Fr. 8. Athenaeus XIV. p. 631. C: *Ἡ ὑπορχηματική ἐστιν, ἐν ᾗ ᾄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται. Πίνδαρος δέ φησι· Λάκαινα κτλ. ὀρχοῦνται δὲ ταύτην παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ Λάκωνες.*

Fr. 12. Hephaestio p. 46. (78.)

VIII. *ΕΓΚΩΜΙΑ.* Fr. 1. Scholl. Ol. II, 16. et 39.

2. (85.)

–́⏑⏑–[⏑]⏑–––́......
–́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏓

Ἐν δὲ Ῥόδον . . κατῴκισθεν . . . . .
ἔνθ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται,
πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
ἕσπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.

Ad eundem.

3. (86.)

–́⏑–⏒–́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑––

Ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν,
παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα.

Ad Alexandrum Amyntae f., regem Macedonum.

4. (87.)

.....⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–––́⏑–
––́⏑⏑––́⏑⏑––

Πρέπει δ' ἐσλοῖσιν ὑμνεῖσθαι καλλίσταις ἀοιδαῖς·
τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτιψαύει μόνον
[ῥηθέν]·
θνάσκει δ' ἐπιλασθὲν καλὸν ἔργον.

Delenda vox *ῥηθέν*. Primi versus finis corruptus. [Fortasse *πολὺ καλλίσταις* scripsit poeta. Cf. fr. Scol. 6. SCH.] Fragmentum ex eodem quo prius carmine est.

Fr. 2. Ibidem: *Ἔνιοί φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδόλως εἰς τὴν Γέλαν κατῆραν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει· Ἐν κτλ.*

Fr. 3. Scholl. Nem. VII, 1: „Vide ne scribendum sit *ὦ παῖ*, numerusque continuandus." BOECKHIUS.

Fr. 4. Dionys. Hal. de adm. vi dic. in Dem. VI. p. 1034. Rsk. *Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.* — 1. *ἐσλοῖσιν* Sylburgius. Libri *ὅλοισιν*. Bergkius *ὑμνεῖσθαί γε*. — 2. *τιμαῖσι ποτιψαύει* (*ψαύει* Paris. 1657.) libri. — 3. *δ' ἐπιλα-*

IX.

Σ Κ Ο Λ Ι Α.

1. (88.)

Stropha prima.

∪–́∪–∪–́∪∪–∪∪––́∪––́∪––
–́∪––́∪∪–́∪––́∪–⏓
–́∪∪–∪∪––́∪∪–∪∪–∪–́∪––́∪––
–́∪–∪–́∪∪–∪∪∪–
∪∪∪––∪∪∪–́∪––
–́∪––́∪∪–́∪––́∪––́∪⏒

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι Πειθοῦς ἐν ἀφνειῷ
Κορίνθῳ,
αἵτε τᾶς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρη θυμιᾶτε,
πολλάκι ματέρ᾽ ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι νόημα
ποττὰν ᾽Αφροδίταν,

1, 1. ἀφνειᾷ — 2. δάκρυα

σθέν Sylburgius: δ' ἐπιταθέν libri omnes. Reiskius fortasse melius δὲ σιγαθέν. Eadem vitia, quae vulgaris textus, habent quatuor codices Parisini a Fr. Duebnero inspecti.

IX. *ΣΚΟΛΙΑ.* Fr. 1. Athenaeus XIII. p. 573. C seq.: *Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος ἐξιὼν εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀπάξειν* (*ἐπάξειν* Bergkius) *ἑταίρας ηὔξατο τῇ θεῷ νικήσας. Πίνδαρος δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον, οὗ ἡ ἀρχή· Τ ρ ι ς ο λ υ μ π ι ο ν ί κ α ν ἐ π α ι ν έ ω ν ο ἶ κ ο ν* (Ol. XIII.), *ὕστερον δὲ καὶ σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ᾀσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως πεποίηται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἳ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν. διόπερ ἔφη· Ὦ Κ ύ π ρ ο υ — ἰ α ν θ ε ί ς. Ἤρξατο δὲ οὕτω τοῦ μέλους· Π ο λ ύ ξ ε ν α ι — π ᾶ ν κ α λ ό ν. Ἀρξάμενος δὲ οὕτως ἐφεξῆς φησίν· Ἀ λ λ ὰ θ α υ μ ά ζ ω — γ υ ν α ι ξ ί ν. Δῆλον γάρ, ὅτι πρὸς τὰς ἑταίρας διαλεγόμενος ἠγωνία, ποῖόν τι φανήσεται τοῖς Κορινθίοις τὸ πρᾶγμα. πιστεύων δέ, ὡς ἔοικεν, αὐτὸς ἑαυτῷ πεποίηκεν εὐθέως· Δ ι δ ά ξ α μ ε ν — β α σ ά ν ῳ.* — v. 1. *ἀφνειᾷ* Hermannus. Iniuria. Nam etiam Homerus Il. *B*, 570. *ἀφνειὸν Κόρινθον* dixit. Vide mea post Eustath p. 30. — 2. Athenaeus *διά τε τὰς χεῖρας λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε ἡμῖν.* Correcta haec sunt ex Zonara p. 1307., nisi quod pro *δάκρυα* alteram formam restituendam docui Exx. Critt. p. 22. ex Grammatico in Crameri Ann. Oxx. I. p. 121, 1: *Τοῦ δάκρυ ἡ γενικὴ δάκρεος, δάκρεϊ, τὸ πληθυντικὸν δάκρεα. Τοῦτο κατὰ συναλοιφὴν γέγονε δάκρη· Ξ α ν θ ὰ δ ά κ ρ η.* Idem fecit postea Bergkius in Actis Soc. Gr. I. p. 194. — 3. Libri *πολλάκις ματέρας ἐρώτων.*

ὕμμιν ἅ τ᾽ ἄνωθεν ἀπαγορίας
ἔπορεν, ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς
μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι. σὺν δ᾽
ἀνάγκᾳ πᾶν καλόν.

Epodus prima.

´∪––´∪∪–´∪––´∪–
–´∪∪–∪∪––´∪∪–∪∪–
∪´∪––´∪––
. . . .
. . . .
. . . .

Ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λεξοῦντι Ἰσθμοῦ δεσπόται
τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑρόμενον σκολίου
ξυνάορον ξυναῖς γυναιξίν.
. . . .
. . . .
. . . .

Primi versus secundae strophae initium.

Διδάξαμεν χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ . . . . .

Epodus alia.

Ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν δεῦτ᾽ ἐς ἄλσος φορβάδων
κουρᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον Ξενοφῶν τελέαις
ἐπάγαγ᾽ εὐχωλαῖς ἰανθείς.
. . . .
. . . .

Ex Scolio Xenophonti Corinthio scripto.

10. *λέξοντι*

Correxit Boeckhius. — 4. Libri *ἱπτάμεναι* et *νοήματι*. Correxit idem. *ποττάν*] *ποτὶ τάν* codex B. — 5. *ὑμῖν ἄνωθεν* vulgo. Correxit Boeckhius. — 6. Idem addidit *ἐν* et v. 7. vulg. *μαλθακώρας* emendavit. — Epodus prima. v. 10. *λεξοῦντι* codex A: *λέξαντι* vulgo: *λέξοντι* Boeckhius cum Casaubono, qui *Ἰσθμοῦ* praeclare emendavit. Libri *ὁμοῦ*. — 11. *τοιάνδε* Schweighaeuserus. Libri *τοιόνδε*. — Stropha 2. v. 16. *καθαρᾷ* Casaubonus. Libri *κιθάρᾳ*, *κιθάρη* — Epodus alia. v. 18. *κουρᾶν* Boeckhius. Libri *κορᾶν*. Totum carmen monostrophicum fuisse evincere studuit Bergkius in Actt. Soc. Gr. I. c. Quod neque Boe-

2. (89.)

S t r o p h a e.

––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––́⏑––́⏑–
––́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑⏑––́⏑–⏒–́⏑––́⏑–

E p o d i.

––́⏑––́⏑––
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑––
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–⏒
–́⏑⏑–⏒

S t r o p h a.

Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι, θυμέ,
σὺν ἁλικίᾳ·
τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προςώπου μαρμαριζοίσας
δρακεὶς
ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος
ἠὲ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν

Antistropha.

Ψυχρᾷ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἑλι-
κοβλεφάρου
ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως, ἢ γυναικείῳ θράσει

2, 2. τις ὄσσων

---

ckhio persuasit neque mihi. Idem praeter alia leviora v. 4. *οὐράνι' ἀμπτάμεναι* scribit, quae correctio nec necessaria est et structuram obtrudere Pindaro videtur propriam tragicorum. Cohaeret haec scriptura cum correctione versus 6., ubi proposuit: *Ὑμῖν ἄνευθ' ἀπαγορίας ἔπορεν*, h. e. *vobis sine intermissione concessit Venus iucundis in lectis amoris fructus percipere.* Verum in Boeckhii scriptura optime conciliantur *ἄνωθεν* et *ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν.* Descriptionem carminis vide apud ipsum.

Fr. 2. Athenaeus XIII. p. 601. C. D: *Μνησθεὶς τοῦ Τενεδίου Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὃς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησιν; Χρῆν κτλ.* Cf. XIII. p. 564. E. Bergkius initium totius carminis posuit fr. inc. 133., ab Athenaeo paulo ante allatum, speciose, haudquaquam vere. — v. 2. *ἀκτῖνας προςώπου* Athenaeus altero loco, altero *ἀκτῖνας ὄσσων*, unde Hermannus *ἀκτῖνας τις ὄσσων* cor-

ψυχὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
ἀλλ' ἐγὼ [ὥρας] ἕκατι τᾶς [ποθεινᾶς] κηρὸς ὣς

Epodus.

Δαχθεὶς ἐλαιηρᾶν μελισσᾶν
τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγυιον ἐς ἥβαν.
ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθώ τ' ἔναιεν
καὶ Χάρις υἱὸν

Stropha.

Ἀγησίλα . . . . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Theoxeno Tenedio.

3. (90.)

–́⏑⏑–⏑⏑–⏓–́⏑––
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–
–́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–⏓

Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον. ἐν ξυνῷ κεν εἴη
συμπόταισίν τε γλυκερὸν

11. *τε ναίει*

---

rexerat. — 7. *ψυχάν* Schneiderus. Libri *ψυχράν*. Bergkius l. c. *ψηχράν*, h. e. *Aut muliebri impudentia tritam quamvis viam persequens fertur*. De qua potestate vocis *ψηχρός* licebit dubitare. — 8. Libri *ἀλλ' ἐγὼ δ' ἕκατι τᾶς κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἐλεηρὰν μέλισσαν*. Boeckhius *ὥρας* et *ποθεινᾶς* de suo dedit, in fine *ἐλαιηρᾶν μελισσᾶν*, Hermannus *ἑλειηρᾶν*. Aliter Bergkius, qui sic scripsit: *Ἀλλ' ἐγὼ ἕκατι τᾶς θεοῦ κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἕλᾳ* (Ἐπῳδός.) *Ἱρᾶν μελισσᾶν κτλ.*, h. e. *uti cera apum sanctarum tacta sole liquesco*. Elegantissima correctio, nisi quod versus 8. non optime fluit et *ἱραὶ μέλισσαι* vix huius loci sunt. — 10. Libri *Πειθώ τ' ἔναιεν* vel *τε ναῖεν*. Schneiderus *τε ναίει*, Bergkius *τ' ἐνδαίει*, sive quis malit, *τ' ἐναύει*. Male omnes. Revocavi veterem scripturam, in qua *ἄρα* cum praeterito coniunctum ex pervulgata Graecorum consuetudine significat poetam tum demum clare vidisse etiam in Tenedo Suadam et Gratiam inhabitare filium Agesilai. — 11. *καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησιλάου* libri. Secutus est Bergkius, qui his verbis finit epodum.

Fr. 3. Athenaeus XI. p. 480. C: *Τῶν Ἀττικῶν κυλίκων μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖσδε· Ὦ κτλ.* — 2. *τοι* addidit Boeckhius,

καὶ Διωνύσοιο καρπῷ καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι
κέντρον.

Thrasybulo Xenocratis f. Agrigentino.

4. (91.)

⏑⏑–́–́⏑–⏑–⏑–⏓
–́⏑–×–́–́⏑⏑⏓
⏑⏑–́⏖⏑–́⏑⏓

Χάριτάς τ' Ἀφροδισίων ἐρώτων,
ὄφρα σὺν χειμάῤῥῳ μεθύω,
Ἀγάθωνι δὲ καλῷ κότταβον.

5. (92.)

–́⏑– –́⏑⏑–⏑⏑–⏓
–́⏑– –́⏑– –
–́⏑– –́⏑– –́⏑– –́⏑–

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὗρεν
πρῶτος ἐν δείπνοισι Λυδῶν
ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Ad Hieronem.

6. (93.)

–́⏑– –́⏑–⏑–́⏑⏑–
––́⏑–⏑–́⏑– –

Μηδὲ μαύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολύ τοι
φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

Ad eundem.

qui v. 1. *ὄκχημα* scribendum suspicatur. Bergkius l. c. p. 191. cum his verbis nullo intervallo coniunxit fr. 8.

Fr. 4. Athenaeus X. p. 427. D. — 2. *σὺν χειμάρῳ* vel *σύγχει μάρῳ μεθύων* libri. In *χειμάρῳ* mihi latere videtur nomen proprium, veluti *Χειριμάχῳ*.

Fr. 5. Athenaeus XIV. p. 635. B: *Ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἡ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον.* — 2. *Λυδῶν* Schneiderus. Libri *Λύδιον.*

Fr. 6. Athenaeus XII. p. 512. D: *Πίνδαρος παραινῶν Ἱέρωνι τῷ Συρακοσίων ἄρχοντι φησί· Μηδ' ἀμαύρου κτλ. Μηδὲ μαύρου* Boeckhius.

7. (94.)

–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑–– . . . . .
* * *
–́⏑––́⏑⏑–́⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑ . . . . .

Κείνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
ἀμφίκειται·
* * *
Ἀλλ' οἷος ἄπλατον κεράϊζες θεῶν
Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον ἀνάγκᾳ, Ζεῦ πάτερ,
εἰν Ἀρίμοις ποτέ.

Ex eodem, ut videtur, carmine.

8. (90. v. 4. 5.)

–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑–⏑̄–́⏑–

Δεῖπνον δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον
καίπερ πεδ' ἄφθονον βοράν.

X.

Θ Ρ Η Ν Ο Ι.

1. (95.)

–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑––
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––́⏑––
–́⏑––́⏑⏑–⏑̄–́⏑––
–́⏑––́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––́⏑–⏑̄
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏓
–́⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏑⏑––

Fr. 7. Strabo XIII. p. 930. A. Versu 4. πεντηκοντακέφαλον libri, quod cum Schneidero correxit Hermannus, coll. Pyth. I, 16. Bergkius tamen illud retinuit πεντηκοντακέφαλλον scriptum, de qua forma dixi ad Ibyci fr. 11. in Delect. p. 342.

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω
φοινικορόδοις τ' ἐνὶ λειμώνεσσι προάστιον αὐτῶν
καὶ λιβάνῳ σκιαρᾷ καὶ χρυσέοις καρποῖς βέβριθεν.
καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δέ σφισιν εὐανθὴς ἅπας τέθαλεν ὄλβος·
ὀδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
αἰεὶ θύα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

Ex fine alius strophae huius carminis haec supersunt:

Ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον
βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί . . . . .

2. (96.)

–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – [–] –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Ὀλβίᾳ δ' ἅπαντες αἶσᾳ λυσίπονον [μετανίσσονται] τελευτάν.
καὶ σῶμα μὲν πάντων ἕπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
ζωὸν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γάρ ἐστι μόνον
ἐκ θεῶν· εὕδει δὲ πρασσόντων μελέων, ἀτὰρ εὑδόντεσσιν ἐν πολλοῖς ὀνείροις
δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρποισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

3. (97.)

– –́ ⏑ ⏖ ×̱ ⏑ –́ ⏑́ ⏑ –
– –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏖ ⏑ –

X. *ΘΡΗΝΟΙ.* **Fr. 1.** Plutarchus Consol. Apoll. 35. et de occulte viv. 7. Apud quem quae leviter vitiata leguntur pleraque ab Hermanno sunt correcta. — 2. δ' *ἐνὶ* Bergkius.

Fr. 2. Plutarchus Consol. Apoll. 35: *Καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῳ θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησίν· Ὀλβίᾳ κτλ.* Quorum pars redit vita Romuli 28. — v. 1. *μετανίσσονται* Boeckhius supplevit. — 4. Est qui malit δ' *ἐγρασσόντων*. Perperam.

⏑ –́ – –́ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑⏑ ⏑⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –

Ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι
γαίᾳ πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις
ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι νάοισαι
μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδοντ' ἐν ὕμνοις.

Fragmentum suspectum.

4. (98.)

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Οἷσι δὲ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
δέξεται, ἐς τὸν ὕπερθεν ἅλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτεϊ
ἀνδιδοῖ ψυχὰς πάλιν.
ἐκ τᾶν βασιλῆες ἀγαυοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ
τε μέγιστοι
ἄνδρες αὔξοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἁγνοὶ
πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.

5. (95.)

. . . . – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

. . . . εὐδαιμόνων
δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος.

6. (100.)

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Fr. 3. Clemens Stromm. IV. p. 640. Potter. et Theodoretus Gr. Affect. Cur. VIII. p. 599. C. — Versu 5. *μολπαῖς* delet Kayserus.
Fr. 4. Plato Menone p. 81. B.
Fr. 5. Stobaeus Sermm. CIII, 6: *Πινδάρου Θρήνων.*

Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη.

8. (102.)

–́⏑⏑–⏑⏑–⏒–́⏑––
–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––́⏑––
––́⏑⏑–⏑⏑––

Ὄλβιος ὅςτις ἰδὼν ἐκεῖνα κοίλαν
εἶσιν ὑπὸ χθόνα· οἶδεν μὲν βίου [κεῖνος] τελευτάν,
οἶδεν δὲ διόςδοτον ἀρχάν.

De Eleusiniis.

10. (104.)

–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––
–́⏑––́⏑⏑–⏑––́⏑––́⏑⏑⏓
–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏑⏓
. . . .
. . . . . –́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑–⏑–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏑–⏒
×⏑–́⏑⏑–⏑⏑– . . . . .
–́⏑––́⏑–⏒–́⏑⏑–⏑⏑–
. . . . . ⏑––́⏑⏓
–́⏑––́⏑–⏒–́⏑⏓

Ἔντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων Λατοῦς ἀοιδαὶ

Threnorum fr. 10. omissum.

Fr. 6. Scholl. Ol. I, 127: *Ἐν Θρήνοις τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθησι τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων.* De forma *τετράτῳ* vide Porphyr. Scholl. Il. *K*, 252.

Fr. 8. Clemens Stromm. III. p. 518. Potter.: *Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει· Ὄλβιος κτλ.* Libri *κοινὰ εἰς ὑπὸ χθόνα*, unde fortasse *κοινάν* servari potest. Cf. Lobeck. Agl. p. 69., qui Segaarii coniecturam *διόςδοτον αἴγλαν* refutavit. Bergkius *ἰδὼν κεῖν' εἶσ' ὑπὸ χθόν'· οἶδε μὲν βίου τελευτάν.* Boeckhius *κεῖνος* inseruit. Fortasse rectius *οἶδεν μὲν βιότου τελευτάν* Lobeckius.

Fr. 9. Scholl. Vatic. Eurip. Rhes. 895: *Φασὶν Ἰάλεμον παρωνομάσθαι ἐπὶ τιμῇ Ἰαλέμου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, ὥς φησι Πίνδαρος· Ἔντι μὲν κτλ.* Tractavi eximium fragmentum in Museo Rhenano Vol. II, 1. p. 110 seqq., deinde Hermannus de eo disputavit Opuscc. V. p. 193 seqq., contra quem mea

ὧριαι παιάνιδες· ἔντι δ' αὖ θάλλοντα ναρκίσσου
στέφανον
ἐκ Διωνύσου μεταμαιόμεναι· τὸ δὲ κοίμισαν
τρ . . . .
. . . . . . σώματ' ἀποφθιμένων·
ἁ μὲν ἀχέταν Λίνον αἴλινον ὑμνεῖν, ἁ δ' Ὑμέναιον
ἐν γάμοισι χροϊζόμενον..... συμ̄ πρῶτ..λάβεν
ἐσχάτοις ὕμνοισιν· ἁ δ' Ἰάλεμον ὠμοβόρῳ
νούσῳ, * ὅτι πεδαθέντα σθένος
υἱὸν Οἰάγρου [χρυσάορ' Ὀρφέα].

XI.
ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

1. (105.)

Τί θεός, τί τὸ πᾶν;

2. (106.)

⏑ ⏖́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏓

Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων βροτοῖς καὶ χάριν ἀοιδᾷ
φυτεύει.

partim defendi post Eustathium p. 31 seqq. Nunc studiosos eo ablego, pauca decerpsisse contentus. — v. 2. Hermannus *ἔντι δ' ἐπαντέλλοντος εὐκίσσου στέφανον Ἐκ διθυράμβου μαιόμεναι*, quae recepit Bergkius, praeterquam quod *ἐκ κισσοῦ* et *Διθυράμβου* edidit, ut Bacchus ipse intelligatur; quod fieri non potest. Teneo quod l. c. vindicavi. — 3. Hermannus ita explet: *τὸ δὲ κοιμίσαν τετράζυγον θεαὶ Κᾶδος υἱῶν σώματ' ἀποφθιμένων*. — 5. *ὕμνει* Hermannus. — 7. *ὃν ἐν γάμοισι χρονιζόμενον Βρότεος αἰὼν φθέγμα σὺν πρώτοις λάβεν Ἐσχάτοις θ' ὕμνοισιν* Hermannus. — 8. Codex *ὁμοβόλῳ*. Hermannus *ὠμοβόλῳ*. — 9. *ὅτι* deleto Hermannus scripsit *πεδαθέντα σθένος θ' Υἱὸν Οἰάγρου*, Bergkius *ἁ δ' υἱὸν Οἰάγρου*. Huc respicit Schol. Pyth. IV, 313: *Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φησὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν*. Verba *χρυσάορ' Ὀρφέα* (fr. inc. 84. Boeckh.) servavit Schol. Ven. Il. *Ο*, 256: *Πίνδαρος χρυσάορα Ὀρφέα φησίν*. Ea huc revocanda probabiliter statuit T. W. M. in Hall. A. L. Z. 1840. nr. 9. p. 80.

XI. *ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ*. Fr. 1. Clemens Stromm. V. p. 726. Potter.: *Πίνδαρος ὁ μελοποιὸς οἷον ἐκβακχεύεται ἀντικρὺς εἰπών· Τί θεός, ὅ τι τὸ πᾶν;* Correxit Boeckhius.

Fr. 2. Didymus de Trin. III, 1. p. 320. ed. Bonon. coll. Clem. l. c.

3. (107.)

⏑ –́ ⏑ ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ – –
– ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ ⏓

Θεῷ δὲ δυνατὸν ἐκ μελαίνας
νυκτὸς ἀμίαντον ὄρσαι φάος,
κελαινεφέϊ δὲ σκότῳ καλύψαι καθαρὸν
ἁμέρας σέλας.

4. (108.)

x̲ – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – – ⏑́⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ ⏑́⏑ ⏑ – ⏒

Κεῖνοι γάρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
πόνων τ' ἄπειροι, βαρυβόαν
πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.
De diis.

5. (109.)

Ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας.
Ad Iovem.

6. (110.)

Θεὸς ἅτε πλέον τι λαχών.
De eodem.

3, 3. *σκότει* — 6. *Θεῶν*

Fr. 3. Clemens Stromm. V. p. 708. Potter. — 3. Legebatur *σκότει*. At Pindarus cum Aeschylo *ὁ σκότος* habet.

Fr. 4. Plutarchus adv. Stoicos 31. p. 1075. A. coll. Amator. 18. p. 763. C.

Fr. 5. Scholl. Arist. Avv. 623. et Suidas s. v. *ἐλασίβροντε*. Schneiderus *ἐλασίβροντα*.

Fr. 6. Aristides I. p. 8. (11. Dindorf.): *Τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρῳ κάλλιον ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν εἴρηται περὶ Διός.* Dindorfius ex codd. *θεός*. Vulgo *θεῶν*.

9. (111.)

. . . . . –́⏑–⏒–́⏑⏑–⏒
–́⏑–⏒–́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑– . . . .

Πῦρ πνέοντος ἅ τε κεραυνοῦ
ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς
ἵζεαι.

De Minerva.

11. (112.)

Ἐν χρόνῳ δ' ἐγένετ' Ἀπόλλων.

12. (113.)

⏒–́⏑⏑–⏑––́⏑⏑–⏑–⏒

Ὀρχήστ' ἀγλαΐας ἀνάσσων, εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον.

13. (114.)

⏑–́⏑–⏑–́⏑⏑–⏑⏑––

Κατεκρίθη δὲ θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

De Apolline.

15. (115.)

–́⏑⏑–⏑⏑̀––́⏑–

Μαντεύεο, Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ.

16. (116.)

Μοῖσ' ἀνέηκέ με.

22. (118.)

⏒⏑–́⏑⏑–⏑⏑–́⏑⏑––́⏑⏓
⏒–́⏑⏑––

Fr. 9. Scholl. Vict. Il. Ω, 100. coll. Plutarcho Sympos. Quaestt. I, 2, 4. Aristide I. p. 15. Dindorf.
Fr. 11. Clemens Stromm. I. p. 383. Potter. Monet Boeckhius fortasse rectius scribi: *Ἐν δὲ χρόνῳ Ἔγεντ' Ἀπόλλων.*
Fr. 12. Athenaeus I. p. 22. B.
Fr. 13. Plutarchus de *EI* apud Delphos 21. adv. Epic. 23. de def. orac. 7.
Fr. 15. 16. Eustathius Il. *A*. p. 9. fin.

Δενδρέων δὲ νομὸν Διόνυσος πολυγαθὴς αὐξάνοι,
ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας.

23. (119.)

⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – ⏑⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν,
ἐᾶν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαῖον.
ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται, ὅθεν ἄδρυς·
πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων.

24. (120.)

⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ –
⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ –
⏒ – –́ ⏑ ⏑ . . . .

Ὅ τι δ' ἔρδων φίλος
σοί τε, καρτερόβροντα Κρονίδα, φίλος δὲ Μοίσαις,
Εὐθυμίᾳ τε μέλων εἴην,
τοῦτ' αἴτημί σε.

25. (122.)

–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

24, 1. *Τί δ'*

Fr. 22. Plutarchus de Is. et Osir. 35: *Ὅτι οὐ μόνον τοῦ οἴνου Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ πάσης ὑγρᾶς φύσεως Ἕλληνες ἡγοῦνται κύριον καὶ ἀρχηγόν, ἀρκεῖ Πίνδαρος μάρτυς εἶναι λέγων κτλ.* Cf. Winckelmann. Plut. Erotic. 15. p. 757. F.

Fr. 23. Plutarchus de Exilio 9: *Ὧι δ' ἔξεστιν εἰς μικρὰν ἀποβάντι νῆσον οὐ μικρῶν ἀπηλλάχθαι κακῶν, οὗτος ἄθλιός ἐστι μὴ προςλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικὰ μηδ' ἐπᾴδων πολλάκις· Ἐλαφρὰν κτλ.* — v. 2. Libri *περιδαίων*. Correxit Hermannus *περιδαῖον*, ut *πέροδος*, *περάπτω*, de quibus dictum ad Ol. VI, 38. et Nem. XI, 40. — 3. *ἀδρός* vel *ἁ δρῦς* Reiskius; *πέδον ἄδρυ* Bergkius. Sed sana scriptura librorum, vide Commentarium.

Fr. 24. Athenaeus V. p. 191. F. Scripsi *Ὅ τι* pro vulg. *Τί.* Itaque Bergkius.

Ὦ τάλας ἐφάμερε, νήπια βάζεις χρήματά μοι διακομπέων.

Silenus Olympo Phrygi.

26. (123.)

–́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–

Ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρπεται.

Fortasse de Proserpina.

29. (124.)

––́⏑––́⏑–––́⏑–⏓

Ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος.

30. (125.)

⏓–́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–

Ἄνακτα τῶν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον μακάρων.

31. (126.)

. . . . ––

⏓–́⏑–––́⏑⏑–⏑[⏑–] . . .

. . . . *οἱ μὲν*

κατωκάρα δεσμοῖσι δέδενται . . . .

[De Cercopibus, ut videtur. SCH.]

Fr. 25. Scholl. Arist. Nubb. 223: *Ὁ Πίνδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους.* Libri *νήπιε.* Correxit Kusterus. Fortasse *ἐπάμερε* scribendum.

Fr. 26. Scholl. Pyth. IV, 104: *Ὅτι τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελίσσας φασίν, ὁ αὐτὸς φησίν.*

Fr. 29. Dionysius Halic. de orator. ant. p. 81. Sylb.

Fr. 30. Plutarchus Quaestt. Plat. VIII, 4. *τὸν πάντων* Hermannus. Editio Parisina *Ἄνα[κτα]*, ut libri nonnisi *Ἄνα* habere videantur.

Fr. 31. Suidas s. v. *Κατωκάρα.* „Oratio, qua Herculis et Cercopum res videntur explicatae fuisse, talis forsitan erat: *τοὶ μὲν οὖν κατωκάρα δεσμοῖς δέδεντο.*" Bernhardy ad Suidan. Eadem Scholl. Ven. Aristoph. Pac. 152., ubi codex *δεσμοῖσιν δέδεντε.* — *Ἐπίῤῥημά ἐστι σύνθετον καὶ σὺν τῷ ῑ γράφει Ἡρωδιανός.*

34. (128.)

– –́ ⏑⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ≚ ⏑ –́ ⏑⏑ – –

Ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς.

De Oto et Ephialte.

34, a. (127.)

. . . . ≚ – –́ ⏑ –

–́ ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ . . . . . .

. . . . *Πιτνάντες θοὰν*

Κλίμακ' ἐς οὐρανὸν αἰπύν.

[De iisdem. SCH.]

39. (129.)

⏑⏑ ⏑ –́ ⏑⏑ – –́ ⏑ ⏓

Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέος.

43. (130.)

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι.

De Hamadryadibus.

34, a. omissum.

Fr. 34. Apollonius de Syntaxi II, 27. p. 179. Bekker.: *Τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπί τε τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ· Ἀλλαλοφόνους ἐπ. λ., οὐ μὴν τῷ Ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς. οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνῆκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις.* Alterum fr. ex eodem carmine petitum addidi ex Crameri Ann. Oxx. I. p. 201, 14: *Σημαίνει (θοός) καὶ τὸ μέγα. Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου· Πίτνοντες* (*Πιτνάντες* Hermannus) *θοὰν κλίμακα οὐρανὸν ἐς αἰπύν, τὴν μεγάλην δηλονότι· θοαῖς ἀφροσύναις ἀντὶ τοῦ μεγάλαις· καὶ θοὴ δ' ἐπεδέξατο γᾶ, μεγάλη καὶ θοῆς ἕστηκε πόλεως (πόληος), μεγάλης.* Haec accuratius pertractavi Exx. Critt. p. 23. et post Eustath. p. 36. p. 68. Reliqua quoque Pindaro tribuenda suspicabar. Ulterius progressus Bergkius duo priora vel ex eodem carmine hausta censet, tertium epici esse poetae. At alterum quoque epici est poetae. Nam Et. M. p. 453. C. cum praebeat *θοὴ δ' ὑπεδέξατο γαῖα*, versus heroici patet exitum esse. Sed quod Fr. Spitznerus opinabatur, apud Quintum Posthom. XI, 57: *ἀλγινόεντα τένοντ'· ὀλοὴ δ' ὑπεδέξατο γαῖα*, alios legisse *τένοντα· θοή*, id minus probabile videtur; vide Ien. A. L. Z. 1837. p. 375. Antiquioris poetae cyclici putem versiculum fuisse a Quinto in suos usus conversum.

Fr. 39. Athenaeus IV. p. 154. F.

Fr. 43. Plutarchus Amator. 15., ubi vide Winckelmann.

44. (131.)

–́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑– –́⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑⏑–⏑⏑– –
–́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑⏑–⏑⏑–
– –́⏑– –́⏑ . . . . .

Ἀνδροδάμαν δ᾽ ἄρ᾽ ἐπεὶ Φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιαδέος
οἴνου,
ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ὤθεον, αὐτόματοι δ᾽ ἐξ ἀργυρέων κεράτων
πίνοντες ἐπλάζοντο.

De Centauris.

45. (132.)

[–́]⏑– – –́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑– – –́⏑⏑–

. . ὁ δὲ χλωραῖς ἐλάταισι τυπεὶς
ᾤχεθ᾽ ὑπὸ χθόνα Καινεὺς σχίσαις ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.

47. (133.)

. . . . –́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑⏑–⏑⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑⏑–
–́⏑– –́⏑– –́⏑⏓
–́⏑⏑–⏑͡⏑́⏑– – –́⏑– – –́⏑⏓

Δοιὰ βοῶν κατέπινεν

44, 1. *Ἀνδροδάμαντα δ᾽ ἐπεὶ* — 47, 1. *κατέπινεν* omissum.

Fr. 44. Athenaeus XI. p. 476. B: *Καὶ τῶν ποιητῶν πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασιν, Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων· Ἄνδρ᾽ ὁ δάμαν δ᾽ κτλ. Ἀνδροδάμαντα δ᾽ ἐπεί* Boeckhius. Vide de forma ad Nem. IX. 16. Ego *ἀνδροδάμαν* servato dedi *δ᾽ ἄρ᾽*. — 3. *ἔνθεον* codex B.

Fr. 45. Scholl. Ap. Rhod. I, 61. — 2 *ᾤχετ᾽ ἐς χθόνα* codex Paris., unde Boeckhius suspicatur *οἴχεται ἐς χθόνα*.

Fr. 47. Athenaeus X. p. 411. B. (coll. Philostr. Imagg. II, 24.): *Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ τὴν ἀδηφαγίαν ἐπιφέρει· Ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας Κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας. παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ᾽ εἴληφεν εἰπόντος· Διὰ βοῶν θερμὰ δ᾽ εἰς* (*θερμὰ εἰς* codex) *ἀνθρακιὰν* κτλ. Quae valde corrupta ingenioso sanavit Boeckhius, nisi quod versu primo

θέρμ' ἅλις ἀνθρακιὰν στέψαντα πυρίπνοά τε
σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν
εἶδον ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν·
ἦν δὲ ἰδόντα διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

De Hercule.

48. (134.)

. . . .
⏖́⏑––́⏑⏑–
––́⏑⏑–⏑⏑–
⏑–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑⏓
⏑–́⏑––́⏑́⏑–⏑⏓
⏒–́⏑–⏒⏖́⏑––́⏑⏑–⏑–
⏒–́⏑–⏑–́⏑⏑––́⏑⏓
⏑–́––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏓

. . . . *κατὰ φύσιν* . . .
νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς
θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων
ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον
ὑπερτάτᾳ χειρί. τεκμαίρομαι
ἔργοισιν Ἡρακλέος· ἐπεὶ Γηρυόνα βόας
Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέος
ἀναιτήτας τε καὶ ἀπριάτας ἤλασεν.

51. (135.)

–́⏑⏑–⏑⏑⏓

47, 2. *θέρμ' ἔδει*

---

cum Bergkio ab Ione mutuatus sum verbum *κατέπινεν*. Quo facto Boeckhii correctio v. 2. *θέρμ' ἔδει* convincitur. Optime Bergkius *ἅλις*. — 3 *εἶδον* addidit Boeckhius.

Fr. 48. Ex Platonis Gorgia p. 484. B. Scholiis Nem. IX, 35. et, ne alios commemorem plurimos, Scholiis Aristidis III. p. 408. Dindorf. composuit Boeckhius. — v. 8. *ἀναιτήτας* Boeckhius exsculpsit ex his Scholiastae Aristidis: *ἐπεὶ Γηρυόνου βόας Κυκλωπείων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως συναιρεῖται* (vel *ἀναιρεῖται*) *καὶ ἀπριάτας ἤλασεν. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηρυόνου βόας οὔτε αἰτήσας οὔτε πριάμενος ἤλασεν.* Et Plato ipse: *οὔτε πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς* circumloquitur.

Πάντα θύειν ἑκατόν.

De Lusitanis.

54. (136.)

. . ⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–
– –́⏑– –́⏑– –́⏑⏓

. . *κατὰ μὲν φίλα τέκν' ἔπεφνεν*
θάλλοντας ἥβᾳ δυώδεκ', αὐτὸν δὲ τρίτον.

Fortasse de Hercule Neleum et filios occidente.

55. (137.)

– –́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑–
– –́⏑– –́⏑– –́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑– –́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑⏑–⏑⏑– –́⏑⏓
–́⏑– –́⏑– –́⏑– –́⏑–

Οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοι νεόταϑ' ἐπέλαμψαν μυρίοις;
πρῶτον μὲν Ἀλκμήνας σὺν υἱῷ Τρώϊον ἄμ πεδίον
καὶ μετὰ ζωστῆρας Ἀμαζόνος ἦλθεν, καὶ τὸν Ἰάσονος εὔδοξον πλόον
ἐκτελευτάσαις ἕλεν Μήδειαν ἐκ Κόλχων δόμων.

57. (138.)

⏑⏑͜⏑́ –́⏑– –́⏑– –́⏑⏓

Σύριον εὐρυαίχμαν διεῖπον στρατόν.

De Amazonibus.

Fr. 51. Strabo III. p. 232: *Ποιοῦσι δὲ καὶ ἑκατόμβας* (Lusitani) *ἑκάστου γένους Ἑλληνικῶς, ὡς καὶ Πίνδαρός φησιν.*

Fr. 54. Porphyrius Scholl. Il. *K*, 252: *τρίτον ἀντὶ τοῦ τρίτον καὶ δέκατον.* Vulgo *θάλλοντα.* Correxit Boeckhius. Bergkius *δώδεκ'* edidit.

Fr. 55. Scholl. Taur. et Guelf. Eurip. Andr. 798. — v. 1. Vulgo *μόχθοιν νεώτατον ἐπιλάμψαι μυρίοις.* Infinitivus servari poterit, si praecessisse statuas verbum, velut *οἶοι*: *Nonne Pelei labores ii, qui iuvenile robur inspirarent multis?* — 2. *Τρώων ἀμπέδιλα* vulgo. — 3. *Ἀμαζόνας* codices, quod defendi possit, si *Ἀμαζών* Pindaro sit adiectivum masculinum.

Fr. 57. Strabo XII. p. 819. C: *Πίνδαρός φησιν, ὅτι αἱ Ἀμαζόνες Σύριον — στρατόν, τὴν ἐν τῇ Θεμισκύρᾳ κατοικίαν οὕτω δηλῶν.* Libri *διϊππον.* Correxit Casaubonus.

58.

. . . . –´–⏑–
´–⏑––´–⏑⏑–´–⏑––´–⏑[–⏓]
. . . . *Φὰν δ' ἔμμεναι*
Ζηνὸς υἱοὶ καὶ κλυτοπώλου Ποσειδάωνος – –.
[**De Pirithoo et Theseo. SCH.**]

61. (142. *στρ. α'.* et 143. *στρ. β'.*)

⏒´–⏑–⏒´–⏑––´⏑⏑⏑⏓
–´–⏑⏑–⏑–´–⏑–⏑⏓
Πεπρωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν
ἀνδροφθόρον· οὐδὲ σιγᾷ κατεῤῥύη.
De Oedipo.

62. (145.)

. . . . –´–⏑–⏑⏓
–´–⏑–⏑– . . . .
. . . . *αἴνιγμα παρθένου*
ἐξ ἀγριᾶν γνάθων . . . .
De Sphinge.

63. (147.)

. . . . –´–⏑–⏑–
–´–⏑–⏑– . . . .
. . . . *δ' οὐδὲν προςαιτέων*
ἐφθεγξάμαν ἐπὶ . . . .
Praecedentis fragmenti antistrophum.

58. omissum.

Fr. 58. Tanquam exemplum syllepseos affert Herodianus *περὶ σχημ.* p. 59, 28. Dindorf.: *Τὸ παρὰ Πινδάρῳ ἐπί τε τοῦ Πειρίθου καὶ Θησέως λεγόμενον· Φὰν κτλ.* Codex A. *φαμέν.* Idem *υἱόν*, alii *υἱός, υἱοί.* Vide post Eustath. p. 37.

Fr. 61—65. Heliodorus apud Priscianum de metris com. p. 248. Lindem., 419 seq. Gaisford. Longe aliter atque Boeckhius haec constituit Bergkius ita, ut ex carmine monostrophico petita fuisse censeat. *Στρ. α'.* fecit . . . *Πεπρωμέναν Θῆκε μοῖραν μετατραπεῖν. Στρ. β'. . . . Ἀνδροφθόρον, Οὐδὲ σιγᾷ κατεῤῥύη. Στρ. γ'. . . . τροχὸν μέλος· Αἱ δὲ Χείρωνος ἐντολαί.* Rursus *Στρ. α'. . . . αἴνιγμα παρθένου Ἐξ ἀ. γν. Στρ. β'. . . . ἐν δασκίοις πατήρ·*

64. (144.)

⏑–́⏑––́⏑––́⏑–⏑–

Τροχὸν μέλος· ταὶ δὲ Χείρωνος ἐντολάς.

De Achille apud Chironem educato.

65. (146.)

––́⏑––́⏑––́⏑–⏑– . . . .

Ἐν δασκίοισιν πατήρ· νηλεεῖ νόῳ δ᾽ . . . .

De Peleo Achillis patre; ex eodem, quo prius, carmine.

66. (148.)

⏓–́⏑–––́⏑–––́⏑⏑⏒

Νόμων ἀκούοντες θεόδματον κέλαδον.

De Cadmo et Harmonia, vel de Peleo et Thetide.

67. (149.)

. . . . ⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑⏒
––́⏑ . . . .

Ὑφαίνω δ᾽ Ἀμυθαονίδαις ποικίλον ἄνδημα.

68. 69. (151. 153.)

–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–––́⏑⏒
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–––́⏑⏑–
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–––́⏑⏑–
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–

Ἀνηλεεῖ νόῳ δ᾽. Στρ. γ΄. . . . δ᾽ οὐδὲν προςαιτέων Ἐφθεγξάμαν ἐπί. . . . Ut haec tria ultima fragmenta ex iisdem illis tribus strophis petita fuerint, poeta autem enarraverit in priore parte carminis Oedipi fortunam, qui Sphingem superavit, in altera, quomodo Peleus Acasti insidias effugerit. Quae mihi licet probabiliter excogitata videantur et fr. 61. versus 1. cum 2. copulari non possit propterea, quod Heliodorus priori alterum respondisse testatur, tamen nolui a Boeckhio recedere. Nam in Bergkii quoque ratione sunt quae minus placeant.

Fr. 66. Prisciani Heliodorus l. c. p. 251. (420. Gaisf.)

Fr. 67. Scholl. Nem. VII, 116: *Τὸ ποίημα ὑφάσματι ἔοικεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις.*

⏒–́⏑–––́⏑–––́⏑–––́⏑––
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––
–́⏑–––́⏑–––́⏑––

Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναῤῥῆξαι τὸν ἀχρεῖον λόγον·
ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας
ὁ κρατιστεύων λόγος. Ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν τίς φέρεται
μόχθος ἄμμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω·
καλῶν μὲν ὦν μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρὴ παντὶ λαῷ
δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἄτα
προστύχοι, ταύταν σκότῳ κρύπτειν ἔοικεν.

70. (154.)

. . . . –́⏑–
–́⏑–––́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–
–́⏑–––́⏑⏓

Ὦ τέκνον,
ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον
προσφέρων πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει· τῷ παρεόντι δ' ἐπαινήσαις ἑκὼν
ἄλλοτ' ἀλλοῖα φρόνει.

Amphiaraus Amphilocho.

71. (155.)

[–́⏑⏑–]⏑⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–
. . . . *Ὁ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται.*

68. 69, 6. *θεόσδοτος ἀτλάτα κακότας* — 7. *προστύχῃ* et *σκότει*

Fr. 68. 69. Versus 1. 2. habet Clemens Alex. Stromm. I. p. 345 Potter. — 1. Libri *ἀρχαῖον*; correxit Boeckhius. — 2. *ὅτε πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς* vulgata correxit idem Boeckhius, qui seqq. optime consociavit, petita e Stobaei Floril. CIX, 1. — 6. *θεόσδοτος ἄτα* (*ἄτη*) codex: vulgo *ἀτληκηκότα*, unde Stephanus et Boeckhius effecerant *ἀτλάτα κακότας*. — 7. *προστύχοι* codex obtulit, *σκότει* ad usum poetae emendavi de meo.

Fr. 70. Athenaeus XII. p. 513. C: *Τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί· Ὦ τέκνον κτλ.*

Fr. 71. Scholl. Nem. VII, 89.

72. (156.)

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏓

Ὦ πόποι, οἷ᾽ ἀπατᾶται φροντὶς ἐπαμερίων
οὐκ ἰδυῖα.

De Eriphyla Amphiarai uxore.

74. (157.)

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι,
ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόςφορον.

De Phoenice.

76. (158.)

Ὑπερμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν.

81. (159.)

⏑́⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏓

Ἔτι δὲ τειχέων ἀνακικύει καπνός.

Fortasse de Troia.

72, 1. *ἐφαμερίων* — 76. *ἀκαμαντόχαρμαν*

Fr. 72. Aristides II. p. 402. (547. Dind.): *Ὁρμηθεὶς ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λόγων, Ὦ πόποι, φησίν, κτλ. ἐπαμερίων* codices. Iidem *εἰδυῖα*, quod rhythmi gratia mutavit Boeckhius. Vide de Crisi p. 19. Accedit, quod ea sola forma Homerica fuisse videtur; v. Ahrens Mus. Rhen. 1842. p. 177 seq.

Fr. 74. Strabo IX. p. 659. A: *Πίνδαρος μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος· Ὃς κτλ.*

Fr. 76. Choeroboscus in Theodos. Canon. p. 1183. Bekker. (106, 3. 128, 21. Gaisf.): *Παρὰ Πινδάρῳ· Ὑπερμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἶαν. περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἢ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἶαν ἐγένετο ἢ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων.* Boeckhius et Bergkius *ἀκαμαντόχαρμαν* signaverunt. Addo Herodianum Et. M. p. 44, 45: *Ἀκαμαντοχάρμαν: Οὐκ ἐστὶ πλεονασμός, ἀλλὰ πλάνη κλίσεως. ἀκαμαντοχάρμας γάρ, καὶ ἡ κλητικὴ ἀκαμαντοχάρμα. εἰ γὰρ ἦν πλεονασμός, ἐκτεταμένον ἐχρῆν τὸ ᾱ, νῦν δὲ συστέλλεται. πλάνη ἄρα κλίσεως. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.* Cf. Lobeck. Parall. p. 172.

Fr. 81. Et. Gud. p. 321, 54: *Παρὰ Πινδάρῳ· Ἔστι δέ τοι χέκων ἀκύει καπνός.* Et. Paris. Crameri Ann. Par. III. p. 35, 24: *Ἔστι δὲ τάχεων κακίει καπνός.* Correxit Boeckhius.

82. (161.)

– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
× – –́ ⏑ ⏑ – –

Αὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας
ἔςδεξαι τεμενοῦχον.

83. (162.)

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓

Ἥρωες αἰδοίαν ἐμίγνυντ' ἀμφὶ τράπεζαν θαμά.

87. (163.)

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Κο-
λοφωνίου ἀνδρός.

93. (164.)

[–́] ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

. . *Ὅθι παῖδες Ἀθαναίων ἐβάλοντο φαεννὰν*
κρηπῖδ' ἐλευθερίας.

De pugna ad Artemisium.

94. (165.)

– × – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏒

Πανδείμαντοι μὲν ὑπὲρ πόντιον Ἕλλας πόρον ἱρόν.

De Xerxis exercitu.

94. *Πανδείματι* et *ἱερόν.*

Fr. 82. Apollonius de Syntaxi II, 18. p. 138. Bekker.

Fr. 83. Plutarchus Symp. Quaestt. II, 10. Hermannus *ἁμᾶ.*

Fr. 87. Strabo XV. p. 952. C: *Λέγει Πίνδαρος καὶ Πολύμναστόν τινα τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ἐλλογίμων.*

Fr. 93. Plutarchus Themistocl. 8. Boeckhius versu altero suspicatur scribendum esse: *κρηπῖδα τοῖς Ἕλλασιν ἐλευθερίας*, coll. Aristide II. p. 188. (251. Dindorf.): *ὥς φησι Πίνδαρος κρηπῖδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἕλλησι βαλλόμενος.* Dindorfius ad Athen. III. p. 1393. correpta altera *κρηπίδ'* maluit; v. nostra ad Alcaei fr. 33, 2. Delect. Secutus est Bergkius.

Fr. 94. Scholl. Arist. Vespp. 306: *Ὁ Πίνδαρος τὸν πλοῦν τοῦ Ἑλληςπόντου, νῦν δὲ πορισμόν.* Legebatur *πανδείματι*, quod

95. (166.)

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – . . . .

Ἁ Μιδύλου δ' αὐτῷ γενεὰ . . . .

96. (167.)

– –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏒

Κεῖ μοί τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων.

De Pythea Aegineta.

98. (168.)

–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –

Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων.

101. (169.)

Δελφοὶ θεμιστῶν ὕμνων μάντιες Ἀπολλωνίδαι.

102. (170.)

. . . . . . –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –

. . . . . . πενταετηρὶς ἑορτὰ
βουπομπός, ἐν ᾇ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς ὑπὸ
σπαργάνοις.

De Pindaro ipso in Pythiis nato.

103. (171.)

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

ex cod. Veneto corrigendum monui post Eustath. p. 36. Nunc Dindorfius in editione Scholl. Oxoniensi id ipsum corruptum censet ex *πᾶν δεῖμα τοί.* Sententiam non esse integram a Scholiasta appositam, cum desit verbum.

Fr. 95. Scholl. Pyth. VIII, 53.

Fr. 96. Scholl. Isthm. IV. inscript.

Fr. 98. Scholl. Pyth. II, 128.

Fr. 101. Scholl. Pyth. IV, 4: *Ἀπολλωνίδας τοὺς Δελφοὺς καλεῖ.* Scribendum esse *θεμίστων* deleta v. *ὕμνων* annotavit Boeckhius.

Fr. 102. Vita Pindari Vratisl. p. 9: *Ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη, ὡς αὐτός φησιν.* Eadem fere Eustathius Prooem. p. 17., ubi vide mea. Pro *ὑπό* Eustathius *ἐν.*

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς,
οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον
κόσμον αὐδάεντα λόγων·
ὃς καὶ πολυκλείταν περ ἐοῖσαν ὅμως Θήβαν ἔτι
μᾶλλον ἐπασκήσει θεῶν
καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς.

104. (172.)

Εὐάρματε χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα.

106. (173.)

Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον.

107. (174.)

Ὦ ταλαίπωροι Θῆβαι.

108. (176.)

Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ
Τιλφώσσας ἀπὸ καλλικράνου.

110. (177.)

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

103, 4. *πολύκλειτόν περ*

Fr. 103. Aristides II. p. 378. (509. Dindorf.) — v. 4. ex duobus codicibus *πολυκλείταν* dedi.

Fr. 104. Scholl. Pyth. IV, 25: *Εἰώθασι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωΐδων ὀνόματα διακαινοποιοῦντες, οἷον· Εὐάρματε — Θήβα. τὸ μὲν γὰρ εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρωΐδος.*

Fr. 106. Scholl. Pyth. II. inscr.

Fr. 107. Thomas Mag. Vita Pind. p. 4. Boeckh. Fragmentum suspectum.

Fr. 108. Athenaeus II. p. 41. E.

Ἔνθα βουλαὶ μὲν γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀρι-
στεύοισιν αἰχμαί,
καὶ χοροὶ καὶ Μοῖσα καὶ Ἀγλαΐα.

De Sparta.

111. (178.)

Οἵ τ' ἀργείλοφον πὰρ Ζεφυρίου κολώναν ....

De Locris Epizephyriis.

112. (179.)

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ . . . . . .

Αἰγυπτίαν Μένδητα, πὰρ κρημνὸν θαλάσσας,
ἔσχατον Νείλου κέρας, αἰγιβάται
ὅθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται ......

113. (180.)

. . . . . . – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

...... Λευκίππων Μυκηναίων προφᾶται.

114. (181.)

– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – γ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏖ ⏑ – ⏑ –
⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏖́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏖́ ⏑ –

Ἄνδρες τινὲς ἀκκιζόμενοι Σκύθαι

Fr. 110. Plutarchus Lycurg. 21. de Lacedaemone.

Fr. 111. Scholl. Ol. XI, 17. de urbe Locrorum Epizephyriorum: *Τραχεῖα εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος. Αὐτὸς γάρ φησιν· Οἵ τ' κτλ.* Boeckhius aut Ζεφύριον aut Ζεφυρίοιο proponit.

Fr. 112. Strabo XVII. p. 1154. A. coll. Aristide II. p. 360: *Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι καὶ ζῶον τράγον. ὡς δὲ Πίνδαρός φησιν, οἱ τράγοι ἐνταῦθα γυναιξὶ μίγνυνται.* — v. 2. Libri *αἰγίβοτοι.*

Fr. 113. Scholl. Pyth. IV, 206: *Ὁ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ τοὺς ἱππικούς.*

Fr. 114. Zenobius Prov. V, 59: *Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον: ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτὸ εἴρηται ἡ παροιμία. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων· Ἄνδρες κτλ.* Cf. Diogenian. VII, 12. — v. 1. Zen. *ἀγα-*

νεκρὸν ἵππον στυγέοισιν λόγῳ κτάμενον ἐν φάει·
κρυφᾷ δὲ σκολιοὺς γένυσιν ἀνδέροισιν πόδας ἠδὲ κεφαλάς.

115. (182.)

Καὶ λιπαρῷ Σμυρναίῳ ἄστει . . .

118. (183.)

––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑––́⏑–––́⏑–
–́⏑––́⏑––́ . . .

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὦνασσ' Ἀλάθεια, μὴ πταίσῃς ἐμὰν
σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει . . .

119. (184.)

. . . . [–́]⏑⏑–⏑⏑–⏒
–́⏑––́ . . . .

. . . . *παρὰ Λύδιον ἅρμα*
πεζὸς οἰχνεύων . . . .

120. (185.)

–́⏑––́⏑⏑–⏑⏑––́⏑–[––́]⏑–⏒
Ταρτάρου πυθμὴν πιέσει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις . . ἀνάγκαις.

121. (186.)

⏑⏑–́⏑⏑–⏑–́⏑⏑–
––́⏑⏑–⏑–

ζόμενοι, Diog. *ἀτιζόμενοι*; correxit Boeckhius coll. Suida s. v. *Σκύθης ὁρᾷ*, *Ἀκκιζόμενος* et *Σκύθης τὸν ὄνον* et Hesych. *Σκύθης ὄνειον δαῖτα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων (τινὲς δὲ βδελυττομένων) τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων.* — 2. *φάει* Heynius. Libri *φασί*. — 3. *σκολιοῖς* Diogenianus.

Fr. 115. Scholl. Pind. Pyth. II. inscr. Boeckhius *Σμυρναίων* coniecit.

Fr. 118. Stobaeus Floril. XI, 3. coll. Clem. Stromm. VI. p. 781. Potter.

Fr. 119. Plutarchus Niciae cap. 1.

Fr. 120. Plutarchus Consol. Apoll. 6. Vulgatum *πιέζει* correxit Boeckhius, qui ante v. *ἀνάγκαις* addendum putat *στυγναῖς*. Contra Bergkius eximie *δεσμοῖς ἀνάγκας* scripsit.

Μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀρινομένων
ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ.

122. (187.)

–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–
–́⏑–⏑–⏑⏓
–́⏑⏑––⏑⏑⏑⏑⏑–́⏑⏑⏓

Κλῦθ', Ἀλαλὰ Πολέμου θύγατερ,
ἐγχέων προοίμιον·
ἀμφύετ' ἄνδρες τὸν ἱερόθυτον θάνατον.

124. (188.)

[–́]⏑⏑–⏑⏑––́⏑–

Ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν.
De physiologis.

126. (190.)

Ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν ἄνδρες ἢ στάσιν, ἄλγος ἐμφανές.

127. (191.)

Κακόφρονά τ' ἀμφάνη πραπίδων καρπόν.

125. post 124. Vide supra fragm. Hyporchem. 6.

Fr. 121. Plutarchus de def. orac. 13. Sympos. Quaestt. I, 5, 2. VII, 5, 4.

Fr. 122. Plutarchus de glor. Ath. 7. coll. Herodiano *περὶ μον. λέξ.* p. 39, 5. — v. 3. *ἀμφύετε* et *ἐνφύετε* libri. *Ἀμφιέννυτε* Reiskius, *ἀμφίεσθ'* Bergkius, qui *τόν* omisit: ego *ἄνα, δῦτ' ἄνδρες*, ut dicitur *μάχην, πόλεμον, οὐλαμὸν ἀνδρῶν δῦναι.* De voce *ἱερόθυτον* Lobeckius Phryn. p. 159: „Quid supponendum sit, *ὡραιότατον* an *ἱερώτατον* an aliud, statuat Boeckhius." Nihil is monuit. Et sanum videtur vocabulum.

Fr. 124. Stobaeus Floril. LXXX, 4: *Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος ἀτελῆ κτλ.* Eustathius Prooem. p. 24. in *τοὺς φιλοσοφοῦντας* iactum culpat. Boeckhius coll. Plat. Theact. p. 173. D. aliisque testibus Pindarica concinnat haec: *Ὃς πέταται τά τε νέρθεν γᾶς ἐφύπερθέ θ' ὕπερθέν τ' οὐρανοῦ ἐξερευνάσων, ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπει.*

Fr. 126. Plutarchus de cohib. ira 8: *χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν — ἐμφανές, κατὰ Πίνδαρον.* Pro *ἢ στάσιν* Pindarus fortasse *ἔστασαν* dederat.

Fr. 127. Plutarchus de ser. num. vind. 19. *τ' ἀμφανῆ* Ruhnkenius. Vulgo *τὸν ἀμφανῆ*, Venet. *τ' ἐκφανεῖ.*

128. (192.)

Φθόνον κενεοφρόνων ἑταῖρον ἀνδρῶν.

129. (193.)

⏑⏑–́⏑––́⏑–⏑⏓
–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–⏒
⏑–́⏑⏑–⏑⏑––
⏑⏑–́⏑⏑–⏑–⏑–⏒

Πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον
ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει
ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν,
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

130. (194.)

⏑–́⏑––́⏑–⏑––́⏑––́⏑–⏑–⏑⏓
–́⏑–⏑–⏑––́⏑–⏑–––́⏑–⏒

Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος συναορεῖ
ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυ-
βερνᾷ.

130, a. (195.)

–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑––

Ἐλπίσιν ἀθανάταις ἁρμοῖ φέρονται.

130, a. omissum.

Fr. 128. Plutarchus de cap. ex hostibus util. 10: *Πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον — ἀνδρῶν, ὥς φησι Πίνδαρος.*

Fr. 129. Maximus Tyrius Diss. XVIII, 1. coll. Plat. Rep. II. p. 365. A. B. Cicero ad Attic. XIII, 38.

Fr. 130. Plato Rep. I. p. 330. E. 331. A: *Χαριέντως που τοῦτο Πίνδαρος εἶπεν, ὅτι ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖα κτλ.* Stobaeus Floril. XCIV, 22. aliique.

Fr. 130, a. Accessit ex Eustathii Prooem. p. 12: *Μάλιστα ἄτριπτον εἰς συνήθη γνῶσιν τὸ ἁρμῷ, ἤγουν ἄρτι, ὃ παρ' ἑτέροις ἁρμοῖ λέγεται, οἷον· Ἐλπίσιν κτλ.* Ex threnis esse suspicatus sum.

132. (196.)

⏓–́⏑–⏓–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑–⏓

Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς.

133. (89.)

––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–––́⏑⏑–⏓
––́⏑⏑–⏑⏑–⏑–́⏑–⏓
–́⏑ . . . . .

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν·
μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε, θυμέ,
πρᾶξιν.

134. (197.)

Γλυκύ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος.

136. (198.)

–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑––
–́⏑–––́⏑⏑––́⏑–––́⏑––
–́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑––
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑––
* * *
[–́⏑⏑–⏑]⏑–––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑––

Ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδεες οἴχονται μέριμναι
στηθέων ἔξω, πελάγει δ' ἐν πολυχρύσοιο πλούτου
πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν·
ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες
* * *
. . . . . ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

De compotatione.

Fr. 132. Plutarchus Consol. Apoll. 28.

Fr. 133. Athenaeus XIII. p. 601. C. Ad scoliorum fr. 2. revocavit Bergkius vetante Boeckhio. Vide quae supra diximus. Aperte autem fallitur Bergkius, cum *ἔρωσιν χαρίζεσθαι* rescripsit, quod Graeci nusquam dixerunt. Ut strophae illi scol. fr. 2. respondere non potuerit. Hinc Bergkii ratio collabitur.

Fr. 134. Clemens Paedag. p. 295, 24. Potter.

Fr. 136. Athenaeus XI. p. 782. D. (c. 21. p. 1037. Dindorf.): *Αὔξει καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἡ ἐν τοῖς πότοις δια-*

137. (199.)

. . . – – –́ ⏑ – – –́ . . .

Οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν.

138. (200.)

. . . . –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ – – –́ [⏑ –] – –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏒

. . . . *τῶνδε [γὰρ] οὔτε τι μεμπτὸν*
οὔτ' ὦν μεταλλακτὸν . . . ὅσσ' ἀγλαὰ χθὼν
πόντου τε ῥιπαὶ φέροισιν.

139. (201.)

[–́ ⏑] ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ . . . . . .

. . *Ἀελλοπόδων μέν τιν' εὐφραίνοισιν ἵππων*
τίμια καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θα-
λάμοις βιοτά·
τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμ' ἅλιον ναΐ θοᾷ
σῶς διαστείβων . . . .

140. (202.)

. . . ⏑ – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –

. . . *Διὸς παῖς ὁ χρυσός·*

τριβὴ ἀναζωπυροῦσα καὶ ἐνεγείρουσα μετὰ φρονήσεως τὸν ἑκάστου νοῦν, ὥς φησιν ὁ Πίνδαρος.

Fr. 137. Etym. M. p. 178, 10: *Παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται ἄφνος, ᾧ κέχρηται Πίνδαρος.*

Fr. 138. Plutarchus Symp. Quaestt. VII, 5, 3. Libri *μεταλλάττων*. Editio Parisina *μεταλλάττον*.

Fr. 139. Sextus Empir. Hypot. Pyrrh. p. 23. — v. 2. Libri *τιμαί*. Correxit Boeckhius. — 3. *Τέρπεται δ' αὖ καί τις* coniicit idem. Codex Vratisl. Bekkeri om. *σῶς*.

κεῖνον οὐ σῆς οὐδὲ κὶς δάπτει,
δάμναται δὲ βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων.

141. (203.)

⏒́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ . . . –́ ⏑ ⏑ – . . . . .

Καὶ φέρονταί πως ὑπὸ δούλειον τύχαν
αἰχμάλωτοι, καὶ χρυσέων βελέων
ἐντὶ τραυματίαι . . . .

144. (205.)

. . . ⏑ ⏑ ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑

. . . Ὁπότε θεὸς ἀνδρὶ χάρμα πέμψῃ,
πρόσθε μέλαιναν καρδίαν ἐστυφέλιξεν.

145. (206.)

Οὔτις ἑκὼν κακὸν εὕρετο.

147. (207.)

[–́ ⏑] ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ . . . . .

. . Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἱλισσόμεναι
δόξαν εὑρίσκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ' αἰθέρα λαμπευθέντα . . . . .

144, 2. πρὸς μέλαιναν

Fr. 140. Scholl. Pyth. IV, 408., ubi vide Boeckhii notam. Boissonadius edidit: δάπτει βροτεᾶν χάρμα κάρτιστον φρενῶν.

Fr. 141. Theodorus Metochita p. 562. Kiessling.

Fr. 144. Scholl. Ol. II, 40: Πρὸ τῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις τὰ κακά, ὅπερ καὶ ἐν ἑτέρῳ φησίν. — v. 2. πρόσθε Boeckhio pro vulg. πρός corrigendum videtur. Recte. Itaque recepi.

Fr. 145. Aristides II. p. 402. (547. Dindorf.)

Fr. 147. Clemens Stromm. IV. p. 586. Potter. — v. 3. μετ' αἰθέρ' ἀερθέντα Boeckhius.

149. (208.)

Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.

150. (209.)

– –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏒

Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται
οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν.

151. (210.)

ἐπὶ λεπτῷ δενδρέῳ βαίνειν.

152. (211.)

– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ . . . .

Τόλμα τέ μιν ζαμενὴς καὶ σύνεσις πρόσκοπος ἐσάωσεν.

153. (212.)

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ . . . .

Σχήσει τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδάρεον τεῖχος.

154. (213.)

Πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν.

Fr. 149. Plutarchus an seni 1. de sollert. animm. 23.
Fr. 150. Scholl Ol. VIII, 92.
Fr. 151. Libanius Epist. CXLIV: *Μηδ' οὕτως οἷον τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ — βαίνειν, ἀλλά τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν.*
Fr. 152. Scholl. Nem. VII, 87: *Ὅλως ἀποδέχεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμαν.*
Fr. 153. Plutarchus Marcello 29: *Ἀλλὰ γὰρ τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδαροῦν σχήσει τεῖχος, κατὰ Πίνδαρον.* Constituit Boeckhius.
Fr. 154. Clemens Paedag. p. 307. Potter.

155. (214.)

. . . . [∠◡]◡–◡◡–⏓
∠◡––∠◡◡–∠◡–⏓∠◡–⏓
⏓∠◡––∠◡◡–◡◡––∠◡––∠[◡⏒]

Ὑφ' ἅρμασιν ἵππος,
ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν δ' ἰθύει τάχιστα
δελφίς·
κάπρῳ δὲ βουλεύοντα φόνον κύνα χρὴ τλάθυμον
ἐξευρεῖν . .

156. (215.)

[∠◡◡–]◡◡––∠◡◡–◡◡[–⏒]
∠◡◡–◡◡––∠◡◡⏒
–∠◡–∠◡◡–◡◡[–] . . . . .

. . . . ἁλίου δελφῖνος ὑπόκρισιν . .
τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει
αὐλῶν ἐκίνησ' ἐρατὸν μέλος.

157. (216.)

◡∠◡◡–◡◡–◡◡–

φιλάνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν.

De delphinis.

158. (217.)

–∠◡◡–∠◡––
⏓∠◡––∠◡–

Fr. 155. Plutarchus de tranq. anim. 13. — v. 1. *ἐν ἅρμασιν* Plut. l. c., sed idem de virt. mor. 12: *ὑφ' ἅρμασιν*, quod praetulit Boeckhius. — 3. Libri fere *βουλεύοντι*. Quod quis tueatur Soph. Antig. versu 732. reliquisque, quae Ellendtius affert Lex. Soph. II. p. 964. Nisi quod librarii id ad praegressum dativum *κάπρῳ* videntur per errorem assimilasse. — In fine *τινά* addiderim.

Fr. 156. Plutarchus Symp. Quaestt. VII, 5, 2. de soll. anim. 36. „Pindarus videtur dedisse *ἐρεθίζομαι*, et interpositis paucis haec: .... *ἁλίου κτλ.*" Boeckhius.

Fr. 157. Eustathius Odyss. *K.* p. 1657, 13: *Καὶ οἱ δελφῖνες ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι φιλάνορα οὐκ ἔ. β. κατὰ Πίνδαρον.* Cf. Scholl. *K*, 340.

Ὄπισθε δὲ κεῖμαι θρασειᾶν
ἀλωπέκων ξανθὸς λέων.

159. (218.)

Ἔνθα ποῖμναι κτιλεύονται κάπρων λεόντων τε.

162. (219.)

Ἰάχει βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων.

163. (117.)

. . . . ⏓ ´– ⏑ – – ´– ⏑ –
⏓ ´– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – . . . .

. . . . *Μελισσοτεύκτων κηρίων*
ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά.

163, a. (175.)

. . . . : – – ´– ⏑ ⏓
´– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ´– ⏑ – – ´– ⏑ –
– ´– . . . .

Οὔτοι με ξένον
Οὐδ' ἀδαήμονα Μοισᾶν ἐπαίδευσαν κλυταὶ
Θῆβαι.

[Pindarus de se ipso. SCH.]

166.

Μὴ σιγᾷ βρεχέσθω.

163, a. omissum.

Fr. 158. Aristides II. p. 378. (509. Dindorf.): *Πρός τινα τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἑώρα καὶ οὐκ εἰδότα ὅτῳ σύνεστιν, οὑτωσὶ πεποίηκεν· Ὄπισθε κτλ.*

Fr. 159. Scholl. Pyth. II, 31: *Καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθασσεύεσθαι καὶ κτιλεύεσθαι λέγει.* Codex Gotting. *αἱ ποῖμναι*, unde Boeckhius *καὶ ποῖμναι*. Bergkius *λεόντων κάπρων τε* transposuit.

Fr. 162. Herodianus *περὶ σχημ.* p. 60, 13. Dindorf.: *Πινδαρικὸν τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἑνικὰ ῥήματα ἔχοντα ἐπιφοράν, οἷον — Ἰαχεῖ κτλ.*

Fr. 163. Crameri Ann. Oxx. I. p. 285, 19. verba exhibent sana, quae corrupta exstabant Et. M. p. 577, 19.

Fr. 163, a. Philosophus Stoicus Letronnii *περὶ ἀποφατικῶν* 2. Cf. Fragmente Griech. Dichter v. Letronne p. 10.

Fr. 166. Scholl. Pind. Ol. XI, 58: *Συνήθως τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι. Καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται.*

175. (298.)

–́⏑⏑–⏑⏑––

Ξεινοδόκησέ τε δαίμων.

177. (221.)

Ποτίκολλον ἅτε ξύλον ξύλῳ.

182. (285.)

Ὑψικέρατα πέτραν.

182, a. (224.)

Πρόφασις βληχροῦ γίνεται νείκεος.

182, b. (234.)

–́⏑––́⏑–́⏑⏑–
–́⏑–⏑–⏑–⏓

Ἄλλο δ' ἄλλοισιν νόμισμα, σφετέραν δ'
αἰνέει δίκαν ἕκαστος.

182, c. (275.)

Ἀμεύσεσθαι Νάξιον Τίσανδρον.

182, a seqq. nunc demum addidi.

Fr. 175. Apollonius Lex. Hom. s. v. *Ξεινοδόκος*.

Fr. 177. Athenaeus I. p. 24. B. VI, 248. D.

Fr. 182. Et. M. p. 504, 3: *Κέρατα καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὥς φησι Πίνδαρος ὑ. π. ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια.*

Fr. 182, a. Crameri Ann. Oxx. I. p. 95, 8: *Πίνδαρος βληχρὸν τὸ ἰσχυρόν· Πρόφασις κτλ.* Cf. post Eustath. Prooem. p. 37.

Fr. 182, b. Artemidorus Oneir. IV, 2: *Ἄλλα δὲ ἄλλοις νόμιμα σφέτερα δέδεικται ἑκάστοις.* Boeckhius, cui est fr. inc. 49., cum Schneidero: *ἄλλα δ' ἄλλοις νόμιμα, σφέτερα δὲ κεῖται ἑκάστοις.* Nunc ego Pindaricam sententiam potui instaurare ope Scholl. Paris. in Homeri Il. *B*, 400. apud Cramerum Ann. Paris. III. p. 154, 13: *Καὶ Πίνδαρος· Ἄλλοι δ' ἄλλοισιν νόμισμα· σφετέραν δ' αἰνεῖ δίκαν ἕκαστος.* Cf. quae disputavi Mus. Rhen. 1842. p. 297 seq.

Fr. 182, c. Eustathius Prooem. p. 9: *Τὸ ἀμεύσασθαι, ὅ ἐστι παρελθεῖν καὶ νικῆσαι, οἷον· Ἀμ. Ν. Τίσανδρον.* Vide meam notam.

182, d. (150.)

. . . ⏑⏑–́⏑–––́⏑⏑–⏒
–́⏑––×̱––́⏑⏑–
––́⏑⏑–́⏑–––́⏑⏑–⏑–
×̱––́⏑⏑–⏑–́⏑–––́⏑–
–×̱⏑–́⏑⏑–⏑–
–́⏑⏑–⏑ . . . .

Προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυξεν,
ὡς ἀπὸ κρανᾶν φέρτιστον ὕδωρ
θάλεον γάλα· τοὶ δ' ἐπίμπλων ἐσσύμενοι πίθους.
ἀσκὸς δ' οὔτε τις ἀμφορεὺς ἐλίνυ' ἐν δόμοις,
πέλλαι δὲ καὶ λίθινοι πίθοι
πλᾶσθεν ἅπαντες.

182, e. (152.)

––́⏑––́⏑⏑–⏑⏑–––́⏑––
–́⏑–––́⏑⏑–⏑⏑––́–

Ναὶ τὰν Ὄλυμπον καταδερκομέναν σκαπτοῦχον Ἥραν,
ἔστι μοι πιστὸν ταμιεῖον ἐπὶ γλώσσας.

Fr. 182, d. Plutarchus de Pyth. orac. 29: *Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ Γαλάξιον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ᾔσθοντο τοῦ θεοῦ* (Apollinis) *τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονίᾳ καὶ περιουσίᾳ γάλακτος· Προβάτων κτλ.* Pindaro haec vindicanda disputavi in Zimmermanni Diar. Philol. 1834. nr. 54 p. 433 seq. ibidemque quaedam Plutarchi leviter vitiata correxi. Referenda autem haec videntur ad carmen daphnephoricum Apollini Galaxio certo tempore a Boeotis oblatum, de quo more vide Boeckhium ad Fragmm. p. 590. et nostrum commentarium. — Bergkius, qui haec olim Praefat. Anacr. p. VII seq. tragico alicui poetae ascripserat, nunc et ipse poetae Thebano tributa voluit.

Fr. 182, e. Clemens Stromm. V. p. 661. Potter.: *Ναὶ κτλ. ἡ ποιητική φησιν.* Pindari haec esse iure videtur Bergkius coniecisse.

EXCURSUS DUO

AD

PINDARI CARMINA.

EXCURSUS I.

DE ORDINE CERTAMINUM OLYMPICORUM PER QUINQUE DIES *).

Difficilis quaestio est, minime vero iniucunda et inutilis, de ordine certaminnm Olympicorum, quam etiam Pindari causa tractare constitui, quum nonnulla observasse mihi videar nondum observata. Sollemnitatis Olympicae ut omnium similium partes duae erant, ut hinc ordiar, sacrificiorum dies et ludi. Sacrificiorum dies dicitur proprie *ἑορτή*, *βουθυσία* s. *βουθυσίαι*, *Ὀλυμπιάς*, estque potior pars festi; ludi *ἀγῶνες*, *ἅμιλλαι*, *νικαφορίαι*, *τεθμὸς ἀέθλων*, *κρίσις ἀέθλων* dicuntur; cf. Ol. III, 19 seqq. V, 5. VI, 69. XI, 58. Atque etiam in aliis similibus festis hae duae res ubique a Pindaro distinguuntur; cf. Ol. VII, 80. Nem. V, 38. X, 23. Isthm. III, 79 seqq. Sed *βουθυσία* antiquissimo tempore, si Pindari sententiam sequimur, ipso plenilunii die fiebat, cf. Ol. III, 19., postquam vero quinque ludorum dies erant, haud dubie decimo mensis die. Faciebant Elei tunc sollemnia sacrificia, olim ab Hercule, ut dicebatur, instituta duodecim diis *συμβώμοις* Altis et

*) [Impugnavit ea, quae Dissenius scripsit, G. Hermannus in censura prioris editionis, quae repetita est Opuscc. T. VII. p. 5 seqq. Etiam M. H. E. Meierus diversam sententiam secutus est commeutatione de ludis Olympicis in Erschii et Gruberi Encyclop. Univers. s. v. Post utrumque Dissenius quaestionem resumpsit recitavitque anno 1833. dissertationem eodem quo hanc titulo instructam in consessu Societ. Reg. Scient. Gottingensi, cuins summam C. O. Muellerus inseruit Opusculis Dissenii Gottingae a. 1839. editis p. 185 seqq. Integra publicata est in Commentatt. Societ. Reg. Scientt. Recentt. Vol. VIII. Class. Hist. et Philol. p. 89 seqq. a. 1842. editis. Qua rationes suas subtiliter confirmavit. SCH.]

Iovi maximo, cui universa Olympia sacra; cf. Ol. XI. ibique notata. Neque vero solum ab Eleis sacrificabatur, sed etiam a certatoribus ludorum instantinm plurimis, et quum etiam civitates aliae multae θεωρίας mitterent, harum quoque legationum sacrificia saepe hoc die facta puta. De θεωρίαις ipsis cf. Welckeri Addenda ad libr. de Trilog. Aeschyl. p. 131. [et M. H. E. Meieri commentariolnm de sacris Graecorum legationibus editum Hal. Saxon. 1837.] Sacrificabatur tamen praeterea etiam ludorum diebus partim a civitatibus, quum legationes sacrae etiam in tali tempore sacrificium suum offerre possent, veluti Athenienses faciunt apud Andocid. in Alcibiad. p. 154. Bekk, partim a certatoribus, ut Psaumis Pind. Ol. V. in aris duodecim deorum per sex dies sacrificasse dicitur. Praesto erant simul μάντεις plurimi ex Iamidis, Telliadis, Clytiadis, qui oracula ex sacrificiis ederent; cf. ad Ol. VIII. init. Ceterum habebatur in Olympia πομπικὴ ὁδός, qua et θεωρίαι sollemniter intrabant in Altin et certatores, qui pompam Iovi ducebant, ut carmen Ol. IV. et VIII. in tali pompa cantatum; magnificam vero pompam aliquando Alcibiades duxit, quum πομπεῖα publica urbis ab ἀρχιθεώροις legationis Atheniensis callide mutuatus esset, ut loco cit. Andocides narrat. Veniamus ad ludos. Antiquissimo tempore unum diem ludorum fuisse probabile est, ut Pindarus statuit Ol. XI.; paulatim tamen plures facti, et nisi prius, certe inde ab Ol. 77. quinque erant, memorati Pindaro Ol. V, 6. Tum βουθυσία decimo die erat, inde ab undecimo vero agebantur ludi, ut Scholiastes ibi tradit. Sed iam de ordine certaminum videndum. Pindarus Ol. XI., ubi Olympia ab Hercule instituta describit, hoc tum ordine certatum narrat, cursu, lucta, pugilatu, curribus, iaculis discoque, ac quum hoc ibi agat, ut praesentes ritus ab Hercule repetat, vides hunc ipsum historico tempore certaminum ordinem fuisse, nisi quod pro iacnlorum discique iactu singulari maius quinquertii certamen substitutum, praeter illa complectens alia tria genera. Ac cursum, luctam, pugilatum sic se excepisse, ut Pindarus dicit, etiam per se nemo serio dubitaverit; post curule vero certamen ad quinquertium ventum esse etiam ex Xenophonte patet Hist. Gr. VII, 4, 29: καὶ τὴν μὲν ἱπποδρομίαν ἤδη ἐπεποιήκεσαν καὶ τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου, h. e. partem quinquertii. Neque non illud recte poni videtur, iam antiquitus plura genera fuisse; quod enim Pausanias libr. V, 8. tradit et Iul. Africanus apud Eusebium post cursum Ol. 18. luctam et quinquertium receptum, Ol. 23.

pugilatum, Ol. 25. currus equorum, hoc si ita intelligas, primis septendecim Olympiadibus nonnisi cursu virorum certatum, manifesto ineptum est, quum iam apud Homerum cetera quoque genera videamus, a Pelopis autem funebribus ludis equi certe vix unquam abfuerint. Imo ex quo tempore certa notitia in στήλαις haberetur certaminis alicuius Olympici, hunc introductionis annum dixere, nec credibile pugilatum revera quinquertio serius ascitum. Illud vero certum, pancratium ultimo loco receptum, quod Ol. 33. factum tradunt; hoc igitur sextum fuit in ordine. Considerabimus nunc memorabilem locum ap. Pausaniam V, 9, 3: Ὁ δὲ κόσμος ὁ περὶ τὸν ἀγῶνα ἐφ' ἡμῶν, ὡς θύεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερεῖα πεντάθλου μὲν καὶ δρόμου τῶν ἵππων ὕστερα ἀγωνισμάτων, οὗτος κατέστη σφίσιν ὁ κόσμος Ὀλυμπιάδι ἑβδόμῃ πρὸς ταῖς ἑβδομήκοντα. Τὰ πρὸ τούτων δὲ ἐπὶ ἡμέρας ἦγον τῆς αὐτῆς ὁμοίως καὶ ἀνθρώπων καὶ ἵππων ἀγῶνα. τότε δὲ προήχθησαν ἐς νύκτα οἱ παγκρατιάζοντες, ἅτε οὐ κατὰ καιρὸν ἐςκληθέντες, αἴτιοι δὲ ἐγένοντο οἵ τε ἵπποι καὶ ἐς πλέον ἔτι ἡ τῶν πεντάθλων ἅμιλλα· καὶ ἐκράτει μὲν Ἀθηναῖος Καλλίας τοὺς παγκρατιάσαντας. ἐμπόδιον δὲ οὐκ ἔμελλε παγκρατίῳ τοῦ λοιποῦ τὸ πένταθλον οὐδὲ οἱ ἵπποι γενήσεσθαι. Discimus ex his verbis primum omnibus certaminum generibus certatum eodem die, hoc est, ut ego censeo, quum tres maximum ante Ol. 77. dies ludorum essent, praeter gymnica certamina semel curribus, altero die rhedis mularibus, tertio celete decursum, ut unusquisque dies et hominum et equorum certamina haberet. Et ultimum quidem fuit sextumque in fine diei pancratium, quod quum Olymp. 77. in noctem protractum spectari non posset propter curruum et quinquertii certamina antecedentia, inde ab illa Olympiade mutatio facta. Quid vero mutatum est? In cetero ordine plane nihil mutatum, hoc enim dicere debebat Pausanias, sed reiectum est pancratium in sequentem diem et finita prioris diei concertatio post quinque genera spectata. Hoc enim aperte Pausanias dicere mihi videtur his verbis: ὁ δὲ κόσμος, ὡς θύεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερεῖα πεντάθλου μὲν καὶ δρόμου τῶν ἵππων ὕστερα ἀγωνισμάτων, οὗτος κατέστη Ὀλυμπιάδι ἑβδόμῃ πρὸς ταῖς ἑβδομήκοντα, h. e. ratio nunc haec est inde ab Ol. 77., ut sacrificia deo immolentur post quinquertium et equorum cursum; tum igitur finitur concertatio diei, pancratio in alium diem dilato. Sunt ἱερεῖα, quae in fine diei post finita certamina Iovi sacrificantur, quum etiam κῶμος haberetur (Ol. XI, 76.). Poterat Pausanias quod volebat simplicius dicere; sed amat exquisitiora.

Veniamus ad secundum diem. Quid ibi gestum? Eadem fuerunt genera, quae primo die, nisi quod nunc pancratium accessit, ac ne iterum sex genera existerent idemque incommodum oriretur, propter quod pancratium ab antecedente die remotum, nunc curule certamen nullum fuit, tertius autem dies primi diei rationem repetebat et sic deinceps. Haec igitur fere descriptio fuit proxime post Ol. 77:

1. δρόμος, πάλη, πυγμή, ἅρματα, πένταθλον.
2. παγκράτιον, δρόμος, πάλη, πυγμή, πένταθλον.
3. δρόμος, πάλη, πυγμή, ἀπῆναι, πένταθλον.
4. παγκράτιον, δρόμος, πάλη, πυγμή, πένταθλον.
5. δρόμος, πάλη, πυγμή, κέλητες, πένταθλον.

Quod ἅρματα ante πένταθλον posui, in eo Pindarum et Xenophontem sequutus sum, Pausanias quidem loco supra apposito τὰ ἱερεῖα dicens πεντάθλου καὶ δρόμου τῶν ἵππων ὕστερα ἀγωνισμάτων sacrificari, inversum ordinem videri potest indicare, et saepe dubitavi, quid statuerem; sed potuit Pausanias ultimum prius nominare, tum addere curule certamen, quia utrumque impedimento fuerat pancratio, potuit etiam, quod tamen minus probo, postea inverti ordo, ut Pausanias, quod suo tempore videret, ad ipsam Olympiadis 77. mutationem retulerit. Quidquid est, in cetera descriptione nihil mutatur, etiamsi quis inversum ordinem praeferat. Explicabo nunc cetera. Primum igitur proposita descriptio ut per se aequabilitate placet, ita confirmatur Pindari loco Ol. V, 6, 7., ubi quinque ludorum dies sic designantur: πεμπτάμεροι ἅμιλλαι ἵπποις, ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. Quomodo autem per quinque dies certari potest tribus his generibus, nisi primo, tertio, quinto die certatur, uti in nostra descriptione vides? Ceterum ἀπῆναι, ascitae Ol. 70. (antea igitur ἅρματα tantum et κέλητες certabant), abolitae sunt Ol. 84., cf. Boeckh. ad Schol. Pind. Ol. IV. p. 118. et Pausan. V, 9, 1., quemadmodum etiam κάλπης δρόμος, quamdiu habebatur, quinto credo die actus, ubi κέλητες certaverant, tum sublatus est. Sed Ol. 93. introducta pro iis δύο ἵππων τελείων συνωρίς secundum Pausan. V, 8, 13. et Iul. Africanum apud Euseb., ut iterum tria genera fuerint. Ceterum ut in Olympia ita in ceteris ludis omnibus bigae post quadrigas receptae, neque ego idoneam causam video, quare cum Hermanno ad Electr. 715. Sophoclem credam parum temporis curiosum contra morem antiquitatis in prisco certamine Pythio bigas memorasse pro quadrigis, quum poeta ut medios equos ζυγίους memoraret, opus non esset, qui de extremis tantum late-

rum equis loquatur. In quo Hermannus etiam contra usum loquendi σειραῖον ἵππον audacissime iugalem dextrum interpretatur. Sed hoc obiter; in viam redeo. Quod denique Ol. 99. πώλων ἅρματα addita sunt, Ol. 128. πώλων συνωρίς, Ol. 131. πῶλος κέλης, eo non mutatum credo reliquum ordinem, sed primo die ἵππων τελείων et πώλων ἅρμασι, tertio ἵππων et πώλων συνωρίδι, quinto ἵππῳ et πώλῳ κέλητι decursum suspicor. Ante Ol. 77. quum unus, duo, tres dies ludorum essent, eodem die hominibus et equis certatum, ut Pausanias supra dixit; postea vero mutatum est hoc, et vides nunc secundo et quarto die non certatum equis. — Sed ad gymnica certamina transeo. Fuit primum cursus simplex, δρόμος εὐθύς, ἁπλοῦς, ἀκάμπιος; cf. Etymol. Magn., Hesych. v. ἀκαμπιόδρομοι, Suid. et Hesych. v. ἀκαμπίας, quod genus Pindarus σταδίου εὐθὺν τόνον dicit Ol. XI, 64., ut τείνεσθαι δρόμος dicitur. De ratione certaminis notabilis locus Pausaniae est VI, 13, 2., licet mancus, ubi non omnes cursores simul certasse tradit, sed universum numerum sortitione in quaterniones divisum, victores autem harum denuo compositos. Atque ita exstitit σταδιονίκης. Ceterum si divisione facta certantium, unus, duo, tres supererant, haud dubie quintus cursor additus uni pluribusve quaternionibus. Praeterea etiam puerorum constat cursum fuisse, receptum Ol. 37. secundum Pausan. V, 8. et Iul. African. apud Euseb. — Videamus nunc καμπτούς, γναμπτούς, καμπίους, καμπείους, καμπίμους δρόμους. Huius generis primum διαύλου δρόμος est, quem in Olympia Pausan. l. cit. et Iul. African. receptum dicunt Ol. 14., deinde ἵππιος s. ἐφίππιος dictus Platoni de Legg. VIII, 833. A et C. et Pollucì Onomast. III, 146., aliis, cuius longitudo δίαυλοι δύο, ut Pausanias ait VI, 16, 3., offeruntque eandem mensuram Hesych. et Phavorin. v. ἵππειος δρόμος, et Plutarch. Solon. c. 23. Crediderim κέλητας idem spatium emensos, et inde ductum nomen. Sed hoc genus ut in Nemeis et Isthmiis fuisse constat e Pausania l. cit., in Olympia et Delphis usurpatum non reperio, licet res minime improbabilis sit. Tertio loco δόλιχος memorandus, cuius duo genera acute Boeckhius statuit Corp. Inscript. Vol. I. Fasc. III p. 703., δόλιχον simpliciter dictum septem stadiorum et ἵππιον viginti quatuor stadiorum, quales equorum adultorum cursus fuerunt. Ceterum receptus in Olympia δόλιχος secundum Eusebium Ol. 15., quod omisit Pausanias, saepius tamen ipsum genus in Olympicis rebus memorans, quum ἱππίου nullum ibi sit vestigium. Atque hi quidem cursus omnes γυμνοί;

accessit ὁπλίτης s. ὁπλιτῶν δρόμος, etiam ὅπλον dictus Pausaniae, qui receptus Ol. 65. secundum Pausan. et Euseb. De armis diximus ad Pyth. IX. init. Videtur autem duplex genus fuisse; certe Heliodorus Aethiop. IV. init. stadii armatos cursores Delphis memorat, alias δίαυλος laudatur; cf. Pausan. X, 34, 2. Aristoph. Av. 293. ibique Schol. Atque haec hactenus; dixit de cursibus post alios nuper Philipp. in Dissertat. de Pentathlo p. 60 seqq. Berolin. 1827. Vides multa genera usurpata; potuit igitur, primo die quum στάδιον esset, secundo διαύλου δρόμος esse, tertio δόλιχος, quarto ὁπλίτης δρόμος, quinto παίδων δρόμος, si autem etiam ἵππιον δρόμον Olympia habuit, primo die στάδιον et διαύλου δρόμος esse potuit vel alius. Sic Thessalus Corinthius Pind. Ol. XIII, 37. Delphis uno die stadio et diaulo vicit, quanquam alios ludos non comparo, quorum nec dies quot fuerint scimus nec quae descriptio certaminum, ut ex talibus nihil ad propositam quaestionem disci possit. Sed in Olympia secundum Pausan. VI, 13, 2. Polites Ol. 212. ἀπὸ τοῦ μηκίστου καὶ διαρκεστάτου δι' ὀλιγίστου δὴ καιροῦ μεθηρμόσατο ἐπὶ τὸ βραχύτατον ὁμοῦ καὶ ὤκιστον, καὶ δόλιχον γε ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ καὶ παραυτίκα σταδίου λαβὼν νίκην, προςέθηκε διαύλου σφίσι τὴν τρίτην. Quae si recte intelligo, Polites uno die dolichi et stadii victoriam tulit, secundo diauli etiam. Singulare vero est, quod tum dolicho primum, deinde stadio certatum; vulgo enim non dubium est stadii certamen primum fuisse omnium. Sed mutaverant hoc Hellanodicae ista Olympiade aliqua de causa, quemadmodum etiam alias in cetero ordine cursuum fieri potuit; neque arbitror singulos dies in perpetuum fixa cursuum genera habuisse, ut mutare nihil licuerit pro temporis et certatorum ratione. Quare etiam si quis Politen uno die tres victorias cursus reportasse contendat, non negabo potuisse ista quidem Olympiade ita factum esse. Ac de cursu satis dictum. Fuit porro lucta virorum et puerorum, et haec quidem Ol. 37. ascita teste Pausania et Iul. Africano; similiterque pugilatus virorum et puerorum, his Ol. 41. primum introductis secundum Pausan. et Euseb. Obiter moneo pueros dictos alios proprie παῖδας, alios ἀγενείους, adultiores; neque tamen Pindari aetate hoc discrimen παίδων et ἀγενείων iam obtinuisse Boeckhius iudicat in Corp. Inscript. Vol. I. Fasc. II. p. 335. Iam, ut cetera persequar, probabile mihi est partem luctatorum et pugilum primo die certasse, partem secundo, quum plerumque non pauci essent certatores, tertio vero victores cum ἐφέδρῳ, aut solos, si

φεδρος non erat, sed par numerus certantium. Ac si ἔφεδρος aderat, deinceps victores antecedentium dierum certabant cum hoc; cf. Boeckh. Explicatt. ad Pind. Pyth. VIII. p. 319.; si non aderat, nova paria ex victoribus solis componebantur, donec summus evaderet victor. Tale, credo, certamen fuit Pausan. VI, 10, 1: ἔνθα δὴ ὁ Γλαῦκος ἐτιτρώσκετο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιζομένων, καὶ ἡνίκα πρὸς τὸν λειπόμενον ἐξ αὐτῶν ἐπύκτευεν, ἀπαγορεύειν ἐνομίζετο. Ceterum saepius traditur aliquis eodem die lucta et pugilatu vicisse. Denique ad eandem normam quarto die puerorum luctatorum et pugilum certamen esse potuit, quinto victorum et ἐφέδρου. Ubi autem pauciores certatores aderant, etiam omitti uno die potuit hoc genus certaminis. Venio ad quinquertium. Quinquertiones vulgo non paucos fuisse inde suspicari licet, quod novem Hellanodicarum tres curulia certamina inspiciebant, tres quinquertium, tres cetera certamina, Pausan. V, 9, 5. Est autem maxime verisimile compositos quinquertiones per quaterniones fuisse, ut quaterni saltu, cursu, disco, iaculo certarent, ad luctandum vero duo paria prodirent, unum post alterum. Igitur si v. c. sedecim erant, commode hi per quatuor dies certaverint, quinto autem die victores horum. Neque tamen semper existimo omnibus diebus quinquertio certatum, sed, si pauciores aderant, omissum est uno alteroque die hoc certamen, et introducta pro eo, si fieri poterat, luctatorum aut pugilum plura paria. Quemadmodum si plures quam sedecim aderant, uno die duae quaterniones certarunt. Talia enim necessario mutata sunt ab Hellanodicis pro numero certantium in quoque genere, ut, quantum fieri posset, aequaliter divisa haberentur per singulos dies certamina et spectatorum oblectamenta. Ceterum quum ex descriptione nostra quinquertium in fine diei post cetera certamina spectatum sit, noli contra nos afferre locum Pausan. VI, 24, 1., ubi de gymnasio Eleorum loquens pergit: εἰςιᾶσι δὲ (Hellanodicae) πρὶν μὲν τὸν ἥλιον ἀνίσχειν, συμβαλόντες δρομέας, μεσούσης δὲ τῆς ἡμέρας ἐπὶ τὸ πένταθλον, καὶ ὅσα βαρέα ἄλλα ὀνομάζουσιν. Ibi non de ludis sermo, sed de exercitiis ante ludos, quod non video in hac quaestione ab omnibus observatum. Sed de ipsorum in quinquertio certaminum ordine multa nuper disputata sunt ab Hermanno in Dissertatione de Sogenis Aeginetae victoria quinquertii Lips. ann. 1822. et a Boeckhio in notis criticis ad Pind. Nem. VII. et in Dissertatione de Crisi Pindarica, denique a Georgio Friderico Philippo in Commentatione de Pentathlo, quae adeat lector. Tamen ut paucis meam sententiam aperiam,

cum Boeckhio verum habeo luctam ultimam fuisse in ordine, neque obstare puto Pausan. III, 6, 9., quem locum Boeckhius optime explicat. Idem perspicue docuit saltum primum certamen fuisse. Sed apud Xenophontem Hist. Gr. VII, 4, 29. non dubitandum mihi videtur πάλην, quae ibi dicitur, quinquertii esse, unde liquet τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου antecedentia certamina esse. Iam si hunc ordinem ponis: ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, dices proprie ἅλμα et ποδωκείην esse τὰ δρομικά, sequentia duo vel praetermissa, quod aegre concedam, vel comprehensa δρομικοῖς, sive quod dignitate minora erant, sive quod hic tum ordo fuit: ἅλμα, δίσκος, ἄκων, δρόμος, quem etiam veterum plures tradiderunt. Mihi quidem non improbabile videtur etiam hoc ordine interdum certatum, etsi legitimum habeam eum, quem Simonides refert. — Restat, ut de pancratio dicam. Pancratiastae plerumque pauciores fuerunt, ac, si nonnisi unum aut aliquot paria aderant, uno die rem absolutam credas, sin plura, alio die victores, qui evaserant, inter se certarunt aut cum ἐφέδρῳ. Inde ab Ol. 145., ut cum Pausania Eusebius tradit, etiam puerorum pancratium ascitum, certaruntque pueri vel post viros iisdem diebus vel alio die viri omnes, alio pueri. Ceterum mutatum esse ordinem legitimum rerum ab Hellanodicis interdum etiam certantium rogatu patet ex Pausan. VI, 15, 3. Quum Ol. 141. Caper Eleus lucta iam vicisset eodemque die etiam pancratio certare cuperet, Clitomachus pancratiasta et pugil adiit Hellanodicas, ut pancratium vocarent, antequam ipse vulnera pugilatu accepisset. Sic pancratium eo die fuit inter luctam et pugilatum, qui petuit tertius ludorum dies esse ex nostra descriptione. Ac Caper eodem die luctae et pancratii victor exstitit, ut alio tempore Strato Aegiensis, Pausan. VII, 23, 5. Omnino iam supra monui iterumque repeto necessarie ab Hellanodicis in legitima descriptione mutatum esse nunc hoc nunc illud pro ratione temporis et certantium, quare ne illud quidem negaverim, si quis pancratium initio diei a me positum interdum post pugilatum collocatum censeat, tamen legitimum non credo hunc ordinem, quum Pausanias in loco supra allato de mutatione Ol. 77. facta loquens ordinem priscum generum mutatum nullo verbo significet, quod teneri cupio ab iis, qui iudicium ferent de descriptione nostra. Postremo ut etiam de Luciani loco Timon. c. 50. dicam: νενίκηκε δὲ (Τίμων) πὺξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ, sunt haec ineptae blanditiae, quas sciens mentitur Demea, ut satis te ipse locus inspectus docebit.

EXCURSUS II.

DE ASYNDETO APUD PINDARUM *).

Asyndeti usus frequentior in lyrica poesi est et esse debet quam in epica; epica oratio quum lenior et tranquillior sit, continuum flumen amat, lyrica abruptior est et audacior, affectuum plena et gravitatis ac sublimitatis maxime studiosa. Quare qui virtutes eius cognoscere cupit etiam ad Asyndeti rationem attendere debet. Ac Pindari interpres etiam propterea declinare non potest quaestionem passim difficilem et impeditam, quia Hermannus et Boeckhius pluribus in locis de ea re dissentiunt. Placuit igitur exempla potiora Asyndeti ex his carminibus colligere et ad genera distincta revocare.

Asyndeton quum particulas non offerat, quibus nexus sententiae indicetur, res ipsa hoc et pronuntiatio docere debet. Placet ubique ut non aliundo particulis aptum, propria quadam vi, alacritate, gravitate, magnificentia; sensu vero aut cum antecedentibus arctius cohaeret aut novam rem infert.

Ac primum quidem notissimus usus Asyndeti est, quum res universe vol indirecte aut obscurius indicata explicatur accuratius. Ol. I, 86: *οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ὦν ἔπεσι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς ἔδωκεν δίφρον τε χρύσεον πτεροῖσίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.* — Ol. II, 24: *ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἳ μεγάλα, πένθος δ' ἐπίτνει βαρὺ κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν. ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις ἀποθανοῖσα βρόμῳ κεραυνοῦ τανυέθειρα Σεμέλα κτλ.* Varia alia exempla eiusdem rei sunt Ol. VI,

*) [Contra Dissenii praecepta paucis disputat G. Hermannus Opuscc. VII. p. 15 seqq. SCH.]

41. Pyth. I, 86. 94. II, 63. IV, 19. 166. 249. 278. IX, 68. 95. 118. XI, 46. XII, 13. Nem. III, 28. 31. V, 50. VII, 77. fin. IX, 34. X, 4. Isthm. VII, 31. Fragm. Isthm. IV, 5 (?). In loco Ol IX, 104 seqq. nunc hunc censeo nexum esse: Ducunt enim aliae aliis viae ulterius; excellentia ardua est, inferiores gradus artium facilius assequaris. Illuc vero Epharmostus pervenit. Non sunt igitur verba: *σοφίαι μὲν αἰπειναί*, opposita antecedentibus, sed subiecta. Denique Pyth. IX, 84. antecedens nomen *πατρο-πάτωρ* explicatur et alia ratio est ibidem v. 26 Postquam enim v. 5 Cyrenam ab Apolline raptam praemonuerat, monstratis deinde originibus et moribus puellae, ad ipsam raptus narrationem accedens, orditur per Asyndeton *κίχε νιν κτλ.* Satis de his. Ut vides, nuntiatur dictum, deinde exponitur, indicatur breviter, indefinite, indirecte, obscurius res, explicatur deinde apertius, plenius, per partes. Causa vero Asyndeti aperta. Si copulam adderes aut adversativam particulam, iuxta poneres aliud aut opponeres; nunc autem subiici debet posterior locus antecedenti tanquam pars. Quare omittendae sunt istae separantes particulae. Ubi vero videbuntur tibi in locis quibusdam allatis etiam particulae commode poni potuisse, non tamen omissas eas iudicabis, sed aliter nunc rem cogitatam.

Secundo loco similis ratio memoranda est, **ubi eadem res cum vi repetitur aliis verbis.** Ol. III, 17: *τάν ποτε Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρυωνιάδας, μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἄθλων, δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ· πιστὰ φρονέων Διὸς αἰτεῖ πανδόκῳ ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανόν τ᾽ ἀρετᾶν.* Manifestum est bis dici idem, quae in fine prioris loci sunt, ab his initium capiente secundo, atque etiam ceteris inverso ordine positis. Causa vero repetitionis in promptu; vertitur summa fabulae in eo, annuentibus Hyperboreis, non vi, translatum oleastrum Olympiam praemium virtutum. Adde Pyth. III, 107: *σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις ἔσσομαι· τὸν ἀμφέποντ᾽ αἰεὶ φρασὶν δαίμον᾽ ἀσκήσω κατ᾽ ἐμὰν θεραπεύων μαχανάν.* Alia exempla sunt Ol. I, 52: *ἐμοὶ δ᾽ ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν᾽ εἰπεῖν. ἀφίσταμαι.* Ol. IX, 40: *μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ᾽· ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν χωρὶς ἀθανάτων.* Pyth. X, 21: *μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη ἀπήμων κέαρ.* Aptissima res quum alias tum in precibus votisque intentis et in affectu, veluti iam Homerus dixit Il. I, 106: *μάντι κακῶν, οὔ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες, αἰεί τοι τὰ κάκ᾽ ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι.*

Tertio loco enumerationem affero, cuius tamen apud Pindarum pauca tantum exempla sunt. Pyth. III, 107: *σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις ἔσσομαι.* Nem. VI. init.: *ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος.* Potest etiam *ἓν μὲν ἀνδρῶν, ἓν δὲ θεῶν γένος* dici, si oppositionis ratio infertur; nunc autem non opponuntur sibi haec membra, sed iuxta alterum ponitur alterum. Habet vero hoc genus nunc gravitatem et dignitatem, ut in locis allatis, nunc ardorem et affectum, quod luculento exemplo illustratur e Platonis Symposio p. 197. D, ubi Agatho poeta in fine orationis suae crescente fervore laudis permulta praedicat de Amore *ἀσυνδέτως: ἐν ἑορταῖς, ἐν χοροῖς, — — — — — — παραστάτης τε καὶ σωτὴρ ἄριστος.* A Pindaricis epiniciis talis incitatior orationis cursus alienus; sed hic magna cum vi et gravitate Asyndeto utitur, ut nunc censeo, etiam Pyth. II, 40 seqq. describens Ixionis poenas: *τὸν δὲ τετράκναμον ἔπραξε δεσμὸν ἑὸν ὄλεθρον ὅγ'· ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πεσὼν τὰν πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν. ἄνευ οἱ Χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον, μόνα καὶ μόνον κτλ.* Sensus: Sed rotam infelicem lucratus est, monstrosus ei filius natus; praeclara cum vi. Minus recte in Commentario Asyndeton explicui.

Accedo ad aliud genus. Ubi hic est nexus locorum duorum, ut alter causam et rationem contineat, alter consequutionem, alter protasis, alter apodosis sententiae alicuius sit, omissis particulis *ἐπεί, ἐπειδή, γάρ,* duo novi modi Asyndeti adhibendi existunt usitatissimi, prout protasis aut apodosis primum locum occupat. Ponamus primum illud. Fac hanc legi sententiam: Multorum quum rex sis, multos dictorum testes habes; vides dici posse etiam sic: Multorum rex es, multos habes testes, ut habetur Pyth. I, 88: *πολλῶν ταμίας ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.* Atque hoc genus valde amat Pindarus, tum in aliis rebus tum in hortatione eo utens, ubi praemissis sententiis se vel alium hortatur. Ol. I, 113: *ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι. μηκέτι πάπταινε πόρσιον.* Ol. III. fin.: *τὸ πόρσω δ' ἐστὶ σοφοῖς ἄβατον κἀσόφοις· οὔ μιν διώξω.* Nem. IV, 69: *Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν· ἀπότρεπε αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός.* Eodem pertinet ibid. v. 85., ubi vide Commentarium. Porro adde Nem. V, 14. Isthm. II, 12, ubi vide explicationem, et Isthm. VI, 39. Praeterea confer Isthm. II, 35: *μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι,* utinam igitur possim, Pyth. IV, 276. *τλᾶθι,* suscipe igitur, Isthm. I, 6. *εἶξον,* cede igitur, Nem. VII, 75. *ἔα με,* sine me igitur, IX, 50: *ἐγκιρνάτω τίς μιν,* misceto igitur statim aliquis, Pyth. III, 61. *μὴ*

σπεῦδε, noli igitur; in quibus omnibus logicus nexus est, quem dixi, alacrior vero et nervosior oratio fit per Asyndeton. Addo Pyth. IV, 147: οὐ πρέπει νῷν, et Pyth. III, 107. Sed pertinet huc etiam Ol. II, 46. πρέπει, decet igitur canere, canamus igitur, ubi Hermannus non recte damnare videtur Asyndeton. Etiam de Nem. X, 75. in Commentario diximus. Postremo huius generis est Pyth. IV, 270: ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος· χρὴ μαλακὰν χέρα προςβάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν, h. e. es medicus aptissimus, moneo igitur, ut leni manu cures, s. quum sis medicus aptissimus, age praesta te etiam talem, qualem debes. Ubique enim Pindarus admonitionem, ubi ea opus, ex laude ducit, ut de logica ratione membrorum dubitari non possit. Atque ita patet in his omnibus locis sententiarum certum nexum esse; abruptum in oratione tantum est. Satis de hoc. — Alteram rationem dixi, **ubi apodosis praemittatur, protasis sequatur**; sic Asyndeton per γάρ explicandum est, quum causam et rationem antecedentium contineat. Atque etiam hoc genus frequens apud Pindarum. Ol. I, 53: ἀφίσταμαι· ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρος. Ol. III. fin.: οὔ μιν διώξω· κεινὸς εἴην. Ol. IX, 12: ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι ἀκρωτήριον Ἄλιδος, πτερόεντα δ' ἵει γλυκὺν Πυθῶνάδ' οἰστόν· οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψεαι. Nem. V, 20: μακρὰ δή αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμάν. Idem nexus est Ol. I, 106. II, 86. VIII, 72. X, 16. XIII, 18. Pyth. II, 76. III, 105. X, 26. Nem. V, 16. VII, 19. 75. X, 78. Isthm. I, 5. IV, 52. Obiter adde Ol. XII, 5. Pyth. V, 53., ubi γέ est **certe quidem**, quum inter alia argumenta unum afferatur gravius. Sed non omittere debeo magnificum locum Pyth. I, 75 seqq. de victoria ad Himeram. Post laudatam Hieronis ad Cumas victoriam, ad causam, opinor, et principium harum rerum assurgit, quae maxime Pindarica ratio. Nam ad Himeram, ait, Dinomenis filii sic fregerunt hos populos, ut Medi fracti sunt primum ad Salaminem et Plataeas. Sic nunc malim. Postremo affero exempla nonnulla, ubi plura Asyndeta coniuncta sunt. Pyth. I, 86 seqq.: νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν· ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν. εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί. Hoc est: Guberna iuste et loquere vere; nam si vel levissima res tibi excidit, magnum habetur ut a te profectum; quum enim multorum rex sis, sunt tibi multi testes. Isthm. IV, 14: μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ'

ἔχεις, εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν. θνατὰ θνατοῖσι πρέπει. Hoc est: Quum omnia habeas, noli Iupiter fieri; humana enim decent homines. Fragm. Dithyramb. III. v. 7 seqq.: *Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾷ ἐπὶ [τὸν] κισσοδέταν θεόν. γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον. Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει φοίνικος ἔρνος κτλ.* Hic primum verba: *πορευθέντα σὺν ἀοιδᾷ ἐπὶ [τὸν] κισσοδέταν θεόν*, explicat disertius, deinde quum e Nemea se huc profectum dixerit, etiam illud explicat, quomodo ibi sciverit instare Dionysia. Alacritatis autem eximiae lyricae exemplum est locus Nem. VII, 75 seqq., ubi pulcherrime congesta sunt Asyndeta.

Pergo ad aliud genus in fine locorum positum, quum graviter finitur. Talia exempla primum sunt Ol. IV, 17. VI, 19. Nem. I, 18. VII, 61., quibus locis hoc inest: dixi, vera dixi, non mentior et obtrecto. Adde Nem. IX, 33. Porro huius generis sunt loci, ubi repetitur in fine quod prius dictum, Pyth. XI, 31. XII, 22. Pertinent eodem alii multi loci, ubi alio gravi dicto antecedentia complectitur aut absolvit, iudicinm suum subiicit laudans, admirans, reprehendens, admonens. Ol. II. fin.: *ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν· ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;* Pyth. V, 88. de Batto: *μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.* Nem. IX, 45: *ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον.* Nem. VII, 48: *τρία ἔπεα διαρκέσει κτλ.* Adde Nem. I, 36. Imprimis vero magnificae sententiae hae: Pyth. II, 49. narrata Ixionis poena: *θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, θεὸς ὃ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε καὶ θαλάσσαῖον παραμείβεται δελφῖνα κτλ.* Nihil magis lyricum quam commotum gravitate rerum dictarum sic effari sensus, quibus sis plenus. Pyth. III, 59., postquam de Aesculapio dixit, invito Iove qui aliqnem in vitam revocare tentaverat: *χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρασίν, γνόντα τὸ πὰρ ποδός, οἵας εἰμὲν αἴσας.* Adde Nem. IV, 30. Sed non in maiorum tantum partium fine tales dico sententias saepius reperiri, possunt etiam in media oratione idoneis locis subiici, ut Pyth. IX, 87. et Pyth. II, 83., ubi de calumniatore callido loquutus pergit eximie: *οὔ οἱ μετέχω θράσεος.* Eadem ratio ubicunque in iuncturis locorum sententiae positae, quae, quum principium sequentium rerum sint, simul tamen antecedentium contemplatione nata videantur, ut Ol. II, 53. VI, 73. XIII, 82.

Dixi supra Asyndeton aut cum antecedentibus maxime sensu cohaerere aut novam rem nuntiare vel inferre; de illo

vidimus; restat, ut de altero genere exponamus. Est igitur in sequentibus prima Asyndeti causa diversitas rerum maior minorve; accedit quod, ubi gravior locus novus sequitur, etiam vim postulat maiorem principium. Primum igitur frequens in hoc genere Asyndeti usus est, quum abrumpitur subito oratio, ut ad alia veniatur, veluti vides Ol. II, 80: *πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας*. Adde Ol. IX, 80. Pyth. I, 81. IV, 247. Nem. V, 14. VII, 50. VIII, 19. X, 19. Isthm. IV, 46., et vividius Ol. IX, 35. Pyth. X, 4. 51. Nem. III, 26. Neque tamen semper tales formulae locum habent aut habere possunt; aliis locis repente nuntiatur res sequutura aut ipsa statim ponitur, sive praeparata simul proxime antecedentibus sive non praeparata; atque ubi carminis nova pars est, maiore pausa pronuntiationis opus, antequam transeas, ubi loci eiusdem nova pars, minore. Afferamus exempla. Ol. VI, 82: *δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς*. Similes loci Ol. VII, 20. Pyth. X, 64. Nem. VII, 70. Adde praeterea Ol. XIII, 11., ubi nuntiatio habetur praeparata antecedentibus, et Pyth. V, 101.; vide porro Nem. V, 48. VI, 27. 47. 66. Isthm. III, 19. IV, 54. V, 58. Eximie vero frequentantur in hoc genere alloquutiones precationesque deorum, ut Ol. V, 17. VI, 103. VII, 92. XIII, 24. 114. Pyth. I, 29. 58. 71. Nem. IX, 27. X, 29., atque etiam vota sine alloquutione sic ponuntur fere *ἀσυνδέτως*, ut Ol. I, 115. IV, 12. VII. fin. Pyth. V, 116. XI, 50. Isthm. I, 64. Etiam ubi copulatio fieri poterat commode, gravitatis causa talia Asyndeton asciscunt passim.

Sed haec aperta pleraque; dicendum vero de subtilioribus quibusdam in hoc genere modis. Sic quum plures hortationes diversae se excipiunt, Asyndeton videas, sicubi diversitas rerum postulat. Pyth. I, 86 seqq. primum ad iustitiam et veritatem, deinde ad liberalitatem hortatur. Quum autem Hiero aulicorum adulatorum artibus saepe a recta via averteretur, tertio loco v. 92. etiam de hac re monet, quae, quum ad antecedentes duos locos pariter pertineat, non poterat eodem cum iis ordine logico poni, sed Asyndeton postulabat. Pyth. II, 70. primum rogat, ut carmen benigne recipiat, deinde v. 72. ad aliam diversam admonitionem gravissimam pergit de aulicorum fraudibus. Fragment. Dithyramb. III. primum vocantur dii, ut benigne aspiciant et adiuvent chorum: *Ἴδετ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι, ἔπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί*, tum de honoribus loquitur, quos contra ferre debent, *ἰοδετᾶν λάχετε στεφάνων τᾶν τ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν*, quae vides non potuisse per novam copulam *τὲ* subiici. Sed gravior

alia quaestio est de omissione particulae δέ in oppositione. Viam monstret locus pulcherrimus Fragment. Hyporchem. III: Ἀπὸ Ταϋγέτοιο μὲν Λάκαιναν ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἑρπετόν· Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γλάγους αἶγες ἐξοχώταται· ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος· ἅρμα Θηβαῖον· ἀλλ' ἀπὸ τᾶς ἀγλαοκάρπου Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν. [Correctum apposui.] Quo iure hic post ἅρμα particulam δέ omisit? Illustrare vult rhedae Siculae praestantiam; postquam igitur alia dissimiliora comparavit, ad ultimam comparationem accedens, quae proxime scopum tangit et ad ipsam rem transitum parat, pulcre abrumpit orationem et quasi novam partem loci ponit. Discimus hinc, quomodo δέ omittere liceat. Non potest omitti, credo, Ol. XI, 71., ubi, quum poeta enumeret primos victores Olympiae, qui cursu, lucta, pugilatu, curru, denique iaculi discique iactu vicerint, idonea causa nulla est, quare ultimum genus a ceteris Asyndeto separetur. Alius locus est Pyth. IV, 179., ubi in recensu Argonautarum postremo de Pangaei accolis Boreadis dicitur. Boeckhius post ταχέως delevit δ', ut in fine versus, atque ego in Commentario propter gradationem quandam sententiae Asyndeton dixi admissum videri. Tamen nunc dubito defensionem sufficere; Asyndeton incommode finem loci separat et divellit ab antecedentibus. Nec omitti posse δέ credo Ol. VI, 74: τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον, μῶμος ἐκ δ' ἄλλων κρέμαται φθονεόντων, quia secunda pars loci ita apposita est antecedenti, ut non posse separari videatur. Probant, ait, nostra ipsorum facta, quales simus; obtrectatio vero ab aliis oritur invidentibus. Similis causa, quare Ol. IX, 103. particulam restituendam iudicem. Sed alia res est Ol. VI, 72. Ibi de vaticinandi arte Iamidis tributa ab Apolline loquutus primum addit: ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας γένος Ἰαμιδᾶν, tum pergit: ὄλβος ἅμ' ἕσπετο. Hermannus quidem cum Scholiis iungit: ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας γένος Ἰαμιδᾶν ὄλβος ἅμ' ἕσπετο, sed iciuna oratio est et non Pindarica propter verba: πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας, nunc male interposita. Igitur duo sunt cola. Cur autem δέ omisit? Quia, credo, verba: ὄλβος ἅμ' ἕσπετο, non sic adiuncta voluit antecedentibus, ut nihil nisi clausula horum essent, sed voluit ea simul initium et principium esse sequentium conspicuum. Nam praeter virtutes Pindarus etiam ὄλβον Iamidarum et Agesiae in illo carmine laudat; cum hoc certavit Agesias in Olympia et nunc splendida epinicia celebrat, cum hoc illustrem inter cives Syracusanos locum occupat; hic ut maneat, optat in fine. Harum igitur omnium rerum in principio recte et

graviter dixit: Opulentia simul sequuta; cultores enim virtutum illustrem in locum veniunt. Nimirum probat res quemque. Ultima sententia ad ludicras res transitum parat. Sic igitur hic quidem δέ non desideramus. Omnino ponit quidem lyrica oratio δέ et ponere debet, ubi logica ratio rerum necessario postulat, neque unquam haec particula omissa, ubi necessaria esset; sed multo minus tamen ea utitur quam prosa oratio, alias alios modos praeferens, ubi fieri potest. Nam ubi omnia aliunde nexa sunt, vivida vis singularum rerum minuitur; lyrica vero poesis nulla esset, nisi etiam in singulis locis ubique vim et alacritatem sensuum deprehenderes ipsi propriam. Hoc etiam propter ea dico, quae ultimo loco subiiciam. Observare enim licet Pindarum in continuatione narrationis persaepe pronomen demonstrativum ἀσυνδέτως cum vi ponere, ubi vel relativum adhibere, vel οὖν addere, vel mutata constructione δέ inferre, vel alio modo arctius nectere enuntiationes poterat, si voluisset. Dico illos maxime Pindaricos transitus per τῷ μέν, τὸν μέν, τοὶ μέν, τοῖσι μέν, τόθι, τούτων, κείνοις, alios; cf. Ol. I, 75. VI, 44. VII, 32. 49. XIII, 61. Pyth. IV, 66. 120. Isthm. V, 75. Sic v. c. Ol. VII, 31 seq.: μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών (Tlepolemus). τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου ναῶν πλόον εἶπε, ex vulgari ratione etiam sic dici poterat: ὁ δὲ ναῶν πλόον αὐτῷ εἶπε. Sed suavius alterum. Placet demonstrativum ubique alacritate, vigore maiore, quum aliae iuncturae atque etiam relativi frequentior usus prosae orationi magis conveniant.

INDEX NOTULARUM.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Olymp. I, 5. Libri meliores *μηκέτ' ἀελλον*, quod expendit Ahrens Dial. Dor. p. 40.

Olymp. I, 12. Formam *πολυμάλῳ* exagitat idem p. 153.

Olymp. I, 53. Antiqua scriptura *κακαγόρος* quosdam grammaticos, qui accusativum esse non sentirent, ad pravam scripturam duxit: *ἀκέρδειαν λέλογχεν θαμινὰ κακάγορος*. Sic Pal. C. cum glossa *κακὰ λέγων*. Eodem fertur unus ex Scholiastis: *οἱ κακήγοροι οὐδὲν λελόγχασιν ἢ ἀκέρδειαν.* Quanquam is fortasse ad expediendam vulgatam adhibuit anastrophen, quam quum alias tum ad Nem. IX, 48. comminiscuntur veteres magistri.

Olymp. I, 64. Consultus de h. l. Ahrens meus haec fere reposuit: *Κτίσσειν* tuum non satisfacit: quod tralaticium mendum arguisti, laudo. Ego ex glossa Hesychii *ἔθησαν· ἐποίησαν* coniicio *θῆσαν*. Nam si quis conferat alteram glossam *θῆσαι· θρέψαι* et Alcmanicum illud *γάλα θεῖσα*, quod descendit a verbo *θῆναι* ut *ἀεῖσα* ab *ἄημι*, h. e. *γάλα τρέφουσα*: facile intelligat, rarius verbum *θῆναι* non solum lactandi significatum habuisse, sed etiam universe *τρέφειν* verbi potestate usitatum fuisse. Igitur *ἄφθιτον ἔθρεψαν* verba sonabunt. Glossa Hesychii ex hoc similive loco sumpta fuerit.

Olymp. I, 82. De *τά* pro *τί* scilicet posito videndus Ahrens l. c. p. 277.

Olymp. II, 29. corr. II, 27.

Olymp. II, 76. in nota pro *γῆς* lege *γᾶς*.

Olymp. II, 93. Ahrens p. 178. *τὸ πάν* probat, quum et Doris et Aeolis *πάν* corripuisse dicatur, ut vel *πός* pro eo q. e. *πούς* sibi indulserunt.

Olymp. IV, 26. in Heyniana diversitate scribe *νέοις ἐν ἀνδράσι.*

Olymp. VI, 6. De forma *Συράκοσσαι* accurate Ahrens p. 99 seq. exponit.

Olymp. VI, 13. Rationem formae *Ἀμφιάρηος* non explicavit amicus. Igitur ipse faciam. Ut ex *Βριάρης* pullulaverunt *Βριάρηος* et *Βριάρεως*, sic ex *Ἀμφιάρης* et *Ἀμφιάρηος* et *Ἀμφιάρεως*. Herodianus Et. M. p. 175, 29: *Τὰ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων παρὰ τῆς Ἄρης σύγκειται· γέγονεν οὖν καὶ τὸ Ἀφάρης οὕτως. εἶτα παρώνυμον Ἀφαρεύς.* Idem Et. M. p. 213, 23: *Βριάρηο· οἷον Βριάρηυ κόρα* (Bergkius Ibyci esse perspexit fr. 40.)· *ἔστι Βριάρηος ἡ εὐθεῖα ὡς μονῆρες· ἡ γενικὴ Βριαρήου, καὶ Θετταλικὴ γενικὴ Βριάρηιο καὶ συγκοπῇ Βριάρηο.* Confer Meinekii Anall. Alex. p. 279. Igitur *η*, quod ab origine formae adhaesit, vulgo non iam sentiebatur, unde *Ἀμφιάραος* in usum venit. Sed illa forma restituenda Stesichoro est. Ab *Ἀμφιάρης* Nem. IX, 24. est *Ἀμφιάρῃ*.

Olymp. VII, 29. Bergkii scriptura *ἔκτανεν Τίρυνθι* in octo codicibus exstat apud Boeckhium Nott. Critt. Pyth. III, 74., ubi Bergkius idem a libris descivit.

Olymp. VII, 80. *κνισάεσσα* ex quatuor codd. affertur. Unde corrige quae ad Isthm. III, 84. (non 80.) dixi.

Olymp. VII, 87. R. Rauchensteinius Prolegg. Pind. p. 28. verba ita distinguenda censet: *Αἰγίνᾳ τε νικῶνθ' ἑξάκις, ἐν Μεγάροισίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα ψᾶφος ἔχει λόγον*, ut Diagoras Megaris quoque sexies vicerit.

Olymp. IX, 6. Rauchensteinius l. c. ex librorum vestigiis hanc loci scripturam commendat: *θάλλει δ' ἀρεταῖσιν Αἰεὶ Κασταλίᾳ παρὰ Ἀλφεοῦ τε ῥέεθρον.* Non placet.

Olymp. IX, 15. Quod in nota cum *Κύκνεια* forma conferebam *Πολυδεύκεια χείρ* Callimachium est, ut opinor. Grammaticus Crameri Ann. Oxx. IV. p. 329, 5: *Τὸν Καλλίμαχον μέμφονται χείρη Πολυδευκείη καὶ σφυρὸν Ἰφίκλειον ὅτι ἐπὶ ζώντων ἐχρήσατο κτητικῷ ἐπὶ σωματικοῦ μέρους. Περὶ οὗ φαμεν, ὅτι περιφράσει ἐχρήσατο, ὥςπερ βίη Ἡρακληείη.* Exitum versus choliambi habebis, si posueris *χειρὶ Πολυδευκείῃ.* Quanquam hoc sumpto Etymologi exemplum, quod nominativum desiderat, aliorsum pertinebit.

Olymp. XI, 17. Rauchensteinius p. 44. nulla probabilitate coniicit: *θήξαις δὲ φυὰν ἀκόνᾳ* vel *θήξαις δέ μιν ὥτ' ἀκόνᾳ.* Seduxit Kayseri intempestiva crisis.

Olymp. XI, 81. non recte notae praefixum est v. 84. Corrige v. 81.

Olymp. XIII, 15. in nota pro *ἐν ἀέθλοισιν* lege *ἐν ἀέθλοισι.*

Olymp. XIII, 5. et 39. ex codd. *Ποτιδάν* reponi iubet Ahrens Dial. Dor. p. 244. Idem non *Ποσειδᾶν*, sed *Ποσειδάν* postulat.

Olymp. XIII, 72. Scripturam *ἔπαλτ'* mavult Spitznerus Excursu XVI. Iliad. p. LVII. coll. Nem. VI, 56.

Pythia II, 26. *γ'* Boeckhius sustulit ex libris sat multis.

Pythia II, 56. Pro scripsit Bergkius lege scribendum putat.

Pythia III, 6. Cf. ad Nem. III, 53.

Pythia III, 106. Rauchensteinius p. 40. assumpta Hermanni transpositione *Ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν Οὐκ ἀσφαλὴς Ἔρχεται κτλ.* scribit.

Pythia IV, 19. De tonosi *μεγαλᾶν* nunc Ahrens p. 31.

Pythia IV, 36. *ἀπίθησε ἵν* comprobat Ahrens p. 252.

Pythia IV, 103. *Χαρικλοῖς* non damnabat Buttmannus Gr. I. p. 188. not. Etenim vestigia quaedam *οῖ* diphthongi a Doriensibus pro *οῦ* usurpati hic illic comparere. Sed quae §. 27. not. 9. ex Theocrito VII, 95. et XI, 78. attulit *ἀκοίσω* et *ὑπακοίσω* sustulit Meinekius. Sic Pyth. I, 26. in Macrobiano codice *ΑΚΟΙΣΑΙ* reperi. Neque *Ἀοῖς* apud Moschum hodie exstat. Vitia igitur librariorum haec arbitror labentisve sermonis et vulgaris sordes. Sic Ol. IX, 84. *ταξιοῖσθαι* in Pal. C emergit, in Rossii Inscriptione Syria 109. *στεφανοῖν* legitur et quae sunt reliqua. Unum illud *δίδοι* dubitabile est, Ahrenti suspectum.

Pythia IV, 211. De forma *ἔπειτεν* Ahrens l. c. p. 384.

Pythia IV, 225. Formam *γενύων* bisyllabam Buttmannus ipso illo Euripideo *Ἐρινύων* tuebatur Gramm. I. p. 111.

Pythia V, 68. Raucheusteinius p. 54. rectius videtur interpungere sic: τὸ δ' ἐμόν, γαρύοντ' ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος, "Οθεν γεγενναμένοι "Ικοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγεΐδαι, ἐμοὶ πατέρες. Similiter Isthm. VII, 38. Τὸ μὲν ἐμόν, Pyth. XI, 41. τὸ δὲ τεόν legitur. Sed post Θήρανδε necessario comma pouendum, ne Aegidae a maioribus poetae divellantur. Sequentia ita scribi vult: ἔνθεν ἀναδεξάμενοι, "Απολλον, τεᾷ, Καρνεῖε, Ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν.

Pythia VI, 50. Eandem video de voce Ἐλάσιχθον sententiam esse Bergkii Fragm. 281.

Pythia VII, 9. πολίεσι reiicit Ahrens p. 230.

Pythia VIII, 96. ἄνθρωποι etiam Scholl. Soph. O. R. 1186.

Pythia IX, 64. φίλοις, ἄγχιστον ὀπ. μήλων praeferunt Welckerus Mus. Rhen. 1833. p. 375. et Heimsoethius.

Pyth. IX, 87. Bergkius nunc Addend. p. 885. αἰ Pisandro teste coufirmari censet eudemque est sententia Ahrentis p. 379. Non refragor.

Pythia IX, 91. φατί pro φησί perperam Aeolicum perhibet Heraclides Eustath. p. 1613, 28.

Pythia X, 48. θαυματόν praeter necessitatem Raucheusteinius suspicatur p. 79.

Pythia X, 57. Ahreus p. 146. formam Ἱπποκλέας maxime barbaram criminatur. Igitur hoc versu τὸν Ἱπποκλεᾶ ἔτι reponit, ut est Pyth. XII, 24. εὐκλεᾶ. Versu autem 5: Ἀλεύα τε παῖδ' ἐς Ἱπποκλεᾶ ἐθέλοντες, ut Thorax cum altero fratre comum instituerit. Quod arbitrium quum mihi calidius videretur quam probabilius factum, impetravi hoc ab amico, ut quaestionem accuratius retractaret. Idque fecit in Addend. p. 560 seq. disputatione uberrima. Licet autem nunc concedat reperiri similia nomina Ἱπποκλέα nostro opitulantia, ut Ἀριστοκλέας, Ἰφικλέας, Πατροκλέας, tamen pro Pindari aetate formam insolentiorem iudicat neque eam a libris valde munitam. Ex scriptoribus primus Plutarchus certum exemplum offert, qui Πατροκλέαν interlocutorem in dialogo de S. N. V. habet; antiquiorem inscriptionem carminis Ἱπποκλεῖ a grammaticis ex ipso carmine immutatam esse putat Ahrens. Ceterum articulum τὸν Ἱπποκλεᾶ iniuria impugnasse Hermannum exemplis demonstravit.

Pyth. XI, 32. Ioan. Guil. Donaldson in libro bonae frugis pleno, quem Novum Cratylum inscripsit, Cantabrigiae a. 1839. edito p. 390. χρόνῳ-κλυταῖς coniunctim et accipit et scribendo exprimit. Pariter in Aesch. Choeph. 641. χρονόκλυτῃ βυσσόφρων Ἐρινύς, ut sit vetustate nobilis, prisca. Sed tum χρονόκλυτος scribendum foret.

Nemea III, 41. Reductum oportebat ψεφεννός, quum vulgaris forma pessime formata sit. Ut a σκότος σκοτεννός, κέλαδος κελαδεννός cett., sic a ψέφος ψεφεινός et ψεφεννός venit.

Nemea IV, 31. Scholl. Soph. El. 1026: ἐπηρεάζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Nemea IV, 89. Raucheusteinius p. 18. ἀείσεται τόθι, παῖ. Futuro nullus hic locus.

Nemea VI, 54. De forma ἀόος Ahreus p. 238.

Nemea VII, 28. Μινέλα, ut Ἰόλα III, 36., Πρωτεσίλα Isthm. I, 58., tetigit Ahrens p. 226.

Isthmia III, 59. Rauchensteinius p. 31. post *ἔρπει* commate distinguit.

Isthmia VI, 51. not. Pro Buttm. II. p. 176. lege II. p. 186.

Isthmior. fr. IV, 4. *ἐκτίσσατο* formam inusitatam dixi. Nempe Pindaro. Utuntur Euphorio fr. 50. et Nicaenetus Parthenii Narrat. Amat. XI.

Hyporch. fr. IV. Rogaveram Bambergerum et Emperium, ut illustre fragmentum excuterent mihique sententiam suam perscriberent. Fecerunt viri amicissimi, quibus videntur Pindarica sic bene procedere:

Ἀκτὶς Ἀελίου, τί, πολύσκοπ', ἐμήσω, μᾶτερ ὀμμάτων,
ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ κλεπτόμενον;
ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν πτανὸν ἀνδράσιν
καὶ σοφίας ὁδόν, ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυμένα,
ἐλαύνειν τί νεώτερον ἢ πάρος;
ἀλλά σε, πρὸς Διός, ἵπποις θεὰ θοαῖς ἱκετεύω,
ἀπήμον' ἐς ὄλβον τράποιο Θήβαις, ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας.

„Quid instituisti, ut interdiu te subduceres oculis hominum? quid, ut redderes seqq." Consideret lector. Mihi neque *μᾶτερ ὀμμάτων* tam unde dictum placet et *ζαθέας ἵππους* ab dubitatione vindicare quum scriptura librorum tum Philo Armenius videntur.

Fr. inc. 44. God. Hermannus Opuscc. III. p. 217. non dubitandum ait quin Pindarus *ἀδάμαντα* scripserit. Et video codicem P cum VL exhibere *ὀδάμαν δ'.* Vel sic *ἀνδροδάμαν* teneo.

Fr. inc. 81. *ἀνακηκίει* ex nutu librorum Bergkius Addend. p. 885.

Fr. inc. 94. God. Hermannus in dissertatione de Choro Vesparum Aristophanis nuper edita p. 9. ita refingit: *Τὰν δείματο μὲν ὑπὲρ πόντιον πόρον Ἕλλας ἱερόν.*